ultima carte scrisă de

Robert Ludlum

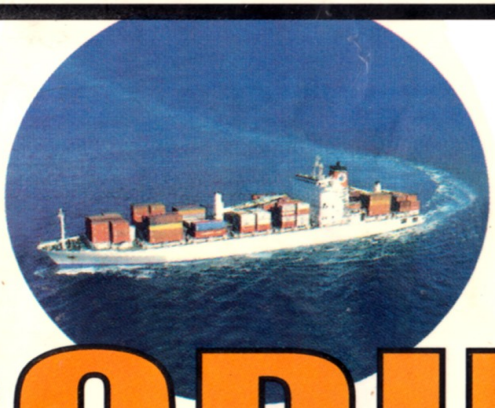

CODUL ALTMAN

Robert Ludlum
Gayle Lynds

POL.

Robert Ludlum
GAYLE LYNDS

CODUL ALTMAN

V.1.0

Traducere de CĂTĂLIN CROITORU

I.S.B.N.
973-9342-79-5

THE ALTMAN CODE

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA STAR
2004

PROLOG

Vineri, 1 septembrie 2002
Shanghai, China

Pe malul de nord al râului Huangpu se vedeau reflectoare uriaşe care inundau în lumină docurile, transformând noaptea în zi. Roiuri de hamali descărcau din camioane containere mari de oţel şi le fixau de cârligele macaralelor. Acompaniate de sunetele aspre ale metalului frecat de metal, uriaşele macarale ridicau containerele până aproape de cerul înstelat şi le coborau apoi în calele vaselor venite din toate colţurile lumii. Sute de vapoare se înghesuiau în fiecare zi în acest port vital de pe coasta de est a Chinei, situat aproximativ la mijlocul distanţei dintre capitala ţării şi ultima achiziţie, Hong Kong.

În partea de sud a docurilor se vedeau strălucind luminile oraşului vechi şi al noului district Pudong, cu zgârie-norii săi, în timp ce apa maronie a râului fremăta din cauza mulţimii de vapoare, jonci, sampane de dimensiuni reduse şi a şirurilor lungi de barje din lemn vopsit care se luptau să-şi găsească un culoar liber, exact ca în traficul de pe un aglomerat bulevard parizian.

Într-o zonă aproape de limita estică a docurilor, nu departe de locul unde râul Huangpu coteşte brusc spre nord, lumina era mai puţin strălucitoare. Aici se afla un singur vas ce era încărcat cu ajutorul unei singure macarale şi a nu mai mult de douăzeci de hamali. Numele vasului, înscris la pupă, era *The Dowager Empress*[1]. Portul de origine al vasului era Hong Kong. Pe ţărm nu se zărea nici unul dintre omniprezenţii gardieni în uniformă care păzeau de obicei docurile.

Două camioane erau trase cu spatele până aproape de navă. Din ele, hamali plini de sudoare descărcau butoaie de oţel, le rostogoleau pe punţi din scândură şi le aşezau în picioare pe o plasă de ridicare. După ce plasa se umplea, braţul macaralei se rotea până deasupra ei şi cablul începea să coboare. La capătul de jos era fixat un cârlig de oţel care strălucea în lumina reflectoarelor. Hamalii fixau plasa de cârlig şi macaraua ridica

[1] Împărăteasa Văduvă.

rapid butoaiele, le rotea în aer şi le cobora spre vas, unde braţele altor hamali ghidau încărcătura spre cală.

Macaragiul, hamalii de pe ţărm şi cei de pe navă, precum şi şoferii camioanelor se mişcau repede şi fără zgomot, nu deajuns de rapid însă pentru bărbatul înalt care stătea în picioare în dreapta camioanelor. Privirea sa pătrunzătoare supraveghea neîncetat atât ţărmul, cât şi râul. Avea o faţă neobişnuit de palidă pentru un chinez, iar părul său era şi mai ciudat – roşu deschis, înspicat cu alb.

Bărbatul îşi privi ceasul. Abia auzit, şopti câteva cuvinte şefului echipei de hamali:

— Mai aveţi la dispoziţie treizeci şi şase de minute.

Cuvinte care nu lăsau loc nici unui comentariu. Şeful echipei îşi trase rapid capul ca şi cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură. Se uită o clipă în ochii celui care vorbise, apoi coborî privirea, se îndreptă rapid către oamenii săi şi începu să-i zorească. Ritmul activităţii crescu brusc. Pe când şeful echipei continua să-şi grăbească oamenii, bărbatul care îi inspirase atâta teamă rămase ameninţător în penumbră.

În timp ce pe doc se petreceau toate acestea, un chinez suplu, încălţat în pantofi de sport Reebok, purtând o jachetă Mao neagră şi o pereche de blugi occidentali, se furişă prin spatele unor role de cablu până ce ajunse într-o zonă întunecată a docului unde se făcea încărcarea.

Nemişcat, practic invizibil în penumbră, bărbatul privea butoaiele care erau rostogolite către plasa de încărcare şi transportate la bordul navei *The Dowager Empress.* Scoase apoi dintr-un buzunar interior al jachetei un aparat de fotografiat mic şi sofisticat şi începu să fotografieze toate mişcările şi toate persoanele, oprindu-se doar în momentul în care ultimul butoi fu coborât în cală şi singurul camion care mai rămăsese se pregătea de plecare.

Fără nici un zgomot, bărbatul se întoarse, ascunse aparatul de fotografiat în jachetă şi se retrase până îl învălui complet întunericul. Îndreptă spinarea şi începu să se retragă pe platforma de scânduri spre drumul care avea să-l ducă spre oraş, adăpostindu-se în spatele lăzilor şi al magaziilor.

Sufla uşor un vânt călduţ care aducea mirosul puternic al râului. Bărbatul nici nu băgă de seamă. Era bucuros fiindcă se întorcea cu informaţii importante. Era însă şi foarte nervos. Cu indivizii ăştia nu era dejoacă.

În clipa în care auzi paşii, se afla aproape de capătul platformei debarcaderului, acolo unde aceasta întâlnea uscatul. Aproape scăpase.

Bărbatul înalt cu părul acela ciudat, roşu înspicat cu alb, se apropiase de el în tăcere, urmând o traiectorie paralelă cu a lui, printre lăzi şi magazii. Calm, fără să se grăbească, văzu cum prada sa devine nervoasă, se opreşte, apoi începe brusc să alerge.

Bărbatul cu părul roşu se uită repede de jur împrejur. În stânga sa se afla zona părăsită a docului unde erau aruncate mai multe resturi nefolositoare şi unde îşi găsiseră refugiu o mulţime de pescăruşi, în timp ce în dreapta sa se afla un drum folosit de camioane şi alte vehicule pentru a ajunge la zonele de încărcare a navelor. Ultimul camion care fusese încărcat se afla în spatele său şi înainta spre interiorul uscatului. Farurile maşinii păreau nişte reflectoare uriaşe în întunericul nopţii. Camionul avea să treacă în scurt timp prin dreptul lui. În momentul în care cel pe care-l urmărea sări în spatele unei grămezi înalte de frânghii ca să se ferească de lumina farurilor, bărbatul cu părul roşu scoase garoul şi ţâşni înainte spre prada care nu mai apucă să se întoarcă, îi petrecu firul subţire în jurul gâtului şi strânse puternic.

Timp de un minut foarte lung, victima continuă să se zbată, cu mâinile încleştate şi cu umerii cuprinşi de spasmele agoniei. Într-un târziu, mâinile îi rămaseră nemişcate şi capul îi căzu în faţă.

Camionul trecea în clipa aceea prin dreapta lor, făcând să se cutremure platforma de lemn. Ascuns în spatele grămezii de frânghie, ucigaşul aşeză cadavrul pe platforma de lemn. Eliberă garoul şi începu să caute prin buzunarele mortului până ce găsi aparatul de fotografiat. Fără să se grăbească, făcu câţiva paşi înapoi şi apucă două cârlige mari de fier. Îngenunche apoi lângă cadavru, îi despică abdomenul cu ajutorul cuţitului pe care-l avea într-o teacă la gleznă, introduse în tăietură vârfurile celor două cârlige şi le fixă, înfăşurând o frânghie în jurul mijlocului celui ucis. Începu apoi să împingă cadavrul cu picioarele până la marginea platformei. Corpul căzu în apă cu un plescăit uşor şi se scufundă. Nu avea să mai iasă la suprafaţă.

Bărbatul cu părul roşu se îndreptă apoi către ultimul camion, care, după ce trecuse de locul unde se afla el, se oprise şi îl aştepta, aşa cum ordonase el. În timp ce camionul lua viteză pe şoseaua care ducea spre oraş, cei de pe *The Dowager Empress*

ridicară pasarela care ducea la doc şi eliberară odgoanele. Cu un zvâcnet, nava fu pusă în mişcare de un remorcher care începu să o tragă spre Huangpu şi vasul se roti spre vărsarea fluviului, pregătindu-se pentru scurta călătorie până la Yangtze şi apoi pentru cea pe mări.

1

Marţi, 12 septembrie
Washington, D.C.

În Washington circula zicala potrivit căreia avocaţii dirijau guvernul, iar spionii îi dirijau pe avocaţi. Oraşul era înţesat cu tot felul de agenţii de informaţii, începând cu legendarele CIA, FBI sau mai puţin cunoscuta NRO şi continuând cu altele, botezate cu toate literele alfabetului şi reprezentând toate categoriile de forţe armate, precum şi diversele instituţii guvernamentale, inclusiv celebrele departamente de stat şi de Justiţie. Prea multe, în opinia preşedintelui Samuel Adams Castilla. Şi acţionând prea în văzul lumii. Rivalităţile dintre ele erau de notorietate. Schimbul de informaţii care conţineau dinadins date eronate era o problemă şi mai gravă, la care se adăuga inerţia periculoasă a atâtor birocraţi.

Toate astea, precum şi ameninţarea unei noi crize internaţionale erau cauzele îngrijorării preşedintelui aflat în limuzina sa neagră Lincoln Towncar ce înainta de-a lungul unei şosele înguste de pe malul nordic al râului Anacostia. Limuzina avea geamuri opace şi motorul abia se auzea. Maşina trecu pe lângă mai multe pâlcuri de copaci contorsionaţi şi debarcadere luminate până ce, în final, traversă şinele ruginite ale unei căi ferate secundare şi întoarse la dreapta spre un debarcader foarte aglomerat, închis din toate părţile cu un gard. Pe placa de la intrare se putea citi:

CLUBUL DE IAHTING ANACOSTIA
ACCESUL PERMIS NUMAI MEMBRILOR CLUBULUI

Clubul de iahting părea identic cu toate celelalte care se aliniau pe malul râului la est de Şantierul Naval Washington. Mai era o oră până la miezul nopţii.

Situat la numai câţiva kilometri depărtare de confluenţa râului Anacostia cu marele Potomac, debarcaderul găzduia nave maritime mari şi puternice, ambarcaţiuni cu pânze capabile să

parcurgă distanţe mari, precum şi obişnuitele ambarcaţiuni de week-end. Preşedintele Castilla se uită pe geam spre platformele debarcaderului care înaintau în apa neagră. Câteva iahturi cu carenele pline de sare abia sosiseră de pe mare. Echipajele mai purtau încă hainele de ploaie. Preşedintele văzu şi cele cinci clădiri de diferite mărimi. Locul arăta exact aşa cum îi fusese descris.

Lincolnul încetini şi se opri în spatele celei mai mari dintre clădirile luminate, în afara razei vizuale a celor de pe platforme şi ferit de cei de pe şosea de pâlcul de copaci groşi. Patru dintre bărbaţii care se aflau cu preşedintele, toţi îmbrăcaţi în costume de culoare închisă şi înarmaţi cu pistoale automate, coborâră repede din maşină şi se postară în jurul acesteia. Îşi ajustară aparatele pentru vedere pe timp de noapte şi cercetară cu atenţie zona. În sfârşit, unul dintre cei patru se întoarse spre limuzină şi făcu un semn scurt cu capul.

Cel de-al cincilea bărbat, cel care şedea lângă preşedinte, purta de asemenea costum de culoare închisă, însă era înarmat cu un pistol Sig Sauer de 9 mm. Ca răspuns la semnalul primit de afară, preşedintele îi dădu o cheie şi bărbatul coborî repede din maşină, îndreptându-se spre o uşă laterală care abia se putea distinge pe peretele clădirii. Introduse cheia într-o broască ascunsă şi deschise uşa. Apoi bărbatul se întoarse şi rămase în aşteptare, cu picioarele depărtate şi arma pregătită.

Portiera din dreptul clădirii se deschise. În aerul rece şi proaspăt al nopţii se simţea un iz de motorină. Preşedintele coborî din limuzină – un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat cu pantaloni din bumbac şi o jachetă sport. Intră în clădire cu mişcări neobişnuit de rapide pentru o persoană aşa de masivă.

Cel de-al cincilea bodyguard se mai uită o dată de jur împrejur apoi îl urmă în interiorul clădirii, însoţit de doi dintre ceilalţi. Perechea rămasă afară luă o poziţie de unde putea apăra Lincolnul şi intrarea în clădire.

Nathaniel Frederick („Fred”) Klein, bărbatul cu aspect neîngrijit ce conducea Covert-One, şedea în spatele unei mese metalice plină cu hârtii stivuite de-a valma, în micul său birou din clădirea debarcaderului. Acesta era noul centru nervos al Covert-One. La început, cu doar patru ani în urmă, Covert-One nu avea o formă oficială de organizare, de funcţionare, nu avea un sediu adevărat şi nici agenţi oficiali. Era o instituţie formată din experţi

în mai multe domenii, fiecare dintre ei cu experienţă clandestină, cei mai mulţi proveniţi din forţele armate şi, mai presus de toate, liberi – fără familii, fără legături temporare sau permanente.

Însă acum, când cele trei crize internaţionale majore secătuiseră până aproape de limite resursele instituţiilor oficiale în ceea ce priveşte personalul de elită, preşedintele ajunsese la concluzia că agenţia sa ultrasecretă avea nevoie de mai mulţi oameni şi de o bază permanentă, departe de ochii şi urechile de pe Pennsylvania Avenue[2], de la Hill[3] sau Pentagon. Rezultatul fusese acest „club privat de iahting”.

Clubul avea toate elementele necesare pentru activitatea clandestină: era deschis şi activ douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, cu un trafic intermitent, dar constant, care nu respecta nici un program, atât pe uscat, cât şi pe apă. Aproape de şosea şi de calea ferată, pe terenul clubului se afla şi un heliport care semăna mai degrabă cu o parcelă năpădită de buruieni. Baza era echipată cu cele mai moderne mijloace de comunicaţii, iar elementele de securitate, deşi aproape invizibile, erau toate de ultimă generaţie. Nici chiar un dragon zburător nu ar fi putut pătrunde în perimetrul bazei fără ca unul din senzori să nu-i semnalizeze prezenţa.

Singur în biroul a cărui uşă nu lăsa să pătrundă zgomotul produs de mica echipă din tura de noapte, Klein închisese ochii şi-şi freca nasul lung. Ochelarii lui cu ramă subţire se aflau pe masă. În noaptea asta îşi arăta din plin cei şaizeci de ani. Îmbătrânise foarte mult de când acceptase funcţia de conducere de la Covert-One. Pe faţa sa enigmatică apăruseră cute noi şi părul i se mai retrăsese cu un centimetru spre creştetul capului. O altă criză era pe punctul de a se produce.

Durerea de cap parcă nu mai era aşa de apăsătoare, aşa că se lăsă pe spate, deschise ochii, îşi puse din nou ochelarii şi începu să pufăie din nelipsita sa pipă. Camera se umplu de nori de fum care dispăreau însă la fel de repede cum apăreau, absorbiţi de un puternic sistem de ventilaţie instalat special în acest scop.

Pe masă zăcea un dosar deschis, însă el nu îi acorda nici o atenţie. Klein fuma, mişca nervos din picior şi la câteva secunde tot privea spre ceasul de pe perete. Într-un târziu, uşa din stânga sa, chiar sub ceasul de perete, se deschise şi un bărbat cu un pistol Sig Sauer în mână traversă încăperea până la cealaltă uşă,

---

[2] Bulevardul din Washington pe care se află Casa Albă.

[3] Denumire pentru Congresul Statelor Unite (Capitol Hill).

o încuie şi rămase în picioare cu spatele la ea.

Câteva secunde mai târziu îşi făcu apariţia şi preşedintele. Acesta se aşeză într-un fotoliu din piele cu spătar înalt, de partea cealaltă a mesei la care şedea Klein.

— Mulţumesc, Barney, îi spuse preşedintele bărbatului înarmat. Te chem dacă o să am nevoie de tine.

— Dar, domnule preşedinte...

— Poţi să ieşi, ordonă el apăsat. Aşteaptă afară. Este o conversaţie privată între doi vechi prieteni. Lucru în mare parte adevărat. El şi Fred Klein se cunoşteau de pe vremea când erau în colegiu.

Bodyguardul traversă agale încăperea, în sens invers, cu o vădită lipsă de entuziasm la fiecare pas şi ieşi.

În timp ce uşa se închidea, Klein scoase un nou nor de fum.

— Aş fi putut să vin eu la dumneavoastră, ca de obicei, domnule preşedinte.

— Nu.

Sam Castilla clătină din cap. Ochelarii săi cu ramă din titan reflectau lumina lămpii de deasupra.

— Până nu-mi spui exact la ce ne putem aştepta de la acest vapor chinezesc – *The Dowager Empress,* nu-i aşa? – toată afacerea rămâne doar între noi doi şi agenţii de care ai nevoie pentru acest caz.

— Problema scurgerilor de informaţii este chiar atât de gravă?

— E mai rău decât bănuieşti, spuse preşedintele. Casa Albă s-a transformat într-o sită. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Până când oamenii mei nu vor găsi sursa, ne vom întâlni aici. Pe faţa sa prelungă se citea îngrijorarea. Te gândeşti că e vorba de un nou *Yinhe?*

În mintea lui Klein reveniră instantaneu evenimentele din trecut: era în 1993 şi un incident internaţional foarte urât era gata să se producă, America fiind principalul perdant în toată afacerea. Un cargou chinezesc, *Yinhe,* se îndrepta spre Iran. Serviciile de informaţii americane primiseră rapoarte indicând faptul că vasul transporta produse chimice care puteau fi folosite la fabricarea de arme. După ce încercase, fără sorţi de izbândă, să rezolve situaţia folosind canalele diplomatice uzuale, preşedintele Bill Clinton ordonase Marinei Americane să hăituiască vaporul şi să nu-i permită să acosteze până la găsirea unei soluţii.

China respinsese cu indignare toate acuzaţiile. Şefii

principalelor state dezvoltate încercaseră să facă uz de autoritatea lor. Aliaţii se lansaseră în acuzaţii şi contraacuzaţii. Impasul la care se ajunsese ţinuse prima pagină a ziarelor din toată lumea. Situaţia rămăsese neschimbată timp de douăzeci de zile, interminabile parcă. Când, în sfârşit, China începuse să-şi zăngăne armele, Marina Americană forţase nava să se oprească în mijlocul oceanului şi inspectorii se urcaseră la bordul lui *Yinhe.*

Spre marea ruşine a Americii, ei descoperiră acolo numai echipament agricol – pluguri, lopeţi şi tractoare de mică putere. Serviciile de informaţii dăduseră greş.

Klein îşi aducea foarte bine aminte totul. Episodul făcuse ca America să fie privită ca o brută. Relaţiile sale cu China şi chiar cu aliaţii rămăseseră încordate timp de ani de zile.

Abătut, Klein scoase un nor de fum pe care îl îndepărtă imediat din faţa preşedintelui.

— Un nou *Yinhe?* repetă el. E posibil.

— Există un „posibil” foarte îndepărtat şi un „posibil” foarte probabil. Spune-mi despre ce e vorba. De-a fir-a-păr.

Klein scutură scrumul din pipă.

— Unul dintre agenţii noştrii este un sinolog profesionist care a lucrat în Shanghai în ultimii zece ani pentru un consorţiu de firme americane ce încearcă să stabilească un cap de pod acolo. Numele său este Avery Mondragon. Ne-a comunicat că a descoperit că *The Dowager Empress* este încărcat cu zeci de tone de tiodiglicol, o substanţă folosită pentru producerea gazului iritant şi o cantitate similară de clorură de tionil, folosită atât pentru gazele iritante, cât şi pentru cele paralizante. Vasul a fost încărcat în Shanghai, se află acum pe mare şi se îndreaptă spre Irak. Ambele substanţe chimice sunt bineînţeles utilizate în agricultură, însă cantitatea este prea mare pentru o ţară de mărimea Irakului.

— Cât de corectă este informaţia de data asta, Fred? Sută la sută? Nouăzeci?

— Eu personal n-am văzut dovezile, spuse Klein cu o voce lipsită de expresie, scoţând un alt nor de fum şi uitând de data asta să-l înlăture din faţa preşedintelui. Însă Mondragon susţine că aceste dovezi există. Este în posesia facturii originale privind încărcătura navei.

— Slavă Domnului! Umerii masivi ai lui Castilla şi trunchiul său solid se lipiseră parcă de spătarul fotoliului. Nu ştiu dacă realizezi, însă China este unul dintre semnatarii tratatului

internaţional care interzice dezvoltarea, producerea, stocarea sau utilizarea armelor chimice. Nu vor permite să fie demascaţi drept parte care a încălcat tratatul, deoarece acest lucru ar constitui un obstacol în calea dorinţei lor de a pune mâna pe o felie din ce în ce mai mare din economia mondială.

— Este o situaţie a naibii de afurisită.

— Preţul unei alte greşeli din partea noastră ar putea fi deosebit de ridicat, mai ales acum, când chinezii sunt gata să semneze tratatul în domeniul drepturilor omului.

În schimbul concesiilor financiare şi comerciale din partea Statelor Unite, pentru obţinerea cărora preşedintele se luptase din răsputeri cu un Congres îndărătnic, China fusese convinsă să semneze un tratat bilateral cu privire la drepturile omului, un act care putea să deschidă porţile închisorilor acestei ţări pentru inspectorii ONU şi pentru cei americani, putea aduce tribunalele militare şi civile chineze mai aproape de principiile vestice şi putea contribui la eliberarea prizonierilor politici. Un astfel de tratat fusese un obiectiv prioritar pentru toţi preşedinţii americani de la Dick Nixon încoace.

Sam Castilla dorea ca nimic să nu stea în calea semnării acestui tratat. Era la urma urmei vorba şi despre un vis al său, pe care îl dorea înfăptuit atât din motive personale, cât şi pentru apărarea drepturilor omului.

— Situaţia e şi a naibii de periculoasă. Nu putem lăsa vasul ăsta... Cum se cheamă, The *Dowager Empress?*

Klein încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nu putem lăsa *The Dowager Empress* să ajungă în Basra cu substanţele chimice din care se fac arme de ucidere în masă. Ăsta e ultimul meu cuvânt. Punct. Castilla se ridică şi începu să umble prin încăpere. Dacă informaţiile tale se dovedesc corecte şi pornim după *The Dowager Empress,* cum vor reacţiona oare chinezii?

Preşedintele clătină din cap şi dădu din mână ca şi când ar fi vrut să alunge propriile cuvinte.

— Nu, nu asta e întrebarea, nu-i aşa? Ştim cum vor reacţiona.

Îşi vor agita săbiile, vor protesta şi vor lua atitudine. Întrebarea este ce vor face ei *de fapt?* Preşedintele se uită la Klein. În special dacă greşim din nou?

— Nimeni nu ştie sau nu poate prezice acest lucru, domnule preşedinte. Pe de altă parte, nici o naţiune nu poate menţine armate masive şi arme nucleare fără să le folosească undeva, la

un moment dat, fie şi pentru simplul motiv de a justifica costurile.

— Nu sunt de acord. Dacă economia unei ţări este sănătoasă şi populaţia este fericită, un lider poate menţine o armată fără s-o folosească.

— Bineînţeles, dacă China va vrea să folosească incidentul ca pe o ameninţare la adresa ei, ar putea să invadeze Taiwanul. Încearcă asta de zeci de ani de zile.

— Dacă îşi dau seama că noi nu vom reacţiona, da, e posibil. Mai este şi Asia Centrală, acum, că Rusia a încetat să fie o ameninţare mondială.

Şeful Covert-One lăsă să-i scape cuvintele la care nici nu voia să se gândească:

— Având armele nucleare cu rază lungă de acţiune, Statele Unite sunt o ţintă ca oricare alta pentru ei.

Pe Castilla îl trecu un fior. Klein îşi scosese ochelarii şi-şi masa tâmplele. Nici unul dintre ei nu vorbea.

În cele din urmă, preşedintele oftă. Se vedea că luase o decizie.

— Bine. O să-l pun pe amiralul Brose să ordone Marinei să urmărească şi să monitorizeze *The Dowager Empress.* Operaţiunea va trece drept supraveghere maritimă de rutină şi nu vom dezvălui situaţia reală decât lui Brose.

— Chinezii o să-şi dea seama că le urmărim nava.

— O să tragem de timp. Problema e că nu ştiu cât timp. Preşedintele se duse spre uşă şi se opri.

Când se întoarse, faţa lui sumbră părea şi mai prelungă, cu maxilarele ieşite în evidenţă.

— Am nevoie de dovezi, Fred. Am nevoie de ele acum. Fă-mi rost de documentul acela.

— O să-l ai, Sam.

Cu umerii încovoiaţi de îngrijorare, preşedintele Castilla dădu din cap, deschise uşa şi ieşi. Unul dintre agenţii din Serviciul Secret închise uşa la loc.

Rămas din nou singur, Klein se încruntă, gândindu-se la următoarea sa mişcare. Auzind motorul de la limuzina preşedintelui, luă o decizie. Se întoarse spre măsuţa din spatele fotoliului său, pe care se aflau două telefoane. Unul dintre ele era roşu – o linie directă, protejată, cu preşedintele. Celălalt era albastru. Tot o linie protejată. Klein ridică receptorul telefonului albastru şi formă un număr.

Miercuri, 13 septembrie
Kaohsiung, Taiwan

După un hamburger în sânge şi o sticlă de bere taiwaneză în restaurantul Smokey Joe de pe strada Chunghsiao, Jon Smith se hotărî să ia un taxi către portul Kaohsiung. Mai avea o oră până la prelegerile de după-amiază, de la Grand Hi-Lai Hotel, când avea să se întâlnească cu vechiul său prieten Mike Kems de la Institutul Pasteur din Paris.

Smith se afla în Kaohsiung – cel de-al doilea oraş ca mărime din Taiwan – de aproape o săptămână, însă asta era prima zi când avea posibilitatea să-l exploreze. Tipul acesta de activitate intensă era obişnuit pentru conferinţele pe teme ştiinţifice, cel puţin conform experienţei sale. Lucrând la Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecţioase al Forţelor Terestre Americane USAMRIID[4] Smith era în acelaşi timp medic şi om de ştiinţă specializat în biologie biomoleculară, dar şi locotenent-colonel în trupele terestre. Acum îşi părăsise cercetările despre metodele de protecţie împotriva antraxului ca să participe la Conferinţa Internaţională a Ţărilor Riverane Pacificului cu privire la Progresele în Biologia Moleculară şi Celulară.

Aceste conferinţe ştiinţifice însă, la fel ca peştele şi ca musafirii, deveneau din ce în ce mai greu de suportat după trei sau patru zile. Cu capul descoperit, îmbrăcat în haine civile, Smith mergea de-a lungul falezei, admirând portul magnific, cel de-al treilea port containerizat, ca mărime, din lume, după Hong Kong şi Singapore. Mai fusese aici cu ani în urmă, înainte de construirea tunelului care făcea legătura cu uscatul şi care transformase insula paradisiacă într-o anexă aglomerată a portului. Cerul era clar ca într-o ilustrată, aşa că putea vedea insula Hsiao Liuchiu, în sud, aproape de linia orizontului.

Continuă plimbarea în plin soare vreme de alte cincisprezece minute, în timp ce pescăruşii se roteau în văzduh şi vuietul portului îi umplea urechile. Toată această activitate nu lăsa să se ghicească semnul de întrebare în legătură cu viitorul Taiwanului: va rămâne oare insula independentă sau va fi cucerită ori cedată Chinei continentale, care continua să pretindă că este o parte a

[4] U.S. Army Medical Research Institute for Infectious Diseases.

ei.

Într-un final, opri un taxi pentru a se întoarce la hotel. Abia se aşezase pe bancheta din spate, că telefonul mobil începu să vibreze în interiorul jachetei sale sport. Nu era telefonul lui obişnuit, ci cel special, din buzunarul ascuns. Telefonul protejat împotriva interceptării convorbirilor.

— Smith, răspunse el încet.

— Cum e conferinţa, colonele? întrebă Fred Klein.

— Devine plictisitoare, recunoscu el.

— Atunci o mică diversiune nu e chiar de lepădat.

Smith zâmbi în sinea lui. Nu era numai un om de ştiinţă, ci şi agent sub acoperire. Echilibrul dintre cele două faţete ale vieţii sale nu era deloc uşor de păstrat. Era gata pentru o „mică diversiune”, însă nu pentru o acţiune prea însemnată sau care să-l angajeze prea mult. De altfel, dorea să participe în continuare la conferinţă.

— Ce avem de data asta, Fred?

Din biroul său aflat pe malul râului Anacostia, Klein îi descrise situaţia.

Pe Smith îl străbătu un fior rece, semn al emoţiei, dar şi al nerăbdării.

— Ce am eu de făcut?

— Te duci la noapte pe insula Liuchiu. Ai tot timpul să ajungi acolo. Închiriezi un vas în Linyuan şi ajungi pe insulă pe la nouă. La zece fix trebuie să fii într-un golf mic de pe ţărmul vestic. Locul exact şi punctele de reper au fost trimise prin fax unui agent al nostru de la Institutul American din Taiwan. Urmează să-ţi fie înmânate personal.

— Ce se va întâmpla în golf?

— Te vei întâlni cu un alt agent Covert-One, Avery Mondragon. Parola este „orhideea”. El o să-ţi dea un plic conţinând factura de însoţire a încărcăturii de pe *The Dowager Empress,* cea în baza căreia se va face plata în Irak. După aceea, te duci direct la aeroportul din Kaohsiung, unde se va afla un elicopter de pe unul dintre crucişătoarele noastre aflate în larg. Îi dai pilotului documentul. Destinaţia finală este Biroul Oval. Ai înţeles?

— Aceeaşi parolă?

— Exact.

— Şi apoi?

Smith putea să-l audă pe şeful de la Covert-One trăgând din pipă.

— După aceea te poţi întoarce la conferinţa ta.

Telefonul amuţi. Smith zâmbi în sinea lui. O misiune simplă, fără complicaţii.

Câteva clipe mai târziu, taxiul opri în faţa hotelului Hi-Lai. Plăti cursa şi intră în holul hotelului, îndreptându-se către ghişeul la care se închiriau maşini. După ce curierul avea să sosească de la Taipei, voia să meargă de-a lungul coastei până la Linyuan şi să caute un vas de pescari care să-l ducă pe insula Liuchiu. Dacă nu putea găsi un astfel de vas, va închiria unul şi îl va pilota singur.

În timp ce traversa holul, un chinez scund, dar viguros sări dintr-un fotoliu şi-i blocă drumul.

— Domnule doctor Smith, vă aşteptam. Sunt onorat să vă întâlnesc personal. Expunerea dumneavoastră referitoare la ultimele lucrări teoretice ale doctorului Chambord privind computerul molecular a fost excelentă. Multă hrană pentru creier.

Smith zâmbi în semn de salut şi drept mulţumire pentru compliment.

— Mă flataţi, domnule doctor Liang.

— Nu, deloc. Mă întreb dacă nu ar fi posibil să luaţi cina în seara asta cu mine şi cu alţi câţiva colegi de-ai mei de la Institutul Biomedical din Shanghai. Ne interesează foarte mult activitatea pe care atât USAMRIID, cât şi CDC o desfăşoară în domeniul agenţilor virali care reprezintă o ameninţare pentru noi toţi.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Smith, încercând să dea o notă de regret vorbelor sale, dar în seara asta am un alt angajament. Poate sunteţi liber cu altă ocazie.

— Cu permisiunea dumneavoastră, o să vă contactez eu.

— Bineînţeles, domnule doctor Liang. Jon Smith îşi continuă drumul către ghişeu, cu mintea deja la insula Liuchiu şi la ceea ce urma să se petreacă în seara aceea.

2

Washington, D.C.

Lat în spate, cu un fizic impresionant, amiralul Stevens Brose umplea în întregime fotoliul pe care îl ocupa la masa lungă din sala de consiliu subterană a Casei Albe. Îşi scoase cascheta şi-şi trecu mâna prin părul cărunt, tuns perie, uimit şi în acelaşi timp îngrijorat de ceea ce vedea. Preşedintele Castilla ocupa, ca de obicei, fotoliul din capul mesei. Însă în spaţioasa încăpere se aflau numai ei doi, gata să bea împreună cafeaua de dimineaţă. Lipsa ocupanţilor fotoliilor din jurul lungii mese era ameninţătoare.

— Despre ce substanţe chimice e vorba, domnule preşedinte? întrebă amiralul. Brose era în acelaşi timp şi preşedintele Comitetului şefilor de Stat-Major.

— Tiodiglicol...

— Gaze iritante.

— ... şi clorură de tionil.

— Gaze iritante şi neuroparalizante. Cumplit de dureroase şi letale. Îngrozitoare moarte. Maxilarele amiralului se încleştară, buzele subţiri deveniră o linie. Despre ce cantitate e vorba?

— Zeci de tone. Privirea sumbră a preşedintelui fixa faţa amiralului.

— E inacceptabil. Când o să... Brose se opri brusc şi în ochii de culoare deschisă i se citi încordarea. Privi către fotoliile goale din jurul mesei.

— Am înţeles. Nu putem opri *The Dowager Empress* pentru a-l verifica. Dorim ca informaţiile pe care le avem în legătură cu această situaţie să rămână secrete.

— Da, cel puţin deocamdată. Nu avem dovezi concrete, după cum nu aveam nici despre *Yinhe.* Nu ne putem permite un incident similar, mai ales acum, când aliaţii noştri nu mai sunt atât de nerăbdători să ne sprijine în acţiuni militare şi când chinezii sunt aproape gata să semneze acordul cu privire la drepturile omului.

Brose încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Şi atunci ce doriţi să fac eu, domnule preşedinte? În afară

de a păstra secretul?

— Trimiteţi o navă care să ţină sub supraveghere vasul *Empress.* Suficient de aproape pentru a putea interveni rapid, dar în afara razei lor vizuale.

— În afara razei lor vizuale se poate, însă ei vor şti că suntem acolo. Radarul lor va descoperi cu siguranţă nava noastră. Căpitanul vasului ştie fără îndoială ce fel de încărcătură are la bord şi-şi va ţine echipajul în alertă permanentă.

— Nu avem ce face. Asta e situaţia până când vom intra în posesia dovezilor concrete. Dacă lucrurile degenerează, mă bazez pe tine şi pe oamenii tăi că nu veţi permite ca afacerea să escaladeze şi să se transforme într-o confruntare.

— Aveţi pe cineva care încearcă să obţină confirmarea informaţiilor?

— Sper că da.

Brose căzu pe gânduri.

— Încărcarea navei s-a încheiat târziu, pe întâi noaptea?

— Astea sunt informaţiile pe care le avem.

Brose calcula în minte.

— După cum îi cunosc eu pe chinezi şi Shanghaiul, vasul n-a ieşit în mare decât în zorii zilei de doi.

Amiralul apucă receptorul telefonului ce se afla aproape de cotul său şi se uită în ochii preşedintelui.

— Îmi permiteţi, Sir?

Samuel Castilla încuviinţă din cap.

Brose formă un număr, apoi vorbi în receptor:

— Nu-mi pasă cât de devreme este, domnule căpitan. Am nevoie de datele astea imediat.

Amiralul aşteptă câteva clipe, trecându-şi din nou mâna prin părul tuns scurt.

— Exact, înregistrat în Hong Kong. Un vas de transport. Cincisprezece noduri. Sunteţi sigur? Foarte bine.

Brose puse receptorul în furcă.

— La o viteză de cincisprezece noduri, asta înseamnă, cu o marjă de eroare acceptabilă, optsprezece zile până la Basra, cu o oprire la Singapore, conform cursului obişnuit. Dacă a plecat la miezul nopţii în ziua de întâi, vasul trebuie să ajungă în Strâmtoarea Ormuz în zorii zilei de nouăsprezece, ora Chinei. Trei ore mai devreme după ora Golfului Persic sau în seara zilei de optsprezece după ora noastră. Azi suntem în treisprezece, aşa că în ceva mai mult de cinci zile vasul ar trebui să intre în

Strâmtoarea Ormuz, ultimul loc în care putem invoca respectarea legilor internaţionale.

Vocea amiralului trăda o mare îngrijorare.

— Numai cinci zile, domnule preşedinte. Acesta este intervalul de timp pe care îl avem la dispoziţie pentru a rezolva problema.

— Mulţumesc, Stevens. O să transmit informaţia mai departe.

Amiralul se ridică.

— Una dintre fregatele noastre ar fi cea mai bună soluţie. Suficientă forţă, însă fără să exagerăm. Destul de mică pentru a rămâne nevăzută o vreme, în cazul în care operatorul radarului de pe nava chineză doarme sau este un tip neglijent.

— Cât de repede poate ajunge o fregată acolo?

Brose ridică din nou receptorul telefonului. De data asta convorbirea fu mult mai scurtă.

— Zece ore, domnule preşedinte.

— Daţi-i drumul.

Insula Liuchiu, Taiwan

Agentul Jon Smith privi încă o dată limbile fosforescente ale ceasului care arătau 22.03 şi înjură printre dinţi. Mondragon întârziase.

Ghemuit în spatele formaţiunii coralifere cu muchii tăioase ce mărginea golful acela retras, Smith îşi încordă auzul, însă singurul zgomot era cel al valurilor Mării Chinei de Sud care spălau nisipul întunecat şi se retrăgeau apoi, clipocind uşor. Vântul adia ca o şoaptă. Aerul mirosea a apă sărată şi a peşte. Ceva mai jos, pe coastă, erau ancorate mai multe ambarcaţiuni ce străluceau nemişcate în lumina lunii. Ultimii turişti din ziua aceea părăsiseră de mult insula cu feribotul care pleca din Penfu.

În câteva golfuleţe de-a lungul coastei vestice a insulei se vedeau corturile celor care preferaseră să rămână acolo peste noapte, însă în golful în care se găsea el se auzea numai zgomotul valurilor şi nu se vedea nimic altceva decât luminile din Kaohsiung, la mai bine de douăzeci de kilometri spre nord-est.

Smith îşi privi din nou ceasul – 22.06. *Unde era Mondragon?*

Vasul de pescari pe care se urcase în Linyuan îl lăsase cu două ore în urmă în portul Penfu, de unde închiriase o motocicletă cu care pornise pe şoseaua care făcea ocolul insulei. După ce găsise reperele descrise în instrucţiunile scrise primite, ascunsese

motocicleta în tufişuri şi continuase pe jos drumul până în locul în care se afla acum.

Se făcuse deja 22.10 şi începuse să-şi piardă răbdarea. *Ceva se întâmplase.*

Când se pregătea să-şi părăsească ascunzătoarea şi să cerceteze cu precauţie împrejurimile, sesiză o mişcare în nisip. Era o linişte apăsătoare. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Strânse în palmă tocul pistolului Beretta de 9 mm şi se pregăti să se întoarcă şi să se arunce lateral în spatele stâncilor când răsuflarea fierbinte a unei şoapte îi arse urechea.

— Nu mişca!

Smith încremeni.

— Nici un deget. Vocea era la numai câţiva centimetri de urechea sa. Orhideea.

— Mondragon?

— Doar nu fantoma lui Mao, răspunse sarcastic vocea. Deşi s-ar putea să bântuie pe aici, pe undeva.

— Ai fost urmărit?

— Cred că nu. Nu ştiu sigur. Oricum, dacă am fost, am scăpat de ei.

Nisipul se mişcă din nou şi Avery Mondragon se materializă şi se ghemui lângă Jon. Era un bărbat scund şi subţirel, cu părul brun. Avea o faţă dură şi o privire flămândă, de animal de pradă. Ochii săi se mişcau în toate părţile – spre umbrele golfului, spre spuma fosforescentă a apei care mătura plaja, spre formele ciudate ale coralilor care ieşeau ca nişte statui din valuri.

— Hai să terminăm cât mai repede, zise Mondragon. Dacă nu sunt în Penfu până la 22.30, nu mai pot să ajung pe continent până dimineaţă. Şi dacă nu ajung înapoi la timp, acoperirea mea se duce dracului.

Întoarse privirea spre Smith.

— Deci tu eşti locotenent-colonelul Smith. Am auzit câte ceva despre tine. Se spune că eşti bun. Sper ca măcar jumătate din ceea ce am auzit să fie adevărat. Ceea ce am pentru tine e la fel de periculos ca o substanţă radioactivă.

Scoase din buzunar un plic obişnuit, de format mare şi-l flutură în aer.

— Acolo sunt dovezile? întrebă Smith.

Mondragon încuviinţă şi băgă plicul înapoi în jachetă.

— Am şi câteva explicaţii pe care trebuie să i le transmiţi lui Klein.

— Dă-i drumul.

— În plic se află factura de însoţire a adevăratei încărcături de pe *The Dowager Empress.* Aşa-zisa factură oficială, cea care se găseşte pe navă, este praf în ochi.

— Cum poţi să-ţi dai seama de diferenţă?

— Pentru că documentul din plic este marcat cu sigiliul personal al directorului firmei, precum şi cu cel al companiei şi este adresat firmei din Bagdad care urmează să plătească marfa. Pe document este precizat şi faptul că a fost făcut în trei exemplare. Cel de-al doilea exemplar se află fără îndoială la Bagdad sau la Basra, având în vedere că e vorba de o factură pentru plata unor produse. Nu am nici o idee unde ar putea fi cel de-al treilea exemplar.

— Cum de eşti aşa de sigur că exemplarul tău nu este identic cu cel care a primit autorizaţia de export?

— Pentru că l-am văzut şi pe acela, aşa cum ţi-am mai spus. Substanţele chimice interzise nu sunt trecute acolo. Lipseşte şi sigiliul directorului.

Smith se încruntă.

— Nu mi se pare totuşi că documentul tău este garantat.

— Nimic nu e garantat. Totul poate fi falsificat – ştampilele personale pot fi contrafăcute, iar firmele din Bagdad pot fi inexistente. Însă această factură conţine toate însemnele unui document folosit pentru plată între două companii. Este suficient pentru a justifica ordinul preşedintelui Castilla ca vasul *Empress* să fie oprit şi ca băieţii noştri să facă o cercetare amănunţită la bordul lui, dacă va fi cazul. Este o probă mult mai „palpabilă” decât zvonurile pe care le-am avut în legătură cu *Yinhe* şi chiar dacă e un fals, asta dovedeşte că în China există o conspiraţie menită să tulbure apele. Nimeni nu ne mai poate învinovăţi de data asta, nici chiar Beijingul, că luăm măsurile de prevedere pe care le considerăm necesare.

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului.

— M-ai convins. Dă-mi...

— Mai e ceva. Mondragon se uită rapid spre umbrele din micul golf. Una din sursele mele din Shanghai mi-a spus o poveste pe care trebuie să i-o transmiţi lui Klein. Nu am nimic scris din motive evidente. Omul mi-a spus că a aflat despre existenţa unui bătrân într-o fermă-închisoare de înaltă securitate, undeva pe lângă Chongqing – capitala lui Cian Kai – şi în timpul celui de-al doilea război mondial, sau „Chungking”, după cum îl ştiu

americanii. Bătrânul acesta pretinde că a fost închis şi mutat apoi prin multe închisori, din 1949, când comuniştii l-au învins pe Cian şi au preluat puterea. Sursa mea zice că bătrânul vorbeşte mandarina şi alte dialecte chineze, însă e convins că nu arată deloc a chinez. Bătrânul susţine că e american şi că se numeşte David Thayer.

Mondragon făcu o pauză şi se uită fix la Smith, cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Şi, ţine-te bine... Moşul pretinde că e adevăratul tată al preşedintelui Castilla.

Smith se holbă la el.

— Fii serios. Toată lumea ştie că tatăl preşedintelui a fost Serge Castilla şi că a murit. Presa s-a ocupat în detaliu de familia lui.

— Exact. Tocmai de aceea mi-a trezit interesul. Mondragon îi mai dădu lui Smith şi alte detalii. Sursa mea zice că el a folosit exact aceste cuvinte: „adevăratul tată al preşedintelui Castilla”. Dacă tipul minte, de ce afirmă ceva care poate fi demontat atât de uşor?

Era o întrebare foarte pertinentă.

— Ai încredere în sursa ta?

— Nu m-a îndrumat niciodată pe vreo pistă greşită şi nici nu mi-a dat informaţii false.

— Să fie oare vorba despre unul din trucurile Beijingului? De o încercare de a-l face pe preşedinte să dea înapoi în privinţa acordului asupra drepturilor omului?

— Bătrânul prizonier susţine că Beijingul habar n-are că el are un fiu, cu atât mai puţin că fiul lui e acum preşedintele Statelor Unite.

Rotiţele din creierul lui Smith lucrau febril. Din punct de vedere al vârstei povestea era posibilă.

— Şi care este locul exact unde este ţinut...

— Jos! Mondragon se aruncă în nisip.

Smith se aruncă în spatele unei formaţiuni de corali în timp ce din dreapta, din direcţia apei, izbucniră strigăte furioase şi o rafală de armă automată. Mondragon se rostogoli şi el în spatele coralilor şi se ghemui lângă Smith, amândoi având armele îndreptate spre inamici.

— Cred că n-am reuşit să scap de urmăritori, zise furios Mon dragon.

Smith n-avea chef să-şi piardă timpul cu acuzaţii inutile.

— Unde sunt? Vezi ceva?

— Absolut nimic.

Smith îşi scoase ochelarii pentru vedere pe timp de noapte din buzunarul jachetei. Întunericul nopţii deveni de un verde pal, iar formaţiunile coralifere din apă se vedeau acum foarte clar. La fel de clar se vedea şi un bărbat scund şi slab, gol până la brâu, care se ascundea lângă unul din stâlpii de coral. Era în apă până la genunchi, ţinea în mână un pistol-mitralieră AK-74 şi se uita exact spre locul în care se ascunseseră Smith şi Mon dragon.

— L-am văzut pe unul dintre ei, zise încet Smith. Mişcă-te un pic. Scoate-ţi un umăr. Ca şi când ai vrea să ieşi din spatele coralilor.

Mondragon se ridică, dar rămase aplecat. Scoase umărul stâng puţin în afară, ca şi când s-ar fi pregătit să o ia la fugă. Bărbatul slab din spatele stâlpului de coral deschise focul.

Smith ochi atent şi trase de două ori. În lumina verde văzu cum bărbatul sare în sus şi se prăbuşeşte apoi în faţă. În jurul corpului care plutea cu faţa în apă începuse să se formeze o pată întunecată.

Mondragon era din nou întins pe nisip. Trase şi el. Undeva în noapte se auzi un ţipăt.

— Acolo! spuse Mondragon. La dreapta! Sunt mai mulţi!

Smith întoarse pistolul spre dreapta. Patru bărbaţi ieşiseră de după formaţiunile de corali şi alergau acum din apă către şosea. Cel de-al cincilea era întins pe plajă în spatele lor. Smith trase în cel care se afla în fruntea grupului. Văzu cum bărbatul îşi duce mâna la picior, gata să se prăbuşească, însă cei doi de lângă el îl apucară fiecare de câte un braţ şi-l traseră în spatele unei stânci.

— Vor să ne încercuiască! Pe fruntea lui Smith apăruseră broboane de sudoare. Trebuie să ne mişcăm înapoi!

Săriră amândoi în picioare şi se năpustiră către ridicătura care mărginea golful spre sud. O nouă rafală în spatele lor le indică faptul că mai mult de trei dintre atacatorii lor erau încă valizi. Un glonţ îi arse puţin jacheta lui Smith, făcând să-i crească brusc nivelul adrenalinei. Se târî peste ridicătură şi, după ce străbătu nişte tufişuri, se lăsă să cadă în spatele unui copac.

Mondragon încercă să se ţină după Smith, însă se părea că fusese lovit, fiindcă îşi trăgea piciorul drept. Se prăbuşi în spatele unui alt copac.

O nouă salvă spulberă frunzele şi ramurile subţiri, umplând aerul cu aşchii şi făcându-i pe Smith şi pe Mondragon să se înece

cu praf. Se aplecară amândoi cât mai mult posibil ca să nu fie loviţi. Mondragon scoase un cuţit dintr-o teacă de la spate, îşi tăie pantalonul şi-şi examină rana de la picior.

— E grav? întrebă Smith în şoaptă.

— Nu cred, însă îmi va fi foarte greu să dau explicaţii când o să mă întorc pe continent. Va trebui să mă ascund, să zic că sunt bolnav sau să pretind că am avut un accident. Pe buze îi flutura un zâmbet chinuit. Acum însă avea alte motive de îngrijorare. Probabil că grupul acela mic se află deja în flancul nostru, sus, pe şosea, iar cei din peşteră o să ne forţeze să ne retragem spre ei. Trebuie să continuăm să ne deplasăm spre sud.

Cu totul de acord cu Mondragon, Smith o luă târâş printre ramurile dese ale tufişurilor contorsionate de vânturile ce băteau permanent dinspre Marea Chinei de Sud. Înaintau cu greu, Smith eliberând drumul şi pentru Mondragon. Îşi foloseau numai picioarele, genunchii şi coatele, fiindcă în mâini aveau armele. Ramurile ţepoase nu voiau deloc să se dea la o parte şi le zgâriau hainele, braţele şi feţele.

Ajunseră într-un târziu la malul înalt ce se înălţa deasupra unei alte deschideri, mai puţin adăpostită de astă dată. Pentru un golf, era mult prea deschis spre mare. În timp ce Smith şi Mondragon continuau să se târască spre şosea, dinspre mare ajunse până la ei, distinct în noaptea fără vânt, sunetul mai multor voci. Patru umbre îşi făcuseră apariţia pe ţărm, în spatele lor, în timp ce alte două rămaseră în apa până la genunchi. Una dintre umbre, mai înaltă, le făcu semn celorlalte să se disperseze. Umbrele se distanţară una de cealaltă şi, în lumina blândă a lunii, se dovediră a fi patru bărbaţi îmbrăcaţi complet în negru, cu cagule pe cap.

Cel care le ordonase să se împrăştie se aplecă puţin în faţă. Smith îl auzi dând instrucţiuni cu o voce profundă, dură, aproape în şoaptă, prin ceea ce era probabil microfonul unui aparat de emisie-recepţie.

— Vorbeşte în chineză, spuse Mondragon, ascultând cu atenţie. Tonul vocii lui arăta clar că suferă din cauza rănii. Nu reuşesc să înţeleg toate cuvintele, însă sună ca dialectul mandarin vorbit în Shanghai. Ceea ce înseamnă că m-au urmărit probabil din Shanghai. Individul e şeful lor.

— Crezi că i-a informat cineva?

— Posibil. Sau am făcut eu o greşeală. Ori mă urmăreau de mai multe zile. Sau săptămâni. N-am cum să ştiu. Oricum, sunt

aici şi se apropie.

Smith se uită atent la faţa lui Mondragon, care părea la fel de dură ca şi tufişurile bătute de vânturi. Se vedea că suferă, însă durerea nu îl putea opri.

— Am putea să riscăm, îi spuse Smith. Să încercăm să ajungem la şosea. Eşti în stare de aşa ceva? Dacă nu, va trebui să rezistăm aici.

— Ai înnebunit? Aici o să ne masacreze.

Începură din nou să se târască, îndepărtându-se de mare şi intrând mai adânc în tufişurile dese. Abia reuşiseră să înainteze cu greu vreo şase metri, când auziră trosnetul tufişurilor sub paşi care se apropiau din spate. În acelaşi timp, văzură siluetele celor din grupul dinspre uscat, înaintând spre ei şi spre mare. Atacatorii îşi dăduseră fără îndoială seama de intenţia lor şi acum închideau cercul.

Smith trase o înjurătură.

— Ne-au auzit sau ne-au găsit urmele. Continuă să înaintezi. Când cei dinspre şosea se vor apropia mai mult, sar eu pe ei.

— Poate că nu e nevoie, şopti Mondragon în spatele lui, cu o urmă de speranţă în voce. La stânga, e un colţ de piatră care pare să ofere o bună acoperire. Ne putem ascunde acolo până trec ei. Dacă nu, poate reuşim să rezistăm acolo până aude cineva împuşcăturile şi vine aici.

— Merită să încercăm, fu de acord Smith.

Stânca se înălţa din tufişuri în lumina lunii ca o ruină străveche din jungla cambodgiană sau din Yucatan. Formată din ciudate depuneri coralifere, ridicătura era un fel de adăpost natural rudimentar, acoperit din toate părţile şi prevăzut cu deschideri pe unde se putea trage, în cazul în care ar fi fost nevoiţi să organizeze acolo un ultim punct de apărare. Avea şi o adâncitură în centru, în care se puteau cufunda şi ascunde aproape perfect.

Însufleţiţi de o nouă speranţă, se ghemuiră în mijlocul adăpostului, cu armele gata de tragere şi cu urechile ciulite. Din cauza sudorii care îi acoperise corpul, pe Smith îl usturau toate zgârieturile şi rănile căpătate pe timpul retragerii. Mondragon încerca să-şi ţină piciorul într-o poziţie care să-i provoace cât mai puţină durere. Rămaseră nemişcaţi, în aşteptare, ascultând şi privind, în timp ce tensiunea devenea din ce în ce mai greu de suportat cu trecerea minutelor. În depărtare se vedeau strălucind luminile din Kaohsiung. Undeva se auzi un câine lătrând şi în curând un altul începu să-l imite. Pe şosea trecu o maşină. În larg

torcea motorul unei ambarcaţiuni întârziate.

Se auziră apoi voci, schimburi de cuvinte înfundate, în acelaşi dialect din Shanghai. Voci care se apropiau. Din ce în ce mai mult. Crengi care trosneau sub apăsarea paşilor. Prin dreptul lor trecură mai multe umbre. Una dintre ele se opri.

Mondragon ridică pistolul.

Smith îl prinse de încheietură ca să-l oprească. Îi făcu un semn cu capul să nu tragă.

Cel care se oprise era un bărbat înalt. Îşi dăduse jos cagula şi faţa sa părea lipsită de orice culoare, în contrast cu părul de un ciudat roşu deschis. Ochii săi reflectau lumina ca nişte oglinzi în timp ce cerceta formaţiunea de corali, încercând să surprindă cea mai mică mişcare în interiorul adăpostului. Smith şi Mondragon îşi ţineau respiraţia, lipiţi pe fundul adânciturii.

După câteva clipe care păreau că nu se mai sfârşesc, bărbatul porni mai departe.

Smith simţi cum i se scurge sudoarea pe piept şi pe spate.

Bărbatul se întoarse şi îşi continuă drumul în direcţia şoselei.

Mondragon dădu uşor drumul aerului din piept.

— Ăsta era...

Liniştea nopţii explodă deodată în jurul lor. Gloanţele se înfigeau în pereţii de coral sau treceau pe deasupra şi se opreau în trunchiurile copacilor. În jurul lor, aşchiile de rocă săreau în toate părţile. Se părea că toată întunecimea înconjurătoare se ridicase împotriva lor, lumina focurilor de la gura ţevilor venind din toate părţile. Bărbatul acela înalt, cu părul roşu îi văzuse fără îndoială, însă nu făcuse nici o mişcare până nu îi alertase şi pe ceilalţi.

Smith şi Mondragon trăgeau la rândul lor, încercând să-şi distingă inamicii în lumina slabă a lunii, printre umbrele copacilor şi tufişurilor. Adăpostul devenise acum o capcană. Erau numai ei doi. Nu puteau să ţină piept celor şapte sau mai mulţi atacatori. Şi muniţia era pe terminate.

Smith se aplecă spre urechea lui Mondragon:

— Va trebui să facem o breşă. În direcţia şoselei. Mi-am lăsat motocicleta nu departe de aici. Ne poate duce pe amândoi.

— Parcă focul e mai slab din faţă. Hai să-i ţinem la pământ şi să încercăm să trecem în direcţia aia. Nu-ţi face griji în privinţa mea. Pot să mă ţin după tine!

Smith încuviinţă cu o mişcare a capului. Şi el ar fi propus exact acelaşi lucru. În acele momente, în care adrenalina le curgea prin

vene ca o lavă, simţeau amândoi că sunt în stare să alerge şi până în lună dacă ar fi nevoie.

Numărară până la trei, apoi deschiseră amândoi focul, ieşiră din spatele stâncii şi începură să alerge aplecaţi, croindu-şi drum prin tufişuri, în direcţia şoselei. Câteva clipe mai târziu reuşeau să treacă prin barajul atacatorilor. Focurile de armă ale acestora se auzeau acum numai din spate şi şoseaua se afla la mică distanţă, în faţă.

Mondragon scoase un icnet, se împiedică şi se prăbuşi peste ramurile tufelor. Smith îl apucă rapid de braţ ca să-l susţină, însă agentul nu răspundea. Braţul său devenise inert, lipsit de viaţă.

— Avery?

Smith nu primi nici un răspuns.

Se ghemui lângă Mondragon şi simţi că acestuia îi curge sânge fierbinte pe ceafă. Îi atinse gâtul să vadă dacă mai are puls. Nimic. Trase adânc aer în piept, lăsă să-i scape o înjurătură şi începu să caute plicul prin buzunarele lui Mondragon. Auzea în acelaşi timp paşii ucigaşilor care înaintau prin vegetaţia deasă, încercând să nu facă prea mult zgomot.

Plicul dispăruse. Începu din nou să caute febril în fiecare buzunar, luând de acolo toate obiectele pe care le găsea. Pipăi şi în jurul trupului lui Mondragon, însă plicul dispăruse. Nu era acolo şi nu mai avea timp să caute.

Blestemând în sinea lui, se repezi către şosea.

Norii care se formaseră deasupra mării acoperiseră luna şi în clipa în care ajunse, în sfârşit, la şosea, noaptea devenise neagră ca cerneala. Adăpostul oferit de întuneric era primul dram de noroc de care avea parte în noaptea aceea. Puţin mai liniştit, însă furios din cauza morţii lui Mondragon, Smith traversă în fugă şoseaua şi se ascunse în şanţul puţin adânc care mărginea drumul.

Îndreptă ambele arme, pistolul Glock al lui Mondragon, ca şi propriul său revolver Beretta în direcţia copacilor de pe cealaltă parte a şoselei şi rămase în aşteptare, nemişcat, încercând să-şi recapete respiraţia. Se străduia să-şi aducă aminte... plicul fusese într-un buzunar interior al hainei lui Mondragon. Îl văzuse pe Mondragon căzând de cel puţin două ori. Era posibil să fi pierdut plicul atunci, dar putea să-i fi căzut şi când se târâseră prin tufişuri sau când alergaseră cu jachetele fluturând.

Era foarte supărat şi îngrijorat. Mâinile i se încleştaseră pe cele două arme.

După câteva minute, la marginea şoselei apăru o singură siluetă, cercetă precaut drumul în ambele sensuri apoi porni să înainteze cu pistolul-mitralieră AK-47 în mână. Smith ridică pistolul Beretta. Mişcarea sa atrase atenţia ucigaşului. Omul începu să tragă la întâmplare. Smith puse jos revolverul Glock, ochi cu Beretta şi trase două focuri unul după altul.

Atacatorul se prăbuşi pe burtă şi rămase nemişcat. Smith începu să tragă cu ambele arme, împroşcând cu gloanţe cealaltă parte a şoselei. Se auziră mai multe ţipete şi gemete.

Cu urletele inamicilor încă în urechi, Smith ieşi din şanţ şi porni să alerge printre copaci, spre interiorul insulei. Picioarele îi zvâcneau, plămânii îl dureau. Era transpirat tot. Nu ştia cât de mult se îndepărtase sau cât timp trecuse de când ieşise din şanţ, însă îşi dădu seama că nu mai auzea zgomotul făcut de urmăritorii săi. Nici un trosnet de ramură ruptă. Nici un sunet de paşi. Nici un foc de armă.

Se ghemui în spatele unui copac şi aşteptă cinci minute. I se păru că trecură mai greu decât cinci ore. Îşi auzea pulsul în urechi. Renunţaseră oare? Împreună cu Mondragon, împuşcase cel puţin trei dintre ei, rănise alţi doi şi probabil îi mai nimerise şi pe alţii.

Asta nu mai avea însă nici o importanţă. Dacă ucigaşii încetaseră urmărirea, acest lucru nu putea însemna decât un singur lucru – obţinuseră ceea ce căutau. Puseseră mâna pe factura secretă a încărcăturii de pe *The Dowager Empress.*

3

Washington, D.C.

Deşi lumina aurie a soarelui învăluise în întregime grădina cu trandafiri şi desena acum careuri calde pe duşumeaua din Biroul Oval, pentru preşedintele Castilla ea părea mai mult o ameninţare decât un prilej de bucurie în momentul în care Charles Ouray, şeful de personal de la Casa Albă, intră în încăpere.

Ouray arăta la fel de supărat pe cât de necăjit era preşedintele.

— Ia loc, Charlie. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu sunt prea sigur că doriţi să auziţi, domnule preşedinte.

Se aşeză pe sofa.

— Nici un pas înainte în privinţa scurgerilor de informaţii?

— Zero, spuse Ouray, clătinând din cap. Scurgeri atât de masive de o asemenea acurateţe, de-a lungul unui an întreg ar fi trebuit să fie uşor de depistat, însă nici Serviciul Secret, nici FBI, CIA sau NSA nu reuşesc să descopere nimic. I-au cercetat pe toţi cei care lucrează în Aripa de Vest, de la biroul de sortare a corespondenţei până la personalul de rang înalt, inclusiv pe mine. Vestea cea bună e că ei garantează că scurgerile nu se datorează nici unuia dintre cei care lucrează aici. Că întreaga listă de personal a Casei Albe până la cei care asigură curăţenia şi la grădinari este curată.

Preşedintele îşi privi încruntat mâinile cu degetele împreunate.

— Foarte bine şi atunci cine mai rămâne?

Ouray îl privi mirat.

— Rămâne, domnule?

— Cine a mai rămas, Charlie? Pe cine n-au verificat dintre cei care ar fi putut avea acces la informaţiile privind planurile... Deciziile politice? Toate cele discutate la nivel înalt.

— Da, domnule. Însă nu sunt sigur că am înţeles la ce vă referiţi când întrebaţi cine a rămas. Pot să vă asigur că nimeni...

— Pe mine m-au cercetat, Charlie?

Ouray râse stingherit.

— Bineînţeles că nu, domnule preşedinte.

— De ce nu? Eu am avut fără îndoială acces, doar dacă n-o fi vorba de scurgerea unor informaţii de care eu habar n-aveam.

— Nu e vorba de aşa ceva, domnule. Însă ar fi ridicol să vă suspectăm pe dumneavoastră.

— Aşa spuneau şi despre Nixon înainte de a găsi înregistrările.

— Domnule...

— Ştiu, vrei să zici că eu am cel mai mult de suferit din afacerea asta. Nu-i adevărat. Cel mai afectat este poporul american, însă cred că te-ai prins ce vreau să spun.

Ouray nu răspunse nimic.

— Uită-te mai sus, Charlie şi de jur împrejur. Cabinetul. Vicepreşedintele, care nu e întotdeauna de acord cu mine. Şefii de Stat-Major, Pentagonul, lobiştii aceia influenţi cu care vorbim deseori. *Nimeni* nu este deasupra suspiciunilor.

Ouray se aplecă spre preşedinte.

— Chiar crezi că ar putea fi cineva atât de sus, Sam?

— Sigur. Indiferent cine e, individul sau individa asta ne omoară. Nu atât informaţiile... faptul că presa şi chiar şi inamicii noştri ne cunosc planurile înainte de a le da publicităţii... asta a fost până acum jenant şi atât. Nu, cel mai mare rău este că a distrus încrederea dintre noi şi capacitatea de a reacţiona în faţa ameninţări lor potenţi alela adresa securităţii naţionale. Uite, chiar acum, într-o situaţie cu adevărat sensibilă, nu pot să am încredere în nici unul dintre oamenii noştri, nici măcar în tine.

Ouray încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ştiu, Sam. Însă în mine poţi să ai încredere. Ouray zâmbi chinuit. Am fost verificat. Doar dacă nu ai încredere nici în FBI, CIA, NSA sau Serviciul Secret.

— Vezi? În sinea noastră am început să ne îndoim până şi de acestea.

— Cred că aveţi dreptate. Ce spuneţi despre Pentagon? O mare parte din scurgeri se referă la decizii militare.

— E vorba de decizii politice, nu militare. De strategii pe termen lung.

Ouray clătină nehotărât din cap.

— Nu ştiu. Poate avem pe undeva o cârtiţă străină, îngropată atât de adânc încât agenţiile de securitate n-o pot găsi. Să le spunem să sape mai adânc? Să caute un spion profesionist ascuns în spatele unuia dintre noi?

— De acord, spune-le să urmărească pista asta. Însă nu cred că e vorba de vreun spion, străin sau nu. Individul ăsta nu e

interesat să fure secrete, cât mai ales să schimbe dezbaterea publică. Să influenţeze deciziile noastre. E cineva care obţine avantaje dacă politica noastră se schimbă.

— Mda, recunoscu Ouray şovăind.

Preşedintele se întoarse la hârtiile de pe birou.

— Găseşte-l pe individul ăsta, Charlie. Am nevoie de nişte răspunsuri înainte ca situaţia să mă paralizeze în întregime.

Joi, 14 septembrie
Kaohsiung, Taiwan

Panorama nocturnă a Kaohsiungului, văzută de la fereastra camerei lui Jon Smith, situată la etajul douăzeci al hotelului Hi Lai, era mai mult decât impresionantă. În noaptea asta însă ea nu prezenta nici cel mai mic interes pentru Smith.

Revenit în siguranţă în camera sa, el trecea pentru a treia oară în revistă conţinutul portofelului şi al carnetului de note al lui Mondragon. Sperase să găsească vreun indiciu despre modul în care agentul ucis intrase în posesia facturii. Singurul obiect a cărui prezenţă printre lucrurile lui Mondragon nu putea fi explicată era un şerveţel de hârtie boţit provenind dintr-o cafenea Starbucks şi pe care era scris cu cerneală un nume – Zhao Yanji.

Telefonul celular începu să vibreze. Era Fred Klein care răspundea la apelul său.

Klein începu conversaţia direct cu o întrebare:

— Ai predat obiectul la aeroport?

— Nu, răspunse Smith. Am veşti proaste. Mondragon a fost ucis. Tăcerea care se lăsă la celălalt capăt al firului era apăsătoare.

— Scuză-mă. Am lucrat cu el foarte mult timp. Era un agent deosebit, care o să-mi lipsească. O să-i anunţ părinţii. O să fie şocaţi. Distruşi.

Smith trase adânc aer în piept. O dată. De două ori.

— Îmi pare rău, Fred. Trebuie să fie o lovitură grea pentru tine.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Jon.

Smith îi povesti despre plic, despre modul în care fuseseră atacaţi şi despre moartea lui Mondragon.

— Ucigaşii erau chinezi din Shanghai. Cred că factura era cea reală. Am o pistă, însă e ceva foarte subţire. Smith îi spuse lui

Klein despre şerveţelul de la Starbucks.

— Eşti sigur că şerveţelul e din Shanghai?

— A mai fost Mondragon în altă parte decât în Shanghai în ultimele luni?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Atunci asta e o posibilitate şi oricum e tot ce am.

— Poţi să ajungi la Shanghai?

— Cred că da. La conferinţă se află doctorul Liang, un om de ştiinţă pe care sper să-l conving să mă ia cu el să-i vizitez laboratorul.

Îi explică apoi lui Klein cum fusese abordat de microbiologul chinez.

— Am însă trei probleme. Nu ştiu nici un cuvânt în chineză şi nu am habar pe unde se află cafenele Starbucks în Shanghai. Apoi mai e şi pistolul Beretta. Nu am cum să intru cu el în China.

— O să-ţi trimit prin fax la Taipei informaţiile despre Starbucks. O să aranjez să fii aşteptat de un interpret la Shanghai şi el o să-ţi aducă şi o armă. Parola este: „cafea cu lapte”.

— Mai am ceva. Smith îi povesti despre bătrânul din ferma-închisoare care pretindea că se numeşte David Thayer, fără să omită nici un detaliu din cele aflate de la Mondragon.

— Thayer? N-am auzit niciodată că ar fi vreo legătură între cineva numit Thayer şi preşedinte. Mi se pare că e o înşelătorie la mijloc.

— Sursa lui Mondragon spune că bătrânul este sigur american.

— E o sursă demnă de încredere?

— La fel de mult ca şi alte surse, spuse Smith. Cel puţin, conform celor povestite de Mondragon.

— O să-i povestesc preşedintelui. Dacă bărbatul e american, preşedintele va dori desigur să afle mai multe despre el, indiferent care e adevărata lui identitate.

— Atunci o să încerc să găsesc exemplarul facturii din Shanghai. Ce crezi despre celelalte exemplare?

— O să mă ocup de cel care ar trebui să se afle în Bagdad. Dacă avem noroc, nici n-o să ne mai intereseze unde se află cea de-al treilea. Klein făcu o pauză. Trebuie să ştii însă, colonele, că dispunem de foarte puţin timp. Conform celor din Marină, avem la dispoziţie numai cinci zile, poate chiar şi mai puţin, până când *Empress* ajunge în Golful Persic.

Miercuri, 13 septembrie
Washington, D.C.

Aflat în Biroul Oval, preşedintele Castilla lua prânzul pe masa solidă din lemn de pin. O adusese cu sine din locuinţa pe care o ocupase în calitate de guvernator, în Santa Fe. Masa aceasta îi servea şi acum drept birou de lucru, aşa cum îi servise şi acolo. Cuprins de o vagă nostalgie, preşedintele lăsă pe farfurie sandvişul cu chili şi brânză şi se întoarse cu noul său fotoliu spre ferestre. De acolo putea admira peluza de un verde aprins, precum şi monumentele ce se zăreau în depărtare şi pe care le iubea din ce în ce mai mult. Dar în clipa aceea i se năzări o altă imagine – măreţul apus roşu şi deşertul vast, atât de pustiu şi totuşi atât de plin de viaţă ce înconjura ranchul său din ţinuturile de graniţă ale statului natal, New Mexico, în care se mai puteau găsi încă jaguari sălbatici. Se simţi dintr-o dată bătrân şi obosit. Ar fi vrut să se întoarcă acasă.

Reveria fii întreruptă brusc de intrarea lui Jeremy, asistentul său personal.

— Domnul Klein e aici. Doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

Preşedintele se uită spre ceasul de pe birou. Oare cât era ora în China?

— Nu mai laşi înăuntru pe nimeni şi nu-mi faci nici o legătură telefonică până nu te anunţ eu.

— Da, domnule. Asistentul ţinu uşa deschisă.

Fred Klein intră repede, cu pipa ieşindu-i din buzunarul de la piept al sacoului de tweed.

În timp ce Jeremy închidea uşa, preşedintele îşi invită oaspetele să ia loc în fotoliul de club londonez pe care-l primise cadou de la regină.

— Voiam să vin eu la clubul de iahting în seara asta.

— Ceea ce am să vă spun nu suferă amânare. Cu scurgerile astea, n-am putut să folosesc nici măcar telefonul roşu.

Preşedintele dădu aprobator din cap.

— Avem factura?

Klein oftă.

— Nu, domnule, nu o avem. Îi repetă preşedintelui raportul lui Smith.

Preşedintele se încruntă şi clătină din cap.

— Groaznic. A fost anunţată familia agentului?
— Bineînţeles, domnule.
— O să ai grijă de ei?
— Da, domnule.
Preşedintele se uită din nou pe fereastră.
— Crezi că le-ar plăcea să viziteze Biroul Oval, Fred?
— Nu puteţi face asta, domnule preşedinte. Covert-One nu există. Mondragon se afla acolo pentru o afacere personală, nimic mai mult.
— Uneori slujba asta este foarte dură. Preşedintele făcu o pauză. Bine, deci nu avem ceea ce trebuia să avem. Când o să avem?
— Smith are o pistă în Shanghai. Acum încearcă să ajungă acolo, în calitate de oaspete al guvernului chinez. Vrea să stea de vorbă cu microbiologi din institutele chineze. În acelaşi timp, am oameni în Beijing, Hong Kong, Guangzhou şi în câteva dintre noile oraşe care s-au ridicat acolo în ultimii ani. Toţi vor căuta un indiciu că Beijingul a orchestrat afacerea asta, precum şi informaţii, oricât de vagi, despre *The Dowager Empress.* Există de asemenea posibilitatea să găsim al doilea exemplar în Bagdad. Am însărcinat un agent cu misiunea asta.
— Bine. Am ordonat celor de la Marină să trimită o fregată. Brose spune că avem la dispoziţie cel mult zece ore înainte ca cei de pe *Empress* să-şi dea seama ce se întâmplă. După asta, China o să afle şi, probabil, întreaga lume.
— Asta doar dacă vor chinezii. Klein se opri ezitând.
Preşedintele ştia că nu era omul care să ezite.
— Ce este, Fred? Dacă are legătură cu substanţele alea chimice, ar trebui să ştiu.
— Nu are, domnule preşedinte. Klein se opri din nou, căutându-şi cuvintele.
De data asta preşedintele nu-l mai îmboldi, însă se încruntă, întrebându-se ce ar putea să-l tulbure pe durul şef de la Covert-One.
Într-un târziu, Klein continuă:
— Am informaţii despre un bătrân ţinut într-o fermă-închisoare din China şi care pretinde că e american. Spune că e prizonier de la înfrângerea lui Cian, în 1949.
Preşedintele dădu din cap, cu o expresie sobră.
— Lucruri ca acestea s-au întâmplat cu oamenii noştri după cel de-al doilea război mondial. Probabil cu mult mai mulţi decât

ştim sau bănuim noi. Fără îndoială, ca un om să fie ţinut prizonier atâţia ani este şocant, total inacceptabil şi lipsit de logică. Acesta e unul dintre motivele pentru care am insistat ca tratatul cu privire la drepturile omului să includă inspectori independenţi care să investigheze prezenţa prizonierilor de război. În orice caz, dacă povestea e adevărată şi avem informaţii ferme, trebuie să facem ceva imediat pentru acest om. Americanul acesta are şi un nume?

Klein îl privi fix.

— David Thayer.

Pe faţa preşedintelui nu se văzu nici o reacţie. Absolut nici una. Ca şi cum nici nu ar fi auzit. Ca şi cum ar fi aşteptat în continuare să audă numele pe care urma să-l spună Klein. Apoi începu să clipească. Se răsuci în fotoliu. Apoi se ridică brusc, se repezi spre fereastra din spatele biroului şi rămase cu privirea pierdută în depărtare, cu mâinile încleştate la spate, cu degetele albite din cauza strânsorii.

— Domnule?

Spatele preşedintelui Samuel Castilla era rigid, ca şi cum ar fi primit o lovitură.

— După atâţia ani? Cum este posibil? Nu se poate să mai fie în viaţă...

— Ce s-a întâmplat...? începu Klein, însă se opri. Cu un gol în stomac, îşi dădu seama că ştie răspunsul la întrebare.

Preşedintele se întoarse, se aşeză din nou, se lăsă pe spate, privind undeva, departe, în spaţiu şi în timp.

— A dispărut în China când eu eram încă în scutece. Departamentul de Stat, militarii şi oamenii din staful lui Truman, toţi au încercat să-l găsească, însă, după cum ştii, ne opuneam din răsputeri regimului comunist al lui Mao şi nici ei nu ne arătau prea multă dragoste. Însă am reuşit să obţinem nişte informaţii de la sovietici şi de la anumite surse americane şi britanice din China şi toate indicau faptul că Thayer murise. În luptă, capturat şi executat de comunişti, ori ucis de oamenii lui Cian pentru că încercase să vorbească cu roşii. Înainte de a pleca, îi spusese mamei că vrea să încerce să facă acest lucru.

Preşedintele trase adânc aer în piept şi îi zâmbi uşor lui Klein.

— Serge Castilla lucra şi el la Departamentul de Stat şi era prieten bun cu Thayer. Conducea acţiunile pe care le desfăşura Departamentul pentru a-l localiza şi astfel era în contact aproape săptămânal cu mama mea. Ea nu-mi putea explica ce se

întâmplă fiindcă eram foarte mic. După aproape patru ani de căutări, toată lumea acceptase că Thayer era mort. Cu Serge şi cu mama, lucrurile au mers de la sine, s-au căsătorit în acelaşi an şi el m-a adoptat. Din punctul meu de vedere, Serge era tatăl meu, iar David Thayer un simplu nume. Înainte să împlinesc douăzeci de ani, mama mi-a povestit totul, inclusiv ceea ce se ştia, din păcate extrem de puţin, despre ce se petrecuse cu el în China. N-am avut nici un motiv să fac publică povestea, pentru că Serge a fost tatăl meu adevărat. El m-a crescut, m-a ajutat să trec şi de vărsatul de vânt şi de testele la engleză şi, în plus, a fost un om pe care l-am iubit cu adevărat. Deoarece aveam amândoi acelaşi nume de familie, nimănui nu i-a trecut prin minte vreodată să mă întrebe dacă el a fost tatăl meu natural.

Preşedintele dădu din cap, încercând să se elibereze de amintirile trecutului. Ochii săi întâlniră privirea îngrijorată şi fixă a lui Klein.

— David Thayer face parte din trecutul meu, însă nu am nici o amintire în legătură cu el.

— Şansele sunt de o mie la unu ca acest bărbat să nu fie decât un simplu oportunist, probabil un criminal de drept comun, nici măcar american. E posibil să-l fi întâlnit pe Thayer cu mult timp în urmă, înainte ca acesta să dispară. Şi acum, aflându-se în ferma aceea unde măsurile de securitate nu sunt chiar aşa de dure, a aflat despre dumneavoastră şi despre eforturile pe care le depuneţi pentru a convinge China să acorde mai mult respect drepturilor omului şi vede în asta o oportunitate pentru a scăpa de acolo.

— Dacă ceea ce zici tu ar fi adevărat, de unde putea omul acesta să ghicească faptul că Thayer a avut un fiu care a ajuns preşedintele Statelor Unite, mai ales că numele de familie e Castilla?

Klein se încruntă.

— Potrivit aceluiaşi raţionament, domnule preşedinte, de unde putea adevăratul David Thayer să-şi dea seama că sunteţi fiul lui? Ştia într-adevăr că avea un fiu, însă n-a avut de unde să afle că văduva lui s-a căsătorit cu Serge Castilla.

— Răspunsul e destul de simplu. Dacă omul acesta este într-adevăr David Thayer, nu i-a fost greu să adune doi cu doi. Ştia că are un fiu pe nume Samuel Adams şi un prieten apropiat pe nume Castilla. Castilla cu doi „l” nu este un nume chiar aşa de comun. Iar vârsta mea se potrivea exact.

— Da, aveţi dreptate, recunoscu Klein. Însă dacă toată povestea are o legătură cu scurgerile de informaţii? Poate că avem un spion la Casa Albă care a informat Beijingul şi toată istoria asta nu e decât o înscenare.

Preşedintele clătină din cap.

— N-am încercat niciodată să ascund faptul că Serge m-a adoptat, însă pur şi simplu acesta nu a fost niciodată un subiect de conversaţie. Nimeni în afara celor mai apropiaţi membri ai familiei, nici măcar Charlie Ouray, nu ştie exact cine a fost tatăl meu natural şi ce s-a întâmplat cu el. Nici măcar tu nu ştiai. N-am vrut niciodată să cerşesc în felul ăsta simpatia celorlalţi sau s-o pun pe mama într-o situaţie jenantă.

— Există întotdeauna cineva care ştie, care nu uită şi care are un preţ.

— Şi ţie îţi place întotdeauna să fii cinic.

— Face parte din meserie. Pe faţa lui Klein apăru o umbră de zâmbet.

— E posibil să ai dreptate.

Klein făcu din nou o pauză.

— Foarte bine. În acest moment nu putem fi siguri dacă e vorba sau nu de adevăratul David Thayer. E posibil să fie într-adevăr tatăl dumneavoastră. Dacă este aşa, ce doriţi să facem?

Preşedintele se lăsă din nou pe spate în fotoliu, îşi scoase ochelarii şi-şi acoperi faţa cu mâinile sale mari. Oftă din greu.

— Aş vrea să mă întâlnesc cu el, bineînţeles. Nu cred că ar putea exista vreo altă bucurie mai mare pentru inima mea bătrână. Imaginează-ţi, tatăl meu adevărat trăieşte. Încearcă să-ţi imaginezi aşa ceva. E incredibil. Când eram mic, deşi îl iubeam foarte mult pe Serge, îl visam uneori pe David Thayer. Preşedintele făcu o pauză. Pe chipul lui apăru o expresie plină de melancolie şi durere.

Apoi ridică brusc din umeri şi făcu un semn cu mâna de parcă ar fi vrut să alunge o vedenie.

— Gata. Deci ăsta-i visul. Revenind la realitate, ce doreşte preşedintele Statelor Unite? Vreau să-l scot din China, bineînţeles. Este cetăţean american. De aceea are dreptul la tot sprijinul pe care ţara sa i-l poate oferi. Aşa cum aş face în cazul oricărui american care ar fi trecut prin ce a trecut el, vreau să mă întâlnesc cu el, să-i mulţumesc pentru curaj şi să-i strâng mâna. Acestea fiind zise, trebuie să ne gândim şi la consecinţele pe plan internaţional. Avem problema cu vasul *The Dowager*

Empress şi încărcătura sa potenţial periculoasă, pe care o transportă spre o ţară ce doreşte să ne distrugă.

— Da, domnule.

— Dacă dovedim că vasul transportă într-adevăr substanţele acelea şi suntem nevoiţi să-l oprim, nu cred că tratatul va mai fi semnat. Cu siguranţă nu anul acesta, poate că nici până la instaurarea noii administraţii. Apoi vor urma alte întârzieri până ce chinezii îşi vor da seama care este orientarea noii echipe de la Casa Albă faţă de ţara lor. Thayer, având în vedere vârsta sa înaintată, probabil că nu va mai apuca să fie eliberat vreodată.

— Probabil că nu, Sam.

Faţa preşedintelui se schimonosi de durere, însă vocea lui rămase dură şi hotărâtă:

— Asta nu trebuie să ne influenţeze în nici un fel. Nici măcar o secundă. Dacă transportă într-adevăr substanţe chimice pentru fabricare de arme, *Empress* trebuie oprită sau scufundată dacă e necesar. Pentru moment nu facem nimic în legătură cu acest bătrân care se află în China. Este clar?

— Foarte clar, domnule preşedinte.

4

Joi, 14 septembrie
Shanghai, China

Avionul Air China care venea de la Tokio trecuse pe deasupra Mării Chinei de Est şi acum descria un arc peste delta vastă a fluviului Yangtze. Jon Smith privea prin hublou verdele ţinutului de dedesubt, puzderia de clădiri şi ceaţa care se lăsase ca nişte fuioare de bumbac în zonele joase ale unuia dintre cele mai puternice oraşe ale Asiei.

Deşi privirea lui trecea absentă de la imaginea fluviului Yangtze, acoperit de ambarcaţiuni spre nord, către insula Chongming, gândurile sale erau în întregime absorbite de implicaţiile alarmante ale dispariţiei facturii. Avionul ateriză pe Aeroportul Internaţional Pudong exact la ora 13:22 şi singura concluzie la care reuşise să ajungă era aceea că, dacă până atunci semnarea tratatului cu privire la drepturile omului fusese o prioritate, acum era imperativ să împiedice cu orice preţ ca substanţele acelea să ajungă în mâinile lui Saddam Hussein.

Înconjurat de colegii săi zâmbitori, doctorul Liang Tianning îl escortă pe Smith de la avion. Nu prea mare, după standardele vestice, terminalul avea dotări ultramoderne, era decorat cu ghivece cu plante şi avea un tavan înalt, colorat în albastru. La ghişeele de bilete se vedeau bărbaţi îmbrăcaţi în costume sobre, atât europeni, cât şi chinezi, un semn al dorinţei metropolei de a deveni New York-ul Asiei. Câteva persoane aruncară câte o privire fugară spre Smith şi însoţitorii săi, însă era vorba de simplă curiozitate, nimic mai mult.

La ieşirea din aeroport îi aştepta o limuzină neagră parcată printre nerăbdătoarele taxiurile. După ce se aşezară cu toţii în spate, şoferul porni maşina şi se înscrise în trafic. Reuşi cu greu să evite trei taxiuri şi doi pietoni care săriră în lături ca să-şi salveze viaţa. Jon fu singurul din maşină care întoarse capul să se asigure că cei doi nu păţiseră nimic, iar faptul că nimeni altcineva nu acordă nici cea mai mică atenţie incidentului era un semn clar al modului în care se conducea în acest oraş. Când se

uitase în spate reuşise să distingă o maşină mică, de un albastru închis, probabil un Volkswagen Jetta. Aceasta fusese parcată printre celelalte taxiuri, însă se pusese în mişcare o dată cu ei şi acum se afla în spatele limuzinei.

Îl aşteptase oare şi altcineva – cineva care nu avea nimic de-a face cu medicina biomoleculară şi care nu era prea sigur în legătură cu identitatea doctorului american? Era foarte posibil ca şoferul de la volanul Volkswagenului să fie pur şi simplu un localnic care aştepta întoarcerea unei rude sau a unui prieten şi care parcase din greşeală în spaţiul rezervat taxiurilor în loc să se ducă cu maşina în parcarea acoperită. Era ciudat totuşi că părăsise terminalul simultan cu ei.

Smith nu-i pomeni nimic doctorului Liang în legătură cu observaţiile sale. În timp ce ocupanţii limuzinei se adânciseră într-o discuţie având ca subiect agenţii virali, maşina intră pe o autostradă care ducea spre vest, traversând pe o distanţă de aproape treizeci de kilometri zona umedă şi joasă, aproape de nivelul mării, a deltei. Construcţiile îndrăzneţe din Shanghai începură să-şi facă apariţia – un oraş nou, aproape în întregime ridicat în ultimii zece ani. Mai întâi, imobilele din noul district Pudong, dintre care se distingea vârful ascuţit al turnului Oriental Pearl, precum şi corpul mai masiv, dar impresionant prin cele optzeci şi opt de etaje, al clădirii Jin Mao. Piese scumpe de arhitectură costisitoare, prevăzute cu toate accesoriile luxului şi ale noilor tehnologii. Cu numai doisprezece ani în urmă, terenul din faţa ochilor lor nu era decât o câmpie mlăştinoasă de unde oraşul se aproviziona cu legume.

Subiectul conversaţiei devenise acum programul vizitei lui Smith şi limuzina continuă drumul ce trecea prin Pudong, traversa pe dedesubt râul Huangpu, intra în cartierele Puxi, apoi Bund, acolo unde, până în 1990, fusese inima vechiului Shanghai. Acum, clădirile cu birouri durate în stilul neoclasic din epoca colonială a oraşului erau umbrite de un grup compact de zgârie-nori strălucitori.

Ajunşi în apropierea Parcului Poporului, Smith luă pentru prima oară contact cu maşinile, bicicletele şi pietonii care umpleau strada, o mare de viaţă în plină mişcare. Pentru câteva secunde îşi trase răsuflarea şi analiză totul: masivitatea noilor construcţii, dovezi ale bogăţiei, străzile aglomerate. Shanghaiul era cel mai populat oraş al Chinei, mai mare chiar şi decât Hong Kong sau Beijing. Un oraş care dorea să ocupe un loc de frunte pe scena

economică mondială. Un oraş care respecta trecutul, dar ale cărui interese erau îndreptate spre viitor.

În timp ce limuzina cotea la dreapta spre râu, doctorul Liang îşi frângea mâinile:

— Sunteţi sigur, doctore Smith, că nu doriţi o cameră la Grand Hyatt, în turnul Jin Mao? E un hotel modern, magnific. Restaurantele şi celelalte facilităţi nu suferă comparaţie. V-aţi simţi foarte bine acolo, vă asigur. Pe lângă asta, ar fi şi mai convenabil pentru deplasarea la Institutul de Cercetări Biomedicale din Zhangjiang, unde o să mergem de îndată ce vă cazaţi. Hotelul Peace este o clădire istorică, într-adevăr, dar are abia patru stele.

Cei de la Covert-One îl informaseră că în Shanghai există numai trei cafenele Starbucks şi toate se aflau de aceeaşi parte a râului, nu departe de Bund.

Smith zâmbi şi răspunse:

— Mi-am dorit întotdeauna să stau la Peace Hotel, doctore Liang. E, dacă vreţi, o toană a unui pasionat de istorie.

Chinezul oftă.

— Nici o problemă. Cum doriţi.

Limuzina o luă spre sud, pe bulevardul maiestuos mărginit de clădirile coloniale din Bund de o parte şi de albia largă a râului Huangpu de cealaltă. Smith privi admirativ şirul impresionant de clădiri cu birouri şi cu locuinţe care se întindea de-a lungul râului. Aici fusese inima vechii Concesiuni Britanice, înfiinţată în 1842 şi care rezistase în ciuda tuturor vicisitudinilor aproape un secol, până când japonezii capturaseră oraşul în timpul celui de-al doilea război mondial.

Doctorul Liang se aplecă şi-i indică o clădire ce se înălţa în faţă.

— Acesta este hotelul dumneavoastră.

— L-am văzut. Mulţumesc.

Încununată de o piramidă verde, clădirea cu douăsprezece etaje era un exemplu de arhitectură gotică specifică Şcolii din Chicago. Un vestit milionar din Shanghai, Victor Sassoon, construise hotelul în 1929, după ce făcuse avere din comerţul cu opiu şi arme.

Limuzina opri în faţa intrării cu arcade.

O să vă înregistrez în numele Institutului Biomedical, îl informă doctorul Liang pe Smith şi coborî din maşină.

Smith îl urmă imediat şi, conform obiceiului, făcu o cercetare

de 360 de grade a locului. Nu văzu maşina de culoare albastru închis ce părăsise aeroportul o dată cu ei. În timp ce trecea însă prin uşile turnante de sticlă remarcă faptul că şoferul limuzinei coborâse, ridicase capota şi examina motorul, deşi acesta, cel puţin după urechea sa, funcţionase ca un ceas elveţian.

Holul de la intrare era decorat în stil Art Deco, cu foarte puţine modificări din epoca sălbatică a anilor ’20, care fuseseră deosebit de sălbatici în Shanghai. Doctorul Liang îl conduse pe Smith spre stânga, prin holul pardosit cu marmură italienească, albă, până la recepţie. Funcţionarul se uită de sus la doctorul Lang care îl înregistra pe Smith şi nu acordă mai multă atenţie nici oaspetelui său. Nu făcea nici cel mai mic efort să-şi ascundă aroganţa.

Doctorul Liang îi adresă câteva cuvinte aspre în chineză şi Smith avu impresia că recunoaşte numele institutului de cercetări. În ochii funcţionarului se citi brusc frică. Individul deveni servil faţă de clientul occidental. În ciuda aurei de piaţă liberă capitalistă a oraşului, Shanghai se afla în China, China era încă o ţară comunistă, iar doctorul Liang părea că se bucură de mai umilă influenţă decât lăsase să se vadă la conferinţa din Taiwan.

Funcţionarul chemă un băiat care să-i ducă bagajele şi doctorul Liang îi întinse lui Smith cheia camerei.

— Îmi pare rău că nu a fost posibil să vă obţin un apartament, însă camera dumneavoastră este foarte spaţioasă şi confortabilă. Doriţi să vă schimbaţi înainte de a merge la institut?

— Astăzi? întrebă cu prefăcută surpriză Smith. Mi-e teamă că nu prea sunt în formă, doctore Liang. Am participat la întâlniri şi consultări până foarte târziu noaptea trecută. O zi de odihnă şi voi fi în măsură să mă prezint în faţa colegilor dumneavoastră în cele mai bune condiţii mâine de dimineaţă.

Doctorul Liang rămase perplex.

— Da, bine, cum doriţi. O să-mi anunţ secretara să refacă programul. Însă nu-mi puteţi refuza invitaţia de a lua cina cu noi. O să avem astfel plăcerea de a vă arăta frumuseţile nocturne din Shanghai.

Smith rezistă cu greu impulsului de a face o plecăciune în faţa gazdei sale; nu era însă un obicei chinezesc.

— Sunt încântat de invitaţia dumneavoastră, vă mulţumesc. E posibil să ne întâlnim puţin mai târziu? Ce-aţi zice de ora nouă?

— E foarte bine. Vom fi aici.

Lang zâmbi şi dădu din cap înţelegător, dar continuă cu o urmă de iritare în voce:

— N-o să vă ţinem până târziu, doctore Smith. Vă promit.

Ascundeau vorbele şi zâmbetul lui o oarecare suspiciune?

Sau doctorul Liang îşi pierduse pur şi simplu răbdarea? Inspirase cam prea multă teamă funcţionarului de la recepţie ca să fie un simplu om de ştiinţă. Smith era perfect conştient că trezise destule suspiciuni în mintea acestuia prin felul în care îl refuzase iniţial, în Taiwan, îl căutase apoi după numai câteva ore de la refuz şi în final îi sugerase – indiferent cât de subtil încercase să facă să pară că invitaţia venea de la Liang – că nu ar refuza o nouă invitaţie. Fusese însă nevoit să rişte din cauza timpului extrem de scurt de care dispunea.

Suspicios sau nu, omul de ştiinţă chinez îl părăsise totuşi zâmbind. Smith îl urmări prin uşile de sticlă şi-l văzu oprindu-se lângă limuzină. Şoferul apăru brusc de undeva şi îi spuse repede câteva cuvinte. Se suiră apoi amândoi în maşina care porni în viteză.

Smith urcă până la etajul unde se afla camera sa cu gândul la doctorul Liang, la şoferul acestuia care inspectase un motor ce nu dădea nici un semn că ar avea vreo problemă şi la Volkswagenul albastru. Valiza îl aştepta în faţa camerei şi băiatul dispăruse – bacşişul nu era privit cu ochi buni în Republica Populară Chineză, deşi, aşa cum scrisese şi Shakespeare în *Hamlet,* era vorba despre un obicei onorat mai mult prin încălcare decât prin respectare.

Camera era exact aşa cum îi promisese doctorul Liang. Mare cât un apartament dintr-un hotel de lux american sau european, încăperea era mobilată cu gust, cu un pat foarte larg cu noptiere acoperite cu un fel de alcov din panouri de lemn şi luminate blând de lămpi antice. Exista şi o zonă amenajată ca sufragerie, cu fotolii şi cu măsuţă pentru servit cafeaua, cu un birou acoperit cu piele, cu ghivece cu iederă, iar baia bine utilată era ascunsă în spatele unei uşi de lemn. Tapetul şi mobilierul dădeau încăperii un aer foarte britanic. Ferestrele erau largi, însă priveliştea pe care o ofereau nu era deloc spectaculoasă: nu se vedea nici fluviul, nici cartierul Pudong sau cele două poduri suspendate, nici cartierul Bund. Smith nu vedea decât clădiri mai vechi şi mai joase, cu birouri şi apartamente în care îşi desfăşurau activitatea şi trăiau milioane din cei care puneau în mişcare marele oraş.

Deschise valiza. Firul invizibil pe care-l fixase în interior era

intact, semn că nimeni nu-i umblase prin bagaje. Probabil că era din cale-afară de nervos şi avea reacţii exagerate. Cu toate astea însă, undeva în acest oraş se afla factura încărcăturii de pe *Empress,* oamenii care o emiseseră, precum şi cei care i-o luaseră lui Mondragon. Nu ştia deocamdată dacă era vorba de unul şi acelaşi grup. Oricum, era aproape sigur că unul dintre ei îl văzuse de aproape şi îl va recunoaşte cu prima ocazie. Probabil că îi ştiau deja şi numele.

În acest timp, el nu avea decât imaginea bărbatului înalt aflat în fruntea agresorilor – chinezul cu părul acela de un roşu ciudat şi un nume care nu-i spunea nimic mâzgălit pe un şerveţel.

Începuse să despacheteze când auzi paşi pe coridor. Rămase nemişcat, cu urechile ciulite. Paşii se opriră în dreptul uşii de la intrarea în camera sa. Traversă încăperea în vârful picioarelor şi se lipi de perete, lângă uşă, în timp ce pulsul i se accelerase brusc.

Când doctorul Liang intră în clădirea institutului, secretara făcu un semn cu capul spre biroul său.

— Vă aşteaptă un bărbat înăuntru, doctore Liang. Mi-a spus că a venit aici în urma apelului dumneavoastră telefonic. Nu... nu am reuşit să-l împiedic să intre în birou.

Femeia lăsă ochii în jos, îşi privi mâinile împreunate în poală şi se cutremură, scuturată de un fior. Era tânără şi ruşinoasă, exact aşa cum îi plăceau lui secretarele.

— Nu-mi place bărbatul acesta.

— Este vorba despre un om important, o admonestă Liang. Nu o persoană faţă de care să-ţi arăţi atât de deschis dezaprobarea. Te rog să nu mă deranjeze nimeni cât timp se află el aici. Ai înţeles?

Femeia dădu din cap continuând să privească în jos.

Când Liang intră în birou, musafirul era aplecat deasupra dulăpiorului în care doctorul îşi ţinea dosarele, de partea cealaltă a mesei de lucru. Bărbatul zâmbi şi fluieră ca un băieţel prins asupra faptului.

— Nu ştiu ce aş mai putea adăuga la ce v-am raportat la telefon, domnule maior Pan.

— Probabil că nimic. Dar haideţi să aflăm împreună.

Maiorul Pan era mic de statură şi grăsuţ, cu palme moi, o voce blândă şi un zâmbet abia schiţat pe buze. Purta un costum sobru de culoare gri, cu croială europeană, cravată înflorată şi ochelari

cu ramă de os. Nu exista nimic în înfăţişarea lui care să-ţi provoace spaimă, în afară de cazul în care priveai în spatele ochelarilor. Ochii săi nu reacţionau deloc. Atunci când zâmbea, ochii nu participau. Când vorbea cu vocea sa joasă, ochii lui Pan nu se animau şi nici nu arătau că l-ar asculta pe celălalt. Erau nişte ochi care te urmăreau. Care te priveau fără să te vadă. Despre care era imposibil să spui cu exactitate ce văd.

— Explicaţi-mi ce v-a alarmat în legătură cu acest doctor Smith. V-a întrebat ceva?

— Nu, nu. Nici vorbă de aşa ceva. Liang se lăsă să cadă în fotoliul din spatele biroului său. Numai că în Taiwan părea atât de nerăbdător, iar când am ajuns aici şi i-am aranjat să meargă imediat la institut, s-a arătat brusc obosit. Mi-a spus că mâine ar fi mai bine.

— Nu credeţi că e obosit?

— În Taiwan, pe timpul conferinţei, nu arăta deloc obosit. Pe aeroportul din Taipei părea foarte nerăbdător să ne viziteze.

— Povestiţi-mi exact ce s-a întâmplat în Taiwan.

Liang îi povesti cum îl abordase pe Smith, cum îl invitase să cineze împreună cu colegii săi de la institut, modul în care acesta se scuzase şi îi propusese să se întâlnească cu altă ocazie.

— Şi sunteţi de părere că nu avea nici un alt angajament în seara aceea?

Doctorul Liang rămase pe gânduri, clănţănind uşor din dinţi.

— A fost... ei bine... Evaziv. Ştiţi cum e când îţi dai seama că cineva e luat prin surprindere şi caută rapid un mod politicos de a refuza?

Maiorul Pan încuviinţă cu o mişcare a capului, mai mult pentru el decât pentru Liang.

— Şi atunci i-aţi spus că o să-l contactaţi pentru a stabili o ocazie mai potrivită ca să discutaţi pe teme de biomedicină?

— Da. Maiorul Pan avea ceva – probabil felul în care avea mereu aerul că aşteaptă – ce îi silea pe interlocutorii săi să spună mai multe. Mi s-a părut cel mai nimerit lucru pe care îl puteam face. Activitatea pe care o desfăşoară la USAMRIID este importantă pentru noi. Dorim să aflăm ce au realizat. Bănuim că munca lor ne poate ajuta în cercetările noastre.

— Deci e vorba despre un adevărat om de ştiinţă!

— Unul foarte bun.

— Dar în acelaşi timp şi ofiţer în Forţele Terestre Americane?

— Mi se pare că da. Colonel, cred.

— Locotenent-colonel, îl corectă absent maiorul Pan care căzuse pe gânduri şi ai cărui ochi lipsiţi de expresie priveau parcă în interior. I-am studiat dosarul după ce m-aţi sunat. Există în trecutul său, să zicem, anumite ciudăţenii.

— Ciudăţenii? Cum?

— Absenţe. Ele sunt de obicei explicate în dosarul său sub denumirea de „permisii”, ceea ce în limbaj militar înseamnă vacanţe. Una din aceste vacanţe a avut loc după moartea logodnicii sale cauzată de un virus la care lucra.

— Da, am auzit de virusul acela. Înspăimântător. Fără îndoială că o absenţă după o astfel de nenorocire este de înţeles.

— Probabil. Maiorul Pan dădu din cap ca şi cum ar fi auzit ce i se spusese, însă ochii indicau că gândurile îi erau în altă parte. Nu l-aţi mai văzut pe Smith în seara trecută?

— Nu.

— Dar dumneavoastră aţi participat la mai multe discuţii şi întâlniri, nu?

— Bineînţeles. Doar de asta ne-am dus acolo.

— Şi v-aţi fi aşteptat să-l întâlniţi şi pe el la aceste discuţii, nu-i aşa?

— Da. Liang se încruntă. La două dintre el în mod special. Una condusă de un coleg de-al său american şi alta de către un prieten de-al lui de la Institutul Pasteur. Vă reamintesc însă că mi-a spus că urmează să participe la întâlniri care se vor prelungi până târziu în noapte. Erau foarte multe activităţi din care puteai să alegi.

Maiorul Pan rămase pe gânduri.

— Şi în dimineaţa următoare v-a abordat pe neaşteptate şi v-a propus să vă însoţească la Shanghai să viziteze institutul?

— Nu a fost chiar aşa. Mai degrabă aş spune... Mi-a dat să înţeleg destul de clar că ar fi interesat să primească o invitaţie imediată.

— Cum aşa? Cum se face că v-aţi întâlnit din nou în dimineaţa asta?

Doctorul Liang făcu o pauză ca să-şi amintească mai bine.

— A venit la masa noastră la micul dejun. De obicei lua masa cu prietenul său de la Institutul Pasteur. Pe timpul mesei ne-a spus foarte firesc că ar vrea să vadă laboratoarele noastre şi să ne împărtăşească din experienţa sa la USAMRIID. În momentul în care i-am răspuns că pot aranja o astfel de vizită în viitorul apropiat şi-a manifestat părerea de rău, spunând că era dificil

pentru el să călătorească din nou atât de departe, în Asia. În momentul acela eu i-am sugerat, bineînţeles, că, din moment ce se află atât de aproape, ar fi foarte bine să facă această vizită acum.

— Şi a fost de acord?

— A ezitat şi a tuşit încurcat, însă se vedea că-i surâde ideea.

Maiorul dădu din nou din cap, îngândurat. Brusc, se strecură pe lângă dulapul cu dosare şi părăsi încăperea.

Doctorul Liang rămase cu ochii aţintiţi la uşa care se închisese în urma maiorului întrebându-se ce se întâmplase cu el. Era convins că raportase totul telefonic Securităţii, aşa cum făcea după fiecare ieşire din China. De ce venise oare acolo maiorul Pan şi ce element nou îl determinase să plece atât de brusc? Maiorul avea reputaţia celui care reuşea acolo unde toţi ceilalţi dădeau greş. Liang clătină din cap, cuprins de un sentiment de teamă care-l dezorientă.

Beijing, China

Complexul de maximă siguranţă Zhongnanhai se afla chiar lângă zidurile faimosului Oraş Interzis din centrul Beijingului, locul unde pe vremuri se jucau şi guvernau împăraţii şi împărătesele Chinei. Timp de mai multe secole, Zhongnanhai fusese grădina de plăceri a Curţii imperiale, locul unde, pe malurile înverzite ale celor două lacuri, se desfăşurau curse de cai, vânători şi festivaluri pentru desfătarea nobililor şi a celor din preajma lor. Zhongnanhai însemna de fapt „lacul central şi lacul de sud”.

După ce comuniştii preluaseră puterea în 1949, şefii lor se instalaseră în vastul complex, ale cărui clădiri cu acoperişuri în formă de pagodă fuseseră restaurate. În prezent, complexul Zhongnanhai era venerat şi urât în acelaşi timp, fiind sediul atotputernicului guvern chinez – un nou Oraş Interzis. Era locul în care cei douăzeci şi cinci de membri ai Biroului Politic îşi ţineau şedinţele într-un decor de o splendoare imperială. Deşi teoretic Biroul Politic era autoritatea supremă, adevărul era că cei care conduceau de fapt China erau membrii Comitetului Permanent al Biroului Politic. Ei reprezentau elita elitei. Nu cu mult timp în urmă, numărul de membri ai Comitetului Permanent fusese mărit de la şapte la nouă. Deciziile luate de ei erau automat aprobate

de Biroul Politic şi implementate de ministere şi departamente.

Mulţi dintre membrii Comitetului Permanent locuiau în complex, împreună cu familiile, în câte un grup de clădiri înconjurat de ziduri, cu o curte în centru. Se aflau aici şi funcţionari de rang înalt ce ocupau apartamente mult mai confortabile decât majoritatea celor disponibile în afara zidurilor, în metropolă.

Complexul nu avea însă nimic din faima Casei Albe, a imobilului de la nr. 10 de pe Downing Street sau chiar a Kremlinului. Foarte secretos, ferit de ochii presei, complexul Zhongnanhai apărea pe foarte puţine hărţi turistice, deşi adresa de la nr. 2 pe strada Fuyoujie era tipărită pe toate hârtiile oficiale ale Partidului Comunist. Împrejmuit de un zid roşu, exact ca acela care izola pe vremuri Oraşul Interzis de lumea înconjurătoare, complexul era astfel proiectat încât era imposibil să se zărească ceva dincolo de ziduri, indiferent din ce loc din Beijing te-ai fi uitat. Cetăţenii chinezi obişnuiţi nu erau bine veniţi aici. Străinii cu atât mai puţin, în afară de cazul în care erau şefi de state.

Lui Niu Jianxing îi plăceau o parte din aceste avantaje, dar nu toate. Deşi era unul dintre membrii de elită ai Comitetului Permanent şi lucra în Zhongnanhai, el alesese să locuiască în oraş, în afara zidului. În loc să fie împodobit cu tapet, dragoni şi fotografii, biroul său era de o simplitate spartană. Era unul dintre cei care credea în principiul socialist de la fiecare în funcţie de abilităţi, fiecăruia în funcţie de nevoi. Nevoile sale materiale erau simple, fără pretenţii. În ceea ce priveşte nevoile sale intelectuale, asta era altă poveste.

Niu Jianxing se lăsă pe spate în fotoliu, îşi împreună degetele şi închise ochii. Se afla în conul de lumină produs de vechea sa lampă de birou. Obrajii supţi şi trăsăturile delicate, pe jumătate ascunse de ochelarii cu ramă din carapace de broască ţestoasă, căpătaseră o strălucire ciudată. Părea că nu este deranjat de lumină, ca şi cum ar fi fost atât de puternic concentrat că nu observa existenţa ei, ca şi cum pacea din lumea sa interioară nu ar fi putut fi distrusă cu nici un chip.

Niu Jianxing devenise treptat un personaj foarte important, puterea sa crescând pas cu pas. Chiar de la intrarea în partid şi mai apoi în guvern, descoperise că această stare de linişte era deosebit de folositoare pentru concentrare şi luarea deciziilor celor mai corecte. Chiar şi la şedinţele Biroului Politic sau ale

Comitetului Permanent obişnuia să stea în poziţia aceea. La început, ceilalţi crezuseră că doarme şi îl trataseră cu dispreţ, ca pe un ţăran incult din Tianjin. Vorbiseră de parcă el nu ar fi fost acolo – de parcă nu ar fi existat deloc – până când devenise clar, spre regretul celor care vorbiseră prea liber, că auzea tot şi, în cele mai multe cazuri, era în stare să le rezolve problemele chiar înainte de a le auzi în întregime.

După aceea, admiratorii săi îl porecliseră Bufniţa, un nume care fusese imediat adoptat şi care îl făcuse cunoscut în toate lucrurile politice. Era un om politic desăvârşit şi un tactician iscusit, care făcuse din poreclă un adevărat renume.

În momentele acelea Bufniţa analiza zvonurile alarmante în legătură cu opoziţia unora dintre colegii săi din Comitetul Permanent faţă de semnarea tratatului cu privire la drepturile omului, pe care el se chinuise atât de mult să-l negocieze cu Statele Unite. Petrecuse întreaga dimineaţă încercând să ghicească cine ar fi putut fi cei care se opuneau.

Cel mai ciudat era faptul că până în momentul acela nimeni nu se împotrivise deschis. Asta îl îngrijora, pentru că putea indica prezenţa unei opoziţii organizate ce aştepta doar momentul potrivit să iasă la iveală şi să distrugă tratatul. În momentele acelea, când China încerca să-şi ocupe locul în lumea capitalistă, era de aşteptat ca o fracţiune din guvern să încerce cu toate mijloacele să distrugă tratatul pentru a-şi păstra în continuare poziţia dominantă.

O bătaie uşoară în uşă îl trezi din reverie. Deschise brusc ochii. Jaluzelele de la ferestre nu lăsau să intre în încăpere strălucirea zilei şi frumuseţea grădinilor din Zhongnanhai. Cu trecerea anilor, se convinsese de importanţa poziţiei izolate a biroului său. Bătaia în uşă se auzi din nou – era o bătaie pe care o cunoştea foarte bine şi care nu putea să însemne decât probleme.

— Intraţi, domnule general.

Generalul în rezervă Chu Kuairong, fost comandant în Armata Populară de Eliberare, intră în camera izolată de restul lumii, îşi scoase chipiul şi se aşeză. Avea o faţă plină de cicatrice, umeri puternici şi pieptul larg. Ochii săi mici erau înconjuraţi de riduri adânci datorate soarelui şi vântului. Se uita la Niu ca şi cum s-ar fi ferit de lumina puternică a soarelui în mijlocul deşertului. Ţeasta sa rasă strălucea ca o sferă de oţel lustruit în lumina difuzată de lampa de pe birou. Îmbrăcat în uniforma plină de medalii, semăna cu unul din legendarii mareşali sovietici în

clipele în care contemplau distrugerea Berlinului în cel de-al doilea război mondial.

Singurul lucru care strica imaginea era ţigara subţire de foi pe care o ţinuse între buze.

— E vorba despre agentul nostru.

— Maiorul Pan? Bufniţa îşi stăpânea perfect nerăbdarea.

— Da. Maiorul Pan e de părere că e posibil ca doctorul Liang să se agite degeaba, însă nu e sigur.

Generalul Chu era şeful Biroului Securităţii Publice, unul dintre organele aflate sub controlul Bufniţei, iar maiorul Pan era unul dintre cei mai valoroşi agenţi ai generalului.

— Este posibil ca acest colonel Smith să fie un ofiţer de informaţii care s-a folosit de invitaţia primită într-un anumit scop. Probabil pentru spionaj în domeniul ştiinţific.

— De ce crede maiorul Pan asta?

— Din două motive. În primul rând, în dosarul lui Smith există câteva ciudăţenii. Pe scurt, e vorba de mai multe perioade în care a lipsit, mai mult sau mai puţin justificat, de la laboratorul său de la USAMRIID. Se pare că Smith nu este numai doctor sau om de ştiinţă. Că are o mai bună pregătire de luptă şi de comandă decât cei mai mulţi dintre oamenii de ştiinţă care lucrează în armată.

— Şi cel de-al doilea motiv?

— Maiorul Pan are o „presimţire” în legătură cu americanul.

— O *presimţire?*

Generalul Chu scoase un cerc perfect de fum.

— De-a lungul anilor de când conduc forţele de securitate, m-am convins că „presimţirile” lui Pan se bazează pe experienţa sa şi din această cauză se dovedesc de cele mai multe ori foarte corecte.

Dintre multele agenţii aflate sub controlul său, Biroul Securităţii Publice era cea la care Niu ţinea cel mai puţin. Era ca o caracatiţă cu colţi şi gheare – o agenţie secretă enormă care beneficia de o imensă putere poliţienească şi în domeniul informaţiilor. Bufniţa era un constructor, nu un distrugător. De la înălţimea poziţiei sale, deciziile pe care trebuia să le aprobe, sau să le ia personal, nu erau întotdeauna plăcute.

— Şi ce propune maiorul Pan?

— Doreşte să continue să-l supravegheze îndeaproape pe colonelul Smith. Doreşte să primească autorizaţie să-l urmărească şi să-l reţină pentru interogatoriu la prima sa

mişcare mai suspectă.

Bufniţa închise din nou ochii pentru a analiza mai bine datele problemei.

— Ţinerea sub observaţie este probabil o idee bună, însă înainte de a autoriza interogatoriul am nevoie de dovezi concrete. Trăim vremuri de răscruce şi în momentul acesta avem avantajul unui guvern american înclinat spre pace şi cooperare. Am fi nişte proşti să nu profităm de această ocazie rară.

Generalul Chu scoase un alt nor de fum.

— Pan e de părere că s-ar putea să existe o legătură între interesul subit al lui Smith de a vizita Shanghaiul şi dispariţia agentului nostru în acelaşi oraş.

— N-aţi reuşit încă să aflaţi la ce lucra omul vostru?

— Era în vacanţă. Credem că dăduse peste ceva care-i trezise suspiciunea şi voia să verifice înainte de a raporta.

O confruntare cu Statele Unite era ultimul lucru pe care îl dorea Bufniţa. Aşa ceva nu putea decât să dea naştere la reacţii imprevizibile în ambele ţări, să forţeze cele două guverne să ia poziţii, să lege mâinile preşedintelui american în demersul asupra tratatului cu privire la drepturile omului şi să oblige Comitetul Permanent să-i asculte pe adepţii liniei dure din Biroul Politic.

Prestigiul şi securitatea Chinei erau însă mai presus de orice tratat, iar existenţa unui posibil spion american în Shanghai şi dispariţia unui agent chinez erau motive serioase de îngrijorare.

— Atunci când veţi avea răspunsul exact, vă aştept la mine, îi ordonă Niu generalului. Până atunci, maiorul Pan este autorizat să-l urmărească îndeaproape pe Smith. În ceea ce priveşte dorinţa sa de a-l reţine pe american, trebuie să mă convingă pe mine mai întâi.

În ochii generalului trecu o străfulgerare scurtă. Scoase din nou un cerc perfect de fum şi zâmbi.

— O să-i spun.

Niu nu părea prea impresionat de privirea din ochii bătrânului soldat.

— Aşa să faceţi. O să informez Comitetul Permanent în legătură cu suspiciunile şi acţiunile întreprinse de Pan, iar dumneavoastră, domnule general, veţi fi răspunzător de acestea nu numai în faţa mea, ci şi în faţa lor.

5

Shanghai

Spaţioasa cameră din Peace Hotel devenise brusc îngrozitor de strâmtă. Lipit de peretele de lângă uşă, Smith aştepta să audă paşii îndepărtându-se. Auzi în schimb o bătaie în uşă. Era la fel de uşoară ca şi zgomotul paşilor de mai înainte. Smith nu făcu nici o mişcare. Bătaia se auzi din nou – lovituri uşoare, apoi insistente, nervoase. Nu era genul de bătaie în uşă propriu băieţilor de la recepţie sau cameristelor.

Pe urmă îşi dădu seama.

— La naiba! Era fără îndoială interpretul pe care i-l trimisese Fred Klein. Deschise brusc uşa, îl apucă pe chinezul înalt şi slab de pieptul jachetei largi de piele şi-l trase în încăpere.

Din cauza mişcării bruşte, individului îi zbură de pe cap şepcuţa albastră stil Mao.

— Hei!

Smith prinse şepcuţa în aer, trânti uşa cu călcâiul şi se uită mânios la bărbatul slab care se zbătea în mâinile lui cu o expresie indignată.

— Care e parola?

— Cafea cu lapte.

— Eşti sub acoperire, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Smith mânios. Agenţii sub acoperire nu se furişează aşa!

— Bine, colonele. OK! protestă chinezul într-o engleză perfectă, cu accent american. Ia-ţi ghearele de pe mine.

— Ai avut noroc că nu te-am strâns de gât. Încerci să atragi atenţia asupra mea? Îi dădu drumul, continuând însă să-l privească încruntat.

— Nu ai nevoie de mine pentru asta, colonele. Tu singur ai făcut destulă vâlvă. Supărat, interpretul îndreptă gulerul voluminoasei sale jachete, îşi netezi cămaşa albastră şifonată şi smulse şepcuţa din mâna lui Smith.

Acesta înjură, înţelegând în sfârşit:

— Pun pariu că maşina ta e un Volkswagen Jetta albastru închis.

— Da, bine, m-ai văzut la aeroport. Şi bine că am fost acolo,

fiindcă altfel nu aş fi observat că eşti urmărit.

— Urmărit? De cine?

— Nu ştiu cine e. În ziua de azi, la Shanghai, e imposibil să-ţi dai seama. Poliţia? Serviciile Secrete? Armata? Oamenii vreunui mare mahăr? Gangsteri? Poate fi oricine. Avem capitalism acum şi o piaţă mai mult sau mai puţin liberă. E mult mai greu să-ţi dai seama cine urmăreşte pe cine.

— Excelent.

Smith oftă. Fusese îngrijorat şi acum primise confirmarea că avusese dreptate. Asta nu-l consola însă câtuşi de puţin.

— Care e acoperirea ta?

— Interpret şi şofer. Ce altceva? În orice caz, nu curier de arme, aşa că ia-o repede de aici. Îi aruncă iute lui Smith, ca şi cum i-ar fi ars degetele, un toc din pânză în care se afla un pistol identic cu al său, Beretta de 9 mm.

— Ai vreun nume? Smith îşi vârî arma semiautomată la spate, sub centura de la pantaloni şi îndesă tocul în geantă.

— An Jingse, însă poţi să-mi spui Andy. Aşa îmi spuneau toţi când eram la New York University. În campus, nu în oraş. Mi-a plăcut foarte mult acolo. O mulţime de gagici şi mult spaţiu.

Andy făcu o pauză, după care adăugă cu mândrie, uşor visător.

— Sunt pictor.

— Felicitări, zise Smith ironic. Meseria asta îţi oferă şi mai puţină stabilitate decât cea de spion. OK, Andy, hai să bem o cafea la Starbucks şi să vedem dacă reuşim să ne dăm seama cine mă urmăreşte.

Încuie valizele după ce aşeză din nou firele invizibile şi aşeză pe mochetă, în faţa uşii, o fâşie transparentă de plastic, astfel încât oricine ar fi intrat în cameră în lipsa lui să calce pe ea înainte să o observe. În final atârnă de clanţă plăcuţa cu *NU DERANJAŢI.*

Coborâră cu liftul. O dată ajunşi în holul de la recepţie, Smith îl întrebă pe An Jingse:

— Este vreo ieşire prin bucătărie?

— Ar trebui să fie.

Bărbatul îmbrăcat în uniforma echipelor de întreţinere lustruia accesoriile de alamă şi pereţii placaţi cu marmură de pe coridorul care făcea legătura între holul de recepţie şi zona lifturilor. Era un bărbat suplu, cu ochi negri pătrunzători, piele cafenie şi

mustaţă pe oală care nu semănau cu nici ale unui chinez sau occidental care se găsea în hol. Lucra în tăcere, cu capul aplecat, concentrat în aparenţă asupra muncii sale, însă privirea sa nu scăpa nimic din ceea ce se petrecea înjur.

Chinezul înalt şi slab şi occidentalul înalt şi solid ieşiră din cabina liftului şi se opriră câteva clipe să stea de vorbă. Aflat prea departe pentru a putea auzi conversaţia purtată cu voce joasă, muncitorul începu să lustruiască o altă aplică din alamă în timp ce-l analiza cu ochi critici pe bărbatul solid. Puţin peste un metru optzeci înălţime, acesta avea pieptul şi umerii largi, o constituţie atletică. Purta părul pieptănat spre spate, avea o faţă prelungă, iar ochii lui albaştri erau limpezi şi inteligenţi. Muncitorul nu reuşi să observe nimic deosebit la acest bărbat îmbrăcat într-un costum gri închis cu croială americană. Era însă incontestabil ceva milităros în ţinuta sa şi individul sosise pe Aeroportul Internaţional Pudong venind din Taiwan împreună cu doctorul Liang Tianning şi echipa sa de specialişti în medicină biomoleculară.

Continuă să-l studieze pe american, dar cei doi se întoarseră şi se îndreptară către uşile care dădeau spre bucătărie. După ce bărbaţii pe care îi urmărea intrară în bucătărie, muncitorul îşi strânse repede ustensilele pentru curăţat şi, traversând în grabă holul de la recepţie, ieşi în aglomerata Nanjing Dong Lu, una dintre cele mai mari artere comerciale ale lumii. Începu să alerge spre vest prin mulţimea de trecători şi vehicule care claxonau şi se îndreptă spre zona comercială rezervată pietonilor. Însă înainte de a ajunge la prima intersecţie, se opri pe aleea care mărginea hotelul.

Rămase pe loc urmărind atât intrarea pentru personal, cât şi uşa principală pe unde el însuşi ieşise. Era foarte posibil ca cei doi să-l fi observat şi intrarea lor în bucătărie să nu fie decât o păcăleală.

Nici americanul înalt, nici chinezul nu apărură, însă muncitorul remarcă altceva: nu era singurul care ţinea sub observaţie hotelul. În interiorul unei maşini negre, parcată astfel încât bloca trotuarul îngust la care se ajungea de la uşile turnante ale hotelului, se vedeau strălucind două ţigări aprinse. Biroul Securităţii Publice – temuta poliţie şi agenţie de informaţii chineză. Nimeni altcineva nu putea fi atât de arogant.

Studie pe îndelete maşina. Când întoarse din nou privirea spre alee, îi văzu pe american şi pe chinez fugind către un

Volkswagen Jetta, parcat cu faţa spre stradă. Muncitorul se năpusti din nou prin mulţimea de pe trotuar.

Roţile din dreapta ale Volkswagenului erau lipite de un perete. Chinezul descuie uşa maşinii în timp ce americanul supraveghea zona ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie atacaţi. Săriră în maşină şi se angajară în trafic luând-o spre vest, către zona comercială pietonală care se întindea până la Concesiunea Franceză. Nici unui vehicul nu îi era permis accesul în zona aceea.

Muncitorul nu pierdu o clipă. Fluieră o dată ascuţit. Câteva secunde mai târziu, un Land Rover ponosit trase lângă el. Aruncă trusa de scule în spate şi sări lângă şoferul cu pielea cafenie şi ochii rotunzi exact ca ai lui care purta pe cap o pălărie albă rotundă.

Şoferul începu să vorbească într-o limbă care nu era nici chineză, nici europeană şi muncitorul îi răspunse în aceeaşi limbă, arătând cu degetul către maşina care se afla în traficul aglomerat, la mai puţin de jumătate de cvartal distanţă în faţa lor.

Şoferul încuviinţă cu o mişcare a capului şi încercă să forţeze Land Rover-ul în urmărirea celor doi. Deodată, Volkswagenul făcu la stânga.

Înjurând de mama focului, şoferul încercă să se strecoare şi, lovind de câteva ori maşina, reuşi să facă şi el la stânga după Volkswagen, care nu după mult timp coti spre vest, pe Jiujiang Lu. Şi apoi rapid încă o dată spre nord, ajungând iarăşi în Nanjing Dong Lu.

Înjurând din nou, şoferul Land Rover-ului se chinuia să se ţină după ei, însă fu blocat pentru câteva clipe. Făcu o manevră ca să întoarcă. O fracţiune de secundă, muncitorul mai zări undeva departe, în faţă vehiculul pe care îl urmăreau, apoi maşina dispăru.

Şoferul acceleră până ajunseră din nou în apropierea bulevardului Nanjing Dong Lu, într-un loc în care o alee mai puţin circulată ducea către sud. Muncitorul înjură şi el. Probabil că şoferul chinez şi americanul cu ţinută de militar îi descoperiseră. Maşina lor o luase pe aleea asta şi acum putea fi oriunde în oraşul aglomerat.

Două ore mai târziu, Andy îl lăsă pe Smith în faţa celui de-al doilea local Starbucks, după care se duse să parcheze maşina. Cafeneaua se afla pe Fixing Dong Lu, un alt bulevard aglomerat,

nu departe de râu, în districtul Nanshi – Oraşul Vechi.

Prima cafenea Starbucks fusese în Lippo Piaza de pe Huaihai Zhong Lu. În localul plin se găseau atât localnici, cât şi occidentali şi cei doi nu reuşiseră să descopere nici o legătură între locul respectiv şi *Empress,* chiar dacă studiaseră atent străzile înconjurătoare, citiseră numele de pe tăbliţele uşilor şi verificaseră magazinele din zonă.

Cel de-al doilea local era mai puţin aglomerat. La mese se aflau numai chinezi şi comandau cafele pe care le luau la pachet. Majoritatea erau îmbrăcaţi în costum, cu croială fie occidentală, fie chinezească şi toţi păreau grăbiţi să se întoarcă la birourile lor.

Smith îşi luă cea de-a doua cafea cu lapte din ziua aceea şi se îndreptă spre o masă de lângă fereastra din faţă a cafenelei. Se aflau într-un cartier de afaceri, ceea ce explica lipsa occidentalilor. Clădirile erau un amestec de structuri cu patru, cinci şi şase niveluri datând de la sfârşitul epocii coloniale, precum şi unele mai înalte şi mai moderne şi câţiva zgârie-nori din oţel şi sticlă. Una dintre cele mai noi se afla chiar peste drum. Smith îşi îndreptă atenţia asupra unui şir vertical de plăcuţe de alamă fixate lângă uşile de la intrare.

Andy veni lângă el.

— O să-mi iau şi eu o mocca şi după aia putem să plecăm. Faci cinste?

Smith îi întinse banii. Când şoferul-interpret reveni la masă, Smith se ridică.

— O să încercăm mai întâi la clădirea aceea nouă de peste drum.

Ducând în mână paharele de plastic, se strecurară printre biciclete, maşini şi autobuze şi reuşiră să traverseze strada cu acea pricepere căpătată în traficul din Manhattan. Smith se îndreptă spre plăcuţele de alamă de la intrare. Cele mai multe erau scrise cu caractere chinezeşti, dar se găseau şi câteva transcrise în pinyin[5].

Andy traducea pentru Smith.

— Stai! spuse Smith la cea de-a zecea placă. Mai citeşte-o o dată.

— Întreprinderile Dragonul Zburător, Comerţ şi Transporturi

---

[5] Sistem de transcriere a ideogramelor chinezeşti în caractere latine pentru scopuri diplomatice, oficiale sau pentru presă, introdus în 1959 şi adoptat în Republica Populară Chineză în 1979.

Navale Internaţionale. În China, dragonul este simbolul paradisului, zise Andy dându-şi importanţă.

— OK.

— Şi, din cauza asta, al împăratului.

— Împăratul a murit de mult, însă mulţumesc pentru informaţii. Termină de citit lista.

Se părea că Dragonul Zburător era singura companie de transporturi navale. În timp ce îşi beau cafelele, cei doi trecură rapid în revistă şi ocupanţii celeilalte clădiri cu birouri din cvartal. Găsiră încă patru companii care ar fi putut să aibă de-a face cu transporturile internaţionale. Apoi cumpărară de la un vânzător ambulant *jianbing,* o omletă cu ceapă verde şi cu sos iute. De data asta plăti Andy.

De îndată ce terminară omletele, Smith porni din nou.

— Trebuie să verificăm ultima cafenea Starbucks.

Aceasta se afla pe Hongqiao Lu, într-un centru comercial din noua zonă de afaceri din jurul Aeroportului Hongqiao. Aici nu se aflau nici un fel de companii de transporturi navale şi Smith îi ceru lui Andy să-l ducă înapoi la hotel.

— OK, avem cinci posibilităţi, zise Smith, toate suficient de apropiate de cea de-a doua cafenea Starbucks pentru ca un informator s-o folosească spre a-i transmite informaţiile lui Mondragon. Cât de bine te pricepi la calculatoare?

— La fel de bine pe cât se pricepea Grant să câştige bătălii.

— Atunci accesează cele cinci companii pe Internet şi caută numele Zhao Yanji printre persoanele din conducere.

— E ca şi rezolvată treaba.

Îşi continuară drumul. În timp ce se apropiau de Bund, Jon il întrebă pe Andy:

— Există vreo altă cale de intrare în Peace Hotel în afară de uşa principală şi intrarea pentru personal?

— Da. În partea cealaltă, pe o stradă laterală.

— Bun. Du-mă acolo.

Andy conducea printr-un labirint năucitor de străzi şi alei, iar între timp Smith îl cerceta de sus până jos.

— Suntem cam de aceeaşi înălţime. Pantalonii tăi cred că sunt destul de lungi, iar jacheta aia din piele e destul de mare pentru un bivol. Cu şepcuţa Mao pe cap, pot fi luat foarte bine drept chinez dacă nu se uită nimeni prea de aproape la faţa mea. Tu o să arăţi ca o sperietoare de ciori în costumul meu, însă nu e nevoie să-ţi pui haina pe tine.

— Mulţumesc. Cred.

Se apropiau de hotel şi Smith îi spuse lui Andy unde să parcheze. Jon se lupta să-şi scoată hainele în spaţiul strâmt din maşină. Andy opri motorul şi începu să facă acelaşi lucru. Jacheta din piele venea bine pe Smith. Pantalonii erau cu doi centimetri mai scurţi, însă asta nu se observa prea tare. Îşi îndesă bine şepcuţa pe cap şi coborî din maşină.

— Fă cercetările alea, mănâncă ceva şi vino să mă iei de aici peste două ore.

Andy se lumină la faţă.

— E prea devreme pentru spectacole sau pentru hoinărit prin cluburi. Ce trebuie să facem?

— Tu nu ai nici o misiune. Stai şi aştepţi în maşină. Între timp, eu o să dau o spargere. Cât de puţin sau cât de mult, depinde numai de ceea ce vei găsi tu.

— Pot să te ajut şi eu. Sunt ca o pisică.

— Data viitoare.

Andy se încruntă, dezamăgit.

— Să ştii că nu sunt un tip prea răbdător.

— Mai antrenează-te. Lui Smith îi plăcea interpretul. Îi zâmbi şi porni spre hotel.

Zgomotul era asurzitor, străzile aglomerate ca întotdeauna. Nu văzu pe nimeni care să-l urmărească, însă nu voia să rişte. Se amestecă în mulţimea de chinezi şi se lăsă purtat spre Bund.

În clipa în care ajunse în dreptul uşilor hotelului îşi făcu loc rapid şi intră.

La asfinţit, două ore mai târziu, lumina purpurie învăluise Shanghaiul şi frumuseţea senzuală a Asiei îndulcea linia dură a orizontului. Andy An oprise maşina pentru a-l lăsa pe Smith la un cvartal distanţă de clădirea ce adăpostea întreprinderile Dragonul Zburător, Comerţ şi Transporturi Navale Internaţionale. Fiindcă cea mai mare parte a activităţii nocturne se mutase deja în Oraşul Vechi, în Concesiunea Franceză sau în Huangpu, strada, aproape pustie acum, arăta foarte diferit.

Investigaţiile lui Andy conduseseră la concluzia incontestabilă că Zhao Yanji era trezorierul firmei Dragonul Zburător, al cărei sediu se găsea în blocul aflat vizavi de cea de-a doua cafenea Starbucks pe care o vizitaseră în ziua aceea.. Pentru Smith, lucrurile începeau să capete sens. Un comerciant clandestin de materiale sensibile care se ocupa de astfel de afaceri în timpul

orelor de program ar fi căutat desigur să absenteze cât mai puţin de la birou şi, atunci când acest lucru era necesar, o făcea sub o scuză foarte plauzibilă, cum ar fi, de exemplu, o cafea la un bar din apropiere. Dacă Zhao Yanji era o astfel de persoană, atunci cafeneaua Starbucks de vizavi reprezenta locul cel mai avantajos.

Dacă totul mergea bine, Smith avea să fie înapoi la timp pentru a lua cina la ora nouă cu doctorul Liang şi colegii săi. Dacă sorţii îi vor fi împotrivă... ei bine, va găsi o rezolvare şi în acest caz.

Volkswagenul se făcu nevăzut în lumina tulbure a asfinţitului şi Smith se îndreptă spre clădirea înaltă cu birouri, atent la orice mişcare. Era îmbrăcat cu blugi negri şi tricou negru şi avea în picioare pantofi cu talpa moale şi foarte flexibilă. Pe spate ducea un rucsac uşor, tot negru. Se uită în sus. Geamurile clădirii ce adăpostea firma Dragonul Zburător erau puternic luminate, contribuind la mozaicul ce alcătuia ameţitoarea imagine nocturnă a oraşului. Peste drum, cafeneaua Starbucks era deschisă în continuare, clienţii aşezaţi la micile mese rotunde creând o imagine suprarealistă ce amintea de una din picturile lui Edward Hopper[6]. În aer se simţea mirosul acela slab de motorină specific marilor oraşe, amestecat cu arome de condimente asiatice şi usturoi.

Prin pereţii de sticlă ai clădirii, Smith reuşi să zărească un singur gardian în uniformă care moţăia aşezat în spatele biroului său din holul de la intrare. Ar fi putut încerca să se strecoare prin faţa lui, însă nu trebuia să rişte. Modernul imobil avea fără îndoială toate facilităţile obişnuite pentru o construcţie de acest gen.

Îşi continuă drumul spre aleea care ducea către parcarea luminată, bineînţeles închisă la ora aceea. La mai puţin de trei metri de rampa de intrare în parcare se afla o uşă ce dădea spre scara de incendiu. Exact ce căuta. Smith încercă uşa. Era încuiată pe dinăuntru. Începu să lucreze la încuietoare cu nişte scule pe care le scosese din trusa sa medicală şi care la prima vedere păreau instrumente chirurgicale. Uşa se deschise la cea de-a patra încercare.

---

[6] Hopper, Edward (1882-1967) – pictor american ale cărui opere reprezintă repere ale realismului american. Picturile sale reflectă o sensibilitate tipică Americii secolului XX, caracterizată prin izolare, melancolie şi singurătate.

Se furişă înăuntru, închise uşa fără zgomot în urma lui, puse înapoi uneltele în trusa medicală şi rămase nemişcat, pândind să desluşească vreun zgomot în casa scărilor. Urmări şirurile de scări până în punctul în care se pierdeau în întuneric. Mai aşteptă două minute, apoi începu să urce. Sediul întreprinderilor Dragonul Zburător se afla la etajul opt. Se oprise de două ori când auzise undeva deasupra zgomotul unei uşi ce se deschidea şi al unor paşi pe coridor.

Ajuns la etajul opt, scoase un stetoscop din rucsac şi-l lipi de uşa care dădea spre interiorul clădirii. După ce se convinse că de partea cealaltă era linişte, împinse uşa şi pătrunse într-o sală de aşteptare cu pereţi albi şi podeaua acoperită cu mochetă verde, cu mobilier din crom, sticlă şi piele întoarsă.

Un coridor larg, cu aceiaşi pereţi albi şi mochetă verde, ducea către un culoar transversal pe care se înşiruiau mai multe uşi duble – unele din sticlă, altele din lemn lăcuit. Acest al doilea coridor se întindea în ambele direcţii. Descoperi că întreprinderile Dragonul Zburător se aflau în spatele celui de-al treilea set de uşi duble de sticlă. Smith trecu prin faţa lor şi aruncă o privire înăuntru fără să se oprească. La intrare se găsea o zonă de recepţie neluminată. În spatele ei se afla o sală mare, în care lumina era aprinsă, plină cu rânduri de mese de lucru, goale la ora aceea şi care se sfârşea cu un perete cu ferestre ce dădeau spre exterior. Pe pereţii din stânga şi din dreapta sălii cu mese de lucru se vedeau mai multe uşi de lemn.

La cea de-a treia trecere prin faţa uşilor de la intrare, Smith apăsă clanţa. Uşile nu erau încuiate. Nerăbdător, dar îngrijorat în acelaşi timp, se strecură înăuntru şi înaintă fără zgomot printre mese până ce ajunse la uşa din colţul cel mai îndepărtat, pe care era marcat cu litere aurii, atât în chineză, cât şi în engleză: YU YONGFU, PREŞEDINTE ŞI DIRECTOR GENERAL. De sub uşă nu răzbătea nici o rază de lumină.

Pătrunse înăuntru şi, profitând de lumina care venea din sala cu mese de lucru, înaintă până la biroul mare. Aprinse lampa de pe birou şi o reglă la minimum. Mica lumină galbenă crea în încăpere o atmosferă fantomatică imposibil de reperat din stradă.

Închise uşa şi începu să cerceteze impresionat încăperea. Nu era unul din acele birouri de colţ de la ultimul etaj specifice directorilor marilor companii, însă era atât de uriaş încât mărimea sa compensa amplasarea. Priveliştea care se vedea de

la fereastră contribuia şi ea la prestigiul celui ce ocupa biroul – plecând de la râu şi turnurile din Pudong, trecând prin istoricul Mund, partea de nord-est a Shanghaiului, peste Suzhou Creek şi din nou la râul care o lua spre est, către locul în care se vărsa în fluviul Yangtze.

Pentru Smith, cea mai importantă piesă de mobilier din birou era un dulap de dosare cu trei sertare, lipit de peretele din stânga. În încăpere se mai aflau o sofa albă din piele şi fotoliile de rigoare, o măsuţă pentru cafea Noguchi din sticlă, o bibliotecă cu cărţi legate în piele ce acoperea peretele din dreapta, din loc în loc tablouri originale semnate Jasper Johns şi Andy Warhol[7] şi o fotografie panoramică a Shanghaiului britanic la sfârşitul secolului XIX. Biroul era din lemn de mahon şi, cu toate că era uriaş, părea mic în această încăpere. Încăperea stătea mărturie cum că Yu Yongfu, preşedinte executiv şi director, reuşise în afaceri în Noua Chină şi voia ca toată lumea să ştie acest lucru.

Smith se apropie repede de dulap. Era încuiat, însă cu ajutorul sculelor sale reuşi să-l deschidă imediat. Trase afară sertarul de sus. Dosarele erau aranjate în ordine alfabetică – în engleză, numele fiind traduse şi în chineză. Încă un semn al grandomaniei lui Yu Yongfu. Când ajunse la dosarul dedicat vasului *The Dowager Empress,* răsuflă zgomotos. Îşi ţinuse respiraţia fără să-şi dea seama.

Deschise dosarul chiar acolo, pe marginea dulapului, însă nu dădu decât peste documente interne fără valoare, precum şi liste de inventar ale încărcăturii vasului în timpul unor voiaje trecute. Continuă totuşi să caute, din ce în ce mai îngrijorat. În sfârşit, la ultima filă a dosarului dădu peste ce căuta – lista de inventar. Bucuria i se spulberă însă imediat. Datele erau corecte, la fel şi portul de plecare şi de destinaţie, Shanghai şi Basra. Însă încărcătura nu era cea adevărată. În faţa lui se afla o listă ce conţinea produsele pe care cargoul se presupunea că le transportă – aparate de radio, CD-playere, ceai negru, mătase brută şi alte mărfuri lipsite de importanţă. Era o copie a listei de inventar pe care se aflau mărfurile din autorizaţia de export. O păcăleală.

Furios, continuă să caute şi în celelalte sertare, însă nu mai găsi nici un document în legătură cu *Empress.* Supărat, închise şi încuie la loc dulapul cu dosare. Nu trebuia să renunţe. Undeva trebuia să se afle un seif. Începu să cerceteze din nou uriaşul

[7] Pictori contemporani americani.

birou gândindu-se la persoana care se simţea bine într-un asemenea loc – un om vanitos, mândru şi lipsit de subtilitate.

Asta era. *Lipsit de subtilitate.* Se întoarse către dulapul cu dosare. Deasupra lui, pe perete, se afla o imagine panoramică a vechiului Shanghai britanic. Ridică fotografia înrămată de pe perete şi descoperi seiful. Un simplu seif de perete, fără nici o încuietoare electronică la vedere. Cu ajutorul uneltelor sale avea să...

— Cine eşti? se auzi o voce într-o engleză cu accent puternic.

Smith se întoarse încet, fără zgomot, ferindu-se să facă vreo mişcare care să provoace reacţia celuilalt.

În cadrul uşii se afla un chinez scurt şi solid care purta ochelari fără ramă. În mână avea un pistol Sig Sauer, îndreptat spre abdomenul lui Smith.

Beijing

Căderea nopţii era unul dintre cele mai bune momente la Beijing, clipa în care lenta transformare de la poluarea teribilă şi stilul de viaţă cenuşiu la combustibilii fără plumb şi distracţiile moderne devenea vizibilă în adevărate oaze cu o vibrantă viaţă de noapte, sub un cer plin de stele, cer altădată impenetrabil datorită smogului. Cluburile de karaoke şi formaţiile care interpretau o muzică solemnă dispăruseră, înlocuite de discoteci, cârciumi, cluburi şi restaurante cu muzică la modă şi mâncare bună. Beijingul era încă ancorat ferm în comunism, însă seducţia capitalismului îşi croia încet drum. Oraşul dorea să se lepede de trecutul său cenuşiu şi să-şi etaleze cât mai repede bogăţia.

Cu toate acestea, Beijing nu era încă paradisul economic căruia Biroul Politic îi făcea atâta reclamă. De fapt, cetăţenii obişnuiţi erau pe punctul de a pierde lupta cu modernizarea şi erau în pericol de a fi alungaţi din oraş pentru că nu-şi mai puteau permite costurile traiului în noua metropolă. Asta era faţa întunecată a noii Chine. Bufniţa, spre deosebire de alţi membri ai Comitetului Permanent, era foarte preocupat de evoluţia acestor fenomene negative. Studiase eşecul suferit de Elţîn în încercarea lui de a stopa ascensiunea lacomilor oligarhi ruşi şi prăbuşirea economiei ruse care urmase. China avea nevoie de o cale mult mai cumpătată spre restructurare.

Înainte de orice, Bufniţa trebuia să protejeze tratatul cu

Statele Unite în problema drepturilor omului. Acest tratat era deosebit de important pentru planurile sale ce vizau crearea unei Chine democratice, conştientă din punct de vedere social.

În seara aceea avea loc o şedinţă specială a celor nouă membri ai Comitetului Permanent. Pe sub pleoapele parţial lăsate, îi studia pe cei opt colegi aşezaţi în jurul vechii mese imperiale din sala de şedinţe a complexului Zhongnanhai. Care dintre ei reprezenta un pericol pentru el? În cadrul partidului şi implicit în cadrul guvernului, un zvon nu era pur şi simplu un zvon, ci mai degrabă o solicitare de sprijin. Ceea ce însemna că unul dintre aceşti bătrâni solemni sau unul dintre membrii mai tineri era pe punctul de a a-şi modifica poziţia faţă de tratatul cu privire la drepturile omului chiar în clipele în care Niu aştepta să-şi prezinte raportul.

Pe jumătate orb în spatele ochelarilor săi cu lentile groase, şeful lor – augustul secretar general – nu era omul care să apeleze la o astfel de metodă, hotărî Niu. Nimeni nu ar fi îndrăznit să i se opună deschis. Cel puţin nu în acest an. Şi, indiferent ce hotăra secretarul general, el era urmat fără şovăire de acolitul său încă din vremea tinereţii lor comune în Shanghai. Individul avea faţa unui călău şi era prea bătrân şi devotat şefului său ca să se mai gândească să ajungă secretar la rândul lui. Nici el nu avea vreun motiv să se mai împotrivească tratatului.

Cei patru bărbaţi mai tineri şi zâmbitori reprezentau o posibilitate. Fiecare dintre ei îşi căuta susţinători care să-i întărească poziţia, însă în acelaşi timp toţi erau reprezentanţii aripii moderne şi, din această cauză, susţinători ai bunelor relaţii cu Vestul. Din moment ce tratatul era atât de important pentru preşedintele care se afla în momentul acela la Casa Albă, era destul de greu să fie convinşi să nu mai sprijine semnarea documentului.

Rămâneau astfel două posibilităţi, dintre care una era Shi Jingnu, bărbatul cu faţa grasă, zâmbitoare a fostului vânzător de mătase. Parafrazându-l pe Shakespeare, omul acesta zâmbea şi zâmbea, însă era un ticălos. Cea de-a doua posibilitate era chelul Wei Gaofan, cu ochii ca două crăpături, care nu zâmbea niciodată şi care, pe vremea când era un simplu soldat, făcuse cunoştinţă cu incomparabilul Chu Teh de care nu se mai despărţise niciodată.

Bufniţa dădu din cap, afişând un zâmbet somnolent. Unul

dintre cei doi. Amândoi erau reprezentanţii vechii gărzi, amândoi luptau să-şi păstreze puterea în acele momente în care începuseră să simtă pe spinările lor groase fiorul produs de spectrul inutilităţii evidente a unor dinozauri ca ei.

— Jianxing, nu aveţi nici un comentariu la raportul prezentat de Shi Jingnu?

— Nu am nici un comentariu, răspunse Niu Jianxing – Bufniţa.

— Atunci poate vreţi să ne prezentaţi un raport pe probleme de securitate?

— A apărut o problemă astăzi, domnule preşedinte, spuse Niu. Doctorul Liang Tianning, directorul Institutului de Cercetări Biomedicale din Shanghai, a invitat un eminent microbiolog american, locotenent-colonelul medic Jon Smith, să viziteze institutul şi să se adreseze cercetătorilor săi. El...

Wei Gaofan întrerupse raportul Bufniţei:

— De când au început americanii să confere oamenilor de ştiinţă grade militare? Iată un nou exemplu al agresivităţii acestor...

— Colonelul, reluă înţepat Niu, este medic şi lucrează la Institutul de Cercetări Medicale în domeniul Bolilor Infecţioase al Forţelor Terestre Americane, o instituţie recunoscută pe plan mondial, similară cu institutele noastre biomedicale din Beijing şi Shanghai.

Secretarul general veni în sprijinul Bufniţei:

— Îl cunosc foarte bine pe doctorul Liang de pe vremea când lucram în Shanghai. Putem avea încredere în judecata lui referitor la cei care merită să dea lecţii cercetătorilor săi.

— De fapt, continuă Niu, doctorul Liang are anumite îndoieli în legătură cu americanul. Repetă ceea ce auzise de la generalul Chu Kuairong. Înclin să fiu de acord cu prima evaluare a situaţiei făcute de maiorul Pan. Cred că doctorul Liang este un bătrân speriat, gata să creadă orice.

— Tratezi foarte uşor problema unui posibil spion american, Niu, interveni critic Shi Jingnu, trecând cu privirea de la un coleg la altul pentru a le studia reacţiile.

— Cuvântul-cheie aici este „posibil”, continuă Niu, ignorându-l pe Shi şi fără să se adreseze cuiva anume. Nu ar trebui să avem chiar aşa de multă încredere în „presimţirile” maiorului Pan ca şef al Biroului Securităţii Publice. Este sarcina lui – şi a lui Pan – să verifice chiar şi umbrele. Nu e treaba noastră.

— Prin urmare, ce-aţi decis? vru să afle discipolul secretarului

general.

— L-am instruit pe generalul Chu să-l pună pe Pan să-l urmărească îndeaproape pe colonelul Smith. Nu i-am dat autorizaţia să-l aresteze şi să-l interogheze. Mai întâi trebuie să-mi prezinte dovezi de o gravitate suficient de mare. Trecem prin momente sensibile şi deocamdată avem de-a face cu un guvern american predispus la pace şi cooperare.

Nu pomeni nimic despre agentul Securităţii Publice care dispăruse în Shanghai. Deocamdată nici nu avea ce să le spună şi nu voia să adauge ceva ce ar fi putut veni în sprijinul celor care se opuneau tratatului.

Toţi cei prezenţi în sală, inclusiv Shi Jingnu şi Wei Gaofan, dădură aprobator din cap, ceea ce sugera că, indiferent cine era acela care se opunea tratatului, nu era încă pregătit să declare acest lucru pe faţă.

Cu toate astea, Wei nu se putu stăpâni să-i adreseze un ultim avertisment. Ochii săi înguşti deveniseră două linii.

— Nu trebuie să dăm impresia că suntem atât de dornici să cooperăm cu americanii. Ţineţi minte, umbrele pot fi periculoase câteodată.

6

Shanghai

Asfinţitul făcuse loc nopţii. În biroul său din locuinţa situată într-o suburbie luxoasă a Shanghaiului, Yu Yongfu se învârtea încolo şi-ncoace privind spre grădina ce se întindea dincolo de uşile franţuzeşti. Mirosul de iarbă proaspăt tunsă umpluse încăperea. Plantele rare şi copacii erau luminate de reflectoare, lumina venind în unele locuri de deasupra, iar în altele din spatele vegetaţiei, în încercarea de a crea o armonie perfectă. Această grădină în stil englezesc era o copie fidelă a celei special concepute pentru un mare comerciant britanic de ceai de la începutul secolului XX, a cărui vilă fusese demolată cu mult timp în urmă. Yu cumpărase planurile şi se mândrea în faţa musafirilor săi occidentali cu grădina astfel refăcută.

În seara asta însă grădina nu reuşea să-l liniştească deloc. La fiecare câteva minute îşi cerceta nerăbdător Rolexul.

Ajuns pe culmea succesului în afaceri la numai treizeci şi patru de ani, Yu arăta mult mai tânăr. Suplu şi bine făcut, se antrena zilnic într-un club de fitness privat situat nu departe de firma sa de comerţ şi transporturi navale – întreprinderile Dragonul Zburător. Avea grijă de corpul său cu aceeaşi atenţie cu care urmărea evoluţiile burselor şi pieţelor internaţionale şi se îmbrăca în costume făcute de comandă la Roma. Cravatele şi încălţămintea erau lucrate manual în Anglia, cămăşile la Paris, iar lenjeria şi pijamalele, la Dublin. Bogăţia sa fusese clădită numai în şapte ani. Aceasta era noua Chină... O Chină încrezătoare, avidă de plăceri... o Chină foarte americanizată... Şi Yu considera că atitudinea, metodele pe care le folosea în afaceri, ambiţiile sale erau americane.

Dar toate astea nu îl făceau să se simtă mai bine după ce, în ziua precedentă, Feng Dun îl sunase să-i spună despre agentul Mondragon şi despre dispariţia facturii. Afacerea *The Dowager Empress* era riscantă, ştiuse de la bun început, însă profitul era uriaş şi, în plus, era vorba de *guanxi,* pentru că în acest transport era implicat însuşi ilustrul Wei Gaofan, atotputernicul membru al Comitetului Permanent.

Acum însă lucrurile luaseră o întorsătură foarte urâtă. Unde era afurisitul ăla de Feng? Unde dispăruse factura?

— Ai păţit ceva, bărbate?

Yu se întoarse brusc cu intenţia de a o repezi pe soţia sa care se băga unde nu-i fierbea oala, însă se stăpâni. Kuonyi nu era şi nici nu fusese vreodată genul acela de soţie. Căsnicia lor era una modernă, occidentală.

Reuşi să-şi controleze vocea.

— E vorba de nenorocitul ăla de Feng. Ar fi trebuit să se fi întors din Taiwan până acum.

— Factura?

Yu încuviinţă cu o mişcare a capului.

— O să pună mâna pe ea până la urmă, Yongfu.

Yu îşi reluă mersul prin încăpere, clătinând din cap.

— Cum poţi fi atât de sigură?

— Individul ăsta e în stare să-l găsească şi pe diavol în iad. Este foarte valoros, însă în acelaşi timp şi extrem de periculos. Nu trebuie să ai încredere în el.

— Cred că pot să-l stăpânesc pe Feng.

Soţia sa nu-i mai răspunse, iar Yu rămase nemişcat. O maşină mare intrase în curtea casei.

— A venit, spuse Yu.

— Mai bine aştept sus.

— Da.

În China, în ciuda legii care proclama deplina egalitate a femeilor cu bărbaţii, a trata pe soţia cuiva ca pe un partener era considerat un semn de slăbiciune. Yu se sili să se aşeze la birou, încercă să arboreze o expresie cât mai calmă în clipa în care auzi cum servitoarea deschide uşa de la intrare.

Pe podeaua din lemn se auzeau paşi măsuraţi ce se îndreptau spre biroul său şi în cadrul uşii îşi făcu apariţia un bărbat masiv. Cu o piele neobişnuit de deschisă la culoare, bărbatul avea părul de un roşu deschis, înspicat cu fire albe, tuns foarte scurt. Era înalt – probabil aproape 1,90 m – şi bine clădit, fără a fi greoi – un bărbat musculos de vreo 90 de kilograme. Yu Yongfu, care îl aştepta încruntat, părea un pitic pe lângă el.

Yu îşi pregătise o voce dură, aşa cum se cădea unui şef.

— Ai adus documentul?

Feng Dun zâmbi. Un zâmbet abia schiţat, nimic mai mult, ca o linie pe faţa unei marionete de lemn. Traversă biroul şi se opri lângă un fotoliu de piele în care se aşeză fără nici un zgomot.

Vocea sa era joasă, abia şoptită.

— Îl am... şefule.

Yu nu-şi putu stăpâni un oftat de uşurare. Întinse apoi mâna şi zise cu aceeaşi voce aspră:

— Dă-mi-l!

Feng se aplecă spre el şi-i întinse plicul. Yu îl deschise nerăbdător şi-i studie conţinutul.

Feng observă că mâinile şefului său tremurau.

— Este factura adevărată, spuse Feng. Ochii săi căprui deschis erau aproape incolori, ceea ce îi făcea să pară goi. Se uită fix la Yu. Era o privire la care foarte puţini erau în stare să reziste.

Yu nu se număra printre ei. Întoarse iute capul.

— O să-l încui în seiful meu de sus. Bună treabă, Feng. Vei primi un bonus pentru asta. Se ridică în picioare.

Feng se ridică şi el. Avea aproape cincizeci de ani şi fusese pe vremuri soldat şi apoi ofiţer. Îşi începuse cariera ca „observator” în timpul războiului purtat de americani împotriva Vietnamului de Nord şi a aliaţilor săi sovietici. Renunţase la această carieră în clipa în care descoperise că putea obţine un profit mult mai mare în calitate de mercenar în armatele care luau fiinţă în republicile din Asia Centrală, mai ales după colapsul Uniunii Sovietice. Se considera un foarte bun judecător al oamenilor şi situaţiilor şi Yu Yongfu nu-i provoca decât dispreţ.

Pe când se îndreptau amândoi spre uşa biroului, Feng îi spuse lui Yu:

— Vă sugerez să ardeţi documentul. În felul acesta nimeni nu va mai putea pune mâna pe el. Pericolul nu a trecut, şefule.

Yu sări înapoi ca şi cum cineva l-ar fi tras brusc de o lesă.

— Ce vrei să spui?

— Poate că ar trebui să aflaţi ce s-a întâmplat în Taiwan.

Din locul în care se afla, cu un picior afară din încăpere ca un om pregătit pentru o ieşire triumfală, Yu ezită o clipă.

— Spune-mi despre ce este vorba.

— L-am ucis pe agentul american şi am pus mâna pe document...

Lui Yu îi venea să urle de furie. Cum adică, nu se terminase toată povestea? Ce naiba voia Feng să zică?

— Ştiu! Dacă asta e tot...

— ... însă Mondragon nu era singur. Pe plajă se mai afla un bărbat. Un individ bine pregătit, deştept şi iscusit. Aproape sigur un alt spion american trimis să preia documentul şi să-l ducă la

Washington în timp ce Mondragon urma să se întoarcă sub acoperire în Shanghai. Plaja era doar un punct de transfer. Nu există nici o altă explicaţie logică pentru prezenţa celui de-al doilea bărbat, din moment ce acesta era suficient de bine pregătit încât să scape de oamenii mei.

Yu încerca să-şi stăpânească panica. Ce putea să fie atât de grav în toată povestea asta? Americanii dăduseră greş; documentul se afla acum în siguranţă în buzunarul lui.

— Dar individul a dat greş, documentul e în mâinile noastre. Ce...

— Omul se află acum în Shanghai. Feng urmărea cu atenţie reacţia patronului său, încercând să surprindă cea mai mică tresărire a muşchilor. Şi nu cred că a venit aici în vacanţă.

Yu simţi un gust amar în gură.

— *Aici?* Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? *L-ai lăsat să te urmărească?* Cum ai putut fi atât de *tâmpit?* Yu îşi dădu seama că vorbea ca o persoană isterică şi se opri brusc.

— Nu avea cum să ne urmărească. Probabil că Mondragon i-a dat şi alte informaţii sau a găsit vreun indiciu asupra cadavrului acestuia. Cred că aşa a ajuns aici.

Yu se străduia să-şi recapete controlul.

— Dar cum a reuşit să pătrundă în ţară?

— Bună întrebare. Se pare că individul, Jon Smith, este un cunoscut medic specialist în microbiologie şi locotenent-colonel pe deasupra. Ceea ce nu este chiar atât de evident e faptul că lucrează pentru una dintre agenţiile de informaţii americane. Este sigur că acesta e omul cu care Mondragon s-a întâlnit pe plajă. Şi care apoi s-a invitat singur în ţara noastră.

— S-a invitat singur?

— În Taiwan, eminentul nostru om de ştiinţă, doctorul Liang Tianning şi-a exprimat interesul pentru o întâlnire cu Smith, dar acesta l-a refuzat. Apoi, în dimineaţa asta, americanul şi-a schimbat părerea. I-a sugerat doctorului Liang că ar fi foarte onorat dacă ar putea să se adreseze oamenilor de ştiinţă din institutul nostru de cercetări microbiologice de aici, din Shanghai, chiar acum, cu ocazia prezenţei sale în zonă. Însă o dată ajuns aici, a făcut pe obositul. A dorit să rămână singur la hotel. Doctorul Liang, surprins, a devenit suspicios. Bineînţeles că i-a informat pe cei din Zhongnanhai, iar aceştia l-au pus pe american sub urmărire.

— De unde ştii toate astea?

— Pentru asta mă plătiţi atât de bine, ca să aflu astfel de lucruri.

Era adevărat. Yu avea uneori senzaţia că Feng are mai mult *guanxi* decât el şi că din cauza asta nu-l tratează cu respectul cuvenit. Individului trebuia să i se amintească permanent cine este şeful.

— Te plătesc ca să-ţi faci treaba, nimic mai mult. Dar cum se face că americanul e încă în viaţă?

— Nu e chiar atât de uşor să te apropii de el şi trebuie să fim foarte atenţi. Aşa cum v-am spus, cei din Zhongnanhai îl ţin sub supraveghere.

Yu nu reuşea să scape de gustul amar din gură.

— Da, da, ai dreptate. Însă individul trebuie ucis. Şi asta repede. Ai descoperit cine i-a dat documentul lui Mondragon?

— Nu încă.

— Găseşte-l pe individ. Şi când pui mâna pe el, ucide-l.

Feng zâmbi.

— Bineînţeles, şefule.

În penumbra din birou, Smith putu să vadă că privirea bărbatului se fixase asupra dosarului rămas deschis pe marginea dulapului. Mâna în care ţinea arma se mişcase puţin în clipa în care îşi îndreptase privirea asupra seifului expus pe perete, deasupra dulapului. Omul nu întrebase *Ce faci aici?* sau *Ce se petrece aici?* Îl interesase numai cine era cel care pătrunsese acolo. Deci individul cunoştea motivul prezenţei lui Smith în biroul lui Yu Yongfu, preşedinte executiv şi director al firmei.

— Probabil că tu eşti Zhao Yanji, spuse Smith. Cel care i-a dat lui Avery Mondragon factura originală a încărcăturii de pe *Empress.*

Ţeava pistolului începu să tremure.

— Cum...?

— Mi-a spus Mondragon. L-au ucis înainte de a apuca să-mi dea documentul.

— Şi unde e factura acum?

— E în mâinile lor.

Zhao Yanji apucă pistolul cu ambele mâini, încercând să-şi stăpânească tremurul.

— De unde... Cum pot să ştiu că spui adevărul?

— Pentru că ştiu de Mondragon, pentru că-ţi ştiu numele şi pentru că eu însumi mă aflu aici în căutarea documentului.

Zhao clipi de câteva ori, lăsă să-i cadă pistolul, se prăbuşi cu picioarele încrucişate pe covor şi-şi prinse capul în mâini.

— Sunt un om mort.

Smith culese pistolul de pe podea. Îşi mută revolverul Beretta în buzunarul interior al jachetei, băgă pistolul Sig Sauer la centură şi privi în jos către Zhao. Omul şedea aplecat, cu ceafa expusă, ca şi cum aştepta să cadă securea călăului.

— Pot merge pe urma documentului până la tine? întrebă Smith.

Zhao încuviinţă.

— Poate că nu azi. Poate că nici mâine. Însă până la urmă or să mă dibuiască. Feng e un vrăjitor. Poate să vadă şi prin pereţi.

— Cine e Feng?

— Feng Dun. Şeful securităţii lui Yu Yongfu.

Smith rămase pe gânduri, încruntat.

— Cum arată?

Zhao îi descrise înfăţişarea acestuia, părul roşu înspicat cu alb şi răutatea care se ascundea sub calmul aparent.

— L-ai întâlnit?

— Da, încuviinţă Smith fără să fie prea surprins. Aflase cel puţin cum îl cheamă pe individ. Hai s-o luăm cu începutul. De ce ai făcut ce ai făcut?

Zhao ridică privirea spre el, brusc mânios, de parcă i-ar fi trecut complet spaima.

— Yu Yongfu este atât de lacom, mai ceva ca un porc! Din cauza lui i-am dat documentul lui Mondragon! Onorabilul bunic al prietenului meu Bei Ruitiao a înfiinţat întreprinderile Dragonul Zburător încă de pe vremea când englezii şi americanii se aflau aici. Eram o companie foarte onorabilă... Eram...

Pe măsură ce Smith asculta tânguielile celui din faţa sa, reuşi să pună cap la cap episoadele unei poveşti foarte obişnuite în noua republică populară: Dragonul Zburător fusese o companie conservatoare, relativ redusă ca dimensiuni, implicată în transportul de mărfuri pe fluviul Yangtze şi de-a lungul coastei, până la insula Hainan. Bei Ruitiao fusese preşedintele companiei până în clipa în care Yu Yongfu, cu ajutorul forţei, al cunoştinţelor pe care le avea în partid şi al sprijinului financiar din partea unui acţionar belgian, pusese mâna pe firmă printr-o preluare în stil mafiot. Yu devenise preşedinte şi director executiv şi, cu ajutorul firmei belgiene, extinsese afacerea în domeniul transportului internaţional. Toate aceste transformări se efectuaseră ocolind

de cele mai multe ori legile, atât cele chinezeşti, cât şi cele internaţionale.

Vocea lui Zhao tremura de emoţie.

— Prietenul meu Ruitiao a fost ruinat din cauza lui Yu. I-am dat documentul lui Mondragon ca să-l dau de gol pe Yu şi să-l fac să plătească pentru tot ce a făcut! Toată bravada chinezului se topi brusc. Însă am dat greş. Acum sunt un om mort.

— Cum ai reuşit să pui mâna pe document?

Zhao făcu un semn cu capul spre seiful de deasupra dulapului cu dosare.

— Se afla într-un dosar secret din seiful lui Yu. Eu eram trezorierul firmei. M-am prefăcut că accept cu plăcere schimbarea conducerii şi Yu a făcut greşeala să mă păstreze în funcţie. Într-una din zile a uitat să pună dosarul înapoi în seif şi aşa l-am găsit. L-am pus la loc după ce am extras documentul. Atunci nu şi-a dat seama că uitase dosarul afară. Însă până la urmă o să-şi aducă aminte. Documentul trebuie să fi fost luat de undeva. Chinezul se încovoie şi mai mult, învins.

— Unde crezi că se află acum documentul? L-a băgat din nou în seif?

Zhao clătină din cap.

— Nu. Lui Yu îi e prea frică să-l mai lase aici. Cred că-l are acasă. Are şi acolo un seif.

— Unde locuieşte?

— Undeva dincolo de Aeroportul Hongqiao. Într-o vilă uriaşă care l-ar fi lăsat cu gura căscată pe orice înalt demnitar de pe timpul dinastiei Yuan[8]. Zhao îi dădu o adresă care nu însemna nimic pentru Smith, dar care fără îndoială era grăitoare pentru Andy.

— Mondragon mi-a povestit despre existenţa a trei exemplare.

— Da, răspunse absent Zhao. Trei.

— Şi unde se află celelalte două?

— Una trebuie să fie în Basra sau Bagdad, la firma care primeşte marfa. Asta e procedura obişnuită. Cea de-a treia nu ştiu unde se află.

Smith se uită la nefericitul din faţa sa.

— Pot să aranjez să te scot din China.

---

[8] Dinastie (1279-1368) fondată de conducătorul mongol Kubilai Han. în secolul XIII, China a intrat sub stăpânirea mongolilor care au pătruns dinspre nord-vest. Este epoca în care Marco Polo şi alţi călători europeni au stabilit primele contacte cu Imperiul Mongol.

Bărbatul oftă din greu.

— Şi unde să mă duc? China e casa mea. Se ridică cu greu, traversă încăperea şi se prăbuşi într-unul din fotoliile tapiţate cu piele. Poate că nu vor descoperi că eu am fost.

— Poate că nu.

— Îmi dai pistolul înapoi?

Smith şovăi câteva momente. Apoi scoase revolverul Sig Sauer de la brâu, verifică să nu aibă glonţ pe ţeavă, îi scoase încărcătorul şi i-l dădu chinezului.

— O să pun încărcătorul lângă uşă.

Părăsi încăperea, lăsându-l pe chinez acolo, în fotoliul acela uriaş, privind fără ţintă în noaptea ce coborâse peste Shanghai.

În curtea înconjurată de ziduri a vilei lui Yu Yongfu, Feng Dun aştepta răbdător într-un Ford Escort ascuns în umbra alcătuită de ramurile unui platan. Un vânt uşor aducea în maşină mireasma dulce a florilor de iasomie. Feng studia umbrele ce se mişcau în spatele perdelelor de la ferestrele vilei. Perdele occidentale, pentru casa pe care Yu o clădise ca o replică modernă la reşedinţele luxoase ale tai-panilor ceaiului şi mătăsii, britanici şi francezi, din perioada concesiunilor.

Umbra cea mai înaltă se mişca prin încăpere gesticulând, în timp ce cealaltă, mai mică, rămânea nemişcată, cu gesturi măsurate. Aceea trebuia să fie Li Kuonyi, soţia lui Yu. Era mult mai sigură pe sine decât soţul ei, mult mai hotărâtă şi de aceea Feng o tratase întotdeauna cu consideraţie. Pe soţul ei nu se puteau bizui prea mult; şi-ar putea pierde cumpătul dacă situaţia s-ar deteriora. Faptul că nu ea era la comandă reprezenta un handicap pentru ei toţi.

Feng văzuse destul. În timp ce cu o mână mângâia vechiul revolver sovietic model Tokarev, cu cealaltă formă un număr pe telefonul celular. Aşteptă întreaga serie de clicuri şi pauze ce indicau parcurgerea complicatei serii de relee care îl proteja pe cel pe care îl sunase, Wei Gaofan.

— Da? răspunse o voce la capătul celălalt.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Fu recunoscut de partea cealaltă.

— Da, imediat.

Din interiorul Fordului, Feng putea să vadă silueta încovoiată a lui Yu Yongfu şi conturul subţire al lui Li Kuonyi aplecat peste el. Mâna femeii se afla pe umărul soţului, încercând fără îndoială să-

l îmbărbăteze.

— Ce s-a întâmplat cu americanul? se auzi din îndepărtatul Beijing vocea supărată a lui Wei Gaofan.

— Se pare că Jon Smith se află în continuare în hotel, raportă Feng. Securitatea îl supraveghează. Oamenii mei sunt gata să pună mâna pe el în cazul în care încearcă să recupereze documentul aşa cum bănuiesc că va face.

— În ce hotel se află?

— În vechiul Peace.

— Aşa? O alegere destul de curioasă pentru un modern microbiolog american pe care ar trebui să-l intereseze în primul rând institutul nostru de la Zhangjiang. Cred că asta ne spune tot ceea ce aveam nevoie să ştim, nu?

— Individul nu e interesat numai de microbiologie.

— Atunci continuă să acţionezi.

— Bineînţeles. Feng făcu o pauză. Avem şi o altă problemă. Yu Yongfu nu va rezista.

— Eşti sigur?

— E deja gata să cedeze. Sunt convins că va cădea la prima dezvăluire. Şi va da totul în vileag. Probabil că va face asta chiar şi mai înainte. Nu ne mai putem bizui pe el, concluzionă Fulg.

— Foarte bine. Mă ocup eu de asta. Tu îl lichidezi pe american. Urmă o tăcere. Cum s-au întâmplat toate astea, Feng? Nu am vrut decât ca informaţia să ajungă la americani, nimic mai mult. Nici vorbă de dovadă.

— Nu ştiu, stăpâne. Am avut grijă ca informaţia despre încărcătura vasului să ajungă la Mondragon, aşa cum m-aţi instruit, însă habar n-am cine a găsit şi a furat documentul. O să aflu eu.

— Sunt sigur că vei afla. Convorbirea se încheiase.

Feng rămase o vreme nemişcat în maşină. Toate ferestrele vilei erau acum cufundate în beznă, cu excepţia celor de la dormitorul de la etaj. Nu se vedea nici o mişcare. Pe chipul lui Feng apăru din nou zâmbetul acela ciudat în clipa în care prin faţa ochilor îi trecu imaginea soţiei lui Yu, Kuonyi. Femeia aceasta exercitase întotdeauna o atracţie asupra lui. Râse uşor, apoi ridică din umeri şi formă un număr la telefonul celular.

Hong Kong

Hong Kong, nu cu mulţi ani în urmă ultima posesiune britanică pe pământ chinezesc, îşi pierduse o parte din strălucire la preluarea sa de către China, în 1997. În timp ce Beijingul se pregătea să devină viitoarea capitală a Asiei, iar Shanghai se considera o variantă estică a New York-ului, Hong Kong nu dorea decât să rămână el însuşi – un oraş permisiv, în care se puteau face bani, un loc exuberant şi incitant, o reputaţie la care nu putea îndrăzni să râvnească nici o altă metropolă modernă din China.

Privită din balconul apartamentului de lux al directorului Grupului Altman, marea de lumini scânteietoare ale Hong Kong ului părea că se întinde până la orizont, ca o dovadă a vigorii acestui oraş. În sufrageria cu lambriuri din lemn de tec, petrecerea se apropia de sfârşit. În încăpere plutea aroma mâncărurilor fine şi a sosurilor franţuzeşti. Ospitaliera gazdă, Ralph McDermid – fondator, director general şi preşedinte al Grupului Altman – se întreţinea cu ultimii doi invitaţi.

McDermid, un bărbat de înălţime medie, cu o faţă insipidă, era trecut de şaizeci de ani, uşor supraponderal şi foarte jovial.

— Viitorul comerţului mondial este în jurul Oceanului Pacific, Statele Unite şi China fiind cei doi stâlpi financiari şi pieţele cele mai importante. Sunt sigur că China înţelege acest lucru la fel de bine ca şi Statele Unite. Chiar dacă le place sau nu semi-independenţa voastră, vor trebui să trăiască cu ea multă vreme de aici încolo.

Cuplul de chinezi, ambii născuţi în Hong Kong, juca un rol important în comunitatea financiară a oraşului. Dădură amândoi din cap, aprobând sobru spusele gazdei, însă influenţa lor era foarte redusă de când viitorul oamenilor de afaceri din Zona Administrativă Specială stătea sub ameninţare politicii Beijingului.

Mândria şi speranţele celor doi renăscuseră parcă după orele în care se bucuraseră de atenţia unui om atât de important ca Ralph McDermid, în luxosul său apartament. Locuinţa se afla în cel mai exclusivist turn de pe Repulse Bay Road. Discuţia continua, dar cei doi se opreau din când în când ca să admire priveliştea pentru care americanul plătise atâtea milioane de dolari.

Când undeva în apartament se auzi sunând un telefon, bărbatul îi spuse lui McDermid:

— Ne bucurăm să cunoaştem opiniile dumneavoastră şi

sperăm că veţi reuşi să le expuneţi şi primarului nostru. Sprijinul Americii este de maximă importanţă pentru relaţiile noastre cu Beijing.

McDermid zâmbi cu eleganţă.

— Cred că Beijingul e conştient...

Asistentul personal al lui McDermid intră în încăpere fără nici un zgomot şi îi spuse ceva la ureche acestuia. McDermid nu-i răspunse, însă le ceru scuze celor doi invitaţi:

— Îmi pare rău, dar trebuie să răspund la acest apel. A fost o seară reuşită, foarte plăcută şi plină de învăţăminte pentru mine. Vă mulţumesc că mi-aţi acceptat invitaţia. Sper să mai veniţi ca să continuăm schimbul de opinii.

— Va fi o plăcere pentru noi, răspunse femeia. E rândul dumneavoastră să ne vizitaţi. Cred că vă putem promite o seară interesantă, însă nu suntem siguri că vom fi la înălţimea acestor mâncăruri fine. Vinul, mai ales, a fost excelent.

— Bucate simple americane, nimic mai mult şi un vin de ţară ce cu greu poate fi considerat la înălţimea unor oaspeţi aşa de distinşi. Lawrence o să vă dea hainele şi o să vă conducă. Vă mulţumesc din nou că m-aţi onorat cu prezenţa.

— Multe mulţumiri din partea a doi umili proprietari de magazine.

După ce schimbul de amabilităţi încetă, McDermid traversă grăbit apartamentul şi se duse în dormitor.

Zâmbetul jovial îi dispăruse de pe buze.

— Raportează, zise grăbit în receptor.

— Totul a mers perfect, îi spuse Feng Dun. Aşa cum vă aşteptaţi, pe insulă se afla încă un agent american. L-am ucis pe Mondragon, am recuperat documentul, însă pe celălalt american l-am lăsat să scape. Aşa că acum sunt alarmaţi de-a binelea.

— Excelent.

— Lucrurile stau chiar şi mai bine, continuă Feng. Agentul american, un locotenent-colonel pe nume Jon Smith, este în acelaşi timp microbiolog la USAMRIID.

— Şi de ce spui că asta e bine? Cine e individul ăsta?

— Nu face parte din nici una dintre agenţiile de informaţii americane.

McDermid dădu din cap gânditor.

— Curios.

— Indiferent de cine a fost trimis, Smith se află în Shanghai acum, ceea ce e în avantajul nostru. Mă ocup eu de el. Ne

rămâne o altă problemă. Una la care nu ne aşteptasem.

— Cine? Ce? întrebă McDermid.

— Yu Yongfu. Se laudă că-i şiret ca o vulpe, însă nu e decât un iepure speriat. Un iepure se muşcă singur până moare dacă e încolţit. Yu este înspăimântat. E în stare să ne distrugă şi pe noi o dată cu el.

La celălalt capăt se lăsă tăcerea.

— Ai dreptate. Nu ne putem asuma acest risc. Scapă de el.

Chiar şi după ce închise telefonul, numele lui Smith continua să răsune în urechile lui McDermid. O bătaie în uşă avu darul să-l trezească din reverie.

— Da?

— Domnişoara Sun vă aşteaptă în sufragerie, domnule.

— Mulţumesc, Lawrence. Serveşte-o cu ceva de băut şi spune-i că vin şi eu imediat.

Rămase pe gânduri alte câteva minute, apoi se ridică. Sun Liuxia era fiica unui oficial important pe care nu-şi putea permite să-l ofenseze. Era, de asemenea, o femeie tânără şi foarte atrăgătoare.

Zâmbind, se răcori puţin, îşi schimbă haina şi părăsi dormitorul. Era încă devreme. Prin ferestrele apartamentului, luminile Hong Kong-ului se întindeau în faţa lui ca şi cum întreaga lume ar fi fost la picioarele sale. În clipa în care îşi făcu intrarea ui sufragerie, buna dispoziţie îi revenise în întregime.

Shanghai

Rămas în fotoliul din biroul de la Dragonul Zburător, Zhao Yanji oftă adânc. Nefericit şi lipsit de orice speranţă, privea spre pistolul descărcat din poală. Poate că americanul chiar avea posibilitatea să-l ajute. Poate că cea mai bună soluţie era să plece din Shanghai. Sau putea să pună mâna pe încărcător, să-şi pună pistolul la tâmplă şi să apese pe trăgaci.

Studia gânditor arma, lovind-o uşor cu un deget. Îşi imagină cum pleacă glonţul din camera de încărcare, cum explodează ca un fulger la ieşirea din ţeavă şi cum pătrunde prin craniul şi creierul său. Nu îl străbătu nici un fior în clipele în care prin faţa ochilor îi trecură astfel de imagini. De fapt, simţi chiar un fel de pace interioară. Cel puţin bătălia sa avea să se sfârşească şi nu mai trebuia să suporte teribila povară a căderii în dizgraţie în

emirul firmei.

Privi în jurul său. Biroul lui Yu Yongfu îi era atât de familiar. Avea senzaţia că îşi petrecuse întreaga viaţă acolo. În calitate de trezorier, încercase să-l educe pe egoistul patron şi să salveze campania din mâinile lui. Trase adânc aer în piept şi clătină din cap. Îl cuprinse un val de furie – luă o hotărâre bruscă. Nu, nu era pregătit să moară. Trebuia să lupte în continuare. Compania mai putea fi încă salvată.

Trebuia să plece de acolo înainte de a fi descoperit. Se ridică în picioare, cuprins de un sentiment de uşurare. Faptul că luase o decizie era o dovadă că viitorul nu era chiar aşa de sumbru.

Deodată auzi un zgomot slab. Nu mai mult decât un sunet metalic scurt.

Uimit, se întoarse. Uşa de la intrarea în birou era deschisă.

În lumina care venea din sala cu mese de lucru se distingea o siluetă. Înainte ca Zhao să poată spune ceva, se auzi un pocnet slab. Vederea începuse să i se tulbure şi Zhao înţelese despre ce era vorba – un glonţ tras dintr-o armă cu amortizor. O durere teribilă îi cuprinse inima. Era atât de copleşitoare încât nici nu simţi când se prăbuşi cu faţa pe covor.

7

Yu Yongfu şi familia sa primiseră, în vila lor de la marginea Shanghaiului, vizita unui personaj important. Sosirea acestuia îi luase pe toţi prin surprindere. Era vorba de un bărbat gras, cu bărbie dublă, ce se aşezase la biroul masiv al lui Yu ca şi când ar fi fost stăpân acolo. Yu nu zicea nimic, încercând să nu se lase pradă iritării produse de un socru atât de inoportun. Cel puţin factura încărcăturii de pe *Empress* se afla acum într-un loc sigur şi singura problemă care mai trebuia rezolvată era cea a spionului american. Trebuia să spere că Feng îl va elimina.

Observă mândru că privirea bătrânului stăruia asupra băieţelului care stătea timid lângă el. Îşi privi şi el fiul, care purta o pijama croită în stil occidental şi care avea imprimat pe piept chipul lui Batman. Băiatul era micuţ pentru vârsta lui şi mirosea ca un occidental, a unt de arahide.

Bătrânul – Li Aorong – îl bătu blând pe creştet.

— Câţi ani ai tu acum, Peiheng?

— Şapte, onorate bunic. Băiatul aruncă o privire spre mama sa şi continuă: O să împlinesc peste o lună. Şi adăugă mândru: Sunt la Şcoala Americană.

Li începu să râdă.

— Îţi place să mergi la şcoală cu copiii occidentalilor?

— Tata spune că aşa voi ajunge cineva important.

Li se uită la ginerele său, Yu Yongfu, care şedea rigid într-un fotoliu. În ciuda tensiunii evidente din încăpere, el îşi privea copilul zâmbind.

— Tatăl tău e un om inteligent, Peiheng, zise Li.

— Ai şi o nepoată, tată, interveni Li Kuonyi din locul în care rămăsese, lângă uşă.

— Ai dreptate, fiica mea. Ai dreptate. Şi e o nepoţică tare frumoasă. Li zâmbi din nou. Vino aici, fetiţo. Vino lângă frăţiorul tău. Spune-mi şi tu eşti la Şcoala Americană?

— Da, bunicule. Sunt cu două clase înaintea lui Peiheng.

Li se prefăcu uimit.

— Eşti cu numai un an mai mare decât el şi ai deja două clase avans? Calci pe urmele mamei tale. A fost mereu mai deşteaptă decât fraţii ei.

— Peiheng învaţă repede numerele, zise brusc Yu Yongfu.

— Încă un om de afaceri în familie, chicoti Li cu plăcere. Atinse feţele ambilor copii cu grija cu care atingi un vas rar şi delicat. Vor ajunge departe în lumea asta nouă. Însă ora lor de culcare a trecut, nu-i aşa? Dădu din cap şi îşi privi grav ginerele şi fiica. A fost foarte drăguţ din partea voastră că le-aţi dat voie să stea atât de târziu.

— Nu ne vizitezi suficient de des, tată, îi răspunse Kuonyi, cu o vagă iritare în glas.

— Problemele Shanghaiului ocupă tot timpul unui bătrân ca mine.

— Dar în seara asta ai reuşit să ajungi, îl înfruntă Kuonyi. La ora asta târzie.

Tatăl şi fiica se priveau în ochi. Privirea lui Kuonyi era la fel de dură şi curajoasă ca şi a puternicului său tată, pe care îl înfrunta, cerându-i o explicaţie.

— Copiii trebuie să fie în pat, fata mea.

Kuonyi îi apucă de mână şi se întoarse spre uşă.

— Soţul meu şi cu mine ne vom întoarce imediat.

— Yongfu rămâne aici. Avem ceva de discutat, răspunse bătrânul. Iritarea se ghicea în vocea lui. Între patru ochi.

Kuonyi ezită o clipă. Apoi îşi îndreptă spatele şi ieşi luând copiii cu ea.

Ceasul victorian de deasupra căminului din biroul în stil occidental al lui Yu ticăia slab. Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi timp de câteva minute. Bătrânul îşi privea fix ginerele care zise într-un târziu, politicos:

— A trecut mult timp de când ne-ai vizitat ultima oară, onorate tată-socru. Ne-au lipsit tuturor sfaturile tale pline de înţelepciune.

— Prima responsabilitate a unui bărbat trebuie să fie familia sa. Nu e aşa, ginere?

— Aşa cum scrie şi în cărţile străvechi.

Li nu mai spuse nimic.

Yu aştepta. Pe bătrân îl frământa ceva, era vorba probabil de o funcţie importantă pe care voia să i-o propună lui Yu, însă acest lucru ar fi dat în acelaşi timp impresia că îşi favorizează prea mult propria familie. Voia fără îndoială să se asigure că Yu se va ridica la înălţimea acestei sarcini. Iar Yu avea nevoie să audă astfel de veşti bune în seara asta. Problemele în legătură cu vasul *Empress* îl epuizaseră.

Într-un târziu, vocea lui Yu se auzi din nou:

— Un bărbat nu trebuie să arunce niciodată ruşinea asupra familiei sale.

— Ruşinea? Bătrânul ridicase capul şi repetase cuvântul ca şi cum s-ar fi mirat. Ai o soţie şi doi copii.

— Am fost binecuvântat şi ei sunt sufletul meu, zâmbi Yu.

— Eu am o fiică şi doi nepoţi.

Yu clipi de câteva ori. Ce se întâmplase? Ce replică putea da el la aceste cuvinte? Gura i se uscase deodată ca deşertul din Xianjiang; atmosfera se schimbase în încăpere. Îl cuprinse frica. În faţa ochilor lui nu mai era bunicul indulgent al celor doi copii ai săi. Trebuia să suporte acum privirea dură, nemiloasă a unui personaj oficial al Zonei Administrative Speciale Shanghai, a unui politician aflat în slujba atotputernicului Wei Gaofan.

— Ai făcut o greşeală ireparabilă, îi spuse Li cu o voce lipsită de orice emoţie. Faţa lui lată, îngropată în grăsime, era la fel de nemişcată ca a unui şarpe în aşteptarea prăzii. Furtul facturii încărcăturii de pe *The Dowager Empress* ne pune în mare pericol. Pe toţi.

Yu simţi că se topeşte de frică.

— O greşeală care a fost corectată. Nu s-a întâmplat nimic rău. Documentul este încuiat în seiful din dormitorul meu. Nu există nici o...

— Americanii au aflat ce transportă *Empress.* Un spion american dă acum târcoale prin Shanghai. Nu poate fi eliminat fără ca dispariţia lui să nu dea naştere la o sumedenie de întrebări. M-ai pus în pericol şi, ceea ce-i mai rău, l-ai pus în pericol pe Wei Gaofan. Ceea ce nu mai este secret poate ajunge la urechile duşmanilor lui Wei Gaofan din Comitetul Central, din Biroul Politic sau chiar din Comitetul Permanent.

— Feng îl va lichida pe american!

— Tot ceea ce ajunge la urechile Biroului Politic este investigat. *Tu* vei fi investigat.

Yu Yongfu era disperat.

— Nu vor afla nimic...

— Vor afla *totul.* Tu nu eşti făcut să reziști, ginere. Tonul vocii lui Li se îndulci. Este trist, însă ăsta-i adevărul. Vei dezvălui totul şi, dacă vei rămâne în viaţă, vei fi ruinat. Asta va însemna şi ruina noastră. A tuturor din familia Yu. A tuturor din familia Li.

— Nu! Yu Yongfu se cutremură. Stomacul i se strânsese de frică. Abia mai putea să respire. O să plec. Da, o să dispar...

Li elimină cu o mişcare a mâinii această posibilitate.

— Totul e hotărât deja.

— Dar...

— Singura întrebare care se pune acum e cum să fie dus la îndeplinire. Asta va rămâne la alegerea ta. Vrei să ajungi în închisoare, spre dezonoarea şi ruina familiei tale? Să dai naştere la multe întrebări ale căror răspunsuri să ducă la pierderea protecţiei pe care o avem din partea lui Wei Gaofan? Fără marele Wei, eu sunt pierdut. Soţia ta – fiica mea – va cădea o dată cu mine şi nici ceilalţi copii ai mei împreună cu familiile lor nu vor mai avea nici un viitor. Şi ceea ce contează cel mai mult pentru tine, nu va exista nici un viitor pentru copiii *tăi.*

Yu tremura.

— Dar...

— Da, ai dreptate, nimic din toate astea nu e necesar să se întâmple. Rezolvarea onorabilă a problemei ne va salva pe toţi. Responsabilitatea se va sfârşi o dată cu tine. Fără ca tu să vorbeşti şi fără ca moartea ta să suscite întrebări, nu mai rămâne nimic care să conducă la Wei Gaofan sau la mine. Poziţia mea rămâne la fel de sigură deoarece mă voi bucura în continuare de favorurile lui Wei. Soţia şi copiii tăi vor avea în faţă un viitor fără probleme.

Yu Yongfu deschise gura să răspundă, însă nu reuşi să scoată nici un sunet. Era paralizat de frică în timp ce prin faţa ochilor îi trecea filmul propriei sale sinucideri.

În vestul Shanghaiului, departe de centrul oraşului, în afara autostrăzii de centură, Andy opri motorul şi lăsă maşina să alunece pe o străduţă din suburbii, mărginită de copaci. Nu se vedea nici un felinar. Cele mai multe case erau deja cufundate în beznă la ora aceea destul de târzie. Nimic nu se mişca în lumina albastră şi rece ca oţelul a lunii.

Aşezat pe locul din dreapta, Smith îşi privea ceasul. Era trecut de nouă. Înainte de a se duce la întâlnirea cu Andy, îi lăsase un mesaj pe robot doctorului Liang prin care îl anunţa că nu se simte bine şi nu e în măsură să ia cina cu el şi colegii lui. Spera ca asta să-i ofere acoperirea necesară pentru activităţile din seara aceea.

Acum avea însă un motiv de teamă mult mai puternic. Asculta cu mare atenţie. Nu se auzea nimic, cu excepţia sunetului îndepărtat al traficului pe autostradă. Ceva nu era în regulă cu

strada asta plină de case ale unor oameni cu stare. Se uită de jur împrejur încercând să înţeleagă şi... dintr-o dată pricepu despre ce era vorba şi râse în sinea lui. Trăise atâta vreme în estul Statelor Unite încât ajunsese să aibă anumite limite culturale. Neliniştea lui fusese provocată de faptul că nu se vedea nici o maşină parcată pe stradă.

— Adresa pe care o căutăm e acolo. Andy arătă cu degetul o casă de pe partea cealaltă a străzii. Vila lui Yu Yongfu.

Smith se uită, dar nu văzu nici un număr.

— De unde naiba ştii?

Andy rânji.

— Aşa e la Shanghai, ştii pur şi simplu.

Smith mârâi neîncrezător. De-a lungul întregului cvartal, strada întunecată era mărginită de un zid înalt şi solid. Prin poarta din bare de metal se vedea o curte impresionantă în stilul de mult apus al vastelor proprietăţi ale celor bogaţi. Departe în interior, vila abia se zărea. Atât de diferită de tot ceea ce văzuse el în această metropolă a Asiei, proprietatea lui Yu părea o moştenire directă a ultimei dinastii imperiale.

Smith scoase binoclul pentru vedere pe timp de noapte, îl îndreptă spre vilă şi avu un şoc. Casa avea un aspect american, ca şi când ar fi fost construită pe la 1900. Era mare, cu camere spaţioase şi ocupa un spaţiu larg. Zidul care mărginea proprietatea era singurul lucru care amintea de vechea Chină.

Îi întinse binoclul lui Andy, care fu la fel de surprins.

— E ca una din casele alea mari pe care le aveau tai-panii opiului în secolul XIX. Ştii tu, în concesiunile britanică, americană şi franceză? Cei care deţineau companiile de comerţ, care au construit bulevardul Bund şi care au făcut milioane schimbând opiul indian pe ceaiul şi mătasea chinezească.

— Asta e probabil imaginea pe care vrea să o creeze Yu, opină Smith. Judecând după ceea ce am văzut la sediul companiei şi ceea ce mi-ai povestit tu, omul se consideră un tai-pan modern.

Smith continua să studieze proprietatea cufundată în tăcere. Nu se vedea nici o lumină în clădire, nici o mişcare sau vreun alt semn al prezenţei gărzilor pe terenul ce înconjura vila. Era un alt aspect care îl mira. În timp ce guvernul comunist, mai mult ca sigur, nu permitea instalarea de mijloace electronice de securitate ce ar fi putut ţine la distanţă şi forţele sale de poliţie, aici mâna de lucru era ieftină şi din belşug.

— OK, Andy, mă duc înăuntru. Dacă nu mă întorc în două ore,

şterge-o de aici. Mai bine dă-mi costumul pentru cazul în care vom fi nevoiţi să ne despărţim.

Andy îi dădu costumul care era legat cu cureaua într-un pachet strâns.

— Dacă apare cineva înainte să treacă cele două ore?

— Pleci imediat. Şi încerci să nu fii văzut. Ascunzi maşina şi te întorci pe jos. Dar nu aştepţi mai mult de două ore. Dacă nu apar până atunci, probabil că nu mă mai întorc. Anunţă-ţi omul de legătură şi spune-i ce am aflat despre Dragonul Zburător şi despre Yu Yongfu.

— Iisuse, nu mă speria mai tare decât sunt deja. Oricum, omul meu de legătură nu e un „el”. E o „ea”.

— Atunci spune-i ei.

Andy An se abţinu să mai zică ceva şi-i făcu un semn din cap. Smith coborî din maşină şi-şi puse în spate rucsacul cu sculele. Îmbrăcat cu hainele sale negre de lucru, porni repede spre reşedinţă, în timp ce zgomotul îndepărtat al traficului sublinia încă o dată liniştea cartierului în care se afla.

La un colţ al zidului, aflat la o distanţă destul de mare de vilă, se afla un arbore ale cărui crengi se aplecau în stradă. După cum folosirea mijloacelor electronice de securitate era strict interzisă, autorităţile locale n-ar fi permis ciuntirea sau tăierea unui copac doar de dragul siguranţei unui om de afaceri. Smith se apucă de una din ramurile aplecate spre trotuar, se sui pe zid şi rămase un timp pe loc. Mirosul de iasomie umplea aerul. Avea senzaţia că se află la marginea unei păduri, atât de deşi erau copacii şi tufişurile. Sări şi ateriză pe un strat de frunze uscate, care se rupseră cu zgomot sub picioarele sale. Rămase ghemuit, fără să facă nici o mişcare, sperând că nu l-a auzit nimeni.

Nu se vedea nici un gardian, ceea ce îi provoca o oarecare nelinişte. Un individ atât de ambiţios şi ostentativ ca Yu trebuia să-şi asigure cumva protecţia. Cel mai probabil printr-o echipă de gărzi de corp.

Porni către casă şi în scurt timp ieşi dintre copaci şi intră într-o grădină care îl ţintui locului. Era o grădină elaborată, în stilul englezesc din secolul XIX, cu alei înguste ce şerpuiau printre tufe de trandafiri şi straturi cu flori, arbuşti decorativi tunşi cu măiestrie, bănci elegante, un foişor şi chiar o pajişte pe care se putea juca crichet sau bowling. Se simţea mirosul ierbii proaspăt tunse. Îşi putea imagina pe imul dintre acei faimoşi comercianţi de ceai britanici care încercau să-şi aline dorul de casă în locuri

ca acesta.

Grădina oferea destul de puţină protecţie în lumina slabă a nopţii, însă putea să profite de umbrele ciudate ale arbuştilor. Cu paşi repezi, ajunse în scurt timp într-un pâlc de copaci din apropierea casei. Făcu un ocol şi descoperi într-o parte a clădirii un garaj cu şase locuri care adăpostea numai două maşini – o limuzină neagră Mercedes şi un Jaguar XJR argintiu. Nu se vedea nici o lumină aprinsă în casă sau vreo fereastră deschisă.

Înconjură clădirea şi ajunse din nou la uşa de la intrare, bogat ornamentată, parţial în umbră. Ciocanul de alamă era neobişnuit de mare şi strălucea în lumina lunii. Smith studie atent uşa. Nu se afla în nici o adâncitură şi lumina slabă a lunii cădea direct pe ea, distorsionând perspectiva şi făcând dificilă percepţia adâncimii. De unde venea umbra aceea care acoperea un sfert de uşă?

Răspunsul veni imediat. Uşa era întredeschisă şi ceea ce i se păruse la început a fi o umbră era de fapt interiorul întunecat al casei.

Să fi fost vorba de o cursă? Fusese supravegheat şi urmărit de mai mulţi indivizi, dar îşi luase o mulţime de precauţii înainte de a ajunge aici. După toate aparenţele, proprietatea era părăsită. Exista însă posibilitatea ca, pe drumul ce-l făcuse până acolo, să nu fi observat că e urmărit.

Scoase revolverul Beretta, făcu un ocol prin stânga şi ajunse iar în faţa uşii. Rămase din nou nemişcat, cu urechile ciulite.

Nu se auzea nici o mişcare. Ţinând pistolul cu ambele mâini, împinse cu vârful piciorului uşa care era bine unsă şi se mişcă fără zgomot. Unde erau oare servitorii care ar fi trebuit să primească oaspeţii? Împinse până ce uşa se deschise de tot. Pătrunse într-un hol larg, placat cu lemn din podea până în tavan şi luminat de razele lunii. În spate se vedea o scară elegant arcuită.

Smith păşi înăuntru, pantofii săi cu talpă moale făcând foarte puţin zgomot pe podeaua de lemn. Se opri să cerceteze încăperea din stânga. Era o sufragerie în stil victorian, însă cu tot mobilierul chinezesc, de la masa sculptată până la paravanele care acopereau colţurile.

O luă spre dreapta. O altă intrare boltită dădea spre un salon de două ori mai mare decât sufrageria. Salonul era cufundat în tăcere. Ascultă încordat şi se încruntă. Cineva plângea înăbuşit.

Bagdad, Irak

Singurul bun care se găsea din belşug în Bagdad şi pe care şi-l putea permite toată lumea era benzina. Ca de obicei, traficul de la ora cinci după-amiază era foarte aglomerat pe oricare dintre străzile principale ale bătrânei metropole. Aflat la volanul Mercedesului său strălucitor, doctorul Hussein Kamil se gândea cu amărăciune la absenţa bunurilor din import, în timp ce se chinuia să-şi facă loc spre centrul oraşului prin fluviul leneş de limuzine şi camioane. Misiunea pe care o avea de îndeplinit îl înspăimânta. Pacienţii săi depindeau de medicamentele pe care le obţinea din afara Irakului. Tot de aceste medicamente depindeau şi bogăţia, privilegiile de care se bucura, viitorul familiei sale. Pacienţii săi se numărau printre personalităţile de elită ale ţării şi dacă nu reuşea să facă rost de tranchilizantele, antidepresivele şi toate celelalte medicamente occidentale pe care ei le solicitau, era posibil să apeleze la alt doctor… sau chiar mai rău.

Nu ştia cum reuşise franţuzoaica aceea elegantă să descopere felul în care obţinea el medicamentele de contrabandă. Însă femeia cunoştea toate numele şi locurile de întâlnire, toate contractele, toate aranjamentele, toate sumele secrete implicate. Dacă numai un crâmpei din toate astea ar ajunge la urechile guvernului sau ale celor din Garda Republicană, soarta lui ar fi fără îndoială pecetluită.

Cu gâtul uscat de frică, ajunse în sfârşit în faţa turnului înalt, construit în vremuri mai bune. Parcă maşina în garajul de la subsol şi luă liftul până la sediul firmei Tigris Export-Import Ltd., Substanţe Chimice pentru Agricultură. O firmă despre care se spunea că ar fi una dintre miile deţinute de preşedinte şi familia acestuia prin intermediari.

Nadia, secretara, îl aştepta nerăbdătoare, frângându-şi mâinile.

— S-a prăbuşit deodată, doctore Kamil. Fără nici un avertisment. Într-o clipă a fost...

— Nu şi-a recăpătat cunoştinţa?

— Nu. Suntem atât de speriaţi!

Printre compartimentele în care ceilalţi angajaţi se pregăteau în tăcere să plece acasă, îl conduse iute la biroul mare şi silenţios al pacientului său, Naser Faidhi, preşedinte şi director executiv al

companiei. Priveliştea care se deschidea deasupra oraşului şi, mai departe, până la deşertul din spatele văilor fluviilor Tigru şi Eufrat era impresionantă. Doctorul aruncă o privire rapidă pe fereastră şi se grăbi spre Faidhi, care stătea întins, fără cunoştinţă, pe o canapea de piele. Îi verifică semnele vitale.

— O să moară? întrebă Nadia în şoaptă.

Doctorul Kamil nu avea nici o idee cum de reuşise franţuzoaica să creeze acest accident, însă ştia sigur că totul se întâmplase din cauza ei, din moment ce femeia îi spusese că va fi căutat la telefon exact la 4:45 p.m. Şi avusese dreptate. Nu credea că în planurile femeii intrase şi uciderea lui Faidhi, fiindcă acest lucru ar fi putut declanşa o investigaţie oficială. Partea bună era că inima lui Faidhi bătea cu putere, pulsul era regulat şi culoarea feţei normală. Bărbatul îşi pierduse pur şi simplu cunoştinţa. Era vorba fără îndoială de un drog cu acţiune imediată, însă fără alte efecte dăunătoare, gândi Kamil.

— Nici vorbă, îi spuse el secretarei, însă trebuie să-i fac nişte teste. Ridică privirea spre ea. Trebuie să-l dezbrac. Înţelegi?

Nadia roşi.

— Bineînţeles, domnule doctor.

— Şi ai grijă să nu fiu deranjat.

— N-o să îndrăznească nimeni. Fata ieşi din birou. Avea să păzească uşa ca o fiară.

De cum rămase singur cu omul de afaceri în stare de inconştienţă, doctorul Kamil se repezi la şirul de fişete cu dosare unde îl găsi şi pe acela pe care i-l descrisese franţuzoaica: întreprinderile Dragonul Zburător din Shanghai. Înăuntru se aflau patru coli de hârtie. Două erau scrisori primite de la biroul din Basra al companiei, în care erau descrise negocierile purtate cu un anume Yu Yongfu, preşedintele firmei Dragonul Zburător, referitor la un transport de unelte agricole, produse chimice, electronice şi alte mărfuri care se aflau la bordul unui vas numit *The Dowager Empress.* Celelalte două reprezentau răspunsul lui Faidhi şi conţineau instrucţiunile acestuia pentru biroul din Basra referitor la derularea afacerii. În dosar nu se mai afla nimic altceva.

Inima doctorului Kamil se umplu de bucurie. Factura pe care o voia franţuzoaica ori nu exista deloc, ori se găsea la sediul din Basra. Băgă repede dosarul înapoi în sertar, închise fişetul şi se întoarse la pacientul său.

Douăzeci de minute mai târziu, Faidhi îşi reveni cu un oftat şi

tuşi uşor. Pleoapele fluturară. Doctorul Kamil înaintă spre uşa biroului, o deschise şi îi zâmbi secretarei care aştepta îngrijorată.

— Acum poţi să intri, Nadia. Îşi revine şi o să se simtă foarte bine.

— Allah fie lăudat!

— Allah fie lăudat! repetă Kamil solemn. Va trebui să-l examinez mai amănunţit, să-i fac un examen complet. Sună la biroul meu şi stabileşte o consultaţie pentru el. Doctorul zâmbi din nou. Îl aştepta un onorariu gras şi multe dovezi de recunoştinţă. Avea să-i spună franţuzoaicei că, dacă voia documentul acela, trebuia să se ducă la Basra, unde, desigur, el nu putea ajunge fără să trezească suspiciuni. Totul se terminase cu bine, exact aşa cum sperase şi el.

8

În sufrageria întunecoasă, statuete antice, probabil foarte valoroase, pe lângă pereţi, o femeie frumoasă şedea ghemuită într-un fotoliu de piele maro. Mică şi subţire, avea părul negru şi lucios strâns la spate într-o coadă de cal. Într-o mână ţinea un pahar de coniac pe jumătate plin. Pe masa din abanos şi crom de lângă ea se afla o sticlă de Remy Martin. Pe o canapea luxoasă, lungă cam cât jumătate din uriaşa încăpere, se tolănise o pisică mare.

Femeia nu dădea nici un semn că ar fi conştientă de prezenţa lui Smith, a pisicii sau a oricărui alt lucru din jurul ei. Privea în gol. Era minusculă faţă de decorul impunător.

Smith cercetă atent încăperea, încercând să-şi dea seama dacă se mai afla şi altcineva acolo. Nu văzu şi nu auzi nimic suspect. Casa era ciudat de tăcută. Înaintă precaut ţinând în continuare pistolul Beretta cu amândouă mâinile. Femeia ridică paharul şi-l dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură. Se întinse apoi după sticlă, umplu paharul pe jumătate, puse sticla pe măsuţă cu mişcări automate, ca de robot şi continuă să privească în gol.

Smith se apropie şi mai mult de ea, fără să facă nici un zgomot, cu pistolul pregătit.

Deodată, ea se întoarse şi-l privi drept în ochi, iar el îşi dădu seama că o ştia de undeva. Cel puţin faţa aceea, rochia chinezească pe gât, expresia arogantă... Bineînţeles, o ştia din filme. Din filmele chinezeşti. Era un star de cinema. O soţie pe care Yu Yongfu o putea prezenta ca pe un trofeu. Indiferent cine era, femeia se uita drept în ochii lui, fără să-i pese de arma îndreptată spre ea.

— Tu eşti spionul american. Nu fusese o întrebare, ci o simplă afirmaţie, rostită într-o engleză fluentă.

— Zău?

— Soţul meu mi-a povestit despre tine.

— Yu Yongfu e aici?

Ea întoarse capul şi privi din nou în gol.

— Soţul meu e mort.

— Mort? Cum a murit? Când?

Femeia întoarse din nou capul spre el apoi făcu ceva ciudat, îşi privi ceasul.

— Acum zece sau cincisprezece minute. Cum? Nu mi-a spus. Probabil cu un pistol ca al tău. Oare tuturor bărbaţilor le plac pistoalele?

Vocea ei liniştită, lipsită de orice emoţie, calmul ei morbid îl făcură pe Smith să simtă fiori reci de-a lungul spinării. Ca un vânt tăios care sufla pe deasupra unui gheţar.

— Despre tine era vorba, continuă femeia. Le era teamă de tine. De prezenţa ta. Prezenţă care putea da naştere unor întrebări incomode.

— Cine sunt „ei”?

Femeia goli din nou paharul de coniac.

— Cei care i-au cerut soţului meu să se omoare. Pentru binele meu şi al copiilor noştri, i-au spus. Pentru *familie.* Femeia începu să râdă. Brusc, ca o explozie. Un sunet macabru care aducea mai degrabă cu un lătrat decât cu un râs adevărat. Un râs plin de amărăciune.

— I-au luat viaţa ca să fie ei în siguranţă. Nu din cauza unui pericol, Doamne fereşte. Din cauza unui *posibil* pericol. Îi aruncă lui Smith un zâmbet dispreţuitor. Şi iată-te aici! Căutându-l pe soţul meu, exact aşa cum spuneau ei c-o să se întâmple. Ei ştiu întotdeauna când există ceva care le ameninţă interesele.

Smith încercă să profite de sarcasmul ei.

— Dacă vrei să-l răzbuni pe soţul tău, ajută-mă să-i prind. Am nevoie de un document care se afla în posesia lui. Cu ajutorul acestuia pot să demonstrez că sunt nişte criminali de talie internaţională.

Ea rămase pe gânduri. Se vedea în privirea ei cum cântăreşte situaţia. Îl cercetă pe Smith, încercând să descopere vreo înşelătorie. Apoi ridică din umeri, apucă din nou sticla cu Remy Martin, îşi umplu aproape paharul şi întoarse capul.

— Sus, zise ea absentă. În seiful din dormitor.

Femeia nu-i mai aruncă nici o privire. Sorbi din paharul cu coniac şi începu să privească deasupra capului său, ca şi cum locul respectiv conţinea răspunsurile la întrebările ei.

Smith rămase pironit locului. Era oare o înşelătorie? Menită probabil să-l facă să urce la etaj ca să cadă în cursă?

Nu mai conta. Avea nevoie de documentul din seif. Prea multe erau în joc. Ieşi cu spatele din salonul uriaş, rotind pistolul aşa încât să acopere atât încăperea, cât şi holul de la intrare,

cufundat în întuneric. Casa rămânea însă silenţioasă ca un mormânt.

Urcă cu grijă treptele până pe palierul de la etaj, unde, datorită lipsei ferestrelor, umbrele erau mai dese. Nici acolo nu se auzea nici o mişcare. Nu se simţea miros de praf de puşcă şi nu se vedea nici un cadavru. Singurul sunet venea de jos – clinchetul produs de atingerea dintre sticla de coniac şi pahar în salonul de dedesubt, unde femeia îşi mai turnase încă un rând.

Dormitorul se afla la capătul cel mai îndepărtat al culoarului. De mărimea a două dormitoare obişnuite, era amenajat în întregime în stil chinezesc. Se aflau acolo un pat cu baldachin din perioada târzie a dinastiei Ming, două canapele din aceeaşi perioadă, dulapuri şi o măsuţă cu oglindă specifice perioadei Qing, precum şi scaune şi măsuţe din alte perioade. Toate piesele de mobilier erau din lemn bogat sculptat şi foarte elaborat decorate. Patul avea perdele de mătase. În colţurile camerei se aflau paravane pictate.

Seiful de perete se afla în spatele unui tablou care înfăţişa o luptă din timpul lui Kubilai Han. Smith scoase uneltele din rucsac, le puse pe marginea unui dulăpior aflat în apropiere şi începu să analizeze încuietoarea cu cifru.

Atinse butonul cifrului şi uşa seifului se mişcă puţin. Cuprins de cele mai sumbre presimţiri, trase de buton. Chiar în clipa în care uşa se deschise spre el, de afară se auzi zgomotul produs de motorul unei maşini puternice.

Smith alergă la fereastra care dădea deasupra garajului şi a aleii ce ducea spre poartă şi ajunse la timp ca să vadă stopurile Jaguarului ce dispărea pe drumul care ieşea în stradă. *La naiba!*

Ieşi din dormitor şi coborî la parter, în sufragerie, sărind câte două trepte o dată. Paharul şi sticla se aflau pe măsuţă, însă femeia dispăruse. Nu fusese decât o înscenare? O cursă? Femeia nu făcuse altceva decât să-i distragă atenţia cu povestea ei tristă despre sinuciderea forţată a soţului ei?

Ascultă atent însă nu reuşi să distingă zgomotele vreunui alt vehicul pe alee.

Fugi din nou sus şi intră într-un dormitor aflat în partea din faţă a casei, de unde putea avea o altă perspectivă. Era camera unui copil. Se uită pe fereastră, peste grădină şi copaci, până la zidul ce înconjura proprietatea. Nici un zgomot pe stradă. Nici o mişcare în grădină.

Poate se înşelase. Poate că femeia fusese într-adevăr copleşită

de durere şi pe jumătate beată şi fugise să se ascundă în vreun sanctuar privat. Sau fugise ca să împărtăşească soarta soţului ei.

Smith trebuia să profite. Alergă din nou sus, scoase tot din seif şi aşeză conţinutul pe o canapea. Erau bijuterii, scrisori şi alte documente. Nu găsi bani şi nici factura. Dădu din cap furios, dezamăgit. Mai verifică de două ori toate documentele, înjurând în gând. Era clar că factura nu era acolo.

Un singur document prezenta interes pentru el – o scrisoare dactilografiată care avea în antet sigla unei companii belgiene: Donk & LaPierre, S. A., Anvers şi Hong Kong. Scris în franceză, documentul era adresat lui Yu Yongfu de la întreprinderile Dragonul Zburător. Scrisoarea îl asigura pe Yu că încărcătura avea să ajungă în Shanghai pe 24 august, la timp pentru ca *The Dowager Empress* să poată pleca pe mare şi se exprima optimismul în legătură cu „afacerea noastră comună”. Era semnată de Jan Donk şi sub numele expeditorului se afla şi un număr de telefon din Hong Kong.

Bucuros că reuşise să găsească măcar atât, Smith vârî scrisoarea în rucsac şi ieşi repede din dormitor. Se afla în capul scării când văzu mai multe umbre trecând prin dreptul ferestrelor de o parte şi de alta a uşii de la intrare. Pulsul i se acceleră brusc şi îşi impuse să rămână nemişcat, cu urechile ciulite. În liniştea nopţii se auzeau paşi repezi care se mişcau în direcţia casei.

Cu o creştere bruscă a nivelului adrenalinei, Smith ţâşni înapoi în dormitorul principal şi privi pe fereastra din spate care dădea spre grădina englezească. Nu se vedea nimeni în partea aceea, însă lângă fereastră nu era nici un copac şi singura modalitate să ajungă jos era să sară.

Se duse repede la ferestrele din cealaltă parte a încăperii, cele care dădeau spre garaj şi aleea care ducea spre poartă. Gazonul îngrijit căpătase în lumina lunii culoarea cuprului oxidat. Aici se aflau mai mulţi copaci, dar nici unul suficient de aproape. Găsi însă un burlan care cobora de la streaşină.

În timp ce el studia burlanul, două siluete îşi făcură apariţia de după colţul clădirii. Începură să verifice ferestrele, căutând o intrare.

Dacă la venire nu fusese vorba de nici o capcană, sigur i se pregătea una acum. Cei de jos vor descoperi în curând că uşa de la intrare nu era încuiată, dacă nu cumva o făcuseră deja. Mai avea la dispoziţie doar câteva secunde ca să iasă din casă înainte să intre ei, să urce la etaj şi să dea de el.

Aşteptă până ce siluetele de jos dispărură spre spatele casei. Deschise apoi fereastra, se aşeză pe pervaz cu picioarele atârnând în gol şi se aplecă spre burlanul de tablă care părea destul de bine fixat de peretele clădirii. Se prinse cu mâinile de el şi îşi dădu drumul. Burlanul scârţâi, însă rezistă. Ţinându-se cu mâinile de ţeava de tablă, Smith începu să coboare pe peretele clădirii sprijinindu-se în vârfurile degetelor de la picioare. De îndată ce atinse iarba, ţâşni peste pajişte până la pâlcul de copaci unde se ascunsese şi la venire.

Liniştea nopţii fu spartă de strigăte furioase în chineză venind de la ferestrele dormitorului. Găsiseră seiful deschis şi îşi dăduseră seama că scăpase.

O dată ajuns la copaci, Smith începu să alerge în zigzag, evitând vegetaţia întunecată. În depărtare se auzeau strigăte, apoi încetară, înlocuite de o singură voce profundă, aspră, care, pe un ton jos, începu să dea ordine ca un sergent care îşi instruieşte recruţii. Smith mai auzise vocea aceea – era a celui care condusese atacul de pe insula Liuchiu. Chinezul acela înalt cu păr roşu, pe care trezorierul de la Dragonul Zburător îl numise Feng Dun.

Brusc, se lăsă o tăcere ameninţătoare. Smith bănui că atacatorii primiseră ordin să se disperseze şi apoi, metodic, să-l împingă spre zidul care mărginea proprietatea. Feng Dun avea să aştepte acolo, la poartă, ca oamenii săi să execute încercuirea. Era acelaşi tip de manevră prin învăluire pe care o folosiseră în atacul de pe insula Liuchiu. Foştii militari au tendinţa de a folosi mereu aceleaşi tactici – precum marşurile nocturne de învăluire ale lui Stonewall Jackson.

Smith se întoarse şi începu să alerge spre zid. În timp ce se strecura printre umbrele copacilor, scoase aparatul de emisie-recepţie din buzunar.

— Andy? Răspunde, Andy!

— La naiba, colonele. Ai păţit ceva?

— I-ai văzut?

— Bineînţeles că da. Trei maşini. Am plecat repede de acolo.

— Unde eşti acum?

— În faţa ieşirii, aşa cum mi-ai spus. Am ascuns maşina şi m-am întors pe jos. Cele trei maşini sunt chiar aici, pe stradă, foarte aproape de intrare.

— Au rămas oameni în ele?

— Bineînţeles.

— Câţi?

— Prea mulţi, după părerea mea. Cei trei şoferi. Plus alţi cinci care acum au ieşit pe poartă să li se alăture celor trei.

— Hai să sărim peste petrecerea de bun venit pe care mi-au pregătit-o. Du-te repede la maşină, ocoleşte proprietatea şi vino să mă iei de la colţul din spate al zidului, pe străduţa laterală. Ai înţeles?

— Străduţa laterală, colţul din spate.

— Dă-i drumul!

Smith întrerupse transmisia şi-şi reluă cursa spre partea din spate a proprietăţii. Când credea că a reuşit să-şi păcălească urmăritorii, auzi un zgomot care nu putea însemna nimic bun. Se aruncă la pământ cu pistolul Beretta în mână. Zgomotul se auzi din nou – sunetul puternic al metalului lovit de un obiect de lemn. Cineva trase o înjurătură printre dinţi.

Culcat la pământ, Smith încerca să distingă vreo mişcare, cât de mică. Păduricea se cufundase însă în tăcere şi singurele mişcări erau cele ale frunzelor şi ramurilor care se încovoiau în bătaia vântului.

În dreapta sa, foarte aproape de zid se aflau două tufe mari. Începu să înainteze cu grijă într-acolo, cu toate simţurile în alertă. Se strecură între cele două tufe până ce fu acoperit din toate părţile şi rămase acolo în aşteptare, încercând să respire cât mai uşor posibil.

La un moment dat, vântul mişcă frunzele de deasupra şi astfel razele lunii pătrunseră printre ele. Smith reuşi să vadă silueta unui bărbat care trecea aplecat, ţinând un pistol mitralieră AK-47.

Furios, înţelese că nu calculase bine. Feng Dun se gândise desigur că cel pe care-l urmărea se aştepta la o manevră de învăluire, aşa că îşi trimisese majoritatea oamenilor să aştepte în stradă şi dublase numai partea din spate a perimetrului, în speranţa că o să-l ia pe Smith prin surprindere. Nu era însă singur. Fără îndoială, alţi oameni aşteptau pe poziţii.

Smith ieşi dintre cele două tufe ale căror ramuri pline de spini îl zgâriară pe mâini şi pe faţă. Era atât de încordat că nu simţi nici o durere. Se ridică şi porni repede spre stânga, acolo unde zidul mărginea strada laterală. Nu se afla nici un copac suficient de aproape de zid, însă ramurile rupte şi alte resturi vegetale formau o grămadă destul de mare pentru a-i fi de ajutor. Din fericire, pe Yu îl interesau mai mult aparenţele decât substanţa –

nu era deloc pasionat de curăţirea perimetrului în zonele izolate. Sau, dacă soţia sa spusese adevărul, „îl interesase”.

Smith începu să alerge, făcu un salt pe grămada de resturi, apoi se înălţă cât putu, încercând să se prindă cu mâinile de coama zidului. După ce reuşi s-o încalece, rămase câteva clipe acolo, cercetând strada. De cealaltă parte, aproape de colţul zidului, era parcat Volkswagenul lui Andy.

Smith scoase aparatul de emisie-recepţie.

— Andy? întrebă el în şoaptă. Indivizii sunt peste tot. Nu am cum să ajung la colţul zidului. Porneşte maşina, dă un ocol şi vino înapoi spre mijlocul zidului. Acolo încetineşti, mă iei pe mine şi porneşti în viteză.

Aşteptă câteva clipe. Nu primi nici un răspuns. Oare aparatul lui Andy nu era deschis?

— Andy? Eşti acolo?

Linişte.

— Andy?

Stomacul i se strânse de frică. Îl trecură fiori reci. Îşi scoase ochelarii pentru vedere pe timp de noapte din rucsac şi privi spre maşină. Andy era la volan şi stătea nemişcat, supraveghind şoseaua. În afară de el nu se mai afla nimeni în mica maşină.

Smith se încruntă şi continuă să studieze maşina şi împrejurimile. Andy nu se mişca deloc. Îl mai privi încă două minute foarte lungi, două minute care parcă nu se mai sfârşeau. Nici o schimbare. Andy nu mişcă nici măcar pleoapele.

Lăsă să-i scape un oftat greu. Andy era mort. Îl scoseseră din joc.

Puse ochelarii înapoi în rucsac, se lăsă în jos de pe zid, ajunse pe strada laterală şi începu să alerge cât îl ţineau puterile printre proprietăţile mai mici, sărind peste gărduleţe şi grădini. Nu auzi nici un strigăt în spatele său. Probabil că erau cu toţii prea preocupaţi de Volkswagen, aşteptându-l la întâlnirea cu Andy.

Furios şi obosit, încetini ritmul. Alergă pe mai multe străzi, traversă grădini, sări peste gardurile şi zidurile mai multor proprietăţi construite special pentru oamenii de afaceri străini care veneau în număr din ce în ce mai mare în Republica Populară Chineză pentru a câştiga de pe urma milioanelor sale de locuitori. În cele din urmă, ajunse într-un bulevard. Transpirat tot, făcu semn unui taxi.

Beijing

Telefonul sună în sufrageria locuinţei ce se găsea în cea mai mare dintre clădirile de modă veche de la periferia cartierului Xicheng, unul dintre cele mai vechi ale oraşului. Bufniţei îi plăcea să se considere drept un om apropiat de popor. Refuzase să se alăture acelor membri ai Comitetului Central care îşi construiseră vile scumpe în cartierul Chaoyang. Deşi spaţioasă şi confortabilă, locuinţa sa era departe de a fi ostentativă.

Niu tocmai urmărea împreună cu soţia şi fiul său o casetă video cu o dramă a cărei acţiune se desfăşura în cadrul sistemului justiţiar american şi fu foarte deranjat de întrerupere. Supărarea sa se datora pe de o parte şi faptului că reprezenta o violare a vieţii sale de familie, ceva la care ţinea foarte mult, dar de care se bucura din ce în ce mai puţin de când fusese ales în Comitetul Permanent. Era însă probabil mai supărat fiindcă îl întrerupea din studiul fascinant asupra concepţiilor americane referitor la crimă, lege, societate şi individ pe care îl oferea pelicula.

Ştia însă că nimeni n-ar îndrăzni să-l sune la ora aceea târzie decât dacă problema era foarte urgentă. Îşi ceru scuze faţă de soţie şi se duse în camera sa de lucru. Închise uşa, făcând să se estompeze sunetul televizorului şi vocile soţiei şi fiului său.

Ridică receptorul.

— Da?

La celălalt capăt al firului, generalul Chu Kuairong nu pierdu nici o clipă cu politeţuri inutile şi-i spuse direct, cu vocea sa răguşită:

— Prietenul nostru, doctorul Liang, mi-a raportat că Jon Smith nu a onorat invitaţia la cină. Doctorul a găsit pe robot un mesaj de la Smith. S-a dus la hotelul acestuia, sperând să-l facă să-şi schimbe planurile. Neprimind nici un răspuns din cameră, a deschis uşa, cu ajutorul celor de la hotel, să vadă dacă nu cumva Smith a păţit ceva. Camera era goală. Smith nu a plătit nota şi lucrurile sale erau încă acolo, însă el dispăruse.

Cele auzite nu-i făcură nici o plăcere lui Niu.

— Ce zice maiorul Pan în legătură cu asta?

— Nici unul din oamenii săi nu l-a văzut pe colonelul Smith părăsind hotelul.

Niu putu să simtă că şeful Securităţii savura eşecul ruşinos al lui Pan, dar asta nu avea prea mare importanţă în clipa aceea.

— Probabil că Smith şi-a dat seama că doctorul Liang devenise suspicios, a prevăzut faptul că avea să fie pus sub supraveghere şi a găsit o cale prin care să se furişeze afară din hotel.

— E clar că aşa s-au întâmplat lucrurile, răspunse generalul cu o urmă de sarcasm în voce.

Niu îşi stăpâni iritarea.

— Smith a mai fost vreodată în Shanghai?

— Nu, din câte ştim noi.

— Ştie limba chineză? Are prieteni sau asociaţi aici?

— Din dosarul său nu reiese deloc acest lucru.

— Şi atunci cum de reuşeşte să se descurce? întrebă Niu şi răspunse tot el: înseamnă că îl ajută cineva.

Generalul se distrase destul; deveni deodată serios:

— E vorba de un chinez. Cineva din interior care ştie engleza sau o altă limbă pe care o vorbeşte şi Smith. Care are un vehicul şi care cunoaşte foarte bine locurile. Suntem foarte încurcaţi, fiindcă acest Smith ne este complet necunoscut şi cu toate astea e clar că primeşte ajutor de aici, probabil de la cineva recrutat cu ani în urmă să ne spioneze.

Niu se gândea la propriii săi spioni. Fără ei ar fi fost orb şi surd în complicata lume a politicii naţionale chineze.

— Indiferent dacă e ajutat sau nu, trebuie să-l reţinem pe acest colonel şi să-l interogăm. Spune-ţi-i maiorului Pan să facă imediat acest lucru.

— Pan şi-a trimis deja oamenii să-l caute prin Shanghai.

— Vă rog să mă anunţaţi când îl găsesc pe Smith. Vreau să vorbesc personal cu el. Niu închise telefonul cu o grimasă. Toată bucuria pe care i-o produseseră seara plăcută în sânul familiei şi filmul american dispăruse.

De ce au trimis americanii acest agent ciudat într-un moment atât de sensibil din punct de vedere politic şi l-au lăsat să acţioneze când era clar că fusese descoperit? De ce să rişte semnarea tratatului?

Se cufundă în fotoliu, se lăsă pe spate şi închise ochii, încercând să nu se gândească la nimic. Corpul şi mintea i se eliberaseră de orice povară... Trecură mai multe minute. O oră. Răbdarea era esenţială. Într-un târziu, cu o claritate dureroasă, ştiu că a găsit răspunsul: toate astea s-au putut întâmpla fiindcă şi în guvernul american exista o fracţiune care se opunea tratatului.

9

Washington, D.C.

Încordarea care se simţea în aerul din spaţioasa sală de consiliu aflată uşă în uşă cu Biroul Oval ajunsese la cote maxime. Nu numai toate locurile din jurul mesei lungi erau ocupate, ci şi scaunele aliniate de-a lungul pereţilor, unde îşi găsise loc armata de asistenţi, consilieri şi experţi care aşteptau pregătiţi ca, în funcţie de deciziile ce aveau să fie luate, să ofere date şi răspunsuri şefilor lor. Deşi nu era vorba decât de nişte discuţii preliminare, întrunirea era deosebit de importantă, deoarece urma să fie dezbătut modul de alocare a bugetului anual, în valoare de mai multe miliarde de dolari, destinat programelor de dezvoltare a noilor arme. Cel care convocase adunarea era Henry Stanton, noul secretar al Apărării, bărbatul aşezat în dreapta preşedintelui.

Stanton era un bărbat de înălţime medie, cu o personalitate puternică. Întreaga sa făptură, de la capul chel până la mâinile care nu aveau niciodată astâmpăr, radia energie şi farmec. Trăsăturile sale ascuţite se îndulciseră cu trecerea anilor astfel încât căpătase înfăţişarea unui om cumsecade. Trecuse de cincizeci şi cinci de ani şi ştia să profite pe timpul conferinţelor de presă de efectul liniştitor pe care îl avea înfăţişarea sa asupra celor din jur. La întâlnirea din ziua aceea însă, departe de obiectivul camerelor de luat vederi, era rece ca un om de afaceri.

Începu în stilul său direct, care îl caracteriza:

— Domnule preşedinte, domnilor, doamnă. Înclină capul în direcţia singurei femei aşezate la masa cea lungă, fostul general de brigadă Emily Power-Hill, care era consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională.

— Haideţi să ne imaginăm sistemul nostru militar ca pe un alcoolic. Ca şi în cazul oricărui alcoolic, dacă vrem ca acest sistem să supravieţuiască, el trebuie să rupă complet cu trecutul.

Iritarea produsă de cuvintele sale de cealaltă parte a mesei se manifestă prin buzele strânse şi prin murmurele care se auziră din direcţia şefilor militari. *Alcoolic! Cum îndrăzneşte?* Chiar şi preşedintele ridică mirat o sprânceană.

Emily Powell-Hill se grăbi să liniştească orgoliile rănite:

— Domnul secretar vrea bineînţeles să ceară părerea tuturor celor aflaţi aici, precum şi a experţilor în domeniu şi a aliaţilor noştri.

— Domnul secretar, răspunse tăios Stanton, nu cere nimic. Vă spun pur şi simplu cum stau lucrurile. Trăim într-o lume complet nouă. Trebuie să încetăm să ne mai pregătim pentru un război care e de domeniul trecutului!

— Aserţiunile şi analogiile domnului secretar l-au făcut celebru în paginile ziarelor, mârâi amiralul Stevens Brose, preşedintele Comitetului şefilor de Stat-Major, aşezat de partea cealaltă a mesei, faţă în faţă cu preşedintele şi cu Stanton, însă judecăţile sale emise din fotoliu nu valorează nici cât o ceapă degerată pe un câmp de luptă. Părul cărunt tuns scurt al amiralului părea că se zbârlise de furie. Şedea într-o poziţie ciudată, cu încheieturile picioarelor încrucişate şi cu bărbia puternică ridicată.

Secretarul Stanton replică imediat:

— Nu-mi plac aluziile dumneavoastră, domnule amiral şi...

— Nu este nici o aluzie, domnule secretar, spuse Brose sec. E o realitate.

Cei doi se priviră în ochi.

Stanton, revoluţionarul, coborî primul ochii spre notiţele din faţa lui. Foarte puţini reuşiseră vreodată să înfrunte privirea implacabilă a preşedintelui Comitetului şefilor de Stat-Major şi Stanton nu era pregătit să li se alăture în ziua aceea.

Cu toate acestea, secretarul nu dorea să dea înapoi nici un pas. Ridică din nou privirea spre Brose.

— Foarte bine. Dacă doriţi să continuăm această dispută...

Amiralul începu să zâmbească.

Stanton roşi. Ca fost preşedinte şi director general la General Electric, Stanton nu renunţa chiar atât de uşor la convingerile sale.

— Să spunem doar că am reuşit să vă atrag atenţia, domnule amiral. La urma urmei, asta contează.

— V-aţi trezit cam târziu. Situaţia politică mondială mi-a atras deja atenţia, mormăi Brose.

Preşedintele ridică o mână.

— Destul, domnilor. Vă rog să faceţi pace. Harry, luminează-ne şi pe noi, profanii. Explică-ne ce ai vrut să sugerezi.

Stanton, obişnuit cu şedinţele consiliilor de administraţie în care fiecare idee a sa era acceptată fără crâcnire, aşteptă un pic

pentru a amplifica efectul celor ce avea să spună. Privirea sa critică trecu peste feţele celor adunaţi în sală.

— Timp de mai bine de o jumătate de secol, America s-a înarmat aşa încât să fie în stare să ducă un război scurt, foarte intens, în Europa sau în fosta Uniune Sovietică, pornit din baze militare mari, permanente, aflate la distanţe convenabile de front. Ţintele se găseau în raza de acţiune a bombardierelor şi avioanelor de vânătoare de la bordul portavioanelor, plus că ne puteam bizui şi pe bombardierele strategice care puteau decola din Statele Unite. Pentru a preveni izbucnirea războiului ne-am bazat pe forţe masive de descurajare. Toate astea trebuie să se schimbe radical. Şi trebuie să se schimbe *acum.*

Amiralul Brose dădu din cap.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră dacă sugeraţi necesitatea unui organism militar mai suplu. Un sistem care să poată răspunde mai rapid, care să-şi poată deplasa forţele oriunde şi oricând, echipat cu arme mai uşoare, mai mici, mai greu de depistat şi lesne de înlocuit. Marina a început deja să implementeze conceptul „luptătorului de stradă” care implică portavioane, fregate şi submarine de dimensiuni mai reduse, capabile să acţioneze în zonele de coastă de mică adâncime unde se pare că vom acţiona din ce în ce mai mult.

Generalul de aviaţie Bruce Kelly şedea lângă Brose. Drept, îmbrăcat în uniforma imaculată, îl privea pe Stanton cu ochii săi limpezi şi pătrunzători. Inamicii îl criticau pe motiv că nu era nimic altceva decât o maşină lipsită de emoţii, în timp ce admiratorii declarau că posedă una dintre cele mai ascuţite minţi întâlnite vreodată la un conducător militar.

— Sper că domnul secretar nu vrea să sugereze că ar trebui să abandonăm capacităţile noastre de descurajare, spuse el pe un ton blând. Armele noastre nucleare – cu rază mare sau mică de acţiune – sunt cruciale.

— Aveţi dreptate. Stanton îi adresă generalului unul din zâmbetele sale cele mai elaborate. Însă ar trebui să luăm în calcul reducerea stocurilor, precum şi a fondurilor de cercetare pentru bombe mai mari şi mai „bune”, pentru rachete gigantice capabile să le ducă la ţintă. De asemenea, nu cred că este înţelept să construim mai multe portavioane şi submarine în afara celor oare urmează să le înlocuiască pe cele ce vor ieşi din uz.

— Hai să revenim la subiect, Henry, interveni Emily Power-Hill.

Ne-am adunat aici ca să stabilim modalitatea de alocare a fondurilor. Spune-ne exact ce sugerezi că trebuie produs şi ce nu.

— Aşa cum am mai spus-o, Emily, nu vreau să sugerez nimic. Vreau numai să vă spun ce trebuie să facem ca să ne menţinem superioritatea militară. Trebuie să renunţăm să mai finanţăm producerea de portavioane uriaşe, tancuri foarte mari şi avioane de vânătoare cu o putere copleşitoare şi să ne orientăm spre arme mai uşoare, mai mici, aproape invizibile.

Şeful Statului-Major al Forţelor Terestre, general-locotenentul Tomas Guerrero, şedea în colţul mesei, în dreapta amiralului Brose. Ţinea mâinile pe masă, cu degetele mari încrucişate.

— Nimeni nu poate să-mi spună mie că nu mai avem nevoie de tancuri, artilerie grea şi trupe numeroase instruite să poarte războaie la scară mare. Rusia şi China sunt încă prezente, domnule secretar Stanton. Aţi uitat de ele. Ambele au armate uriaşe, teritorii imense şi arme nucleare. Mai sunt apoi India, Pakistanul şi o Europă unită. Europa este deja adversarul nostru pe plan economic.

Stanton nu avea de gând să cedeze aşa uşor.

— Exact asta spuneam şi eu, domnule general.

Emily Powell-Hill interveni între cei doi:

— Nu cred că cineva dintre noi doreşte ca puterea noastră militară să fie slăbită, domnule Stanton. Dacă înţeleg bine, dumneavoastră spuneţi că trebuie să intensificăm eforturile pentru dezvoltarea unor arme mai mici.

— Eu... începu Stanton.

Înainte ca secretarul Apărării să mai poată zice ceva, amiralul Brose, profitând de statura sa impunătoare şi vocea răsunătoare, interveni:

— Nimeni din sala asta nu este împotriva ideii unor forţe armate mai suple şi mai puternice. La naiba, la aşa ceva lucrăm de la războiul din Golf. Numai că nu ne-am concentrat încă toate eforturile în acest sens, aşa cum cereţi dumneavoastră.

De la capătul cel mai îndepărtat al mesei se auzi şi vocea profundă a generalului-locotenent Oda, comandantul infanteriştilor marini.

— Eu unul nu sunt deloc împotrivă. Sisteme uşoare şi rapide, exact asta doresc infanteriştii marini.

Încăperea se umplu de murmure aprobatoare. Numai preşedintele Castilla, care de obicei participa foarte activ la orice

discuţie cu privire la forţele armate, rămânea în continuare tăcut. Părea îngrijorat şi dădea impresia că aşteaptă să audă şi alte păreri.

Secretarul Stanton, care îl urmărea cu atenţie, simţi că preşedintele nu e convins încă, aşa că îşi urmă cu curaj pledoaria:

— Până aici, mă bucur să constat că sunteţi de acord cu punctul meu de vedere. Însă am senzaţia că dumneavoastră vă comportaţi ca şi cum acest proces ar trebui să înceapă mâine. Eu zic că nu e suficient. Trebuie să începem azi. *Acum.* În acest moment avem mai multe sisteme de arme aflate în diverse faze ale procesului de dezvoltare – F-22, avionul de vânătoare cu rază scurtă de acţiune al Forţelor Aeriene, noua generaţie DD-21 de nave de luptă şi portavioane ale Forţelor Navale, precum şi sistemul de artilerie cu rază mare de acţiune, Protector, al Forţelor Terestre. Sunt prea mari. Toate. Sunt ca nişte elefanţi şi noi avem nevoie de jaguari. Aceste arme vor fi complet inutile în acel tip de conflicte care se prefigurează.

Înainte ca strigătele indignate să umple sala, amiralul Brose ridică mâna. Reuşi să reducă vacarmul la nivelul unor murmure şi spuse.

— Foarte bine. Haideţi să le luăm pe fiecare în parte. Bruce, te rog să prezinţi care e situaţia cu F-22.

— Nu o să vă răpesc prea mult timp, începu generalul Kelly. F-16 e un aparat învechit. F-22 ne va aduce controlul absolut a spaţiului aerian deasupra oricărui câmp de luptă. Această nouă generaţie de avioane ne permite să fim primii care să descoperim inamicii şi primii care să tragem. Sunt mai rapide, mult mai manevrabile şi mult mai greu de descoperit de către inamici.

— Aţi fost foarte succint, domnule general, spuse Stanton pe un ton aprobator. Voi încerca să fiu la fel. Nici o altă ţară nu-şi mai construieşte o forţă aeriană care s-o egaleze pe a noastră. Toate îşi îndreaptă eforturile în direcţia sistemelor de rachete relativ ieftine, puternice şi precise. Problema e că multe dintre aceste sisteme de rachete vor ajunge în mâna teroriştilor. În acelaşi timp, în ciuda manevrabilităţii sporite, F-22 rămâne un avion de vânătoare cu rază scurtă de acţiune. Asta înseamnă că are nevoie de baze aeriene aproape de câmpul de luptă. Ce se întâmplă însă dacă inamicul atacă bazele acelea cu rachete? *Noile şi scumpele noastre avioane de vânătoare vor deveni*

inutile.

— Voi prezenta situaţia din Forţele Navale, spuse Brose. Am început deja să regândim modul de proiectare a portavioanelor şi a altor nave de suprafaţă. În cazul unor mări închise sau în apele mici din apropierea coastelor, navele actuale sunt ţinte sigure pentru rachetele inamice. Oricum, dacă e vorba de un război purtat adânc în interiorul unui continent, nici un vas sau avion de vânătoare cu rază scurtă de acţiune nu va fi în stare să ajungă pe câmpul de luptă.

— Mai rămân deci Forţele Terestre şi sistemul de artilerie Protector, interveni Jasper Kott, secretarul Forţelor Terestre. Acesta era un bărbat elegant şi pedant, cu trăsături fine şi ochi expresivi, care reuşea să-şi păstreze cumpătul chiar şi în cele mai stresante situaţii.

— Voi anticipa remarcile domnului secretar Stanton spunându-vă că sunt cu totul de acord că trebuie să ne orientăm spre o armată mai suplă. Dacă în Kosovo ar fi izbucnit războiul terestru, tancurile noastre ar fi avut nevoie de luni de zile ca să ajungă acolo şi, dacă ar fi ajuns, masivele Abrams de şaptezeci de tone ar fi distrus zece din cele douăsprezece poduri peste care ar fi trebuit să treacă de la sosirea în port până la câmpul de luptă. Aşa că am început deja să pregătim nişte brigăzi „intermediare”. În final, acestea vor avea în dotare un vehicul blindat mult mai mic decât Abrams, transportat pe calea aerului.

— Înseamnă deci că nu mai avem nevoie deloc de sistemul Protector, nu-i aşa, domnule secretar Kott?

Kott păstră aceeaşi voce politicoasă, aproape neutră:

— Adevărul este că avem nevoie de acest sistem. Avem nevoie de el foarte mult. Aşa cum a spus şi domnul general Guerrero, în faţa noastră se află adversari serioşi – China, Rusia, Serbia, India, Pakistanul şi, să nu uităm, Iranul şi Irakul. Bombardierele noastre cu rază mare de acţiune sunt puternice, însă nu întotdeauna aşa de precise. Artileria rămâne cheia pentru câştigarea unei bătălii majore. Suntem în favoarea Protectorului fiindcă este mult superior sistemului Paladin pe care îl avem în prezent. E un sistem care ne oferă superioritatea de care avem nevoie pentru a descuraja adversari puternici. Apropo, sistemul Protector poate fi transportat cu uşurinţă pe calea aerului.

— Poate fi transportat numai dacă rămâne cu cele patruzeci şi două de tone la care l-aţi redus deocamdată. Aţi renunţat la o

mare parte din blindajul la care ţineţi atât. Toată lumea ştie că o să-l puneţi la loc de îndată ce acest lucru va fi posibil. Atunci va fi mult prea greu ca să mai poată fi transportat.

— Sistemul va rămâne transportabil pe calea aerului, interveni nervos generalul Guerrero.

— Mă îndoiesc, domnule general. Celor din Forţele Terestre le plac blindajele grele. Veţi găsi dumneavoastră o cale să puneţi la loc greutatea eliminată de îndată ce veţi obţine aprobarea guvernului pentru fabricarea lui. Aduceţi-vă aminte de lecţia pe care au primit-o germanii în Rusia şi în Ardeni în timpul celui de al doilea război mondial: drumurile proaste, tunelurile înguste şi terenul desfundat pot anihila toate avantajele pe care le oferă prezenţa tancurilor şi a artileriei grele. Dacă mai adăugaţi la asta şi vremea proastă, oamenii noştri sunt condamnaţi la o moarte sigură.

— Pe de altă parte, armatele slab înarmate nu au avut niciodată succes împotriva unor forţe numeroase şi puternic înarmate, replică secretarul Kott. Nu poţi să negi acest lucru. Ceea ce vrei tu, Stanton, este o reţetă sigură pentru dezastru.

Chiar când cei din jurul mesei începuseră din nou să murmure, gata să reia disputa, amiralul Brose ridică vocea:

— Cred că fiecare a avut ocazia să-şi susţină punctul de vedere. Fondurile pentru dezvoltarea noilor sisteme de arme nu sunt însă nelimitate, am dreptate, Emily?

Consilierul preşedintelui pe probleme de securitate naţională încuviinţă cu o mişcare sobră a capului.

— Din păcate.

— Aşa că înclin să-i dau dreptate domnului secretar, continuă Brose. Prima noastră prioritate trebuie să fie dezvoltarea acelor forţe mobile de care avem absolută nevoie, aşa cum ne-au demonstrat-o foarte clar evenimentele ultimilor ani, începând cu Somalia şi terminând cu cele mai recente. Trebuie de asemenea să păstrăm deocamdată ce avem şi să urmărim cu atenţie ce sisteme dezvoltă potenţialii inamici. Amiralul ridică privirea spre preşedinte. Ce părere aveţi, domnule preşedinte?

Deşi preşedintele Castilla fusese ciudat de tăcut pe tot parcursul discuţiei, poziţia sa în favoarea unei armate mai suple era bine cunoscută. Dădu din cap şi spuse cu o voce scăzută, ca pentru sine:

— Fiecare dintre dumneavoastră a prezentat aici argumente puternice care trebuie atent analizate. Nevoia pentru forţe de

reacţie rapidă suficient de puternice ca să facă faţă oricărui război de gherilă sau ca să protejeze cetăţenii şi interesele americane oriunde în lume este clară. Nu ne putem permite ca situaţia din Somalia să se mai repete vreodată. În acelaşi timp, nu putem conta că vom fi lăsaţi şi în viitor să aducem suficiente forţe la graniţele inamicilor noştri, aşa cum ne-a lăsat Saddam Hussein în timpul războiului din Golf.

Preşedintele le făcu un semn cu capul amiralului Brose şi secretarului Stanton.

— Pe de altă parte, domnii generali şi secretarul Kott ne-au atras atenţia că este posibil să fim nevoiţi să facem în continuare faţă şi unor conflicte la scară mare, împotriva unor oponenţi de primă mărime, posesori de armament nuclear. Că este posibil să ne confruntăm pe câmpuri de luptă vaste, unde armamentele uşoare sunt inadecvate.

Preşedintele căzu iarăşi pe gânduri. După o pauză de câteva clipe, continuă:

— S-ar putea să fim nevoiţi să luăm în calcul alocarea unor fonduri mai mari pentru armată decât anticipasem.

Cei din încăpere se uitară miraţi unul la celălalt apoi din nou la preşedinte. Nu se aşteptaseră la asemenea oscilaţii din partea unui om recunoscut pentru fermitatea deciziilor sale. Numai amiralul Brose bănuia care era cauza poziţiei neobişnuit de ezitante a preşedintelui: criza vasului *The Dowager Empress* şi interesele strategice ale Chinei.

Preşedintele se ridică.

— Ne vom întâlni din nou în scurtă vreme să reluăm această discuţie. Emily, trebuie să discut cu tine şi cu Charlie în legătură cu un alt subiect.

Generalii şi membrii cabinetului, urmaţi de asistenţii lor, începură să părăsească sala încruntaţi şi schimbând scurte opinii în legătură cu ceea ce fusese evident o întâlnire ratată.

Preşedintele Castilla rămase în picioare, privindu-i cu o expresie gravă cum ies din sală.

Shanghai

În taxi, Smith îşi puse haina şi cravata pe care le recuperase mai devreme de la Andy. La fiecare câteva minute privea peste umăr spre farurile maşinilor din urma lor. Nu reuşea să scape de

sentimentul că este urmărit. În acelaşi timp îi apăreau mereu în faţa ochilor chipurile lui Andy An şi al lui Avery Mondragon. Ar fi putut face ceva ca să le salveze vieţile?

Încercă să rememoreze întâmplările din ultimele două zile, căutând să descopere unde greşise. O decizie care ar fi putut duce la alt deznodământ. Simţi că-l cuprinde din nou furia. Îşi încordă involuntar muşchii. Simţea o apăsare în piept. Cine erau aceşti oameni care ucideau atât de uşor?

Într-un târziu, reuşi să se elibereze oarecum de povara acestor gânduri. Furia îl împiedica să gândească limpede şi el avea nevoie de toate forţele, fiindcă recuperarea documentului era crucială.

După ce se îmbrăcă, îşi îndesă hainele negre de lucru în rucsac. Avea o misiune de îndeplinit. O misiune a cărei importanţă crescuse o dată cu moartea celor doi.

Taxiul îl lăsă pe bulevardul Bund, unde fii imediat înghiţit de mulţimea de pietoni care îşi făceau plimbarea de seară de-a lungul râului. În clipa în care îi apăru în faţă clădirea hotelului Peace, o luă pe Nanjing Dong Lu. Faimoasa şi moderna arteră comercială devenea aici o stradă îngustă, forfotind de lume.

Smith intră pe o alee care se deschidea chiar în faţa uşii turnante a hotelului. Rămase acolo în aşteptare, cu ochii pe intrarea hotelului, sperând să zărească din nou părul roşu înspicat al lui Feng Dun. Nu era sigur, însă i se părea că vânzătorul de ceasuri Rolex false care îi oprea pe toţi cei care intrau sau ieşeau din hotel era unul dintre cei pe care reuşise să-i zărească la vila lui Yu Yongfu. Pe de altă parte, era sigur că individul care vindea pe trotuar găluşte dintr-un vas aburind era unul dintre cei doi care trecuseră pe sub ferestrele de la dormitorul lui Yu. Deşi cei doi încercau să-şi joace destul de bine rolul, existau anumite semnale clare că de fapt misiunea lor era să stea de pază: nu îi interesa deloc ce vindeau, nu se uitau niciodată în ochii celor care se opreau să le inspecteze marfa şi nu încercau să-i convingă să cumpere. Nu făceau decât să cerceteze cu atenţie pe oricine intra sau ieşea din hotel. Nu avea rost să mai verifice şi celelalte intrări: mai mult ca sigur că erau toate la fel de atent supravegheate. Indivizii aceştia erau foarte bine pregătiţi şi organizaţi.

Trebuia să-i îndepărteze cumva pe cei doi din faţa hotelului. Să se lase văzut şi apoi să încerce să se facă pierdut – era riscant. Se afla în oraşul lor şi nu ştia nici o boabă chineză. Până

la urmă, se amestecă din nou în mulţimea care mergea spre Bund şi se opri în dreptul unei cabine telefonice. Cu ajutorul cartelei pe care o primise de la doctorul Liang, sună la hotel.

Funcţionarul de la recepţie răspunse în chineză, însă trecu imediat pe engleză în clipa în care Smith îşi spuse numele.

— Da, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

— Îmi vine destul de greu să vă spun, însă am o mică problemă. Azi-dimineaţă am avut o altercaţie neplăcută cu doi vânzători stradali. Din păcate, acum sunt tot acolo, aşteptând în faţa hotelului. Am ajuns să-mi fie frică să mai ies din hotel. Nu înţeleg, de ce stau acolo?

— Mă ocup eu de problema asta, domnule. Puteţi să mi-i descrieţi? Sunt atât de mulţi vânzători ambulanţi în această parte a străzii Nanjing Dong Lu.

— Unul vinde ceasuri Rolex false, iar celălalt găluşte.

— E suficient, domnule doctor Smith.

— Vă mulţumesc. Parcă mă simt deja mai în siguranţă. Smith închise telefonul şi se strecură printre trecători până ajunse lângă un suport pentru plante, unde rămase să vadă ce se întâmplă.

În mai puţin de două minute îşi făcu apariţia o maşină a poliţiei municipale care îşi croi încet drum prin mulţime şi se opri în faţa hotelului. Din ea săriră doi poliţişti îmbrăcaţi cu pantaloni bleumarin închis şi cămăşi albastre. Falşii vânzători făcură o greşeală: nu manifestară nici un interes la apariţia poliţiştilor, ceea ce le trezi imediat suspiciunea. În orice loc din lume, vânzătorii stradali întorc imediat capul speriaţi atunci când poliţia îşi face apariţia. Câteva secunde mai târziu, aşa-zişii vânzători se certau în gura mare cu poliţiştii.

Smith rămase pe loc. Nu mult după aceea se deschise portiera unei limuzine negre parcate lângă trotuarul celălalt şi coborâră doi bărbaţi în costum. Începură să-şi facă drum prin mulţimea care se dădea repede la o parte din faţa lor. Biroul Securităţii Publice. Cei doi ajunseră lângă poliţişti şi unul dintre ei începu să se răstească cu o voce ascuţită. Poliţiştii şi falşii vânzători ripostară imediat, fiecare susţinându-şi poziţia. Vânzătorii îşi scoaseră permisele. Poliţiştii arătau cu mâna spre hotel. Cei de la Securitate răspundeau nervoşi.

În clipa în care dintr-un Lincoln mare şi negru ce se oprise în faţa hotelului coborâră trei oameni de afaceri europeni însoţiţi de trei tinere chinezoaice cu rochii adânc despicate, Smith li se

alătură şi intră râzând împreună cu ei în holul hotelului, în timp ce în jurul falşilor vânzători şi al poliţiştilor se strângea din ce în ce mai multă lume.

Smith îşi scoase telefonul din buzunar în timp ce intră în cameră, însă rămase încremenit. Fâşia transparentă de plastic pe care o lăsase pe covor dispăruse. Băgă telefonul înapoi în buzunar, scoase revolverul Beretta şi începu să cerceteze podeaua. Nu fu nevoit să caute prea mult. Fâşia de plastic era mototolită pe parchet, la mică distanţă de uşă. Cineva intrase în cameră, călcase pe ea apoi o îndepărtase cu piciorul fără să-şi dea seama de ce se afla acolo.

Smith se întoarse pe coridor, îndepărtă plăcuţa pe care scria NU DERANJAŢI şi examină încuietoarea uşii. Părea neatinsă, întors în cameră, încuie uşa pe dinăuntru şi verifică valizele. Firele erau intacte. În cameră intrase cineva care avusese cheie, căruia nu-i păsase că păşeşte pe o fâşie invizibilă de plastic şi pe care nu-l interesaseră valizele sale. Nu semăna deloc cu modul de operare al poliţiei locale, al Securităţii sau al ucigaşului din noaptea trecută. Se părea că e vorba de cineva din personalul hotelului.

Smith se încruntă. Plăcuţa cu indiciul NU DERANJAŢI fusese atârnată la loc vizibil de clanţa uşii. Voise oare cineva – nu neapărat din personalul hotelului – să vadă pur şi simplu dacă se afla în cameră?

Nu putea să rişte. Deschise televizorul şi mări volumul sonorului, apoi intră în baie şi deschise la maximum robinetele de la cadă. Fundalul sonor fiind astfel creat, se aşeză pe scaunul closetului, scoase din nou telefonul din buzunar şi-l sună pe Fred Klein pe linia protejată.

— Unde naiba eşti? se auzi vocea lui Klein. Ce-i cu zgomotul ăla?

— O măsură de prevedere ca să nu mă asculte cineva. E posibil ca în camera de hotel să fi fost instalate microfoane.

— Grozav. Ai vreo veste bună pentru mine, colonele?

Smith lăsă capul pe spate, încercând să-şi decontracteze muşchii.

— Aş vrea eu. Singurul lucru bun e că am aflat cine e proprietarul vasului *Empress* – o companie chinezească numită Întreprinderile Dragonul Zburător. Preşedinte şi director general este – sau mai bine zis era – Yu Yongfu, un om de afaceri din

Shanghai, însă factura originală nu se găsea în nici unul dintre seifurile acestuia.

Smith îi spuse şefului de la Covert-One despre trezorierul companiei, Zhao Yanji şi despre informaţiile pe care le primise de la el.

— Bineînţeles că după aceea m-am dus direct la vila lui Yu. Smith îi relată conversaţia pe care o purtase cu soţia lui Yu. Nu mi-am dat seama dacă era un joc sau nu. La urma urmei e actriţă şi încă una destul de bună din câte ştiu eu. Cu toate astea, am senzaţia că durerea ei şi povestea pe care mi-a spus-o erau adevărate. Cineva l-a forţat pe Yu Yongfu să se sinucidă şi persoana respectivă a pus mâna pe factură.

Smith putea să-l audă pe Klein cum trage puternic din pipă.

— Au fost tot timpul cu un pas înaintea noastră.

— Partea cea mai rea de-abia acum urmează. Andy – An Jingshe – a fost şi el ucis.

— Presupun că vorbeşti despre translatorul pe care ţi l-am trimis. Nu îl cunoşteam personal, însă asta nu înseamnă că nu-mi pare rău. N-o să mă obişnuiesc niciodată cu morţile astea, colonele.

— Nu, zise şi Smith.

Cei doi rămaseră tăcuţi câteva clipe. Apoi Klein spuse:

— Povesteşte-mi mai multe despre atacul de la vila lui Yu. Ce anume te face să crezi că nu a fost vorba despre o cursă?

— Aşa am simţit eu. Cred că mă urmăreau şi s-au hotărât să intre în acţiune abia după ce femeia a plecat cu maşina. După cum au acţionat, e clar că nu se aşteptau să găsească deschisă uşa de la intrare.

— Să fie vorba despre Biroul Securităţii Publice?

— Nu, acţionau prea pe faţă şi prea brutal. Părerea mea e că avem de-a face cu ucigaşi plătiţi.

— Aceiaşi ucigaşi care l-au silit pe Yu să se sinucidă şi au pus mâna pe factură?

— Atunci de ce s-au întors la vilă? Numele Feng Dun îţi spune ceva?

Klein spuse că nu şi Smith îi povesti despre întâlnirile sale cu acest individ.

— O să-mi pun oamenii să-l identifice.

Klein făcu o pauză şi Smith şi-l imagină cum se frământă singur acolo, departe, în biroul său din clubul de iahting.

În cele din urmă Klein rosti printre dinţi:

— Deci omul care era principala noastră pistă e mort şi documentul de care avem nevoie a dispărut. Ce mai putem face în situaţia asta, colonele? Mă gândesc să te scot de acolo şi să încercăm altă variantă.

— Încearcă ce variantă crezi tu, însă eu nu vreau să renunţ aşa uşor. Poate reuşesc să iau urma atacatorilor. Mai e vorba şi de bărbatul care spune că e tatăl preşedintelui. Vreau să aflu mai multe şi despre asta.

— Ce altceva ai mai descoperit?

— Ceva foarte important... Dragonul Zburător nu e singura firmă implicată în afacerea cu vasul *Empress.* O parte din încărcătură, dacă nu cumva toată, a fost furnizată de o companie belgiană numită Donk & LaPierre. Donk & LaPierre are birouri şi în Hong Kong. Ar fi normal să aibă şi ei un exemplar al facturii originale.

— Bună idee. Du-te la Hong Kong imediat. Eu o să trimit pe cineva să vadă ce putem găsi în Belgia. Unde ziceai că e sediul central?

— La Anvers. Înţeleg că oamenii noştri s-au întors cu mâinile goale din Bagdad.

— Ai dreptate. Încerc acum să continuu investigaţiile cu ajutorul unui agent din Basra.

— Perfect. O să mă scuz cumva faţă de doctorul Liang şi o să plec cu primul avion.

— Acum...

— Stai puţin.

Cu tot vacarmul produs de sonorul televizorului şi de apa care curgea în cadă, Smith reuşise să audă o bătaie în uşă. Scoase pistolul şi ieşi din baie.

— Cine e acolo?

— *Room service,* domnule.

— N-am comandat nimic.

— Doctorul Jon Smith? Nu aţi comandat crabi? O bere Bass? De la restaurantul Dragon-Phoenix.

Crabii erau foarte apreciaţi în Shanghai, iar Dragon-Phoe nix era numele restaurantului din hotel, însă asta nu avea nici o legătură cu faptul că Smith nu comandase nimic. Îi spuse lui Klein că o să-l sune mai târziu.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Klein. Ai vreo problemă?

— Transmite-i te rog lui Potus ce ţi-am spus. S-ar putea ca până la urmă să am nevoie de programarea aceea la dentist.

Smith închise telefonul, îl băgă în buzunar şi strânse mai bine pistolul în mână. Întredeschise uşa.

Afară se afla un singur bărbat în uniformă de chelner, lângă un cărucior acoperit cu o pânză albă pe care se afla mâncarea. De sub capacele care acopereau farfuriile se ridica aburul fierbinte şi îmbietor al fructelor de mare. Smith nu-l mai văzuse niciodată pe acest bărbat. Era destul de scund, foarte slab, însă sub uniformă se ascundea un corp musculos, iar venele gâtului îi ieşeau în evidenţă ca nişte frânghii. Smith avea senzaţia că întreaga lui făptură era încordată ca un arc. Avea pielea mai închisă la culoare decât a celorlalţi chinezi pe care îi cunoscuse. Faţa alungită, cu pomeţi înalţi era plină de riduri, deşi bărbatul nu avea probabil mai mult de patruzeci de ani. Mustaţa neagră adăuga figurii o notă de eleganţă. Era clar, gândi Smith, că cel din faţa lui nu era un chinez obişnuit.

Fără să aştepte ca uşa să fie complet deschisă, chelnerul porni să împingă căruciorul în camera lui Smith.

— Bună seara, domnule, zise el cu voce tare într-o engleză cu accent cantonez.

O pereche tocmai trecea pe culoar ţinându-se de mână. Cei doi trecură de camera lui Smith.

— Cine eşti? întrebă Smith.

Chelnerul aruncă o privire spre pistolul lui Smith şi, fără să se tulbure, închise uşa cu călcâiul.

— Nu faceţi scandal, domnule colonel, zise bărbatul cu o sclipire în ochii săi negri. Accentul cantonez dispăruse şi-i luase locul o engleză cu un accent britanic educat.

Chelnerul se aplecă şi scoase de sub cărucior o legătură de haine.

— Puneţi astea pe dumneavoastră. Repede. Jos sunt nişte indivizi care vă caută. Nu avem acum timp de prezentări.

Smith prinse hainele cu mâna stângă în timp ce cu dreapta continua să ţină revolverul îndreptat spre bărbatul în uniformă de chelner.

— Cine naiba eşti şi cine sunt cei de jos?

— Cei de jos sunt de la Biroul Securităţii Publice, iar eu sunt Asgar Mahmout, alias Xing Bao în Republica Populară. Individul continua să nu manifeste nici un interes faţă de pistolul din mâna lui Smith.

— Eu sunt sursa care i-a povestit lui Mondragon despre bătrânul din închisoarea chineză.

10

Washington, D.C.

Ajunşi aproape de birourile pe care le ocupau în clădirea Pentagonului, secretarul pentru Forţele Terestre Jasper Kott şi generalul Tomas Guerrero se despărţiră pe coridor. Discutaseră până atunci despre diverse strategii prin care ar fi putut să obţină mai mult sprijin atât din partea guvernului, cât şi din partea militarilor, inclusiv prin campanii publicitare pentru educarea publicului larg. După ce rămase singur, Kott continuă drumul spre biroul lui până ce generalul dispăru în al său.

Secretarul schimbă atunci direcţia şi intră la toaletă. Nu era nimeni înăuntru, aşa că intră într-o cabină, încuie uşa şi se aşeză pe capacul closetului. Formă un număr pe telefonul celular şi aşteptă până ce legătura fu stabilită printr-un traseu electronic foarte complicat.

Într-un târziu, în cască se auzi o voce puternică:

— Ei bine?

— Cred că merge. Preşedintele ezită.

— Nu e ceva caracteristic conducătorului nostru. Ce anume face, mai exact?

— Ştii că de obicei e ca un buldog. Ei bine, acum de-abia a luat parte la discuţie. Stanton a ţinut-o una şi bună cu prostiile lui, însă nu s-a bucurat de sprijin. Cu excepţia lui Brose şi Oda, bineînţeles. Însă ne aşteptam la aşa ceva.

— Dă-mi toate amănuntele.

Kott îi descrise cele mai interesante momente ale întâlnirii.

— Nimeni nu ştia de ce preşedintele părea atât de mohorât, preocupat şi incapabil să ia o decizie. Poate numai Brose. Am surprins o privire între cei doi.

La celălalt capăt al firului se auzi un hohot de râs amar.

— Normal că ai surprins. Trebuie să stăm mai mult de vorbă despre asta.

— Oricând doreşti. Putem aranja o altă convorbire telefonică.

— Nu. Trebuie să ne întâlnim personal. Doar noi doi. Avem prea multe lucruri importante de vorbit.

Kott rămase pe gânduri câteva clipe.

— Tot trebuie să vizitez bazele noastre din Asia.

— Perfect. Te aştept. În cască nu se mai auzi nimic. Kott băgă telefonul în buzunar, trase apa şi ieşi din toaletă.

Preşedintele Castilla avea de multe ori impresia că Fred Klein trăia într-o noapte perpetuă. Perdelele groase de la fereastra biroului ascuns în Clubul de Iahting Anacostia fereau încăperea de razele soarelui de dimineaţă şi de zgomotele debarcaderului aglomerat, ale vaselor care treceau pe râu şi ale vieţuitoarelor acvatice. Preşedintele şedea în faţa lui Klein, care se lăsase pe spate de cealaltă parte a mesei, cu mâinile în lumina lămpii şi capul în penumbră.

Klein tocmai terminase de raportat ceea ce aflase de la Jon Smith.

— Şi e posibil să fim nevoiţi să-l scoatem foarte repede de acolo. Klein îi descrise preşedintelui apelul telefonic de la Shanghai care fusese întrerupt atât de brusc şi care conţinuse cuvintele de cod „Potus” – preşedinte şi „programare la dentist” – extragere.

— Să nu cumva să-l pierdem şi pe Smith, zise preşedintele clătinând îngrijorat din cap. Încă n-am intrat în posesia facturii şi nici nu ştim cine o are sau unde se află.

— Smith e de părere că e posibil ca firma belgiană să aibă un exemplar.

— E posibil?

— Am câţiva oameni în China care încearcă să afle cine l-a atacat pe Smith şi alţii în Irak care caută cel de-al doilea exemplar. O să pun lucrurile în mişcare şi în Anvers să văd dacă nu cumva cel de-al treilea exemplar se află acolo. Dacă însă nu găsim nimic în Shanghai, Basra sau Anvers, atunci singura speranţă rămâne numai în Hong Kong.

Preşedintele încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Perfect. Am încredere în judecata ta. Mai avem câteva zile la dispoziţie până la sosirea cargoului. Preşedintele se opri ezitând şi se încruntă. Trebuie să mă gândesc la o soluţie pentru cazul în care nu reuşim să găsim nici un exemplar al facturii. Nu pot lăsa vasul ăla să-şi descarce încărcătura în Irak. La urma urmei, s-ar putea să nu avem altă opţiune decât să-l oprim şi asta înseamnă că trebuie să anticipez toate consecinţele şi să mă pregătesc.

— Pentru o confruntare militară cu China?

— Este o posibilitate – e drept înspăimântătoare – foarte reală.

— Şi acţionăm singuri, fără aliaţi?

— Dacă e necesar, da. Aliaţii ne vor cere dovezi dacă le solicităm sprijinul. Şi cum nu avem nici o dovadă...

— Vă înţeleg. Ar fi bine să găsim factura.

— Nu vreau să mă gândesc cum va trebui să acţionăm dacă China este destul de nesăbuită să ne înfrunte. Castilla clătină din cap, faţa sa mare fiind umbrită de îngrijorare. Imaginează-ţi că mi-am dorit nespus de mult slujba asta. Am făcut pe dracu-n patru ca s-o obţin.

Preşedintele se aplecă şi întrebă în şoaptă:

— Spune-mi, care e situaţia cu David Thayer?

— De îndată ce voi stabili cu exactitate poziţia fermei-închisoare, voi trimite un agent în interior care să ia contact cu el şi să evalueze acurateţea poveştii sale.

Preşedintele încuviinţă din nou.

— M-am tot gândit la posibilitatea ca acordul cu privire la drepturile omului să nu fie semnat niciodată. Nu-mi place deloc varianta asta.

— Dacă până la urmă se va întâmpla aşa ceva, o misiune de salvare a lui Thayer este soluţia cea mai potrivită.

— Ce fel de misiune de salvare?

— O echipă mică. Cât de mică, ce fel de personal şi echipament – asta depinde de localizarea închisorii şi de măsurile de siguranţă de acolo.

— Vei avea la dispoziţie tot ce îţi va fi necesar.

Din umbră, Klein îşi studia atent prietenul.

— Să înţeleg, domnule preşedinte, că sunteţi gata să daţi undă verde pentru o asemenea misiune?

— Să zicem că deocamdată ţin în rezervă şi această opţiune.

Preşedintele închise ochii o clipă şi pe faţa lui apăru o expresie de melancolie. Totul nu dură însă decât o secundă. Se ridică. Să mă ţii la curent. Indiferent dacă e zi sau noapte.

— Vă sun de îndată ce aflu ceva.

— Bine. Preşedintele deschise uşa şi ieşi, impozant cu umerii săi largi. Fu imediat înconjurat de trei agenţi din Serviciul Secret care îl escortară până la uşa care dădea spre exteriorul clădirii.

Fred Klein ascultă cum porneşte motorul limuzinei Lincoln şi cum cauciucurile scrâşnesc pe pietriş. Se ridică şi, traversând încăperea, se opri în faţa unui ecran mare fixat pe peretele din dreapta. Era îngrijorat şi prin minte îi treceau tot felul de gânduri.

Apăsă pe un buton. Ecranul începu să pâlpâie. Pe el apăru o hartă foarte detaliată a Chinei. Începu s-o studieze cu atenţie, cu mâinile împreunate la spate.

Shanghai

În camera sa de hotel, Smith continua să ţină revolverul Beretta aţintit spre bărbatul deghizat în chelner.

— Cine e Mondragon şi ce legătură are individul ăsta cu un oarecare bătrân?

— Nu cred că e cazul să faci pe neştiutorul, colonele. Bărbatul din faţa lui îşi scoase jacheta albă şi pantalonii largi, dând la iveală un costum de blugi prespălaţi, cu o cămaşă albă sub geacă, o ţinută normală pentru un tânăr din Shanghai.

— Am trimis pe unul din oamenii noştri să-l urmărească pe Mondragon ca să fim siguri că informaţiile ajung la voi, yankeilor, îţi aduci aminte de insula Liuchiu? Ambuscada? De unde Mondragon a plecat în călătoria fără întoarcere. Apoi tu te-ai întors în Kaohsiung. De atunci nu te-am scăpat din ochi. Eşti satisfăcut?

Smith continua să ţină pistolul îndreptat asupra celui din faţa sa.

— De ce i-ar interesa pe cei din Securitatea Publică persoana mea?

— La naiba! David Thayer poate fi şansa noastră ca lumea întreagă să afle ceea ce se întâmplă cu adevărat în China. Securitatea Publică are propriile sale motive ca să te urmărească, fără nici o legătură cu ale noastre.

— Tu erai în Land Rover?

Asgar Mahmout oftă teatral.

— Doar n-o fi fost regina Elisabeta. Pune-ţi mai repede hainele astea pe tine dacă nu vrei să cădem amândoi în ghearele lor.

Asgar Mahmout nu avea nume chinezesc şi nici înfăţişarea sa, ochii rotunzi şi tenul închis la culoare, nu era a unui chinez. Vorbise de „noi”. *Am trimis pe unul din oamenii noştri să-l urmărească pe Mondragon*... Şans*a noastră. Să* fie vorba de vreun grup disident clandestin? Răspunsul privitor la identitatea acestor oameni putea să mai aştepte, fiindcă ceea ce-i spusese bărbatul avea sens: era clar că putuseră să dea de el dacă-l urmăriseră din momentul întâlnirii sale cu Avery pe insula

Liuchiu. Ceea ce însemna că Securitatea Publică era cu adevărat jos, aşteptându-l.

Smith lăsă pistolul pe măsuţa pentru cafea, îşi scoase costumul şi începu să se îmbrace repede în hainele pe care i le adusese bărbatul: un costum albastru închis stil Mao, o şapcă militară şi sandale.

— Ia cu tine numai strictul necesar. Mahmout întorsese căruţul cu faţa spre uşă şi o deschise.

Smith puse mâna repede pe rucsac, vârî revolverul în buzunar şi o luă la fugă după el pe coridorul pustiu. Mahmout o luase cu căruţul la dreapta, în direcţia opusă locului în care se aflau lifturile şi dădu colţul, până la ascensorul de serviciu.

Uşa era deschisă.

— Avem noroc, zise el bucuros.

Împinse căruţul în cabină şi Smith îl urmă îndeaproape. De îndată ce uşile liftului de serviciu se închiseră, auziră cum unul dintre ascensoarele pentru clienţi se opreşte la etajul lor. Uşile cabinei scoaseră un fâşâit deschizându-se, urmat de tropot de paşi alergând pe coridor. Liftul în care se aflau ei continua să coboare, în timp ce deasupra răsunau bătăi în uşă şi strigăte în chineză, atât de puternice încât răzbăteau prin zid.

— Se pare că au ajuns în faţa camerei tale, spuse Asgar.

Smith dădu din cap, întrebându-se cât va mai dura până când cei de la Securitate îşi vor da seama ce se întâmplase şi pe unde o luaseră ei.

Ajunşi la parter, Mahmout împinse căruciorul pe culoar.

— Există o ieşire prin bucătărie, spuse Smith.

— Ştiu. Ai folosit-o ieri, când erai cu chinezul acela tânăr. Cine e tipul? *Unde* e acum?

— Un translator. Vocea lui Smith coborî brusc. Mort şi el.

Mahmout clătină din cap, cu o expresie dură.

— Aduci numai noroc celor din jurul tău, colonele. De-acum înainte o să am grijă şi de fundul meu, nu numai de al tău. Cine l-a omorât?

— Cred că e vorba de un individ numit Feng Dun şi oamenii săi.

— N-am auzit de tipul ăsta până acum.

Cei doi mergeau repede pe coridorul plin de mirosuri din spatele bucătăriei, îndreptându-se spre uşa destinată angajaţilor. Ajunşi acolo, abandonară căruciorul şi ieşiră afară cu băgare de seamă. Fură imediat asaltaţi de zgomotele oraşului. Aleea

întunecoasă ducea în stânga spre aglomerata arteră Nanjing Dong Lu, iar în dreapta, spre strada din spatele hotelului.

— Ai Land-Roverul pe aproape? întrebă Smith.

— Eşti nebun? N-am venit cu maşina.

Deodată se auziră strigăte care nu veneau nici din stânga, nici din dreapta, ci din spatele lor. Poliţiştii îşi dăduseră seama pe unde fugiseră ei mult mai repede decât se aşteptase Smith.

— Fugi! Mahmout ţâşni spre dreapta ca un ogar.

Smith începu să alerge alături de el pe aleea întunecoasă, lăsând în urmă furnicarul de pe Nanjing Dong Lu. În momentul în care ajunseră la colţ, izbucniră alte strigăte şi alţi paşi se adăugară celor care tropăiau în urmărirea lor. Cotiră din nou la stânga, îndepărtându-se de Bund şi de râu, traversară o stradă îngustă, trecură de intrarea pe o alee, apoi o luară pe o alta, întortocheată. Aruncară o scurtă privire înapoi să vadă dacă urmăritorii mai sunt după ei, după care traversară în goană încă o stradă.

Intrară pe o alee şi Mahmout se lansă într-un sprint ce le seca toate forţele. Transpirat, dezorientat, Smith nu avea nici cea mai mică idee despre locul în care se aflau sau despre direcţia în care se îndreptau. Mahmout îl conducea printr-un labirint năucitor de străzi secundare şi alei, încercând pe cât posibil să evite pietonii care se fereau blestemând din calea lor, bicicletele rezemate de perete, lăzile cu gunoaie, vânzătorii ambulanţi cu cărucioarele lor, maşinile parcate pe trotuar, totul fără nici o clipă de răgaz.

În goana lor erau însoţiţi de o sumedenie de mirosuri puternice şi de un vacarm îngrozitor. Se aplecau pe sub rufe puse la uscat, săreau peste focuri deschise la care se pregătea mâncarea, alunecau pe resturile aruncate pe jos, se fereau din calea bicicliştilor şi motocicliştilor pe care îi întâlneau chiar şi pe trotuare şi pe cele mai înguste alei. Toate acestea în timp ce zgomotul paşilor şi strigătele urmăritorilor nu încetau nici o clipă, când mai aproape, când ceva mai departe, însă mereu în urma lor, ca un vis urât.

De două ori Mahmout fu nevoit să schimbe brusc direcţia deoarece în faţa lor apăruseră ca din senin alţi poliţişti ce încercau să le blocheze calea. La un moment dat, o maşină fără număr de înmatriculare frână brusc doar la câţiva metri de ei. Fură nevoiţi să intre repede într-o clădire şi de acolo, pe o altă uşă, să ajungă în altă alee.

Urmăritorii lor păreau neobosiţi. Nu era timp pentru discuţii.

Nu era timp pentru pauze. Nu-şi puteau permite cu nici un chip să reducă ritmul acela infernal.

Smith îşi pierduse simţul de orientare, deşi era conştient că alergaseră mai mulţi kilometri. Bănuia că ajunseseră undeva în partea veche a oraşului sau în Concesiunea Franceză. Dar deodată se trezi din nou pe aglomeratul Nanjing Dong Lu, plin de oameni aflaţi la cumpărături, la distracţie, hoţi de buzunare şi amatori de acele plăceri uşoare care reapăruseră ca prin farmec în clipa în care noul obiectiv al Chinei devenise piaţa liberă.

— La metrou! Acolo, bătrâne! Vino după mine! Mahmout se avântă în jos pe scări, trecu de porţi cu ajutorul cartelei pe care o avea la el şi se întoarse ca să i-o dea şi lui Smith.

Cei doi ajunseră pe peronul puternic luminat, unde se putea citi numele staţiei: HE NAN LU. La ora aceea târzie se aflau acolo foarte puţini călători care aşteptau trenul. La limita puterilor, scăldaţi de sudoare, Smith şi Mahmout traversară peronul, cercetând atent diferitele intrări. În clipa în care trenul apăru în sfârşit, săriră imediat înăuntru.

Smith trase adânc aer în piept în momentul în care vagonul se puse în mişcare şi peronul rămase în urmă.

— Bună treabă, zise el. Însă nu eşti bun de ghid. Nu laşi suficient timp turiştilor ca să se bucure de privelişti.

Faţa lui Mahmout strălucea de transpiraţie şi avea aceeaşi expresie uşor amuzată. Bărbatul zâmbi amar şi-n ochi îi licări o lumină jucăuşă.

— E evident, colonele, că nu înţelegi cum stă treaba.

Smith încerca să se obişnuiască cu puternicul accent britanic al celui din faţa sa, care arăta ca un chinez, însă probabil că nu era.

— Eu mă ocup numai de anumiţi turişti, de cei pe care îi interesează mai mult alergarea de rezistenţă decât fotografiile, în orice caz, ca să fii ghid ai nevoie de un permis. Ceea ce nu e cazul meu.

— Nu poţi să obţii unul?

— Nu pot, din cauza poliţiştilor. Au obiceiul să cam alerge după mine.

— Chestiile de genul ăsta ţi se întâmplă frecvent?

— Cum crezi că reuşesc să-mi menţin forma fizică de invidiat? Deşi trăiesc în China, îmi place să vorbesc deschis despre partid, guvern şi despre minorităţi. Nu sunt deloc bine văzut de cei aflaţi în slujba ticăloşilor de la putere.

Metroul era curat, rapid şi confortabil. Când trenul se opri în staţia următoare, Mahmout ieşi din vagon şi cercetă peronul în toate direcţiile. Apoi reveni, clătinând din cap.

— Probleme?

— Poliţia orăşenească supraveghează ieşirile, ceea ce îmi confirmă faptul că cei din Securitatea Publică ştiu că am luat metroul.

— Dar de unde pot să ştie în ce direcţie am luat-o?

— Nu au de unde să ştie. Dacă ar fi ştiut, ar fi trimis agenţi de la Securitate pe peroane, nu poliţişti obişnuiţi. Aşa că aşteaptă să ne depisteze mai întâi poliţia.

— Nu-mi place chestia asta.

— Mie da, spuse Mahmout. Ne oferă un mic avantaj. Cei din poliţia orăşenească nu ne vor aresta – vor aştepta mai întâi să sosească Securitatea.

Trenul se puse din nou în mişcare. Mahmout mai lăsă să treacă două staţii înainte de a-i spune lui Smith:

— Următoarea oprire este la Jing An Temple. O să coborâm acolo. Până acum n-au avut ocazia să mă vadă prea bine şi, în hainele astea, pot fi oricine. În ceea ce te priveşte, nu cred că te vor opri pe peronul staţiei, deşi nu se ştie niciodată. O să-ţi spun pe la care ieşire să te duci şi te vei îndrepta într-acolo, amestecându-te printre ceilalţi călători. Eu voi fi imediat în urma ta, în caz că te depistează. Ne năpustim amândoi la ei dacă e nevoie.

— Şi după aceea ce facem?

— O luăm din nou la fugă.

— Perfect. Abia aştept.

Mahmout zâmbi cu gura până la urechi, lăsând să se vadă dinţii albi şi regulaţi pe sub mustaţa neagră. În timp ce trenul intra în staţie şi încetinea în dreptul peronului luminat, el cercetă atent scena.

— Ieşi din vagon împreună cu ceilalţi. După aceea întoarce-te spre stânga, către marginea celuilalt capăt al peronului. Vei trece pe lângă trei ieşiri. Te îndrepţi către cea de-a doua.

Uşile vagonului se dădură în lături.

— Am înţeles. Smith coborî repede din vagon împreună cu ceilalţi pasageri. Se ţinea aproape de cei care făcuseră la stânga. Mai puţin de un sfert dintre ei aleseră cea de-a doua ieşire. Rămase aproape de ei, neîndrăznind să se uite înapoi ca să vadă dacă Mahmout îl urma.

În dreptul ieşirii, doi poliţişti cercetau atent fiecare pasager. Primul dintre ei nu-l observă pe Smith, însă cel de-al doilea, după ce îl privi o dată superficial, reveni brusc şi rămase cu ochii fixaţi asupra lui.

Smith mări pasul, trecu pe lângă poliţist, apoi aruncă o privire în urmă. Poliţistul era aplecat spre aparatul de emisie-recepţie.

Smith ajunsese în dreptul scărilor când cineva începu să strige tare în spatele lui, mai întâi în chineză, apoi şi în engleză:

— Stai! Europeanul înalt, rămâi pe loc!

Se simţi împins din spate.

— Fugi, bătrâne. Ca vântul!

Smith porni să urce în fugă treptele, apoi alergă pe culoar până ieşi în strada cufundată în întuneric.

Mahmout trecu în goană pe lângă el.

— Vino după mine!

Mai multe strigăte răsunară în întunericul nopţii, reuşind pentru o clipă să acopere zgomotul monoton al traficului.

— Stai! Opreşte-te, *colonele Smith!* Opreşte-te sau tragem!

Erau cei din Securitatea Publică. Farurile maşinilor îi orbeau, iar scrâşnetul frânelor îi asurzea.

— Puneţi mâna pe ei, idioţilor! Era un ordin dat în cea mai clară engleză.

Smith alerga după Mahmout, scăldaţi amândoi în lumina farurilor ca nişte antilope orbite într-un safari nocturn. Nu aveau unde să se ascundă. Strada era dreaptă şi largă.

— Nu putem alerga mai repede decât ei! strigă el către tovarăşul său.

— Nici nu trebuie. Mahmout se întoarse brusc cu nouăzeci de grade şi ţâşni pe o stradă laterală cufundată în întuneric.

Trecură prin faţa unei vile impozante, clădită în stilul european al începutului de secol XIX şi Smith îşi dădu seama că ajunseseră în sfârşit în Concesiunea Franceză.

Farurile maşinilor se apropiau. Mahmout coti din nou şi intră pe o stradă laterală mai îngustă şi mai întunecată decât cealaltă. Treceau prin faţa unor şiruri de locuinţe lipite una de alta, înconjurate de ziduri al căror stil nu se potrivea deloc cu cel al clădirilor propriu-zise. Înainte ca farurile maşinilor de poliţie să dea şi ele colţul, Mahmout deschise o poartă aflată într-unul din ziduri.

Intră în curtea locuinţei, îi făcu loc şi lui Smith şi închise poarta. În clipa în care farurile urmăritorilor luminară strada, cei

doi alergau deja pe lângă peretele de cărămidă al vilei. Se cufundară apoi într-un fel de labirint de alei, una mai strimtă decât celelalte, alei în care dădeau uşi şi de o parte şi de cealaltă. Deasupra lor, între ferestrele de la etajele superioare, erau întinse pe mai multe niveluri frânghii cu rufe lăsate la uscat în aerul cald al nopţii. De zidurile de cărămidă erau sprijinite mai multe biciclete ruginite. Aparate vechi de aer condiţionat atârnau în afara clădirilor, ca nişte ciuperci ciudate. Aerul era îmbâcsit de mirosul uleiului de gătit.

— Poarta pe care am intrat e singura cale de ieşire? întrebă Smith.

— Cam aşa ceva, răspunse Mahmout. Vino după mine. Intră aici.

Mahmout se aplecă şi intră pe o uşă mică într-una din clădirile ce mărgineau cea mai strimtă alee pe care o întâlnise Smith până atunci. Îl urmă printr-o serie de mici încăperi unde se aflau mai mulţi bărbaţi cu feţe lungi şi închise la culoare, ca a lui Mahmout, toţi cu turbane albe sau colorate. Unii şedeau pe scaune, alţii întinşi pe saltele. Majoritatea dormeau, însă unii dintre ei erau treji şi se uitau la Smith curioşi, dar fără teamă.

Mahmout mergea repede pe vârfuri, încercând să facă cât mai puţin zgomot şi se îndrepta spre o deschizătură cu o formă neregulată ce se vedea în peretele din faţa lor. Ajuns acolo, se aplecă şi intră înăuntru.

— Haide, colonele. Nu mai pierde timpul.

— Ce-i asta? îl întrebă Smith, urmându-l cu paşi şovăielnici.

— Aici suntem în siguranţă.

Se aflau acum într-o încăpere în care se vedeau paturi, scaune, câteva măsuţe şi mai multe lămpi cu picior. În afară de ei doi, nu mai era nimeni acolo.

— Ştiu că suntem în Concesiunea Franceză, însă unde anume? întrebă Smith. Inima îi bătea cu putere din cauza efortului depus şi era ud tot de transpiraţie.

Faţa lui Mahmout nu era numai plină de sudoare, dar şi roşie ca focul în urma cursei făcute.

— Suntem în *logtang,* răspunse el, ştergându-se cu dosul palmei pe frunte.

— Ce înseamnă asta?

— Case de cărămidă lipite una de alta, construite în stil european la sfârşitul secolului XIX. Aceste *longtang* au fost aranjate după modelul vechilor curţi chinezeşti: mai multe case

în interiorul aceloraşi ziduri, cea mai mare parte dintre ele legate una de alta.

— Prin alei ca aceea pe care am venit noi.

— Da, ai observat bine. Europenii şi-au dat seama că nu aveau decât de pierdut dacă îi ţineau pe chinezi în afara concesiunilor. Aşa că au construit aceste *longtang* şi le-au închiriat mai ales familiilor chinezeşti mai bogate. Foarte mulţi chinezi din Shanghai locuiau aici. Acum mai sunt ocupate în proporţie de patruzeci la sută. Acestea, din Concesiunea Franceză, s-au păstrat în condiţiile cele mai bune. De cele mai multe ori, în clădirile ce înconjură o astfel de curte stau membrii unei singure familii, sau familii care se cunosc, ori oameni veniţi aici din acelaşi sat.

Smith auzi un zgomot. Întoarse capul la timp ca să vadă cum peste deschizătura prin care intraseră ei era fixată o bucată de zid care se potrivea exact.

— De partea cealaltă, deschizătura este acum practic invizibilă, îi explică Mahmout.

Smith era impresionat.

— Ce naiba e locul ăsta?

— O casă conspirativă. Ţi-e foame?

— Aş fi în stare să mănânc şi Palatul Imperial acum.

— Să ştii că eu regret crabii ăia pe care a trebuit să-i lăsăm acolo. Mahmout deschise o uşă şi cei doi intrară în altă încăpere. Aici se afla o masă lungă, un aragaz şi un frigider. Mahmout era gata să deschidă frigiderul, însă rămase cu mâna în aer.

Smith auzise şi el zgomotele.

De cealaltă parte a zidului în care se aflase deschizătura prin care intraseră, se auzea zgomot de paşi grei şi voci masculine care discutau cu nervozitate. Erau vocile celor din forţele de Securitate şi se aflau la numai o cameră distanţă de ei.

Mahmout ridică din umeri.

— Nu vor găsi gaura din zid, colonele. Te vei obişnui în curând cu acest sentiment de siguranţă. Nici măcar nu suntem în acelaşi *longtang* cu ei. Atunci când am intrat prin zid, am trecut în cel alăturat şi...

Mahmout se opri din nou şi întoarse capul în direcţia opusă. Smith se holba deja într-acolo. Se auzeau alte voci răstite, însă de data asta nu de cealaltă parte a zidului dormitorului prin care trecuseră, ci undeva în afara clădirii.

— Ce...! începu Smith.

Se auziră bătăi puternice într-o uşă aflată la mai puţin de şase metri de locul în care stăteau ei.

Asgar Mahmout începu să râdă încetişor în timp ce căuta prin frigider.

— Aşază-te la masă, colonele. N-o să ne găsească.

Smith rămase însă în picioare, ascultând neîncrezător vocile şi zgomotul unor paşi grei pe o podea de lemn. Se auzeau din ce în ce mai aproape, ca şi cum s-ar fi aflat în camera alăturată.

Mahmout nu mai manifesta nici un interes faţă de ceea ce se petrecea dincolo.

— Singura cale prin care pot ajunge la noi este prin deschizătura prin care am intrat mai devreme. Şi pe aceea nu o va observa nimeni. Acum, că ştia unde se află urmăritorii, nu mai dădea nici un semn că l-ar preocupa siguranţa lor. Scoase din frigider mai multe vase cu mâncare, le duse către două cuptoare cu microunde şi le puse la încălzit. Pe urmă scoase din frigider două sticle cu bere şi le aduse la masă.

Îi făcu un semn cu mâna lui Smith spre cel de-al doilea scaun.

— Ai încredere în mine, colonele.

Vocile şi paşii se mai auziră o vreme, însă nimeni nu năvălea peste ei şi lui Smith îi era foame. Se aşeză şi el la masă, în faţa lui Mahmout. Acesta desfăcu cele două sticle de bere New castle Brown Ale şi turnă conţinutul în două halbe tipic englezeşti.

— Noroc şi drum lipsit de peripeţii. Mahmout ridică paharul şi-l privi pe Smith amuzat de nervozitatea acestuia.

În cele din urmă, Smith ridică din umeri, resemnat. Îşi simţea gâtul uscat de atâta alergătură.

— Ce naiba! Noroc! zise şi el şi dădu halba peste cap.

11

Mahmout puse jos paharul şi-şi şterse spuma de pe mustaţă.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în noi, domnule colonel. Casa asta e la fel de sigură ca oricare din cele deţinute de CIA.

— Cine sunteţi voi şi de ce ai două nume? Unul chinezesc şi unul într-o limbă pe care nu o cunosc?

— Chinezii insistă că pământul poporului meu se află în China, aşa că trebuie să fiu şi eu chinez şi să port un nume chinezesc. Iar noi suntem uighuri. Eu sunt de lângă Xinjiang. De fapt, sunt mimai pe jumătate uighur, însă ăsta e un amănunt important numai pentru părinţii mei. Numele meu adevărat este Asgar Mahmout. În metrou, urmăritorii te-au strigat colonel Smith şi e clar că eşti militar de carieră. Ai şi tu alte nume?

— Jon. Jon Smith. Sunt medic, cercetător şi întâmplător şi ofiţer. Dar ce naiba este un uighur?

Mahmout luă o altă gură de bere şi surâse ironic.

— Oh, americanii! Ştiţi atât de puţine despre lumea asta, atât de puţine despre istoria ei şi, ce-i mai trist, de multe ori atât de puţine chiar şi despre propria voastră istorie. Fermecători, plini de energie şi ignoranţi – aşa sunteţi voi, yankeii. Dă-mi voie să te instruiesc.

Fu rândul lui Smith să zâmbească. Sorbi şi el o gură de bere.

— Sunt numai urechi, cum spunem noi, yankeii.

— Drăguţ din partea ta. Asgar făcu o pauză şi atunci când începu să vorbească, vocea sa era plină de mândrie. Uighurii sunt un popor străvechi de origine turcă. Locuiam în deşerturile, munţii şi stepele din estul Asiei Centrale cu mult, mult timp înainte de Hristos al vostru. Cu mult timp înainte ca poporul chinez să aibă destul curaj ca să iasă din văile râurilor din est. Suntem veri îndepărtaţi cu mongolii şi veri primari cu turcii, uzbecii, kirghizii şi kazahii. Pe vremuri stăpâneam regate mari imperii, aşa cum aţi vrea voi, americanii, să aveţi acum.

Asgar roti mâna pe deasupra capului într-un gest dramatic, ca şi cum ar fi învârtit o sabie imaginară.

— Am călărit alături de marele Han şi legendarul Timur. Am fost stăpâni în Kashgar şi controlam fabulosul Drum al Mătăsii care îl impresionase atât de mult pe Marco Polo în cursul vizitei

pe care a făcut-o la curtea nepotului hanului, pe vremea când cuceririle mongolilor se întinseseră şi asupra Chinei.

Asgar îşi termină berea. Continuă apoi cu amărăciune:

— Acum, noi suntem sclavii, numai că de data asta e mai rău. Chinezii ne obligă să purtăm nume chinezeşti, să vorbim limba lor, să ne purtăm ca ei. Ne-au închis şcolile, iar copiii noştri sunt obligaţi să înveţe numai în chineză. Au trimis milioane de-ai lor să ne umple oraşele, să distrugă modul nostru de viaţă, să ne silească să ne părăsim fermele şi să ne facă să ne mutăm, împreună cu kazahii, pentru a putea supravieţui ca popor, în zonele deşertice sau în stepele înalte. Nu ne lasă să ne rugăm lui Allah şi ne dărâmă moscheile străvechi. Ne distrug limba, obiceiurile şi literatura. Tatăl meu era chinez. A vrăjit-o pe mama cu banii, educaţia şi statutul său social. Însă atunci când ea a refuzat să abandoneze Islamul şi să ne crească pe mine şi pe sora mea ca pe nişte chinezi, când a refuzat să părăsească Kashgarul pentru pestilenţiala vale a fluviului Yangtze sau pentru mlaştinile din Guangzhou, pur şi simplu ne-a părăsit.

— Cred că v-a fost greu.

— Îngrozitor. Asgar se opri şi se îndreptă spre frigider ca să-şi mai ia o bere. Făcu un gest către Smith, întrebându-l prin semne dacă nu vrea şi el una.

Smith acceptă cu o mişcare a capului.

— Şi accentul tău britanic?

— Am fost trimis în Anglia. Aduse sticlele cu bere brună la masă şi turnă lichidul în pahare. Tatăl mamei mele s-a gândit că un om educat în Vest ne poate fi de folos. Iar oamenii noştri sunt disperaţi când sunt arestat. Asgar ridică din umeri.

— Ai studiat la Londra?

— Până la urmă, da. În şcoli private, apoi la London School of Economics. Însă educaţia mea nu prea e de folos aici. Cuptorul cu microunde porni, anunţând că mâncarea e gata. Asgar aduse la masă platourile şi holurile aburinde, apoi se aşeză din nou.

— Vor să fii pregătit să conduci în cazul în care veţi fi din nou liberi. Presupun că nu eşti singurul trimis la studii în străinătate.

— Bineînţeles că nu. Au plecat mai multe zeci dintre noi, de-a lungul anilor, inclusiv sora mea.

— Situaţia voastră e cunoscută? Naţiunile Unite fac ceva?

Asgar îşi umplu farfuria cu bucăţi de carne de oaie, ceapă, ardei, ghimber, morcovi, napi şi roşii, iar Jon făcu acelaşi lucru. Completară amândoi cu orez prăjit cu morcov şi ceapă din bolul

cel mare. Asgar mânca muind bucăţile de carne în lichidul întunecat din bolul mai mic şi muşcând dintr-o turtă crocantă pe care o ţinea în mână ca pe o felie de pâine.

Jon îl imită şi descoperi că mâncarea era picantă şi delicioasă.

— Naţiunile Unite? întrebă Asgar între două îmbucături. Bineînţeles că ştiu care e situaţia noastră. Însă noi n-avem nici un statut, în timp ce China este o forţă. Noi ne vrem pământul ca să-l cultivăm şi să ne creştem animalele. China îl vrea pentru că e bogat. Petrol. Gaze. Minerale. Îţi place carnea?

— E delicioasă. Cum se cheamă turtele astea?

— *Nang.*

— Şi orezul?

Asgar chicoti. Râdea foarte mult pentru cineva care vorbea cu atâta amărăciune.

— Se numeşte „orez de mâncat cu mâna”. Ridică din umeri, întotdeauna a fost la fel pentru popoarele din Asia Centrală. Am plecat călare spre vest fiindcă eram săraci şi căutam pământuri mai bune. Eram violenţi şi aveam mari conducători. Vremea noastră a trecut o dată cu secolele – prea multe gâlcevi interne, prea mulţi mici lideri ale unor mici regate călăuziţi de minţi din ce în mai mici. Până la urmă, valurile istoriei ne-au împins şi pe noi înapoi în secolul XVIII, aşa cum se întâmplă, mai devreme sau mai târziu, cu orice popor. Îl privi pe Jon pe deasupra paharului. Să nu uiţi asta niciodată, americanule.

Jon dădu din cap fără să pară prea convins.

Asgar sorbi din bere fără să se grăbească.

— Mai întâi au fost ruşii cu ochii pe India, însă bucuroşi să ne culeagă şi pe noi în drumul lor. Apoi au venit chinezii, deoarece considerau că pământul nostru este al lor. În final, britanicii, care „îşi” protejau India. Numeau asta Marele Joc şi acum îl jucaţi voi. Singura diferenţă pentru noi şi pentru cea mai mare parte a lumii este că acum sunt yankeii şi nu britanicii.

— Şi voi, uighurii? Voi ce faceţi?

— Aha, acum urmează întrebările importante. Ne luăm ţara înapoi, bineînţeles. Sau mai bine zis, din moment ce noi n-am avut niciodată o „ţară” în sensul european al cuvântului, ci am fost numai un popor, ne luăm înapoi pământul.

— Asta urmăreşte mişcarea voastră clandestină?

— Se poate spune şi aşa. Deocamdată suntem puţini, însă ne strângem din ce în ce mai mulţi în Xinjiang, peste graniţă, în Kazahstan şi în alte câteva locuri. Din păcate, nu suntem altceva

decât o mică rezistenţă, o pacoste. Nişte amărâţi de sabotori şi bandiţi. Nu facem decât să-i irităm pe chinezi. Ei pretind că nu suntem decât şapte sau opt milioane. Noi spunem că e vorba de treizeci de milioane. Dar chiar şi treizeci de milioane pe cai şi maşini de teren au puţine şanse în faţa unui miliard pe tancuri. Nu avem ce face, trebuie să rezistăm. Din cauza firii noastre, dacă nu din alt motiv. Ca rezultat, am devenit o „regiune autonomă”. Asta n-are nici o semnificaţie reală în imaginea de ansamblu, mai ales că Ururnqi a devenit deja oraş chinezesc, însă arată că le-am făcut destule probleme încât să încerce să ne mituiască.

— De asta i-ai povestit lui Mondragon despre bătrânul care pretinde că e tatăl preşedintelui nostru, nu-i aşa?

Asgar încuviinţă.

— Cine ştie dacă e într-adevăr? În orice caz, este vorba despre un american pe care chinezii îl ţin ascuns de peste cincizeci de ani. Sperăm ca acest caz să atragă din nou atenţia asupra modului în care sunt respectate drepturile omului în China şi asupra distrugerii sistematice a minorităţilor, în special a celor care sunt în întregime non-chinezeşti. Noi ne simţim mult mai aproape de Kabul şi New Delhi decât de Beijing.

— Şi mai ales dacă e chiar tatăl preşedintelui.

— Mai ales. Asgar zâmbi, arătându-şi din nou dinţii albi.

Jon împinse în sfârşit la o parte farfuria goală şi luă paharul cu bere.

— Spune-mi mai multe despre acest bătrân. Unde se află?

— Într-o închisoare lângă Dazu. Asta e la aproximativ şaptezeci de mile de-ale voastre la nord-est de Chongqing.

— Ce fel de închisoare?

— Este mai mult un fel de fermă protejată. Se află acolo mai ales prizonieri politici la „reeducare”, hoţi mărunţi şi bătrâni care nu reprezintă riscuri de evadare.

— Măsuri reduse de securitate?

— Reduse după standardele chinezeşti. Este înconjurată de garduri şi bine păzită, însă prizonierii locuiesc în barăci, nu în celule. Există şi o oarecare legătură cu lumea exterioară şi vin şi câţiva vizitatori. Domnul care pretinde că este David Thayer are anumite privilegii, cum ar fi o cameră în baracă pe care o împarte cu un singur coleg, ceva cărţi, ziare şi un meniu special. Cam asta e tot ce ştiu.

— Cum ai reuşit să afli povestea lui?

— Aşa cum ţi-am spus, mulţi sunt prizonieri politici. Unii dintre ei sunt uighuri. Avem în interior o reţea de activişti prin intermediul căreia circulă informaţiile. Thayer a aflat despre tratatul cu privire la drepturile omului, ştie că oamenii noştri sunt împotriva chinezilor şi au posibilitatea să transmită informaţii afară, aşa că le-a spus cine e.

Jon dădu din cap.

— Ce informaţii ai în legătură cu ce i s-a întâmplat?

— Nu prea multe. Oamenii noştri spun că e destul de reţinut şi vorbeşte foarte puţin, mai ales despre trecutul său. Probabil că se teme că ar avea de suferit dacă ar face-o. Din ceea ce au reuşit să afle de la el se pare că de-a lungul anilor a avut parte atât de condiţii foarte severe de detenţie, cât şi de unele mai puţin dure, în funcţie de luptele pentru putere care se dădeau la Beijing şi de noile curente. L-au tot mutat dintr-un loc în altul ca să-l ţină ascuns şi izolat.

Povestea avea sens şi Smith se gândi că va avea ce să-i raporteze lui Fred Klein de îndată ce va reuşi să iasă din ţară. Handicapul de a nu şti limba chineză nu îi lăsa prea multe opţiuni. Fără ajutor, era obligatoriu limitat la căile pe care le foloseau toţi vizitatorii străini pentru a intra şi ieşi din ţară: aeroporturile internaţionale, câteva vase de pasageri şi câteva trenuri. Dar în condiţiile în care era căutat atât de Securitatea Publică, cât şi de misteriosul grup de pe insulă, asemenea puncte de ieşire erau la fel de închise ca nişte supape.

Asgar îl urmărise cu atenţie.

— Ce măsuri crezi că va lua guvernul american în legătură cu David Thayer?

— Totul depinde de preşedinte. Dacă vrei să ştii părerea mea, cred că deocamdată nimic, având în vedere iminenţa semnării tratatului. Va aştepta probabil ca mai întâi tratatul să devină o realitate şi abia apoi va ridica subiectul David Thayer în discuţiile cu liderii chinezi.

— Sau poate va lăsa ca informaţia să ajungă în presă ca să se facă presiuni asupra Beijingului.

— E posibil, încuviinţă Jon privindu-l atent pe Asgar. Asta vreţi şi voi, nu? Publicitate.

— Bineînţeles. Trebuie să avem şi noi locul nostru pe scena lumii ca toţi ceilalţi. Dar dacă tratatul nu se semnează?

— Ce te face să crezi că nu va fi semnat?

— Logica. Nu era nevoie ca Mondragon să se furişeze tocmai

pe insula Liuchiu ca să vă povestească despre David Thayer. Nu, el trebuia să-ţi dea ceva, nu-i aşa? Însă el a fost ucis şi tu ai scăpat şi ai venit direct la Shanghai. Asta înseamnă că atacatorii au pus mâna pe ceea ce avea Mondragon şi tu încerci să recuperezi bunul acela. Întreaga afacere miroase a pericol şi mirosul e cu atât mai puternic cu cât totul are legătură cu semnarea tratatului. La urma urmei e vorba de cea mai importantă problemă dintre cele două ţări.

— Hai să zicem că s-ar putea să ai în parte dreptate. Dacă aşa ar sta lucrurile... Dacă preşedintele ar fi absolut sigur că tratatul nu va fi semnat, atunci ar fi posibil să ordone trimiterea unei echipe care să-l scoată pe Thayer din China.

— Asta ar face ca presa să vuiască. I-ar înfuria atât pe chinezi, cât şi pe americani.

— Dar dacă nu reuşesc să transmit locul unde se află Thayer, nimic din toate astea nu se va întâmpla. Crezi că pot să-mi folosesc telefonul mobil?

— Nu e o idee prea bună. Cred că Securitatea Publică a stabilit deja o metodă de a determina prin triangulaţie poziţia oricărui telefon mobil care sună de aici. Există atât de puţine telefoane mobile în *longtang,* încât merită să înregistreze fiecare apel, mai ales că sunt hotărâţi să pună mâna pe tine.

Smith căzu pe gânduri.

— Ar fi bun şi un telefon public dacă mă poţi duce într-un loc unde se găseşte aşa ceva. Îţi promit că nu voi spune nimic care să dezvăluie poziţia voastră.

— Dacă reuşim lucrul ăsta, ai vreun plan?

— Flota a Şaptea se află în permanenţă în apropierea Chinei. Asta înseamnă că aş avea nevoie de ajutorul vostru ca să ajung într-un loc de pe coastă de unde să mă poată lua ei.

Asgar îl privi atent câteva clipe, apoi se ridică fără un cuvânt. Începu să strângă farfuriile murdare de pe masă şi să le ducă la chiuvetă.

Jon se ridică şi el să-l ajute.

Într-un târziu, Asgar îl întrebă:

— Garantează guvernul tău că povestea lui David Thayer este dată publicităţii într-un fel sau altul?

— Mă îndoiesc. Cred că vor proceda aşa cum va fi mai potrivit în interesul naţional al Statelor Unite.

— Este în interesul tuturor statelor să fie dezvăluită adevărata faţă a Chinei... ceea ce înseamnă China atât pentru Taiwan şi

Hong Kong, cât şi pentru cei din Urumqi sau Kashgar.

— În cazul ăsta o să facă tot posibilul ca povestea să ajungă la urechile tuturor, însă nu vor oferi nici o garanţie. Pe de altă parte, dacă nu reuşesc să transmit informaţiile astea şefului meu, lumea nu va afla niciodată nimic.

Asgar continua să se uite fix la el.

— Nu prea cred. Nu cred că eşti chiar atât de important. Nici un agent nu e atât de important, nu? E posibil însă să fii suficient de important pentru şeful tău încât, dacă nu ajungi înapoi la el, să înceapă să te caute şi totul să fie încetinit din cauza asta. Nu prea ne-ar conveni aşa ceva.

Jon îl privi pe Asgar drept în ochi.

— Îmi dau seama că pentru voi orice întârziere e importantă.

Câteva momente, ochii uighurului continuară să-l sfredelească, de parcă ar fi vrut să intre până în sufletul lui Smith, să vadă din ce aluat e clădit. În cele din urmă, Asgar se întoarse spre chiuvetă, turnă puţin detergent – Palmolive – apoi apă fierbinte şi privi cum se formează clăbucii.

— N-o să fie uşor, colonele. China este o ţară cu o populaţie numeroasă, omogenă, mai ales aici, în est. La ţară e şi mai rău. Nu au ocazia să vadă decât foarte rar străini, uighuri, ba chiar şi maşini particulare. Un Land Rover ar atrage atenţia multor oameni.

— Dar mi se pare că tu te deplasezi de colo până colo fără probleme.

— Asta fiindcă aici suntem în Shanghai. Shanghaiul nu seamănă cu restul Chinei. Nici chiar Beijingul nu este aşa. Cei din Shanghai sunt mult mai occidentalizaţi, aşa au fost mereu. Nu există prea multe lucruri care să-i mai mire. Însă la ţară, o maşină plină cu uighuri va atrage mai mult ca sigur atenţia tuturor. Mai adaugă şi un caucazian călătorind împreună cu acei uighuri şi fii sigur că poliţia va fi anunţată imediat. Şi interesul lor ar fi suficient de mare ca să alerteze şi Securitatea Publică.

— Şi ce putem face?

Asgar rămase pe gânduri.

— Te vom transforma în uighur.

— Sunt prea înalt. Ochii mei nu au forma şi culoarea potrivite.

— Majoritatea uighurilor nu au deloc trăsături orientale. Suntem un popor de origine turcă.

Asgar începu să studieze cu ochi critic trăsăturile lui Jon şi statura acestuia.

— E clar că eşti prea înalt. Din cauza felului în care vă hrăniţi voi, americanii. Însă putem să-ţi colorăm pielea şi să adăugăm nişte riduri. Va trebui să mijeşti ochii. Te vom îmbrăca în haine de-ale noastre tradiţionale şi vei sta ghemuit între noi. Vei reuşi să treci dacă nu te examinează nimeni mai de aproape.

— Cred că e posibil. În ce loc ai de gând să te apropii de coastă?

— Undeva mai la sud, nu prea departe de aici.

— Am nevoie de coordonatele locului pentru a aranja să fiu luat de-acolo.

— Am înţeles. Însă mai întâi trebuie să stau puţin de vorbă cu oamenii mei. Trebuie să ne hotărâm de câţi dintre noi este nevoie, ce vehicule vom folosi, care este cel mai sigur loc de unde să poţi fi preluat şi cea mai bună rută până acolo.

— Când plecăm?

— În noaptea asta. Cu cât mai repede, cu atât e mai bine. Trebuie să ne mişcăm înainte ca cei de la Securitate să se dezmeticească.

— Eu sunt gata.

— Nu chiar atât de repede. Mai întâi, femeile o să te transforme în uighur în timp ce noi, ceilalţi, o să facem planuri. Aşteaptă-mă aici, Jon. Voi reveni.

Rămas singur, Jon începu să cerceteze cele patru camere ale ascunzătorii. Se aflau acolo douăsprezece priciuri înguste pe care se putea dormi, o baie, încă două frigidere şi patru cuptoare cu microunde. Mare, bine aprovizionată şi confortabilă, în timp ce inspecta ascunzătoarea, îşi dădu seama că vocile şi zgomotul de bocanci care răsunaseră atât de aproape cu numai o oră în urmă încetaseră cu desăvârşire. Forţele de securitate plecaseră, cel puţin deocamdată. Nu rămăsese decât o tăcere copleşitoare... Tăcere peste tot, atât afară, cât şi în interiorul încăperilor fără ferestre.

Nu-i plăcea deloc chestia asta. Securitatea Publică renunţase parcă prea repede, prea uşor. De ce? Un răspuns posibil putea fi faptul că primiseră ordin să trateze prezenţa lui în China ca pe o problemă delicată, cu posibile complicaţii internaţionale, ceea ce însemna că aveau anumite suspiciuni, însă nu erau absolut siguri că el era ceva mai mult decât un om de ştiinţă care le vizita ţara. Era de asemenea posibil ca poliţiştii să fi luat poziţie în afara zonei cu *longtang* şi să-l aştepte acolo. Sau... Totul nu fusese decât un spectacol cu nici o intenţie reală de a-l prinde, deoarece

el se afla deja în mâinile lor – acest Asgar Mahmout şi aşa-zişii uighuri ai săi lucrând de fapt pentru Biroul Securităţii Publice. Ceea ce ar explica întrebările pe care le pusese în legătură cu tratatul cu privire la drepturile omului.

Dacă ultima variantă era cea corectă, se afla oare deja închis în încăperile acestea sau aveau să se mai joace o vreme cu el, în speranţa că vor afla cu ce se ocupa el de fapt? Rămase pe gânduri. După o vreme, ajunse la concluzia că Asgar şi ai lui vor continua să se prefacă, pentru că arestarea sa imediată ar provoca un incident internaţional din moment ce nu puteau dovedi ce căuta el în China. Pe de altă parte, chiar dacă toată povestea nu era decât un joc de-a şoarecele şi pisica, cel puţin jocul lor îi oferea o şansă de scăpare.

12

Vineri, 15 septembrie

Aflat în biroul minuscul pe care îl ocupa în sediul central al Poliţiei, situat la numărul 210 pe Hankou Lu, aproape de Bund, maiorul Pan Aitu privea încruntat un document prin ochelarii săi cu ramă de os. În fişa din faţa sa, aparţinând unui hoţ cu vechi state de activitate, împotriva căruia urma să depună mărturie în ziua aceea, nu era nimic greşit sau neobişnuit; pur şi simplu aceasta era expresia lui Pan atunci când era singur. Vocea blândă şi zâmbetul plăcut erau destinate doar publicului, la fel ca şi costumele cu croială conservatoare şi cravatele cu noduri vesele, menite să inducă în eroare prada din faţa sa. Aspectul său jovial şi rubicond era de asemenea fals. Sub grăsime se ascundea o masă de muşchi – muşchi bine antrenaţi, muşchi de oţel.

Îmbrăcat într-o haină de piele neagră, o cămaşă militară maro şi blugi negri, maiorul avea înfăţişarea întunecată a unui spiriduş periculos ieşit din tenebrele pământului. Era în continuare aplecat asupra dosarelor, lucrând, în clipa în care o singură lovitură în uşă anunţă intrarea în încăpere a şefului său, generalul Chu Kuairong.

— L-ai localizat pe omul de ştiinţă american?

— Şi l-am pierdut din nou, spuse agentul supărat. E clar că ne-am bătut joc de operaţiunea asta. Am nevoie de oameni mai buni, domnule general. Echipele pe care le-am trimis au supravegheat numai intrările principale ale hotelului, crezând că au de-a face cu un idiot, străin în ţara noastră, care nu cunoaşte oraşul. Individul a găsit fără îndoială alte metode prin care să intre şi să iasă din hotel.

— A mai fost la Shanghai? Chu Kuairong era furios. Nici dosarul lui, nici ale noastre nu indică lucrul ăsta.

Maiorul clătină din cap.

— Cred că l-a ajutat cineva.

— Ajutat? De unul din oamenii noştri? Imposibil.

— E singura soluţie, spuse categoric Pan. Cineva plătit de ei, cel mai probabil. Însă în ciuda ajutorului, după ce am primit

aprobarea să-l ridicăm, prostănacii mei şi-au pus în sfârşit mintea la contribuţie şi au început să supravegheze toate intrările şi toate ieşirile. Cu toate astea, nu au reuşit să-l vadă reintrând în hotel. Din fericire, plasaseră un om deghizat în interiorul clădirii. El e cel care a reuşit să-l descopere pe Smith.

Generalul oftă supărat, amintindu-şi – pentru a câta oară – cât de mic era bugetul de care dispunea pentru recrutarea şi pregătirea agenţilor. Se aşeză pe un scaun, aplecându-se ca o gigantică pasăre de pradă. Ţeasta sa cheală strălucea în lumina crudă a neoanelor în timp ce ochii mici îl sfredeleau pe maior.

— Şi l-au pierdut din nou pe Smith? mârâi generalul Chu.

Maiorul Pan îi povesti tot ce se întâmplase din clipa în care agenţii săi pătrunseseră noaptea în camera de hotel a lui Smith, descoperiseră că lăsase totul acolo, inclusiv hainele şi-l urmăriseră la metrou şi printre acele *longtang* din Concesiunea Franceză.

Generalul Chu îl ascultă cu atenţie. După ce maiorul se opri, generalul rămase pe gânduri o clipă.

— Şi tot nu ai reuşit să afli motivul pentru care se află la Shanghai acest presupus om de ştiinţă?

— Nu există nici o îndoială asupra preocupărilor sale ştiinţifice. Este exact ceea ce pretinde el a fi. Problema care se pune e *ce altceva* mai e acest om. Deşi nu ştim deocamdată pentru ce se află aici, încep să apară unele răspunsuri posibile.

— Ce răspunsuri?

— O serie de evenimente care – cel puţin după mintea mea – sugerează o anumită direcţie.

Maiorul Pan începu să le numere pe degetele sale scurte şi groase:

— În primul rând, un anume Avery Mondragon, un foarte cunoscut sinolog american care lucra în Shanghai de câţiva ani ca reprezentant general al mai multor oameni de afaceri, a dispărut. Asociaţii săi au raportat dispariţia sa încă de miercuri dimineaţă.

Chu se aplecă şi mai mult spre Pan.

— Cu o zi înainte de sosirea colonelului Smith în Shanghai?

Pan înclină capul.

— O coincidenţă interesantă, aţi putea spune, nu-i aşa? În al doilea rând, o femeie de serviciu a găsit cadavrul unui bărbat în biroul lui Yu Yongfu, preşedinte şi director al întreprinderilor Dragonul Zburător, o companie internaţională de transporturi

navale cu legături în Hong Kong şi Anvers. În al treilea rând, se pare că acelaşi Yu Yongfu şi soţia sa au dispărut. Sau cel puţin în vila lor nu se afla nimeni şi în garaj nu mai era nici o maşină.

— Ce ştim despre omul acesta?

Maiorul arătă spre dosarul deschis pe biroul său.

— Acesta e dosarul lui. E vorba despre un tânăr cu o ascensiune rapidă care e acum foarte bogat. Faptul că e în acelaşi timp ginerele lui Li Aorong s-ar putea să explice cumva lucrurile. Având în vedere că Li este o persoană publică foarte cunoscută în Shanghai şi...

Chu devenise brusc foarte atent.

— Îi cunosc personal pe Li şi pe fiica sa. El este un vechi şi stimat membru al partidului. În mod sigur...

— Este adevărat, însă fiica şi ginerele par să fi dispărut, iar trezorierul companiei conduse de Yu a murit. De fapt, a fost împuşcat mortal. Mai vreţi şi alte coincidenţe?

Chu se ridică.

— Mortul găsit în birou era trezorierul lui? Înţeleg. Interesant. A început căutarea lui Yu şi a soţiei sale?

— Bineînţeles.

— Şi tatăl ei?

— Li Aorong va fi interogat mâine dimineaţă.

Chu aprobă cu o mişcare a capului.

— Altceva?

— Un alt cadavru a fost găsit într-o maşină la aeroportul Hongqiao. Un tânăr care lucra ca translator pentru turişti şi ca şofer. Curios, dar individul studiase mai mulţi ani în Statele Unite.

— Vrei să sugerezi că el ar putea fi unul dintre cei care l-au ajutat pe colonelul nostru?

— Fotografia tânărului a fost identificată de către angajaţii de la Peace Hotel. A fost văzut în holul de la recepţie astăzi, la scurt timp după ce se cazase acolo colonelul Smith. Ca să recapitulăm: un rezident american dispare. A doua zi îşi face apariţia colonelul Smith. Trezorierul unei companii de transporturi navale este împuşcat, preşedintele aceleiaşi companii şi soţia sa dispar, iar un translator educat în America este ucis în aceeaşi noapte şi găsit la aeroport.

— Ai vreo teorie în legătură cu toate astea?

— Am doar un scenariu posibil, zise maiorul precaut. Mondragon descoperă ceva în legătură cu firma lui Yu Yongfu şi consideră că descoperirea sa are importanţă pentru americani.

Smith e trimis să afle ce a descoperit Mondragon şi să recupereze obiectul respectiv. Ceva nu merge bine. Pentru un anume motiv, interpretul a primit misiunea sau a fost angajat să-l ajute pe Smith.

— Dacă ceea ce spui tu e corect... în ţara asta există persoane care nu doresc ca americanii să pună mâna pe ce a descoperit Mondragon.

Maiorul înclină capul.

— Aveţi dreptate.

Generalul băgă mâna într-unul din buzunarele interioare ale costumului civil stil Mao pe care-l purta în seara aceea şi scoase de acolo o ţigară de foi lungă şi subţire. Rupse un capăt cu dinţii, se întoarse în clipa în care o aprinse apoi scoase unul dintre celebrele sale rotocoale de fum.

— A obţinut colonelul Smith obiectul pentru care a venit? întrebă el.

— Nu ştim.

— Asta *trebuie* să aflăm.

— Aveţi dreptate.

Chu scoase un alt rotocol.

— Dacă Smith a obţinut ce voia, va încerca să iasă din ţară.

— Am acoperit toate punctele de ieşire.

— Mă îndoiesc. Avem un litoral foarte întins, maior Pan.

— Americanul nu e în apropierea coastei.

— Atunci ştii ce ai de făcut. Un alt rotocol de fum, de data asta mai puţin elaborat. Şi dacă nu a obţinut ce voia?

— Va rămâne în Shanghai până îşi va îndeplini misiunea.

Chu Kuairong rămase pe gânduri.

— Nu. Şi în acest caz el va încerca să plece. Acoperirea sa este distrusă; nu va mai putea face nimic dacă rămâne. Mi se pare prea inteligent ca să încerce să folosească sistemul de transport public. Mai degrabă cred că e în stare să aranjeze o evadare pe coastă. Tot ceea ce avem de făcut este să-i dăm de urmă, să-i depistăm pe agenţii americani sau chinezi care-l ajută, să-l oprim la destinaţie şi, cu puţin noroc, să punem mâna atât pe cei trimişi să-l salveze, cât şi pe el.

Generalul trase din ţigară şi zâmbi în sfârşit.

— Da, asta ar fi grozav. Te las, Pan, să aranjezi totul.

O bucată de perete se mişcă. Îmbrăcat din nou în tricoul său negru, în blugii negri, cu pantofii cu talpă moale în picioare, cu

rucsacul în spate, Jon aştepta într-un loc de unde putea vedea când se da la o parte bucata din zid. Ţinea revolverul Beretta la spate, pregătit să tragă.

Prin deschizătură îşi făcu apariţia Asgar Mahmout care, după ce intră în încăpere, se întoarse să le ajute pe cele trei femei care-l urmau. Erau îmbrăcate în acelaşi amestec tipic de haine – pantaloni largi, cămăşi şi bluze, tricouri, un blazer. Două duceau truse de machiaj, în timp ce a treia avea în braţe un vraf de haine. Erau destul de înalte şi suple, cu păr negru, bogat şi strălucitor. Cea care ţinea în braţe hainele era mai înaltă decât celelalte şi avea o faţă colţuroasă. Purta părul pe spate, împletit. Avea o aluniţă pe obraz, un zâmbet abia schiţat pe buze, pomeţi proeminenţi, sculpturali. Era o femeie frumoasă, conştientă de acest lucru care părea că o amuză.

În încăpere mai intrară încă doi bărbaţi, strecurându-se prin deschizătură după cele trei femei.

După ce intrară toţi, Asgar dădu din cap spre Smith în semn de salut.

— Văd că ţi-ai pus hainele de lucru.

— Am crezut că ar fi mai bine aşa.

Femeia cea înaltă şi frumoasă purta un blazer peste tricou şi blugi. Îl măsură pe Jon de sus până jos.

— Asta-i ultima modă la bărbaţi la Washington? întrebă ea într-o engleză clară, cu accent american. Zâmbetul de pe faţa ei deveni şi mai larg.

— Numai pentru agenţii secreţi aflaţi în misiune, îi răspunse el întorcându-i zâmbetul.

Un bărbat îi spuse ceva lui Asgar într-o limbă care suna asemănător cu aceea pe care Jon o auzise în Afganistan, printre uzbecii din Alianţa Nordului.

Asgar îi răspunse, apoi traduse pentru Jon.

— Toktufan voia să ştie unde ţi-ai ascuns armele. I-am spus că probabil ai avut pistolul la spate, la centură, sub tricou şi cuţitul prins de picior.

— Eşti pe aproape.

Asgar zâmbi.

— Celălalt bărbat este Mierkanmilia, iar fata înaltă care vorbeşte ca un yankeu este sora mea, Alani. Ea şi prietenele ei vor încerca să te transforme într-un uighur. Ţi-au adus şi haine.

— Tu ce-ai să faci în timpul ăsta?

— Voi încerca să găsesc cea mai bună cale de a ajunge la

destinaţie, voi pregăti transportul şi voi deveni uighur la rândul meu.

Asgar făcu câţiva paşi către ceilalţi doi bărbaţi.

— Te lăsăm în mâinile pricepute ale lui Alani. Cei trei se înghesuiră prin deschizătură, după care traseră secţiunea de perete la loc.

Femeile ţinură o scurtă conferinţă în limba uighură. Mai precis, cele două ale căror nume îi rămăseseră necunoscute lui Jon o asaltară pe Alani cu un torent de întrebări.

În cele din urmă, Alani se întoarse spre Jon.

— Aşază-te aici, colonele Smith. Îi arătă un scaun. Scoate-ţi tricoul.

Jon îşi scoase tricoul negru şi rămase într-o bluză neagră pe gât.

Alani fornăi uşor.

— Eşti cam înfofolit, nu-i aşa? Chiar trebuie să te conduc de mână?

Jon începu să râdă. Spre surprinderea lui, râse şi ea, iar Jon fu surprins când realiză că fata imitase perfect un profesor tipic american. O glumă pe care fără îndoială numai ea putea să o savureze. Având în vedere circumstanţele – faptul că îşi risca viaţa pentru el – era remarcabil că îşi păstra umorul. Jon îşi scoase bluza şi surprinse o scânteie de interes în ochii femeii în momentul în care privirea ei se opri pe pieptul lui gol.

El îi zâmbi.

— Tu şi fratele tău sunteţi diferiţi de ceilalţi.

Ea râse uşor şi le făcu semn celorlalte două femei să se apropie. Acestea şuşotiseră şi chicotiseră cu mâinile la gură în timp ce Jon se dezbrăca, apoi se apropiară şi începură să lucreze la faţa lui, aplicând mai întâi o bază de culoare cafenie ca să-i întunece culoarea pielii.

— De ce spui asta? Ţi se pare că suntem diferiţi fiindcă vorbim englezeşte? Alani se dădu un pas înapoi, urmărind lucrarea celor două cu un ochi critic.

— De asta şi fiindcă aţi fost educaţi în străinătate. Se vede că e vorba de un plan.

— Ştii că tatăl nostru a fost chinez?

— Da. Mi se pare că lucrul acesta nu are prea mare importanţă pentru nici unul dintre voi.

— Nici nu are, cu excepţia faptului că ne conferă un avantaj pe care ceilalţi uighuri nu-l au. Şi în acelaşi timp un dezavantaj.

Există în permanenţă pericolul ca noi să trădăm şi să trecem în tabăra cealaltă. Nu vom face asta niciodată şi nici ei nu o vor spune cu voce tare, însă mai mult ca sigur că le trece prin minte.

Cele două femei discutau aprins, agitând pensule cu coadă lungă în jurul ochilor şi sprâncenelor lui Jon. Atingerea pensulelor pe piele era foarte uşoară, aproape îl gâdila.

Alani începu să le vorbească pe un ton ridicat. Ele îi răspunseră pe acelaşi ton, ignorară observaţiile şi reveniră la discuţia lor aprinsă pe teme estetice. Alani clătină din cap exasperată şi îşi privi ceasul de la mână.

— Ce avantaj vă conferă? vru să afle Jon.

Ea se uita în continuare la cele două „artiste” certăreţe şi se părea că nici nu-l auzise.

— Mama noastră este fata unuia dintre liderii guvernului nostru independent, aflat în exil în Kazahstan. Din cauza asta, ea şi noi pe lângă ea suntem nişte persoane destul de importante printre uighuri. Bunicul nostru a fost cel care a avut grijă să fim trimişi la studii în străinătate.

Se răsti la cele două femei care începură în sfârşit să se ocupe şi de ochii lui. Le arătă pe ceas că este târziu.

— Datorită acestui fapt şi pentru că tatăl nostru era chinez, Beijingul e convins că noi vom fi deosebit de utili în calitate de lideri care să-şi convingă poporul că face parte din China. Care să-l convingă să renunţe la moştenirea sa spirituală şi să se lase asimilat. Asta ne oferă anumite privilegii atât timp cât dăm impresia că ne comportăm conform planurilor lor. Avem parte astfel de o acoperire bună, inclusiv documente de rezidenţă ce ne permit să ne deplasăm mult mai uşor şi chiar să ne petrecem perioade mai îndelungate pe teritoriul chinez. Ne urmăresc, fără îndoială, însă atât timp cât nu ne prind cu nimic, putem merge aproape oriunde dorim.

— Se pare că lui Asgar îi place să meargă pe acolo pe unde poate fi arestat.

Ea dădu din cap în semn că ştia foarte bine lucrul acesta.

— Suntem disperaţi din cauza lui Asgar. E un băiat bun şi deocamdată n-a făcut nici o boacănă mai serioasă. Ne rugăm să nu i se întâmple nimic.

— Tot încerc să plasez accentul tău. Unde ai studiat în Statele Unite?

— Am locuit la o familie în New Jersey şi am urmat şcoala publică acolo, apoi am plecat la Universitatea statului Nebraska

din Omaha. Sunt un amestec de Coasta de Est şi Vestul Mijlociu, combinaţia perfectă pentru cei care vor să studieze ştiinţele politice şi agronomia.

Şi pentru cei destinaţi să ajungă lideri eficienţi ai unei populaţii preponderent agricole. Bunicul ei se gândise probabil la toate.

— Cu o a doua specializare în tehnicile războiului de gherilă?

Femeia zâmbi.

— Din nou Asgar. Atunci când sovieticii se aflau în Afganistan, CIA era interesată să instruiască orice musulman din Asia Centrală care dorea să lupte împotriva ruşilor şi el s-a alăturat Alianţei Nordului. Ai voştri nu erau în stare să ne deosebească unul de altul, nici măcar de un tadjik.

Cele două autorităţi în ale machiajului îşi terminaseră în sfârşit opera, se dădură câţiva paşi înapoi cotcodăcind fericite şi-i făcură un semn lui Alani. Ea dădu din cap şi le spuse probabil câteva cuvinte de apreciere, fiindcă zâmbetele de pe feţele femeilor se lăţiră şi mai mult. Începură să-şi strângă tuburile, sticluţele, borcănaşele şi pensulele, uitându-se din când în când la el ca să-şi mai admire opera. Pe urmă, una dintre ele bătu de câteva ori în peretele de cărămizi cu mânerul unui pumnal pe care-l scoase de undeva de sub haine.

Alani avea în mâini o oglindă.

— Uită-te şi tu.

Jon putu să admire imaginea măştii lipicioase şi deloc confortabile care îi fusese aplicată pe faţă. Ochii săi îşi schimbaseră forma şi deveniseră foarte mici, pielea îi era acum de un cafeniu deschis, plină de riduri cauzate de soare şi vânt. Dacă strângea un pic pleoapele, nu mai vedea nimic.

— Printre noi ai să treci neobservat, zise Alani.

— Mai bine să sperăm că nu vom fi opriţi.

— Vom fi, poţi să fii sigur. Însă cu hârtiile mele şi ale lui Asgar, precum şi cu cele pe care le-am falsificat pentru ceilalţi, în mod normal ar trebui să scăpăm destul de uşor. Putem spera că nu ne vor da jos din Land Rover. Alani îşi privi din nou ceasul. Ceilalţi se vor înapoia curând. Ar trebui să-ţi pui hainele pe care ţi le-am adus.

În vocea ei se desluşea o notă de încordare, ca şi cum timpul ar fi trecut prea repede şi tovarăşii săi ar fi întârziat prea mult.

Starea ei de nelinişte i se transmise şi lui Jon.

— Cu ce vă ocupaţi în Shanghai? Oficial, vreau să spun, o întrebă el în timp ce se îmbrăca.

— Ne pregătim să formăm instructori. Asgar şi cu mine. Unii dintre ceilalţi sunt instruiţi pentru a deveni lideri în sate sau agenţi ai Beijingului. Restul fac parte din reţeaua noastră clandestină.

Jon îşi trase peste blugii negri o pereche de pantaloni largi din velur.

— E un joc al naibii de periculos, Alani. Pentru voi toţi.

— Ştim care sunt riscurile. Au arestat deja câteva mii din oamenii noştri şi au executat peste o sută. Alani îl privi fix în ochi. Probabil că pentru tine şi cei din CIA e un joc. Să ştii că pentru noi nu e.

Cămaşa albă boţită era strimtă şi abia o încheie peste tricou, însă bluza din flanel pe care şi-o trase pe deasupra era tocmai bună.

— Nu lucrez pentru CIA, îi spuse el lui Alani. Şi nici pentru mine nu e un joc.

— Da, cred că ai dreptate, recunoscu ea.

— Nici unul dintre voi nu m-a întrebat de ce mă aflu aici. Asta nu că aş vrea să-ţi spun ţie acum.

— Ceea ce nu ştim nu poate fi smuls de la noi. Eşti împotriva chinezilor sau încerci să asiguri încheierea tratatului cu privire la drepturile omului. Asta e suficient pentru noi.

Scrâşnetul aspru produs de frecarea cărămizilor între ele întrerupse discuţia. Înainte ca spaţiul din perete să fie complet deschis, Asgar îşi făcu apariţia în încăpere. Era îmbrăcat ca un ţăran şi avea în picioare cizme de călărie specifice oierilor. Pe cap purta un fel de turban alb cu înflorituri, iar pe deasupra o pălărie de pai.

Îl studie pe Jon mai întâi de la distanţă, apoi de aproape.

— Într-o lumină nu prea puternică, nici nu se bagă de seamă, îi făcu un semn cu capul lui Alani. Suntem gata.

— Unde mergem? întrebă Jon.

Asgar se duse la masa unde luaseră cina şi întinse o hartă a Regiunii Municipale Shanghai şi a împrejurimilor şi arătă cu degetul spre un punct aflat în sudul oraşului.

— Pe dealul ăsta, aproape de mare, în locul unde se lăţeşte golful Huangzhou, între Jinshan şi Zhapu, se află o pagodă abandonată. Ţărmul e cam stâncos în zona respectivă, însă există şi câteva plaje mai bune. Acoperite şi astea cu pietre, dar destul de accesibile. Una dintre ele mai ales, puţin mai mare, e perfectă.

— Cât de adâncă e apa?

— Nu ştiu exact, Jon. Dar Toktufan mi-a spus că o barcă mică se poate apropia destul de mult. A lucrat prin apropiere.

— Foarte bine. Jon îşi aduse rucsacul, scoase din el o mapă neagră din plastic în care se găsea o hartă topografică detaliată a zonei oraşului Shanghai, suprapusă peste o fotografie luată din satelit. Verifică adâncimea apei, îl puse pe Asgar să-i arate exact unde se aflau pagoda şi plaja cu pricina apoi înscrise coordonatele latitudinii şi longitudinii într-un mic carnet. După ce termină, împachetă hărţile la loc.

— Să nu-ţi uiţi pălăria, îl atenţionă Alani.

Jon îşi puse pe cap mai întâi turbanul, apoi pălăria de pai. Femeile ieşiră prin deschizătura din perete şi Jon se luă după ele.

Asgar îl opri.

— Mergem prin altă parte.

După ce ceilalţi ieşiră cu toţii şi secţiunea de cărămidă fu aşezată la locul ei, Asgar îl conduse, traversând mai multe încăperi, până la ultimul dormitor. Acolo împinse un pat într-o parte, dând la iveală un chepeng practicat în duşumeaua acoperită cu linoleum.

— Noi mergem pe aici.

Jon privea neîncrezător deschiderea din duşumea.

— Crezi că o să încap?

— Se lărgeşte mai jos. Sper că nu suferi prea tare de claustrofobie.

— Nu am probleme, îl asigură Jon.

— Intru eu primul, bătrâne. Nu-ţi fie teamă. E o nimica toată, spuse Asgar, vârându-şi picioarele în deschizătura îngustă. Privi în jos şi îşi dădu drumul.

Jon îl urmă şi reuşi să treacă destul de uşor. Îl învălui imediat mirosul puternic, ca de mormânt, al gropii săpate în pământ şi piatră. Coborî frecându-şi umerii de pereţii înguşti până ajunse jos la capătul unui tunel întunecos şi umed, susţinut cu proptele de lemn. În faţă, în locul unde tunelul se îngusta, se zărea lumina unei lanterne. Reuşi să vadă picioarele lui Asgar.

Vocea lui venea parcă de pe alt tărâm.

— Au trecut pe aici şi alţii mai înalţi şi mai solizi decât tine. Ţine-te după mine, cu ochii la picioarele mele şi la lumină. Avem de mers cam douăzeci şi cinci de metri.

Apoi lumina se mişcă şi picioarele lui Asgar se cufundară în umbră, stârnind praful. Jon îl urmă imediat şi înţelese pentru

prima dată în viaţă ce era claustrofobia – dorinţa de a respira când înjur nu exista aer, sentimentul că în secunda următoare puteai fi îngropat de viu. Îl durea pieptul şi sângele îi zvâcnea cu putere în tâmple.

Timpul parcă se oprise în loc. Avea senzaţia că trecuse o veşnicie de când începuse să se târască respirând din greu. Trebuia să continue să respire şi să înainteze. Să urmeze paşii din faţa lui, deşi avea senzaţia că tunelul întunecat îl înghite.

În sfârşit, aerul începu să se schimbe. Era la fel de fetid şi de greu, dar parcă de undeva venea o adiere. Jon trase aer în piept ca un peşte ce trage să moară.

— Grăbeşte-te, îi spuse Asgar şi se înălţă.

Jon se luă repede după el. Ajunseseră la o un portic întunecat care dădea într-o alee ce puţea îngrozitor, dar lui Jon i se păru că e cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse în viaţa lui.

Asgar se repezi înainte şi Jon, continuând să respire din greu, îl urmă clătinându-se până ce trecură de o poartă de fier deschisă şi ajunseră într-o stradă unde aşteptau două maşini Land Rover. Jon fu tras de mai multe mâini către cel de-al doilea vehicul şi împins în spate, de unde fusese scoasă bancheta. Trei bărbaţi şi două femei se înghesuiră în el. Îl recunoscu pe Toktufan, pe Mierkanmilia şi pe cele două specialiste în machiaj. Pe ceilalţi nu-i mai văzuse, însă toţi purtau diverse piese de îmbrăcăminte specific uighure. Alani şedea în faţă, iar Asgar era la volan.

— De ce sunt două maşini? întrebă Jon în şoaptă.

— Pentru a distrage atenţia în cazul în care poliţia stă la pândă.

Primul Land Rover, încărcat la fel ca cel în care se afla el, plecă primul.

Apoi, cinci minute mai târziu, porniră şi ei de-a lungul unor străzi tăcute şi întunecate la ora aceea a dimineţii, până când ajunseră la o şosea luminată pe care traficul era destul de slab.

Asgar se uită în spate.

— O luăm acum pe autostrada Huhang până la Hangzhou. Vom fi complet la vedere: opt ţărani din Xinjiang care se îndreaptă spre sud, către Hangzhou, aşa cum făceau în anii ’30 fermierii sărăciţi din Oklahoma. Vom părea mai curând amuzanţi decât ameninţători – sper. Dacă cei din Securitatea Publică nu sunt deja pe urmele noastre şi dacă reuşim să-i păcălim cu maşina cealaltă, s-ar putea să reuşim.

13

Autostrada Huhang, China

În întunericul nopţii, peisajul căpătase un aspect fantomatic din cauza umbrelor şi fuioarelor de ceaţă. Pentru a suna în Hong Kong, Jon folosise un telefon public din Gubei, un oraş nou din districtul Changning. Discutase în franceză la telefon despre detaliile unei propuneri de afaceri care părea foarte credibilă în cazul în care convorbirea ar fi fost ascultată. Conversaţia includea însă şi codul folosit pentru operaţiunile de salvare pe mare, precum şi ora şi coordonatele necesare. De îndată ce închisese telefonul, informaţiile îi fuseseră transmise mai departe lui Fred Klein.

— Se auzea foarte clar, nici un semn că am fi fost ascultaţi, îi spuse el lui Asgar de îndată ce maşina îşi reluă drumul sinuos de-a lungul şoselei proaste care traversa ţinutul stâncos şi accidentat.

— Aţi fost ascultaţi, îl asigură Asgar. Toate apelurile la distanţă, în special cele către Hong Kong, sunt ascultate. Partea bună e că monitorizarea e făcută de funcţionari de slabă calitate, pentru care totul e rutină. Nu reuşesc decât foarte rar să prindă pe cineva şi asta dacă cei care vorbesc nu se ascund deloc. De data asta însă se ştie că eşti aici, aşa că mai mult ca sigur că s-a ordonat o alertă specială. Dar dacă contactul tău are o acoperire solidă, n-o să-şi dea seama de nimic.

Jon făcu o grimasă.

— Mulţumesc.

Înainte de a părăsi oraşul, fuseseră opriţi de două ori pentru verificări de rutină şi reuşiseră să-i amuze pe poliţiştii care îi controlaseră. Fuseseră lăsaţi să treacă fără probleme. Jon începuse să se relaxeze. Treizeci de minute mai târziu se aflau pe autostradă, foarte puţin circulată la ora aceea târzie şi parcurseseră mai mult de jumătate din drumul până la Hangzhou. După alţi câţiva kilometri părăsiră autostrada şi intrară pe lângă Jiaxing, pe o şosea rurală cu o singură bandă pe sens, care îi ducea spre sud, către coasta Mării Chinei de Est.

Chiar şi în cele mai întunecate ore dinainte de răsăritul

soarelui continuau să întâlnească alte vehicule – câteva maşini cu pasageri şi un flux intermitent de camionete conduse de mici fermieri care îşi transportau produsele depozitate în spatele vehiculului în stive periculos de înalte. Alţi comercianţi foloseau în acelaşi scop mici remorci ataşate de biciclete.

Asgar conducea cu o viteză constantă, destul de redusă, pentru a nu atrage atenţia asupra lor.

— Dacă Securitatea ne urmăreşte deja, atunci or să aştepte să ajungem la plajă şi să înceapă misiunea de salvare. Vor încerca fără îndoială să captureze şi echipa de salvare. Avem însă destul timp la dispoziţie, aşa că nu e nevoie să forţăm nota şi să ne grăbim. Cu puţin noroc, s-ar putea ca nici să nu ne urmărească.

Jon nu putea decât să fie de acord. Se lăsă pe spate şi închise ochii. Toţi ceilalţi din maşină, cu excepţia lui Asgar, moţăiau şi numai câte o adiere de aer proaspăt şi sărat dinspre mare îi făcea să mai deschidă din când în când ochii.

Ajunşi la Zhapu, o luară spre nord, către Jinshan. Pe şoseaua care urmărea linia coastei se întâlneau cu biciclete şi camionete care treceau în ambele direcţii – spre nord către Shanghai şi spre sud, către Hangzhou. Din când în când trecea şi câte o maşină a poliţiei, însă cei dinăuntru ori nu le acordau nici o atenţie, ori zâmbeau amuzaţi la vederea unor ţărani atât de înapoiaţi.

În cele din urmă, Land Rover-ul se opri pentru ca Asgar şi Alani să poată verifica poziţia în care se aflau. Începură să vorbească în şoaptă unul cu celălalt, urmărind harta cu ajutorul unei lanterne mici. Alani întoarse capul către cei aflaţi în spate şi zise ceva în uighură. Toktufan se ridică şi se înghesui în faţă, între ei. Începură să discute cu aprindere, Toktufan arătând cu încăpăţânare spre un punct de pe hartă, apoi spre şoseaua din faţa lor, în timp ce Alani încerca, după toate aparenţele, să-l facă să se hotărască asupra poziţiei lor exacte.

Alani îi dădu şi un creion cu care să marcheze locul pe hartă. Toktufan ridică din umeri, dădu la o parte creionul şi continuă să gesticuleze insistent spre şoseaua din faţa lor.

Era clar că Toktufan era cel care cunoştea cel mai bine locurile spre care se îndreptau, însă se baza numai pe propria intuiţie şi pe repere vizuale ce puteau fi destul de înşelătoare pe întuneric. Toate acestea nu aveau darul să-l liniştească pe Jon şi, după cum se părea, nici pe Alani sau pe Asgar.

Blestemând cu voce scăzută în uighură, Asgar readuse maşina pe şosea şi porni înainte, în timp ce Toktufan supraveghea atent

drumul întunecat.

— Sunteţi siguri că e în stare să găsească plaja aia? întrebă Jon.

— O s-o găsească, spuse Alani. Singura întrebare e când.

— În vreo două ore o să răsară soarele.

Ea se întoarse spre Jon şi-l privi cu zâmbetul acela puţin dispreţuitor.

— Nu prea îţi place să aştepţi, nu-i aşa, colonele? Adrenalină şi aventură. De asta te-ai făcut agent, nu? Apropo, dacă nu eşti de la CIA, de unde atunci?

Jon se blestemă în gând pentru că-i scăpase aşa ceva.

— Lucrez pentru Departamentul de Stat.

— Chiar? Avu impresia că-l studiază ca şi cum ar fi ştiut cum trebuie să arate un agent ce lucrează pentru Departamentul de Stat. Poate chiar ştia.

— Atenţie în faţă! Vocea lui Asgar era stridentă.

Jon văzu uniformele. O maşină a poliţiei blocase jumătate din şosea. Se apropiau de un punct de control.

— Toktufan, treci imediat la locul tău! ordonă Asgar.

Toktufan se strecură pe bancheta din spate în timp ce maşina înaintă încet pe şosea şi îşi luă locul într-o coadă formată din camionete, biciclete şi automobile vechi. Cei din faţă ţineau actele de identitate la vedere. Ofiţerul care se afla la comandă stătea sprijinit cu spatele de maşină şi căsca. Din când în când lătra câte un ordin către subordonaţii săi.

Aceştia aveau însă foarte multă treabă. Trebuia să verifice actele de identitate şi să ridice prelatele care acopereau mărfurile, indiferent de mărimea vehiculului controlat. Atunci când Land Rover-ul lor ajunse în sfârşit în faţă, ofiţerul somnoros se trezi brusc şi răcni un ordin.

Cei doi subordonaţi ai săi se uitară cu gura căscată la cei opt călători înghesuiţi în maşină. Unul dintre ei începu să verifice actele pe care i le dădeau Alani şi Asgar, în timp ce al doilea începu să rânjească, vădit amuzat. Ofiţerul se răsti din nou, se apropie şi luă actele din mâinile poliţistului. Începu să le studieze şi se uită apoi cu atenţie la Asgar şi la Alani. Aceasta îi zâmbi. Era un zâmbet impertinent, aproape provocator. Ofiţerul clipi repede, neputându-şi lua ochii de la femeia din faţa lui.

Jon se ghemui mai mult, încercând să-şi ascundă înălţimea şi masivitatea trupului, iar ceilalţi se lipiră mai strâns de el. Unul dintre poliţişti le lumină feţele cu lanterna, apoi spuse ceva în

chineză din care Jon reuşi să identifice cuvântul uighur.

Ofiţerul, privind-o în continuare pe Alani, dădu din cap şi urlă un alt ordin. Cei doi poliţişti îşi îndreptară atenţia asupra biciclistului care venea imediat după ei. Ofiţerul zâmbi, dădu din cap spre Alani şi le făcu semn cu mâna să-şi continue drumul.

În timp ce Asgar puse maşina în mişcare, Jon se străduia din răsputeri să reziste tentaţiei de a privi înapoi spre punctul de control. Toţi răsuflară adânc, uşuraţi. Land Rover-ul fu înghiţit de întuneric şi călătorii din maşină începură să zâmbească şi să şuşotească.

Jon însă nu zâmbea.

— Punctele astea de control sunt ceva obişnuit? o întrebă el pe Alani.

— Sunt destul de frecvente în oraşe, însă rare în zonele rurale.

— Înseamnă că au fost alertaţi de Biroul Securităţii Publice şi caută pe cineva.

Asgar dădu afirmativ din cap.

— Dar nu nişte uighuri.

— Nu, un american ca mine, fu de acord Jon.

— Asta înseamnă că nu au descoperit unde te afli, cu cine eşti sau ce ai de gând să faci în continuare. Dacă ar fi ştiut, fără îndoială că acum ar fi mişunat de-a lungul coastei.

— Dar şi-au dat seama fără îndoială că am de gând să încerc să fug pentru că altfel nu ar fi alertat poliţia atât de departe de Shanghai.

— Asta e valabil pentru orice agent a cărui acoperire a fost distrusă.

Jon nu era deloc mulţumit. Cineva de la Securitatea Publică bănuia că el va cere să fie scos din ţară, aşa că pusese în alertă poliţia din întreaga zonă de coastă din jurul Shanghaiului. Probabil că puseseră în mişcare şi ambarcaţiuni de patrulare şi avioane de vânătoare. Ambarcaţiunile nu-l îngrijorau prea tare. Avioanele erau însă altceva.

Nu avu însă prea mult timp să se gândească la toate acestea. Toktufan se aplecă, zise ceva în uighură şi începu să gesticuleze spre dreapta, în direcţia opusă mării. Printre trupurile celorlalţi, Jon reuşi să zărească pentru o fracţiune de secundă silueta unei clădiri din interior, pe coama unui deal. Acoperişul avea curbura caracteristică unei pagode chinezeşti. Tot grupul se învioră.

Cu o mişcare bruscă a volanului, Asgar scoase maşina de pe şosea şi se îndreptă spre ocean, pe un drumeag în pantă care nu

se vedea de pe şosea. Asgar opri sub o salcie. Liniştea care se lăsase dintr-o dată îi făcu pe toţi să rămână nemişcaţi. Înţepeniţi după drumul lung într-o poziţie incomodă, se dădură cu toţii jos din maşină şi se ghemuiră în cerc în jurul lui Asgar şi al lui Toktufan. Copacii şi tufişurile îi înconjurau din toate părţile.

Asgar începu să vorbească în uighură, întrerupt din când în când de comentariile lui Toktufan care arăta cu mâna în mai multe direcţii. După ce terminară, o femeie se ridică şi dispăru printre copaci, îndreptându-se spre şoseaua pe care o lăsaseră în urmă.

Alani se întoarse spre Jon.

— Asgar a trimis-o pe Fatima la pagodă cu o lanternă. O s-o aşeze la o fereastră de pe acoperiş şi o s-o acopere în aşa fel încât lumina ei să nu poată fi văzută dinspre uscat. Fata arătă apoi în direcţia opusă, spre mare. Plaja se află la aproximativ cinci sute de metri măsuraţi în linie dreaptă de la pagodă. În mod normal, ar trebui să fie pustie, în special la ora asta, însă există destui care pescuiesc sau prind crabi noaptea. Există de asemenea posibilitatea ca poliţia să supravegheze locul cu ajutorul dispozitivelor pentru vedere pe timp de noapte.

— Aşadar trebuie să evităm plaja cât mai mult posibil.

Ea încuviinţă.

— Suntem înarmaţi. Te vom însoţi acolo de îndată ce vom zări lumina la fereastra pagodei.

Oamenii rămaseră pe loc, ghemuiţi în tufele dese care formau împreună cu trunchiurile copacilor un fel de acoperiş deasupra lor. Fiecare secundă părea un minut, iar fiecare minut trecea la fel de greu ca şi o oră. Şoaptele uighurilor trădau îngrijorarea. Alani se ghemui lângă el în tăcere, adâncită în gânduri.

Un punct luminos apăru brusc în depărtare. Asgar prinse din nou viaţă. Începu să vorbească repede în uighură apoi se întoarse spre Jon.

— E timpul să ne punem în mişcare, Jon. Nu sunt sută la sută sigur, însă mi se pare că am auzit ceva lângă şosea în momentul în care am cotit încoace. N-am reuşit să văd nimic, aşa că sper că m-am înşelat. Nu avem nici un motiv să riscăm inutil. Nu ştim cât de departe în larg se află oamenii tăi, sau dacă se află într-adevăr acolo. Ar trebui totuşi să ne grăbim.

— E ora stabilită, aşa că sunt acolo, îl asigură Jon.

Toktufan mergea în frunte, croindu-şi drum printre tufişuri.

Ceilalţi uighuri veneau imediat în spatele lui, cu armele în

mâini. Urma Jon cu revolverul gata de tragere, în timp ce Asgar şi Alani asigurau spatele. Tăcuta procesiune plutea parcă pe deasupra ierburilor, ca o apariţie fantomatică, nu mai consistentă decât ceaţa.

Într-un târziu, Jon auzi zgomotul valurilor care se spărgeau de ţărm. O briză sărată îi înţepă faţa. Copacii şi tufişurile se terminau cu un mic val de pământ acoperit cu iarbă deasă şi care cobora cam un metru şi jumătate până la o plajă îngustă, bolovănoasă. Jon şi uighurii se ascunseră după ultimul şir de copaci. Luna era aproape de suprafaţa neagră a mării pe care desenase o linie argintie ce se întindea până la orizont. Arborii îşi unduiau crengile, iar foşnetul frunzelor sporea starea de încordare.

Deodată se văzu o lumină scurtă pe mare. O dată. Încă o dată. De trei ori.

Apoi din nou întuneric şi... un sunet neaşteptat. Cineva se împiedicase de o piatră. Se auzi un geamăt urmat de o înjurătură.

— În spatele ridicăturii! şopti Jon şi se rostogoli imediat peste malul înierbat.

Aproape simultan, Alani le strigă celorlalţi.

Se rostogoliră de cealaltă parte a malului aproape în acelaşi timp cu o rafală trasă din direcţia copacilor. Câteva gloanţe se înfipseră în nisip, altele trecură şuierând pe deasupra malului.

— Aşteptaţi până îi puteţi vedea! strigă Jon.

Asgar repetă pentru tovarăşii săi uighuri. Nici unul nu intrase în panică. Aşteptau cu spatele la mare, calmi, cu un sentiment de detaşare rece în faţa inevitabilului.

Urmă o nouă salvă şi Jon văzu o mişcare printre copacii din stânga sa. Trase un foc. Se auzi un strigăt în depărtare. Lovise pe cineva. Uighurii mai traseră un foc, apoi încă unul. De data asta nu se mai auzi nici un strigăt printre copaci.

Asgar înjură în uighură şi strigă furios.

O a treia salvă răsună pe deasupra capetelor lor, mai puţin intensă de data asta, imprecisă şi Jon văzu în stânga sa umbre care ieşeau de la adăpostul copacilor şi se aruncau în iarba înaltă de la marginea plajei.

— Vor să ne încercuiască!

Alani le repetă celorlalţi spusele lui şi Jon se întrebă dacă nu cumva era vorba despre aceiaşi oameni care îl atacaseră pe el şi pe Mondragon pe insula Liuchiu şi apoi la vila lui Yu Yongfu. Din

nou Feng Dun, folosind tactica sa favorită?

Nu avu timp să analizeze prea mult problema. Indiferent cine erau ei, agresorii îi depăşeau din punct de vedere numeric şi în curând aveau să-i încercuiască. Putea vedea deja mişcare foarte aproape de ultima linie a copacilor. Mişcările nu scăpaseră neobservate nici de uighuri, care începură să tragă calm, ţintind cu atenţie, focurile lor silindu-i pe atacatori să se arunce la pământ.

Asgar se ghemui lângă el. Jon îi simţi în ureche răsuflarea caldă, când îi spuse îngrijorat:

— Putem să-i ţinem la distanţă o vreme, însă atunci când se vor pune în mişcare cei de pe plajă, o să ne prindă ca într-o cursă dacă nu plecăm mai repede de aici.

— Ai dreptate, spuse Jon. M-aţi ajutat deja foarte mult. Îţi sunt profund recunoscător – doar ştii asta. La prima ocazie, plecaţi!

— Şi tu?

— Doar pe mine mă vor, indiferent cine sunt ei.

— Nu crezi că sunt din forţele de securitate?

— Poate că da, poate că nu. Nu contează.

— Contează pentru noi.

Jon înţelese.

— Dacă e vorba despre cei din forţele de securitate, o să încerc să-i ţin pe loc până ce ajungeţi…

Un nou baraj de foc automat izbucni din stânga. Uighurii se întinseră pe nisip şi răspunseră la rândul lor cu lovituri precise, însă rămaseră descoperiţi. Se auziră paşi dinspre copacii din faţă, care făceau să scârţie nisipul. Fuseseră înconjuraţi.

— Duceţi-vă! îi strigă el lui Asgar. Eu mă predau.

Asgar ezita.

Alani venise lângă ei.

— Nu putem să-l lăsăm aici!

— Vino cu noi! îi spuse Asgar.

Înainte ca Jon să poată lua vreo decizie, întunericul nopţii fu din nou sfâşiat de o rafală de arme automate, gloanţele măturând fâşia de iarbă ce se întindea între copaci şi mica ridicătură de pământ. Dinspre mare izbucniră răcnete înspăimântătoare.

Jon şi Asgar se întoarseră aproape simultan şi văzură opt siluete care se ridicaseră din apă la egală distanţă una de cealaltă şi care trăgeau pe deasupra capetelor lor către cei care îi încercuiseră.

Jon zâmbi uşurat.

— Să fiu al naibii! Sunt ai noştri. Cei mai buni soldaţi care există – SEAL.

Vestea se răspândi aproape instantaneu. Uighurii îşi îndreptară din nou atenţia către cei care atacau din flanc, obligându-i să dea înapoi. Strigând şi blestemând, grupul ce se apropiase de malul de pământ se retrase şi el.

Un luptător SEAL ţâşni din apă şi se ghemui lângă ei.

— Orhideea. Bărbatul, lat în umeri şi musculos, avea faţa acoperită cu cremă neagră.

— Drăguţ din partea voastră că aţi apărut.

— Sunt locotenent Gordon Whelan, domnule. Mă bucur că am reuşit să ajungem la timp. Ar trebui să ne luăm tălpăşiţa. În larg au apărut mai multe nave de patrulare. Cred că şi-au dat seama că se petrece ceva aici. Oamenii voştri pot să se descurce singuri?

Asgar dădu afirmativ din cap.

— Dacă îi mai ţineţi culcaţi la pământ alte câteva minute.

— S-a făcut. Duceţi-vă.

Asgar îi chemă abia auzit pe ceilalţi uighuri. Nu era timp să-şi ia rămas-bun. Mult aplecaţi, o luară repede spre dreapta, de-a lungul plajei şi dispărură în întuneric. Luptătorii SEAL continuară să tragă foc de acoperire, împiedicându-i pe agresori să observe manevrele.

— Luaţi-o spre apă, domnule, îi spuse locotenentul. Trebuie s-o ştergem al naibii de repede de aici.

Jon alergă spre barca de cauciuc trasă pe plajă. În jurul ei se vedea spuma albă a valurilor. Se urcă în barcă. Patru dintre luptătorii SEAL traseră o ultimă salvă, după care împinseră cu putere ambarcaţiunea, săriră înăuntru şi începură să vâslească rapid pentru a ieşi în larg.

În urma lor, cei patru rămaşi, inclusiv locotenentul Whelan, continuau să tragă. Apoi, brusc, linişte. Din barcă, Jon se uita cum se îndepărtează uscatul. Alături de el, alte patru feţe întunecate priveau îngrijorate în direcţia ţărmului.

Inima lui Jon bătea cu putere. Nu se mai auzea decât zgomotul slab al valurilor care spălau marginea bărcii care se ridica şi cobora în ritmul lor. Ambarcaţiunea continua să se îndepărteze de ţărm. Cei din jurul său nu spuneau nimic. Ştia însă că toate gândurile lor se îndreptau spre cei patru lăsaţi în urmă. Îngrijoraţi ca şi el.

Într-un târziu, la mai bine de patru sute de metri în larg, patru forme întunecate ţâşniră afară din apă. Mâinile tovarăşilor lor se întinseră spre ei. Unul câte unul se urcară toţi în barcă.

Locotenentul Whelan fu ultimul. Îi numără şi dădu din cap mulţumit.

— Toţi prezenţi. Aţi făcut o treabă bună, tipilor.

Nimeni nu mai zise nimic în vreme ce înaintară alte câteva sute de metri. Undeva, spre nord, apa neagră fu măturată de lumina unui reflector. Se afla la mai bine de trei kilometri distanţă, însă se apropia cu repeziciune.

— O să ne descopere imediat, spuse locotenentul. Porneşte motorul, şefule.

Unul dintre membrii echipei SEAL porni motorul aflat în afara bărcii şi aceasta ţâşni înainte, săltând pe valuri ca o jucărie. Jon se aşeză mai bine, bucurându-se de stropii reci care îi răcoreau faţa transpirată. În acelaşi timp privea neliniştit şalupa chineză. Se apropia din ce în ce mai mult prin noapte, cei de la bord trăgând din când în când în aer, în căutarea unei ţinte. Reflectorul navei nu reuşise încă să dea de ei, însă atunci când se va întâmpla...

Şi în clipa aceea văzu forma întunecată care se înălţa în faţa lor ca un gigantic monstru marin. Era un submarin. American, slavă Domnului. Exact în clipa în care barca atinse corpul de oţel al submarinului, reflectorul navei de patrulare se opri asupra lor. Gloanţele străpunseră cauciucul, dar soldaţii se grăbiră să urce pe navă, trăgându-l şi pe Jon şi barca pneumatică sfâşiată.

O voce de pe punte strigă cu putere:

— Intraţi înăuntru! Eliberaţi puntea!

Vasul de patrulare descoperise submarinul şi sirenele sale intraseră în acţiune. Submarinul începuse deja să se scufunde în timp ce Jon, membrii echipei SEAL şi ceilalţi care se aflau pe punte se grăbeau să coboare prin trapa care se închise cu zgomot în urma lor. Nava de patrulare deschise focul cu o mitralieră de mare calibru, însă gloanţele săreau neputincioase din scutul de oţel. Turnul conic al submarinului dispăru sub apă şi nava chineză continuă o vreme să se învârtă în cercuri, frustrată.

La bordul submarinului, Jon fu condus spre o cabină minusculă în care putu să se spele şi să se odihnească. Rămas singur, ajunse la concluzia că cei care îi atacaseră pe plajă nu făceau parte din forţele naţionale de securitate. Acestea n-ar fi trimis la faţa locului o simplă navă de patrulare. Nu, indiferent cine

fuseseră atacatorii, cel ce îi angajase era o persoană privată.

Beijing

Ca unul dintre cei mai vechi membri ai Comitetului Permanent, Wei Gaofan locuia în complexul Zhongnanhai într-un loc privilegiat, aproape de Nanhai – lacul sudic, acoperit cu flori de lotus. În curte era o salcie bine îngrijită, ale cărei ramuri se plecau sub suflarea brizei de dimineaţă. Copaci înfloriţi şi plante decorative împodobeau aleile pavate ce legau între ele cele patru clădiri micuţe care mărgineau curtea. Acestea erau împodobite cu graţioase acoperişuri în formă de pagodă şi decorate cu coloane pe care erau sculptaţi dragoni, nori şi berze ce simbolizau norocul şi longevitatea. Locuia împreună cu soţia în cea mai mare dintre case, în timp ce fata lor, copilul ei şi o femeie ce avea grijă de el o ocupau pe cea din faţă. În cea de-a treia clădire se afla biroul său, iar a patra era destinată musafirilor.

Soarele se ridicase pe cer de mai bine de o oră când Feng Dun fu primit în sfârşit în biroul lui Wei, decorat cu mici comori reprezentative pentru toate dinastiile ce conduseseră China, începând cu marele Han. Wei, un cunoscător şi iubitor de ceai, şedea la masă şi savura o ceaşcă de Longjing. Mirosul floral subtil al acestuia umpluse încăperea. Spre deosebire de vin, care devine mai bun pe măsură ce se învecheşte, ceaiul era mai parfumat – dar şi mai scump – în anul în care fusese cules. Ceaiul pe care îl bea Wei, cules cu cel mult şase luni în urmă, era cultivat în Hangzhou, Longjing fiind cea mai fină, cea mai delicată varietate din China.

Wei nu-i oferi şi lui Feng Dun o ceaşcă şi nici nu-şi ascunse supărarea.

— Aşadar, colonelul american ţi-a scăpat.

— A scăpat şi din mâinile Biroului Securităţii Publice. Nefiind invitat să se aşeze, Feng Dun rămase în picioare, uitându-se în jos către Wei, care era chel, cu ochii mici înecaţi în grăsime, burtă mare şi picioare subţiri.

Wei îi aruncă o privire critică.

— Ai avut noroc.

— Am avut amândoi noroc, spuse Feng, înfruntând privirea atotputernicului membru al Comitetului Permanent.

Wei sorbi din ceaşca cu ceai.

— Dar generalul Chu şi maiorul Pan bănuiesc ceva.

— Poate că bănuiesc, însă nu ştiu nimic şi nici nu vor şti vreodată.

Wei se încruntă din nou.

— Şi mai e şi soţia lui Yu Yongfu, despre care am auzit că a dispărut.

Feng ridică din umeri.

— Nu are cum să ne facă vreun rău. Tatăl ei ar fi ruinat şi femeia e prea inteligentă ca să-şi dorească aşa ceva. Favorurile dumneavoastră îi pot face viaţa foarte uşoară atât ei, cât şi familiei sale.

— Ai dreptate. În ochii lui Wei se citea însă în continuare îndoiala. Vasăzică, americanul ăsta e chiar aşa de bun? Cum a reuşit să scape?

— E bun, însă nu suficient ca să pună mâna pe factură. În ceea ce priveşte celelalte escapade ale sale, a avut noroc şi a fost ajutat.

— De către cine?

— Mai întâi de către un translator ce lucra pentru CIA şi care acum este mort. Apoi de către o celulă clandestină de uighuri. L-au dus până la punctul de unde a fost scos. Proştii de la poliţie nici măcar nu au bănuit. Au râs de uighuri şi apoi i-au lăsat să treacă. Imbecilii!

— Eşti în stare să-i identifici pe aceşti uighuri?

— Nu ne-am apropiat niciodată destul de ei, însă cunosc foarte bine oraşul şi zona înconjurătoare. Apoi au apărut trupele SEAL şi i-au ajutat să scape.

Wei Gaofan dădu din cap mulţumit.

— Un submarin. Asta înseamnă că americanii sunt foarte atenţi să nu provoace cumva vreun incident. Am reuşit. Ai făcut o treabă bună.

Feng Dun înclină capul, bucuros de compliment, însă supărat fiindcă nu avusese parte de politeţea gestului de a fi invitat să ia ceaiul cu patronul său. Dar va veni şi vremea recompenselor, când Wei Gaofan îşi va asuma un rol mai mare în conducerea destinelor Chinei.

— Documentul a fost distrus? continuă Wei.

— A ars.

— Eşti sigur?

— Eram împreună cu Yu Yongfu când i-a dat foc înainte de a-şi

lua arma şi de a pleca cu maşina, spuse Feng. Normal că l-am urmărit.

— Poliţia n-a găsit nici un cadavru.

— Probabil că nici n-o să găsească vreodată.

— Ai spus că l-ai văzut cum s-a sinucis? Cu ochii tăi?

— De asta l-am urmărit. Şi după aia a căzut în Yangtze. El a cerut să moară aşa.

Wei Gaofan zâmbi din nou.

— Nu mai avem de ce ne teme, în timp ce americanii au toate motivele să fie îngrijoraţi. Ce-ai zice de o ceaşcă cu ceai, Feng?

14

Undeva în Oceanul Indian

Înconjurată de oceanul cenuşiu, fregata echipată cu rachete ghidate USS *John Crowe* se îndrepta spre poziţia ordonată. Oceanul era liniştit, cu excepţia unor valuri uşoare în sud-vest. În spatele lor se întrezărea lumina răsăritului, în timp ce în vest noaptea era încă atotstăpânitoare, întunecată şi misterioasă. Pe ecranul radarului, prada apăruse deja cu o oră în urmă, însă *The Dowager Empress,* vasul suspect, era încă invizibil în întunericul nopţii.

Pe puntea de comandă a fregatei, comandorul James S. Chervenko îşi reglă binoclul, dar nu reuşi să vadă nimic din pricina întunericului. Musculos şi cu umeri largi, comandantul vasului avea o faţă tăbăcită, cu ochii îngustaţi din cauza anilor lungi petrecuţi pe mare.

Lângă el se afla ofiţerul de serviciu, locotenent-comandorul Frank Bienas.

— Vreun indiciu că ar fi însoţiţi de vreo altă navă, Frank?

— Nimic pe radar sau pe sonar, raportă Bienas. Ofiţerul avea graţia fluidă a unui boxer. Tânăr, isteţ şi chipeş, Bienas era un fel de idol al femeilor.

— OK. După ce se luminează suficient ca să vedem cargoul, reduceţi viteza şi continuăm urmărirea ghidându-ne numai după radar. Mă găseşti în cabina mea.

— Am înţeles, domnule.

Comandantul părăsi puntea de comandă şi coborî spre cabina sa. Amiralul Brose insistase foarte mult asupra importanţei acestei misiuni, însă Chervenko nu avea nevoie de lămuriri suplimentare, nici de la amiral, nici de la nimeni altcineva. Cunoştea foarte bine incidentul cu *Yinhe.* Situaţia era mult mai complicată de data aceasta fiindcă aveau de-a face cu o Chină mult mai puternică, mult mai stabilă şi mult mai importantă în arhitectura politică a lumii. În acelaşi timp, a permite Irakului să producă un nou stoc de arme chimice era o opţiune pe care nu o puteau lua în calcul cu nici un chip.

Ajuns în cabina sa, comandorul Chervenko activă legătura

radio pe care primise ordin s-o stabilească direct cu amiralul Brose, fără a mai trece prin releele conducerii flotei.

— Sunt comandorul Chervenko şi raportez că USS *Crowe* se află pe poziţie, domnule.

— Foarte bine, domnule comandor. Amiralul vorbea de parcă fusese nevoit să-şi întrerupă cina, la Washington fiind joi seara. Cum merge treaba?

— Până acum doar măsurile de rutină. Radarul nu a indicat prezenţa altor nave de suprafaţă sau submarine şi nu am înregistrat nici o convorbire radio. De îndată ce se luminează, vom reduce viteza şi vom continua urmărirea numai pe baza semnalului radar.

— Continuaţi să monitorizaţi toate comunicaţiile radio trimise sau primite pe navă. Aveţi la bord un interpret de chineză, nu?

— Da, domnule.

— Foarte bine, domnule comandor. Jim, nu-i aşa?

— Jim, da, domnule.

— Te rog să mă anunţi imediat dacă se întâmplă ceva acolo şi ai grijă să nu faci nimic care să pună în pericol misiunea sau fregata. Mă anunţi la cea mai mică modificare a situaţiei, ai înţeles?

— Am înţeles, domnule.

— Mă bucur că lucrăm împreună, Jim.

— Vă mulţumesc, domnule.

Convorbirea fiind terminată, comandorul Chervenko se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi aţinti privirea în tavanul cabinei. Misiunea aceasta nu semăna deloc cu acele evenimente mai mult sau mai puţin însemnate cu care era presărată cariera unui comandant de fregată. Îşi dădea perfect de bine seama că această acţiune implica riscuri imense, că totul se putea încheia cu o confruntare ce l-ar putea costa chiar viaţa sa şi a echipajului său. Misiunea asta reprezenta în acelaşi timp şi o şansă neaşteptată. Puţine pericole erau mai mari decât cele care stăteau în faţa unei nave angajate într-o confruntare pe mare. Succesul într-o astfel de acţiune riscantă putea fi o cotitură hotărâtoare în cariera sa. Carieră care putea fi distrusă la fel de repede de un eşec.

Marea Chinei de Est

Vibraţia uriaşelor motoare ale portavionului se transmitea prin

corpul navei până în oasele lui Jon. Sunetele care îl înconjurau îi produceau o senzaţie de pace interioară în timp ce aştepta în cabină să i se facă legătura cu Fred Klein la Washington. Cunoştea obiceiurile lui Klein. Cina – dacă nu cumva Fred uitase cu totul de mâncare în seara aceea – era servită de obicei în harababura din biroul său.

Submarinul îl dusese pe Jon până în dreptul portavionului care plutea cufundat în întuneric undeva în nordul Taiwanului, înconjurat de nave de escortă. Jon simţi foarte clar că amiralul flotei şi comandantul portavionului considerau că ordinul pe care îl primiseră de a recupera un agent sub acoperire nu era decât o pierdere de vreme pentru vasul lor atotputernic. După ce băuse o ceaşcă de cafea împreună cu locotenent-comandorul ce fusese trimis să aibă grijă de el, Jon fusese condus direct în cabina sa. Aici făcuse un duş, se bărbierise şi ceruse permisiunea să dea un telefon.

Gândurile sale se întoarseră la uighuri, îndeosebi la Alani. Spera să fi scăpat cu toţii.

Când telefonul sună, el smulse imediat receptorul din furcă.

— Ai reuşit să scapi întreg de acolo, colonele? Vocea lipsită parcă de orice emoţie a lui Fred Klein avea un efect liniştitor asupra sa.

— Mulţumită ţie, cu ajutorul Marinei Statelor Unite şi al unor localnici. Îi povesti ce se întâmplase din momentul în care îl sunase ultima dată de la Peace Hotel. Uighurii vor să obţină independenţa faţă de China, însă nu-şi fac prea multe iluzii că asta se va întâmpla prea curând. Deocamdată speră că situaţia va evolua într-atât încât să-şi poată păstra identitatea naţională şi cultura şi că tratatul cu privire la drepturile omului al preşedintelui Castilla îi va ajuta în acest sens.

— Un motiv în plus să ne străduim să facem tot posibilul ca tratatul să fie semnat, spuse Klein. Aşadar, Asgar Mahmout era sursa lui Mondragon?

— Am crezut că e bine să afli.

— Ai dreptate. Ceva nou în legătură cu factura?

— Bănuiesc că au distrus-o deja, asta dacă au ceva minte. Cel puţin exemplarul acela.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Jon putea auzi cum Klein trăgea din pipă. Şi cu toate astea, tu zici că ai fost urmărit până pe plajă. Dacă au distrus documentul, de ce să vrea să te elimine şi pe tine? E deja prea mult. Sigur un risc inutil. Eşti convins că

cei care v-au atacat nu erau forţe de poliţie sau de securitate?

— Foarte convins.

Klein pufăi intrigat.

— Înseamnă că e vorba de altceva. Nu vor ca factura să ajungă în mâinile noastre, asta-i clar. Au avut însă destul timp ca să se asigure că *nimeni* nu poate ajunge în posesia documentului. Cu toate astea au încercat să te ucidă şi au făcut-o cu propriile forţe. Fără să apeleze la poliţie.

Pulsul lui Jon se acceleră brusc. Începea să înţeleagă unde voia să ajungă Klein.

— Ei nu vor ca forţele de securitate chineze să afle că a existat un astfel de document şi că un agent american a fost trimis în căutarea lui. Securitatea Publică a aflat deja despre prezenţa mea în China şi ştie că nu sunt numai om de ştiinţă, însă nu a reuşit să afle motivul pentru care am intrat în ţară. Cei care l-au silit pe Yu Yongfu să se sinucidă nu doresc ca Securitatea să afle motivul prezenţei mele în China. Jon analiza rapid în minte tot felul de posibilităţi. Crezi că e vorba de un fel de luptă pentru putere în Beijing?

— Sau poate vreo afacere necurată a unuia dintre magnaţii din Shanghai.

— Nu prea s-au schimbat lucrurile în noua Chină!

Pufăitul pipei nu se mai auzea la celălalt capăt al liniei. Nu se mai auzea nici un sunet, ca şi cum s-ar fi făcut deodată vid în jurul lui. Apoi răsună vocea lui Klein, uimit parcă de propria descoperire:

— Guvernul chinez nu ştie ce transportă *The Dowager Empress!* Asta trebuie să fie!

— Cum e posibil aşa ceva? În China? Acolo toate hotărârile se iau în comun, prin consens. La naiba, cred că nici la toaletă nu se duc singuri.

— E singurul răspuns logic, colonele. Cineva, mai mult ca sigur plasat foarte sus în ierarhie, încearcă să creeze tensiuni între naţiunile noastre. Este într-adevăr vorba despre o luptă pentru putere, însă la o scară internaţională.

Jon trase o înjurătură.

— China este în posesia armei nucleare. Are la dispoziţie arme mult mai periculoase decât ştie restul lumii.

La celălalt capăt al firului se lăsase o tăcere în care se simţea îngrijorarea.

— Jon, asta face ca situaţia să fie mult mai periculoasă decât

am crezut. Dacă ceea ce bănuim noi este adevărat, atunci este absolut necesar ca documentul să se afle în mâna preşedintelui înainte de a ordona orice nouă mişcare. Voi transmite celor de la Marină să te trimită imediat la Taipei. De acolo vei putea lua primul avion spre Hong Kong.

— Ce acoperire să folosesc de data asta?

— Am făcut cercetări în legătură cu firma Donk & LaPierre. E vorba de un conglomerat cu interese atât în transporturile navale internaţionale, cât şi în electronică. Spre norocul tău, au preocupări şi domeniul biotehnologiilor.

— Nu pot să mă duc acolo şi să folosesc propria mea identitate.

— Nu, ai dreptate. Însă am aranjat să joci rolul unuia dintre colegii tăi de la USAMRIID: maiorul Kenneth St. Germain.

— Semănăm destul de bine, însă dacă ei se apucă să verifice şi descoperă că omul e la lucru?

— Nu au cum să descopere. Colegului tău i s-a propus să facă puţin alpinism în Chile.

Jon dădu din cap.

— Da, e genul de ofertă pe care Ken n-ar putea-o refuza niciodată. Bine lucrat. Te rog să-i pui pe oamenii tăi să aranjeze o întâlnire pentru mine – sau mai bine zis pentru Ken St. Germain – cu şeful filialei Donk & LaPierre din Hong Kong, ca să discutăm despre activitatea lor în domeniul viruşilor.

— Consideră treaba deja rezolvată.

— Ai reuşit să afli ceva în legătură cu ucigaşul de care ţi-am povestit – Feng Dun?

— Nu încă. Continuăm investigaţiile. Tu te duci la Taipei şi eu o să-l pun la curent pe preşedinte. Nu cred c-o să se bucure prea tare.

— Ar trebui să-i comunici şi ultimele date pe care le avem în legătură cu bătrânul prizonier care pretinde că e David Thayer.

— Ai noutăţi?

Jon îi spuse ce aflase de la Asgar Mahmout.

— Ferma-închisoare se află la periferia oraşului Dazu, la aproximativ o sută douăzeci de kilometri nord-est de Chongqing. Se pare că măsurile de securitate nu sunt prea severe, cel puţin după standardele chinezeşti.

— Foarte bine. Am măcar un punct de plecare în cazul în care va trebui să organizăm scoaterea lui de acolo. Nu-mi fac probleme din cauza unui simplu gard sau a câtorva gardieni. E

foarte bine că beneficiază de anumite privilegii şi că are un singur coleg de celulă. Dacă reuşim să scoatem şi alţi câţiva prizonieri politici o dată cu el, vom avea acoperire atât pentru Thayer, cât şi pentru misiune. Ce nu-mi place e locul în care e plasată ferma: e o zonă foarte dens populată. Nu-mi place nici faptul că-l tot mută dintr-un loc în altul. E posibil să fie luat de acolo înainte să ajungem noi la el.

— Din ceea ce spunea Asgar, am înţeles că se află de ceva vreme la Dazu. Nu avea nici un indiciu că ar putea fi mutat din nou.

Jon putea auzi pufăiturile regulate care indicau faptul că Fred reflecta.

— OK, ferma aceea putea să fie plasată şi mai rău. Cel puţin e aproape de graniţele cu Birmania şi India.

— Nu e chiar aşa de aproape.

— Prin urmare, va trebui să ne străduim ceva mai mult. Toţi va trebui să facem tot posibilul. Vreau documentul acela, colonele.

Oceanul Indian

În centrul de comunicaţii şi control de la bordul fregatei USS *John Crowe* locotenent-comandorul Bienas stătea aplecat peste umărul operatorului, cu privirea fixată pe ecranul radarului.

— De câte ori şi-a schimbat cursul?

— De trei ori dacă o numărăm şi pe aceasta, domnule. Operatorul ridică privirea spre ofiţer.

— Descrie-mi ce modificări a făcut.

— Mai întâi a deviat patruzeci şi cinci de grade spre sud, apoi...

— Cât timp? Ce distanţă a parcurs?

— Aproximativ o oră, cred că vreo treizeci şi cinci de kilometri.

— Bine, zi mai departe.

— A revenit la cursul iniţial şi a rămas aşa aproximativ o oră, apoi a deviat spre nord timp de încă o oră, cred şi după aceea a revenit la cursul iniţial.

— Deci e înapoi de unde a plecat?

— Da, domnule. Aproximativ.

— Şi noi am schimbat cursul de fiecare dată după ei?

— Bineînţeles. Am raportat noile coordonate.

— OK, Billy, ai făcut o treabă foarte bună.

Pe faţa operatorului apăru un zâmbet.

— Întotdeauna la datorie, domnule.

Locotenent-comandorul nu-i întoarse zâmbetul. Părăsi centrul de control şi se strecură pe culoarele navei până la cabina comandantului. Bătu la uşă.

— Intră.

Comandorul Chervenko ridică privirea de pe masa de lucru încărcată cu hârtii. Remarcă imediat îngrijorarea de pe faţa lui Bienas.

— Ce s-a întâmplat, Frank?

— Cred că ne-au descoperit, domnule. Bienas îi raportă tot ceea ce auzise de la operatorul radar.

— Şi am modificat cursul de fiecare dată?

— Mi-e teamă că da. Canfield era la comandă. E nou şi nu are experienţă.

Chervenko dădu calm din cap.

— Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întâmplat puţin mai târziu, însă ştiam amândoi că ne vor descoperi până la urmă. Traficul radio a crescut în intensitate?

Chiar în clipa aceea se auzi o voce în difuzorul interfonului:

— Au început să transmită, domnule. Am înregistrat o activitate radio foarte intensă, totul în limba chineză.

— Vorbeam de drac, murmură comandorul Chervenko. Apoi în microfonul interfonului: Chemaţi-l imediat acolo pe aspirantul Wao.

— Am înţeles, domnule.

Chervenko rămase aplecat asupra consolei de comunicaţii.

— Şefule, bagă cărbuni. Am nevoie de viteza maximă. Comandantul se ridică. Hai să mergem pe punte.

Comandorul şi Bienas ajunseră pe puntea de comandă. Aspirantul Wao era deja acolo.

— Şi-au dat seama că suntem aici, domnule şi acum raportează cuprinşi de panică la Beijing şi Hong Kong.

— Cuprinşi de panică? se încruntă Chervenko.

— Da, domnule. Asta e cel mai ciudat. Ei ştiu cine suntem. Vreau să spun, ştiu că suntem o fregată a Marinei Americane.

— Trebuie că au un expert militar la radar, sugeră Bienas fără să-şi ascundă surpriza.

Comandorul Chervenko dădu nemulţumit din cap.

— Spune-i mecanicului-şef să dea tot ce poate. Nu mai are nici un rost să ne ascundem acum. Hai să vedem ce se petrece la

bordul cargoului. Chervenko îndreptă binoclul spre orizont. Era o zi clară, însorită, marea era calmă, vizibilitatea aproape nelimitată. Înaintau rapid cu douăzeci şi opt de noduri, aşa că cei de pe *Crowe* reuşiră în scurt timp să distingă cargoul la orizont şi continuară să se apropie.

Locotenent-comandorul veni şi el cu binoclul lângă comandant.

— Vezi şi tu ce văd eu, Frank?

Bienas dădu din cap afirmativ. Punţile cargoului erau pline cu membri ai echipajului, toţi gesticulând cu mâinile în direcţia fregatei. Un ofiţer striga ceva spre ei, de sus, de pe puntea pe care se afla cabina de comandă, însă marinarii continuau să forfotească fără rost.

— Cred că sunt speriaţi de-a binelea, Jim, spuse Bienas.

— Aşa zic şi eu, admise Chervenko. Nu le-a spus nimeni că suntem aici şi au fost luaţi prin surprindere. Însă pe vas era cineva care se aştepta ca fregata noastră sau cel puţin un alt vas de război american să-şi facă apariţia.

— Altfel n-ar fi avut nici un motiv să aducă la bord expertul în radare.

— Da, zise Chervenko. Preia comanda, Frank. Ţine-i sub supraveghere. De acum, fie ce-o fi.

— Ce credeţi că vor face chinezii?

Chervenko pornise deja spre cabina sa ca să raporteze situaţia amiralului Brose.

— Nu ştiu, zise el peste umăr. Însă bănuiesc că o mulţime de personaje din Washington vor căuta în curând răspunsul la întrebarea asta.

15

Joi, 14 septembrie
Washington, D.C.

Preşedintele Castilla se afla sus, în dormitor, aşezat în fotoliul său special Zero-Gravity şi încerca fără prea mult succes să citească câteva pagini şi să nu se mai gândească la China şi tratatul cu privire la drepturile omului... la tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată şi la suferinţele îndurate de el... încerca să nu-i mai fie atât de dor de prima doamnă.

Gândurile îi zburau aiurea şi propoziţiile se amestecau şi nu aveau nici un înţeles. Puse cartea în poală şi se frecă la ochi. Îi lipseau partidele pasionante de pocher care se încingeau în nopţile în care nu aveau somn, deşi de obicei Cassie câştiga opt din zece. Ea se afla însă într-un turneu în America Centrală, înconjurată de presă şi câştigând inimile tuturor celor care veneau s-o asculte. Ar fi vrut s-o aibă acasă, cu el. Să se ocupe şi de inima lui.

Începuse să viseze la viaţa care îi aştepta pe amândoi după încheierea mandatului, când Jeremy ciocăni uşor la uşă.

— Ce s-a mai întâmplat? izbucni preşedintele, dându-şi prea târziu seama de iritarea cu care-i vorbise.

— Domnul Klein, sir.

Castilla se învioră brusc.

— Invită-l înăuntru, Jeremy. Şi scuză-mă, cred că îmi lipseşte Cassie.

— Toţi îi simţim lipsa, domnule preşedinte.

Zărise oare o umbră de zâmbet pe faţa lui Jeremy, deşi omul se ferise să facă vreun comentariu referitor la motivele pentru care preşedintelui îi era dor de soţia sa? Castilla se încruntă ca să-şi ascundă propriul zâmbet.

Jeremy aşteptă ca Fred Klein să intre în dormitor. După aceea ieşi şi închise uşa pe dinafară.

Castilla avu brusc revelaţia că Fred Klein trece prin această lume ca ceaţa, tăcut şi impenetrabil. Cum scrisese Carl Sandburg: *Ceaţa înainta ca pe lăbuţe de pisică...* Picioarele lui

Klein erau prea mari pentru comparaţia asta.

— Ia loc, Fred.

Klein se lăsă pe marginea unui fotoliu. Mâinile şefului de la Covert-One începuseră să se agite de parcă ar fi descoperit brusc pierderea unei bijuterii deosebit de preţioase.

— Bagă-ţi drăcia aia în gură, mormăi Castilla, înainte să mă apuce şi pe mine cheful de băut.

Klein îl privi ruşinat, dar îşi scoase imediat din buzunar pipa greu încercată şi vârî muştiucul în gură, recunoscător.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

— Nu-mi doresc altceva decât să reuşeşti să rămâi în viaţă până îmi termin eu mandatul, spuse Castilla printre dinţi. OK, ce veşti rele mi-ai adus de data asta?

— Nu sunt sigur dacă veştile mele sunt bune sau rele, Sir. S-ar putea spune ca acest lucru să depindă de cum evoluează afacerea *Empress.*

— Nu m-ai liniştit deloc.

— Nu, Sir. Klein îi relată preşedintelui pe scurt ultimele aventuri ale lui Jon, fără să intre în detalii. Suntem aproape siguri că documentul original a fost distrus. Oamenii mei din Irak n-au găsit nimic până acum. Colonelul Smith e în drum spre Hong Kong, unde speră să găsească cel de-al treilea exemplar la sediul firmei Donk & LaPierre.

Preşedintele dădu nemulţumit din cap.

— Câteodată regret că există pe lume toate corporaţiile astea multinaţionale.

— Majoritatea guvernelor sunt de aceeaşi părere, aprobă Klein.

— Ce avem de la ceilalţi agenţi ai noştri din China?

— Nimic. Nici unul dintre contactele pe care le au în guvern sau în partid nu ştie nimic despre *Empress* şi adevărata încărcătură a vasului.

Castilla începu să-şi frece rădăcina nasului, mijind ochii.

— E cam ciudat, nu? Beijingul forfoteşte de obicei de zvonuri şi speculaţii.

— Împreună cu Smith, am ajuns la concluzia că e posibil ca Beijingul să nu ştie nimic despre substanţele interzise.

Preşedintele ridică din sprâncene.

— Vrei să spui... că e vorba de o afacere *privată?*

— Cu o complicaţie. Credem că este posibil să fie implicat şi un oficial cu rang înalt, probabil cineva chiar din Biroul Politic.

Preşedintele analiză rapid posibilităţile.

— Corupţie? Un alt caz Chen Xitong?

— Da, e posibil. Însă poate fi vorba şi de o luptă pentru putere în interiorul Biroului Politic. Care...

— Nu este în mod necesar în avantajul nostru.

— Nu, domnule, nu este.

Preşedintele nu mai zise nimic, pierdut în gânduri. La fel de absent era şi Klein care, fără să-şi dea seama ce face, îşi scoase din buzunar pachetul de tutun ca să-şi umple pipa. Se trezi la timp şi, înţelegând ce era pe cale să facă, băgă repede în buzunar pachetul puternic aromat.

În cele din urmă, preşedintele se ridică din fotoliu şi începu să patruleze prin încăpere, târşindu-şi papucii pe covor.

— Nu cred că e vreo diferenţă dacă Beijingul ştie sau nu. În ambele situaţii vor reacţiona la fel. Îşi vor apăra dreptul ca navele lor să se poată deplasa în orice direcţie în apele internaţionale, cu orice încărcătură doresc, indiferent dacă sunt sau nu de acord cu încărcătura acestui vapor. Doar într-un singur fel putem să împiedicăm să ajungă în Irak ca acele substanţe fără să declanşăm o confruntare şi toate consecinţele care rezultă de aici.

— Ştiu, Sir. Trebuie să punem mâna pe factură pentru a putea demonstra lumii întregi – şi Chinei, bineînţeles – că nu încercăm să înşelăm. Dar dacă Beijingul nu este implicat şi nu ştie ce transportă *Empress,* atunci ar trebui să coopereze imediat ce vom reuşim să dovedim ce transportă nava cu adevărat. Nu au nici un motiv să muşamalizeze cazul. În mod normal, ar trebui să se arate la fel de preocupaţi şi dedicaţi menţinerii păcii ca oricare alt stat. Sau cel puţin putem spera că se vor comporta aşa.

Klein nu mai zise nimic şi-l studie în tăcere pe preşedinte, care continua să umble agitat prin dormitor ca şi cum ar fi fost prins într-o plasă invizibilă.

— Credeţi că e un moment potrivit să vă pun la curent cu ultimele noutăţi în legătură cu David Thayer?

Preşedintele se opri şi se uită fix la Klein.

— Da, bineînţeles că e un moment potrivit. Ce-ai mai aflat?

— Una dintre sursele noastre din China ne-a informat că ferma-închisoare nu e păzită chiar atât de strict. E posibil să reuşim să introducem acolo pe unul din oamenii mei, care să ia legătura cu Thayer şi să vadă în ce stare e acesta şi ce doreşte.

— Foarte bine, spuse preşedintele precaut, fără să-şi reia

plimbarea.

Klein îi simţi ezitarea din voce.

— Vă gândiţi să renunţaţi la acţiunea de salvare, Sir?

— Aşa cum ai spus şi tu, dacă Beijingul nu a fost implicat în trimiterea navei în Irak, ar trebui să fie foarte cooperanţi când va fi puşi în faţa dovezilor. Însă o acţiune clandestină pe teritoriul lor, al cărei rezultat nu le-ar aduce decât condamnare din partea opiniei publice mondiale, nu poate decât să-i înfurie, indiferent dacă rezultatul e încununat sau nu de succes.

— Aveţi dreptate, fu nevoit să recunoască Klein.

— Nu-mi pot permite să risc pacea naţiunii noastre sau viitorul tratatului.

— Poate că nici nu e nevoie de aşa ceva, spuse Klein. Putem trimite forţe care să nu aibă nici cea mai mică legătură cu guvernul. Numai voluntari. Care să se întoarcă la cel mai mic semn că au fost descoperiţi. În felul acesta puteţi să negaţi totul.

— Poţi să faci rost de atâţia voluntari bine pregătiţi?

— Cât de mulţi doresc.

Castilla se lăsă să cadă în fotoliu. Încrucişă picioarele şi începu să-şi frece bărbia masivă.

— Nu ştiu ce să zic. Istoria nu e deloc îngăduitoare cu raidurile private în teritoriu inamic.

— Fără îndoială că există riscuri, Sir, recunosc asta. Însă mult mai puţine decât într-o operaţiune oficială.

Preşedintele părea gata să accepte.

— Primul pas ar fi să trimitem pe cineva acolo care să-l contacteze pe Thayer, nu? Să vadă dacă el vrea să fie salvat aşa sau preferă să aştepte aplicarea tratatului.

— Da şi să ne raporteze care sunt condiţiile acolo, pază, configuraţia terenului, starea drumurilor... toate detaliile de care avem nevoie în cazul în care aprobaţi operaţiunea.

— Foarte bine. Fă-o. Dar nu întreprinde nici o altă mişcare până nu o discutăm amândoi.

— Se înţelege de la sine.

— Da. Preşedintele îl privea pe Klein cu o expresie tristă. Poate că a renunţat de mult să se întoarcă acasă. Să-şi mai vadă ţara. Ar însemna foarte mult pentru mine să-l scot de acolo. Să-i ofer ultimii ani din viaţă în pace şi confort aici, acasă. Castilla îl privea acum pe Klein fără să-l vadă. Ar fi grozav să reuşesc să-mi cunosc în sfârşit tatăl.

— Ştiu, Sam.

Cei doi schimbară priviri care le aminteau de tinereţea lor.
Preşedintele oftă şi-şi şterse ochii.
Klein se ridică şi ieşi încet din dormitor.

Vineri, 15 septembrie
Hong Kong

Sediul asiatic al firmei Donk & LaPierre S.A. Ocupa trei etaje într-un turn nou, cu patruzeci şi două de niveluri, în inima cartierului Central, principala zonă de afaceri din insula Hong Kong. Celelalte două cartiere din centru erau Admiralty şi Wanchai, ultimul fiind fosta zonă a felinarelor roşii, transformată însă în ultimii ani în cel de-al treilea district financiar ca importanţă dispus la est de Central. Majoritatea zgârie-norilor care se ridicaseră în ultimii ani se înălţau în Central şi Admiralty, în timp ce la vest de Central erau în plină desfăşurare noi proiecte de construire a unor centre comerciale. De cealaltă parte a portului Victoria, pe continent, se afla Kowloon, cea de-a patra secţiune a oraşului, cu o febrilă activitate economică.

Fix la ora prânzului, vineri, firma Donk & LaPierre primi un apel telefonic care ocoli consola de comunicaţii a companiei şi ajunse direct în biroul domnului Claude Marichal. Acolo, apelul nu făcu să sune aparatul de pe masa de lucru a lui Marichal, nici cel de-al doilea telefon aşezat pe o măsuţă lângă fotoliul destinat vizitatorilor importanţi. Aparatul care începu să sune era un telefon de interior – fără disc sau tastatură, plasat pe ultimul din cele trei rafturi ale unei etajere cu cărţi aflată sub ferestrele din spatele mesei de lucru a lui Marichal.

Uimit, Marichal scăpă stiloul din mână, trase o înjurătură, deoarece cerneala i se împrăştiase pe hârtii şi se întoarse ca să ridice receptorul.

— Da? Pot să vă ajut cu ceva?

— Puteţi, dacă sunteţi domnul Jan Donk.

Lui Marichal aproape îi căzu receptorul din mână. Nu putu decât să zică repede:

— Ce? A, da. Da, bineînţeles. Încercând să-şi stăpânească emoţia, Marichal trase adânc aer în piept. Aşteptaţi, vă rog. Vă fac legătura. Puse receptorul pe marginea etajerei… apoi îl ridică din nou. S-ar putea să dureze câteva minute, aşa că vă rog să rămâneţi pe fir.

— O să rămân.

Marichal îl trecu pe aşteptare pe cel care sunase, se întoarse imediat la masa sa de lucru şi formă un număr de interior.

— Domnule? A sunat cineva pe linia privată a domnului Donk şi vrea să vorbească cu el.

— Vrea să vorbească cu el?

— Da, domnule.

— Nu e Yu Yongfu sau domnul McDermid?

— Nu, sigur.

— Nu-l lăsa să închidă.

— O să încerc.

Marichal închise telefonul şi se întoarse la linia specială:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Mai durează puţin până îl găsim pe domnul Donk. Marichal se străduia ca vocea sa să sune cât mai calm, indicând dorinţa de a fi de folos. Poate vă pot ajuta eu dacă îmi spuneţi în ce problemă îl căutaţi pe Jan.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, însă nu, mulţumesc.

În biroul lui Marichal intră în vârful picioarelor un bărbat care ţinea un deget la buze şi ale cărui sprâncene ridicate întrebau dacă individul mai era pe fir. Marichal dădu repede din cap, căznindu-se între timp să mai inventeze ceva ca să-l ţină pe celălalt pe linie.

— E posibil ca domnul Donk să fi plecat deja să ia prânzul. Să nu mai fie în clădire. Dacă îmi lăsaţi numele şi numărul dumneavoastră, sau un mesaj pentru dânsul, sunt sigur că o să vă contacteze de îndată ce se întoarce. Vă va cere desigur scuze că nu a fost aici... alo? Alo? Sir? Alo?

— Ce s-a întâmplat?

Marichal puse receptorul în furcă şi se uită cu o expresie vinovată spre bărbatul din faţa biroului lui.

— A închis. Cred că şi-a dat seama, domnule Cruyff.

Bărbatul aflat în picioare, Charles-Marie Cruyff, încuviinţă cu o mişcare a capului. Ridică rapid receptorul aparatului de pe masa lui Marichal şi întrebă în microfon:

— Ai reuşit să afli?

— A sunat de la un telefon public din Kowloon.

— Dă-mi numărul şi adresa. Cruyff le notă pe o bucată de hârtie.

Kowloon

Făcuse o greşeală. Jon trânti furios receptorul în furcă. Ori numărul acela era secret şi n-ar fi trebuit să-l ştie nimeni, ori Jan Donk nu exista. Era posibil ca ambele variante să fie adevărate. Probabil că cel care răspunsese îşi alertase deja superiorii cum că o persoană neautorizată, care vorbea engleza americană fără accent, intrase în posesia numărului. Singura întrebare pe care şi-o punea acum era dacă reuşiseră să determine locul de unde sunase. Era o întrebare cu un singur răspuns posibil: trebuia să presupună că reuşiseră să-i ia urma.

Aterizase cu două ore în urmă pe aeroportul Hong Kong International de pe insula Lantau, sub identitatea maiorului medic Kenneth St. Germain, purtând o perucă de un blond-murdar potrivită cu imaginea hippie a eminentului microbiolog. Trecuse prin vamă şi luase o cursă expres până la Shangri-La Hotel din Kowloon. Nu pierduse prea mult timp în cameră. După ce căutase în cartea de telefon adresa firmei Donk & LaPierre, îşi schimbase costumul, băgase peruca în buzunar şi părăsise hotelul.

În ziua aceea, oraşul era sufocat de o pătură de căldură şi umezeală, neobişnuită pentru mijlocul lui septembrie. Mersul pe stradă implica străpungerea unui zid dens de fum de motor şi aer sărat de mare, amestecate cu miresme de carne şi peşte prăjit. Fusese imediat înghiţit în marea de pietoni, limuzine şi autobuze, mult mai numeroase aici decât la Shanghai. Îşi croise cu greu drum până la terminalul Star Ferry, unde găsise cabina telefonică de unde sunase.

Acum încerca să se îndepărteze cât mai repede de locul respectiv, amestecându-se în mulţimea aflată pe promenada portului. Se uită de jur împrejur în căutarea unui chioşc fast-food de unde să poată supraveghea cabina telefonică.

Un singur lucru era în avantajul lui aici – un bărbat înalt, îmbrăcat în haine occidentale nu ieşea cu nimic în evidenţă printre cele câteva mii pe care chinezii îi vedeau zilnic pe străzile oraşului.

Apucase să mănânce trei crevete când îşi făcuseră apariţia două limuzine negre fără plăcuţe de înmatriculare. De la distanţă păreau a fi Mercedesuri. Şase chinezi îmbrăcaţi în costum coborâră din maşini şi se împrăştiară în mulţime. Se apropiară apoi de cabina telefonică, venind din direcţii diferite şi uitându-se atent la cei din jur. Nu purtau nici o armă la vedere, însă Jon nu

putu să nu observe umflăturile dubioase care se ghiceau prin sacouri. Remarcă de asemenea că cei şase erau stăpâniţi de o nervozitate amestecată cu furie.

Nu făceau parte din Securitatea Publică sau din forţele de poliţie locale. Erau altceva.

Nici unul dintre ei nu apucase să se uite în direcţia fast-food-ului. Era o şansă pe care nu avea voie să o rateze. În afară de asta, aflase tot ceea ce vrusese să ştie. Aruncă la coş resturile de crevete prăjit în grăsime şi se îndreptă spre terminalul feribotului. Următoarea plecare spre insula Hong Kong era peste trei minute. Cumpără un bilet.

O dată suit pe punte, îşi croi drum spre balustradă, cu gândul la cei şase bărbaţi, încercând să le memoreze feţele. Erau şi ei oamenii lui Feng Dun?

În timp ce se gândea la această posibilitate, îşi luă în serios rolul de turist şi începu să admire priveliştea din faţa lui care te lua pe nepregătite, indiferent câte ai fi auzit sau citit despre ea sau câte fotografii ai fi văzut înainte. Scena din faţa lui avea o deschidere atât de largă, încât era imposibil de cuprins dintr-o singură privire. În primul plan se aflau vapoarele, barjele, iahturile, sampanele verzi, feriboturile care viermuiau prin apa albastră. Urmau apoi debarcaderele, vapoarele trase la mal şi clădirile de pe chei care indicau locul de unde începea insula Hong Kong. În spatele acestora se înălţau zgârie-nori, înghesuiţi ca nişte titani gata de atac, cu reclame de neon în loc de blazoane, în spate de tot, mult deasupra, se vedeau munţii imperturbabili şi veşnici, cu piscurile înconjurate de nori. Spre est ieşeau din apa mării insule aidoma unor piramide. Panorama era la fel de imensă şi uimitoare ca cea a New York-ului.

Impactul pe care toate aceste imagini ce începuseră să se mişte uşor spre el în clipa în care feribotul se desprinse de terminal îl aveau asupra lui, devenise palpabil. Trase adânc aer în piept şi se întoarse cu spatele la mare. Deodată îi văzu pe puntea vasului pe doi dintre cei şase, amândoi cu mâna pe sub haină, de parcă ar fi vrut să verifice dacă armele sunt la locul lor. Îşi croiau drum prin mulţime. Şi se apropiau de el.

16

Manila, Filipine

Aparatul C-130 modificat ateriză la ora 14 pe pista Aeroportului Internaţional Ninoy Aquino sub un soare orbitor. Avionul continuă apoi drumul prin faţa terminalelor comerciale ale aeroportului şi intră într-un hangar izolat, în care aşteptau două vehicule militare: o limuzină de comandament vopsită în culori de camuflaj şi un Humvee prevăzut cu mitraliere.

De îndată ce porţile hangarului fură coborâte, uşa avionului de transport se deschise şi se lăsă în jos scara. Şoferul în uniformă al limuzinei sări de la volan, ocoli maşina şi deschise portiera din spate pe partea care dădea spre avion.

Ferit de orice priviri curioase în interiorul imensului hangar, secretarul Forţelor Terestre Jasper Kott coborî scara metalică urmat de patru dintre oamenii lui. Trăsăturile sale fine erau ascunse de ochelarii negri de aviator. În clipa în care ajunse în dreptul limuzinei, şoferul luă poziţie de drepţi. Elegant ca întotdeauna, îmbrăcat într-un costum cu vestă cu o croială perfectă, Kott salută din cap în direcţia şoferului şi se aşeză pe bancheta din spate a limuzinei. Consilierii săi se suiră în Humvee.

În interiorul limuzinei se afla deja un alt pasager – un bărbat în uniformă cu o singură stea de argint pe umeri a generalilor de brigadă. Aşezat lângă cealaltă portieră, el trase adânc din ţigara de foi pe care o ţinea între buze şi scoase un nor de fum.

— Vă deranjează filmul, domnule secretar? întrebă generalul de brigadă Emmanuel („Manny”) Rose.

— Nu şi dacă chestia asta vă ajută să gândiţi mai bine, domnule general.

Kott deschise geamul când limuzina se puse în mişcare, urmată îndeaproape de Humvee. Într-unul din pereţii laterali ai hangarului se ridică o uşă verticală aidoma celei de la intrarea într-un garaj uriaş şi cele două vehicule ieşiră în bătaia razelor ucigător de fierbinţi ale soarelui filipinez.

— De data asta am nevoie ca să-mi păstrez răbdarea. Rose scoase un alt nor de fum în timp ce anvelopele maşinilor fâşâiau pe pista netedă a aeroportului. N-o să vă vină să credeţi de ce

sunt în stare oamenii ăştia.

— Ba da, doar lucrez în Washington. Secretarul Kott privea pe geam spre palmierii şi vegetaţia tropicală de pe marginea şoselei. Aerul fierbinte nu-l deranja. În depărtare se vedeau pâlcuri de arbori de mango. Păsări cu penele viu colorate îşi luau zborul de pe ramurile arborilor. În faţă, pe şosea, se putea vedea efectul de miraj produs de aerul fierbinte. Erau cel puţin cu zece grade mai mult decât la Washington – aerul era fierbinte, umed, prolific.

— Aveţi dreptate.

— Credeţi că acest al-Sayed pe care l-au luat prizonier este omul pe care îl căutăm? Unul dintre liderii de frunte ai gherilelor islamice din Mindanao?

— Sigur.

— Ce vă face să fiţi atât de sigur? Faptul că filipinezii ţin atât de mult să-l aibă în mâinile lor?

— Da.

— Aţi insistat asupra faptului că trebuie să fim prezenţi la toate interogatoriile? continuă secretarul.

Generalul Rose dădu din cap cu maxilarele încleştate, gata să izbucnească furios.

— Bineînţeles că am insistat, să-i ia naiba! Dacă nu ne ascultă, nu mai pupă ei nici urmă de ajutor militar de la noi. Ca să fiu sigur, am pus de pază şi oameni de-ai mei.

— Foarte bine.

Generalul continuă o vreme să fumeze în tăcere şi să privească şoseaua. Totul părea în ordine.

— Aţi adus o echipă de specialişti?

— Un expert în interogatorii de la CIA şi un căpitan de aviaţie care vorbeşte limba Moro. Kott nu considera necesar să-i spună că-şi adusese şi bucătarul cu el. Se află cu toţii împreună cu secretarul meu în Humvee. Mâine vom merge să stăm de vorbă cu prizonierul.

— Mda. Asta dacă veţi reuşi să-i convingeţi pe filipinezi, diseară, la dineu, să ne permită acest lucru.

Kott zâmbi sigur pe sine.

— Asta nu va fi o problemă.

La scurtă vreme după aceea, cele două vehicule ajunseră la complexul de clădiri rurale unde, graţie bunăvoinţei guvernului de la Manila, fusese stabilit cartierul general provizoriu al Misiunii militare americane. Cei doi coborâră din limuzină schimbând

diverse amabilităţi pentru a înşela eventualele tentative de interceptare a conversaţiei şi generalul Rose îl conduse pe Kott până în apartamentul cu aer condiţionat în care secretarul urma să se odihnească şi să se pregătească apoi pentru importantul dineu la care aveau să participe înalţi oficiali politici şi militari filipinezi.

— Atunci pe diseară, domnule general. Kott întinse mâna.

Rose i-o strânse şi-i spuse mormăind cu ţigara între buze:

— Voi fi acolo. Ar fi bine să trageţi un pui de somn. O să aveţi nevoie.

Kott închise uşa şi aşteptă cinci minute. Nu se auzea decât şuieratul aparatului de aer condiţionat, montat într-un colţ al încăperii. Secretarul deschise apoi uşa şi se uită pe culoar în ambele direcţii. Nu se vedea nimeni.

Ghemuită sub o fereastră din clădirea cu pereţi de lemn, o femeie suplă, îmbrăcată în uniformă de căpitan al Forţelor Aeriene ale Statelor Unite, fixă pe perete un microfon de contact. Femeia sosise la Manila în acelaşi avion cu secretarul Kott.

În interiorul apartamentului se auzea cum Kott se mişcă prin cameră. Se auzi apoi sunetul încuietorii unei serviete-diplomat care era deschisă şi zgomotul produs de ridicarea unui microreceptor telefonic.

— Sunt aici, se auzi vocea lui Kott. Da. Trebuie să fiu înapoi înainte de ora şase. În două ore? Foarte bine. Unde? La Clubul Corregidor? Foarte bine. Voi fi acolo.

Se auzi cum receptorul este pus la loc în furcă, scârţâitul unui scaun, apoi paşi care traversară încăperea şi, în sfârşit, zgomotul pantofilor aruncaţi pe podea. Pe urmă, scârţâitul arcurilor patului – Kott se odihnea puţin înainte de a se duce la întâlnirea cu persoana cu care vorbise la telefon. Probabil că acum stătea întins pe pat şi privea spre tavanul de pe care mai multe insecte ciudate se pregăteau să-şi dea drumul în pânza ce proteja patul împotriva ţânţarilor.

Căpitanul din Forţele Aeriene era în acelaşi timp translatorul din limba Moro al secretarului Kott. Pe ecusonul de la piept se putea citi „Căpitan Vanessa Lim”. Femeia strânse echipamentul de ascultare şi plecă de lângă fereastră. Nu se ducea însă să se odihnească şi numele ei nu era Vanessa Lim.

Hong Kong

Cele mai dificile momente pentru un agent sub acoperire erau acelea în care nu putea să facă nimic. Jon rămăsese la prora feribotului prefăcându-se că admiră priveliştea caleidoscopică ce umplea orizontul. Deşi i se ridicase părul pe ceafă, nu se întoarse să vadă unde se aflau cei doi bărbaţi care înaintau printre pasageri, studiind hainele, feţele şi atitudinile celor din jur. Adevărul era că nu ştiau cum arată cel ce sunase la Donk & LaPierre. De fapt, şansele ca Feng Dun sau oricine altcineva să ştie chiar şi că locotenent-colonelul Jon Smith se afla în Hong Kong erau minime.

O şansă minimă era totuşi o şansă. Era o posibilitate. Aşa cum spusese cândva Damon Runyon[9]: „Într-o cursă nu ajunge întotdeauna cel mai rapid, iar într-o luptă nu învinge mereu cel mai puternic. Însă ei sunt cei pe care trebuie să pariem”. Era o chestiune de probabilităţi.

Smith rămase în partea din faţă a feribotului, în aparenţă lipsit de orice griji, fără să dea vreun semn că ar fi observat că ceva ciudat se întâmpla în jurul lui. Părea total fascinat de imaginile şi sunetele exotice care umpleau aerul pe măsură ce nava se apropia de terminalul de pe insula Hong Kong.

În momentul în care feribotul ajunse foarte aproape de ponton, docheri îmbrăcaţi în uniforme albastre apucară odgoanele de fixare. Pasagerii se înghesuiră spre ieşire, gata să sară pe ţărm în clipa în care nava avea să se oprească şi aveau să se deschidă porţile. Jon se amestecă şi el printre pasageri. Deasupra mulţimii nerăbdătoare se roteau pescăruşi care scoteau ţipete ascuţite. În cele din urmă, porţile fură deschise. Jon se lăsă dus de şuvoiul de pasageri în jos pe pasarela de lemn, apoi pe pontonul de beton. Când privi înapoi, cei doi vânători dispăruseră.

Manila

Secretarul Forţelor Terestre Jasper Kott îmbrăcase o cămaşă

[9] Damon Runyon (1884-1946) – jurnalist şi autor de proză scurtă american. Scrierile sale, în cea mai parte referitoare la viaţa celor din păturile sărace ale societăţii americane, se disting prin utilizarea slangului şi prin caracterizările pline de culoare.

largă, albastră, o haină sport din pânză de in, pantaloni maro deschis şi pantofi uşori, deschişi la culoare. Şedea relaxat într-un fotoliu şi savura curentul rece care venea din direcţia aparatului de aer condiţionat în timp ce studia un raport întocmit de cei din forţele speciale referitor la acţiunile unor luptători de gherilă care executaseră o incursiune fulgerătoare într-o garnizoană a armatei filipineze din nordul insulei Mindanao.

Se auzi o bătaie în uşă şi Kott puse un semn la locul până la care citise raportul, aşeză dosarul pe o măsuţă lângă fotoliu şi se duse să deschidă.

Sergentul din forţele speciale care se aflase la volanul maşinii ce-l adusese de la aeroport intră în încăpere.

— Bună seara, domnule.

— Calea este liberă, sergent?

— Da, domnule. Majoritatea filipinezilor îşi fac siesta. Ai noştri sunt ocupaţi cu pregătirea antiteroristă. Maşina dumneavoastră aşteaptă în faţa unei uşi de serviciu. Singura santinelă este unul dintre oamenii mei.

— Apreciez ajutorul. Eşti foarte discret. Îţi mulţumesc.

Sergentul Reno zâmbi.

— Nu-i strică nimănui câteva momente de relaxare din când în când, domnule.

Kott îi întoarse zâmbetul, ca de la bărbat la bărbat.

— Atunci, hai să mergem.

Secretarul porni pe culoarul silenţios, împreună cu sergentul care îl urma respectuos la trei paşi distanţă. Lângă clădire aştepta aceeaşi limuzină vopsită în culori de camuflaj, cu motorul pornit. Kott dădu aprobator din cap: un motor în ralanti atrăgea mult mai puţin atenţia decât unul care pornea brusc.

Se aşeză pe bancheta din spate, pe care nu se mai afla nimeni de data asta. Sergentul închise portiera, trecu la volan şi scoase limuzina din curtea complexului. Plictisit de imaginea sărăcăcioasă a periferiei Manilei, Jasper Kott se lăsă pe spate, încrucişă braţele la piept şi începu să se gândească la sarcinile pe care le avea de îndeplinit în seara aceea. Fost manager de succes în mai multe firme private, ultima sa poziţie fusese cea de director executiv al companiei Kowalski and Kott – K&K, Inc. – furnizor de turele de tancuri pentru fabricanţi de armament din toată lumea. Era adevărat că ajunsese un om de afaceri foarte bogat şi influent, mult mai bogat şi mai influent decât cea mai mare parte a concurenţilor săi. Totuşi, cifrele erau bune numai

pentru stabilirea unui scor, nu şi pentru a măsura satisfacţia personală.

Era un bărbat foarte exigent în toate privinţele, de la felul în care se îmbrăca până la regulile de convieţuire, de la modul de stabilire a relaţiilor sociale până la cel în care încheia afacerile, îşi folosise meticulozitatea ca pe o armă cu care obişnuia să-şi dezarmeze competitorii. În lumea dură a oamenilor de afaceri, el nu-şi mai găsea locul. Cine ar fi putut bănui cât de sus ţinteau ambiţiile sale? Cine ar fi crezut că e capabil de o asemenea stăpânire de sine care să-i permită să accepte eşecurile fără să se mai uite înapoi? În timp ce ceilalţi îl ignorau, considerându-l prea prudent pentru a fi cu adevărat periculos, el avansase. Până să-şi dea seama, competitorii săi rămăseseră mult prea în urmă ca să-i mai poată face ceva sau ca să-l oprească.

Nu mai avusese parte de o şansă atât de promiţătoare ca aceea ce se prefigura acum. Se gândea cu plăcere la ce putea însemna succesul într-o acţiune ca asta... un câştig financiar imens, putere dincolo de orice imaginaţie... garantarea unor viitoare afaceri de acelaşi calibru, una mai importantă decât alta...

Ajunşi pe o stradă liniştită, situată într-unul dintre cele mai selecte cartiere ale metropolei, sergentul intră pe aleea care ducea până la intrarea unei vile impozante. Proprietatea era înconjurată de un gard viu foarte înalt. Din loc în loc, de pe peluza de un verde-intens ţâşneau spre cer palmieri zvelţi. Curcubeul de culori al straturilor cu flori tropicale contrasta cu albul pereţilor clădirii. Era vorba de o *hacienda* din epoca stăpânirii spaniole, o clădire imensă şi izolată.

Kott se aplecă spre şofer.

— Lasă-mă câteva ore, sergent. Ai telefonul mobil cu tine?

— E aici, domnule. Sergentul se bătu cu palma peste buzunarul de la piept al cămăşii. Staţi fără grijă.

Secretarul Kott porni pe aleea de cărămidă arsă ce ducea spre porticul lung de la intrare. Uşa era din mahon masiv, în timp ce feroneria, inclusiv un ciocan ornamental, de forma unui şarpe încolăcit, erau din alamă lustruită. Bătu şi avu senzaţia, fără să vadă nimic, că se deschisese şi închisese un vizor. Uşa se deschise şi apăru o tânără filipineză care-i făcu o plecăciune. Fata nu avea mai mult de şaisprezece ani şi era goală-puşcă, cu excepţia pantofilor mov cu toc înalt şi a unei jartiere de aceeaşi culoare prinsă sus, pe coapsă. Expresia de pe faţa lui Kott nu se

schimbă.

Fata îl invită într-o cameră bogat mobilată, în care se aflau înjur de douăzeci de femei mai mult sau mai puţin dezbrăcate. Într-un colţ se vedea un bar foarte bine garnisit. Tânăra continuă drumul prin încăpere. Kott o urmă îndeaproape, cântărit în mod profesionist de douăzeci de perechi de ochi. Cei doi începură să urce pe o scară în spirală care s-ar fi potrivit foarte bine în locuinţa vreunui nobil din Madrid. Ajunşi la etaj, fata îl conduse pe un culoar acoperit cu o mochetă cafenie până la uşa din fund, o deschise, îi zâmbi din nou şi se dădu la o parte.

Kott intră în încăpere. Camera era spaţioasă, cu pereţii cu tapet cafeniu cu pete aurii şi în ea se găseau mai multe piese de mobilier bogat decorate, un careu cu fotolii confortabile, un mic bar şi un imens pat cu baldachin. Fără să spună un cuvânt, fata închise uşa şi el auzi cum se îndepărtează pe coridor.

— Ţi-a plăcut primirea, Jasper? întrebă Ralph McDermid din fotoliul în care şedea. Era bine dispus şi zâmbea cu gura până la urechi. Faţa sa rotundă arăta perfect relaxată.

— Ralph, e de vârsta fiicei mele, pentru numele lui Dumnezeu! zise indignat Kott. Chiar trebuie să ne întâlnim în astfel de locuri?

— E o acoperire excelentă, răspunse preşedintele Grupului Altman cu acelaşi zâmbet pe buze. Sunt cunoscut aici. Mă bucur de protecţia lor. În afară de asta, îmi place compania fetelor şi serviciile pe care le oferă!

— Fiecare cu gusturile sale, mormăi Kott.

— Cât de tolerant şi lipsit de prejudecăţi poţi fi tu, Jasper, spuse McDermid. Stai jos, la naiba şi bea ceva. Nu mai fi atât de încordat. Ştim amândoi că în realitate nu eşti nici pe departe un bunic blând şi cumsecade. Spune-mi ce ştii despre Jon Smith.

— Cine?

— Locotenent-colonelul doctor Jon Smith. McDermid apăsă pe un buton fixat de măsuţa de lângă fotoliul în care şedea şi în câteva clipe, în spatele barului, îşi făcu apariţia un chelner filipinez, îmbrăcat într-un sacou alb.

— Ofiţer în Forţele Terestre? Kott dădu din cap. N-am auzit niciodată de el. De ce? Ce legătură are individul ăsta cu noi? Kott întoarse capul în direcţia barmanului. Votca-martini fără gheaţă, cu o felie de lămâie.

— E un tip periculos, asta e. Iar dacă vrei să ştii de ce mă interesează atât... McDermid îi povesti ce se întâmplase din momentul uciderii lui Mondragon şi până la scoaterea lui Smith

din China.

— Şi a pus mâna pe un exemplar al facturii încărcăturii reale a vasului? Sfinte...

— Nu, îl întrerupse McDermid. Era *gata să pună mâna pe document,* însă l-am recuperat noi. Nu ştiu dacă a reuşit să-l vadă sau, în cazul în care l-a văzut, dacă a reuşit să înţeleagă ce scria acolo. Mondragon a înţeles sigur, însă asta nu mai contează din moment ce ticălosul e mort. Oricum, trebuie să fim foarte atenţi: vrem ca ei să ştie ce transportă *The Dowager Empress* fără să fie însă în stare să dovedească acest lucru.

Barmanul se apropie cu cocteilul lui Kott pe o tavă de argint. Kott sorbi din pahar şi zâmbi satisfăcut.

— Vasăzică nu e nici o problemă. Mergem mai departe?

— Mergem mai departe, însă n-aş fi atât de sigur că nu e nici o problemă. McDermid ridică paharul gol şi se uită la barman, care începu imediat să-i prepare o nouă băutură. Mă îndoiesc că Smith sau oricine or fi cei pentru care lucrează vor renunţa chiar aşa de uşor.

— Cum adică, *oricine or fi cei pentru care lucrează?* Probabil că e de la CIA. Ăştia recrutează uneori personal şi din forţele armate.

— Exact ce am spus. În urma investigaţiilor oamenilor mei şi se pare şi a poliţiei secrete chineze, a rezultat că individul nu lucrează nici pentru CIA, nici pentru vreuna dintre celelalte agenţii de informaţii americane pe care le cunoaştem.

Kott se încruntă.

— Ai spus că lucrează la USAMRIID şi a folosit asta drept pretext ca să intre în China. Probabil că e vorba despre un agent angajat special de CIA pentru această misiune. Nu şi-a îndeplinit misiunea. Aşa că acum nu mai este angajatul lor şi nu mai trebuie să ne facem griji din cauza lui.

— Posibil. Însă oamenii mei mi-au spus că e foarte priceput şi că nu seamănă deloc cu cineva recrutat pentru o singură operaţiune.

Kott sorbi îndelung din paharul cu martini.

— O fi vorba despre vreun rival de-al tău care vrea să-ţi facă rău?

— E posibil şi aşa ceva. Probabil că e un fost agent. Bănuiesc că a lucrat pentru FBI, având în vedere îndrăzneala cu care au ajuns ei să opereze în ziua de azi. Însă indiferent ce este sau ce a fost individul ăsta, trebuie să fim foarte atenţi... pentru o

mulţime de motive.

— Bineînţeles. Kott terminase de băut cocteilul şi puse paharul pe masă. Până acum însă, treaba merge bine, nu?

McDermid încuviinţă din cap.

— Fregata *Crowe* este deja pe urmele cargoului în Oceanul Indian.

— Excelent.

— Alte noutăţi în legătură cu alocarea fondurilor pentru achiziţiile militare?

Kott îi prezentă în detaliu cum decursese şedinţa de alocare a fondurilor.

— Aşa cum ţi-am spus deja, Brose şi Oda au fost singurii în favoarea secretarului Stanton, iar Oda nu contează prea mult. Toţi ceilalţi au câte un sistem de arme în faza de dezvoltare la care nu vor să renunţe. A fost o întâlnire foarte tensionată.

— Şi preşedintele?

— E îngrijorat şi noi ştim de ce, nu-i aşa? Din cauza vasului *Empress* şi a unei potenţiale confruntări cu China. Dacă e să se întâmple aşa ceva, va fi nevoit să activeze toate sistemele de armament, indiferent dacă acestea se află deja în depozite sau nu sunt decât nişte schiţe pe planşetă. Numai cu arme suficient de puternice pentru un război la scară mare poate să-i bage în sperieţi pe chinezi. Kott se lăsă pe spate, zâmbind.

— Aş zice că planul nostru merge ca uns, nu?

— Dar trebuie să fim totuşi atenţi. Dacă cei din Zhongnanhai află ceva şi apucă să discute cu preşedintele Castilla, suntem ca şi morţi. Documentul original nu trebuie să ajungă în mâinile nimănui.

Kott începea să-şi piardă răbdarea.

— Păi atunci distruge toate exemplarele.

— Nu e chiar atât de uşor. Am scăpat de cel din Shanghai, de la sediul Dragonului Zburător. Mai există însă cel din Basra. Irakienii zic că măsurile lor de securitate sunt impenetrabile şi au refuzat să-l distrugă de teamă că, dacă o fac, nu o să mai primească marfa solicitată. Mai era un exemplar în Hong Kong, însă am ordonat să fie distrus.

— Oricum, vasul *Empress* nu va intra în Strâmtoarea Ormuz. Deci ce te frământă atât?

— Yu Yongfu – preşedintele Dragonului Zburător. Era un individ nervos, impredictibil, ambiţios şi n-ar fi fost niciodată în stare să reziste la presiuni. Cunoşti tipul acesta de oameni.

Visează imperii, însă n-au curaj nici cât o găină.

— Era? întrebă Kott.

— E mort. Când a aflat că Jon Smith se află în Shanghai, s-a pierdut. L-am mai presat şi noi. Până la urmă s-a sinucis.

— La naiba, Ralph! explodă Kott. Încă un cadavru! Nu se poate păstra un secret în felul ăsta. Crimele complică foarte mult afacerea!

McDermid ridică din umeri.

— N-am avut altă soluţie. Aşa cum nu avem altă soluţie în legătură cu acest Smith. McDermid zâmbi şi ridică paharul. Hai să ne bucurăm acum de plăcerile acestei case. Avem destul timp să ne ocupăm de toate mai târziu.

— La naiba, Ralph, ar putea să-mi fie fiice! Chiar nu mai ai pic de ruşine? se cutremură scârbit Kott.

McDermid începu să râdă zgomotos.

— Nu aşa cum defineşti tu ruşinea. Am şi eu două fete apropiate de vârsta lor. Nu sper decât să se simtă şi ele la fel de bine cum am de gând să mă simt eu acum.

Kott se ridică.

— Nu ţi-ai mai văzut fetele de cel puţin zece ani. Mai am o oră până va trebui să-mi sun şoferul. Du-mă într-o cameră, în care se află un telefon. Am ceva de rezolvat.

McDermid atinse din nou butonul fixat pe măsuţă ca să-l cheme pe barman. Îl privi apoi pe Kott, care stătea în picioare, nerăbdător să iasă din încăpere. Gura fondatorului Grupului Altman era întinsă într-un zâmbet amuzat, însă privirea sa era rece.

— Orice doreşti, dragul meu.

17

Hong Kong

Construită din oţel, sticlă şi plăci de ardezie, clădirea care adăpostea birourile firmei Donk & LaPierre era un simbol al modernităţii. Luând în considerare detaliile arhitecturale sofisticate ale imobilului şi faima internaţională a celui care o proiectase, al cărui nume era gravat pe o placă de sticlă neagră chiar lângă uşile de la intrare, birourile din interior erau fără îndoială extraordinar de scumpe şi de căutate.

Cu peruca de un blond-închis pe cap, Jon se opri câteva clipe lângă clădire ca să mai verifice încă o dată strada care forfotea de lume. Juca din nou rolul maiorului Kenneth St. Germain. Renunţă să mai cerceteze strada, satisfăcut că nu fusese urmărit de nimeni şi intră în clădire pe uşa turnantă. Traversă holul pardosit cu plăci de ardezie şi se îndreptă spre lifturi. Suprafeţele lustruite şi aerul bine filtrat din interiorul clădirii îi creau senzaţia că intrase într-un mediu total aseptic.

De la lipsa viruşilor din clădire gândurile sale se întoarseră la ultimul proiect al omului de ştiinţă a cărui personalitate o folosea drept paravan. Interesul lui Ken St. Germain, unul dintre cercetătorii de frunte de la USAMRIID, fusese reţinut de un virus recent descoperit în Zimbabwe, în partea de nord a ţării. Virusul, care deocamdată nu purta nici un nume, semăna cu o varietate de Machupo, provenit din America de Sud. Ken utiliza şoareci de câmp pentru a demonstra teoria potrivit căreia noul virus reprezintă doar o formă de Machupo, în ciuda miilor de kilometri de uscat şi mare care despărţeau cazurile.

Până în clipa în care ajunse să împingă uşile de sticlă de la intrarea firmei Donk & LaPierre, Jon intrase perfect în pielea prietenului său şi era nerăbdător să-i solicite ajutor în munca sa de cercetare lui Charles-Marie Cruyff, directorul executiv al filialei asiatice a firmei. Şi, bineînţeles, era vorba şi de motivul real...

— Sunt maiorul Kenneth St. Germain şi am o întâlnire cu domnul Cruyff, o anunţă el pe fata de la recepţie, care arăta mai mult ca un fotomodel decât ca o funcţionară. Am sunat mai devreme.

— Aveţi dreptate, domnule maior. *Monsieur* Cruyff vă aşteaptă. Femeia avea un zâmbet minunat, o piele perfectă, de culoare aurie şi doar o umbră de fond de ten care-i punea în valoare calităţile naturale.

Secretara sau asistenta care îşi făcu apariţia pentru a-l conduce în interior arăta complet diferit. Fără urmă de zâmbet, cu părul alb-blond strâns într-un coc sever, îmbrăcată în haine largi şi demodate... Femeia era mai mult Donk decât LaPierre.

— Dacă doriţi să mă urmaţi, domnule maior. Avea vocea unui bariton şi engleza ei suna wagnerian. Îl conduse de-a lungul covorului de un albastru de Delft[10] până la o uşă din abanos. Femeia bătu, apoi o deschise imediat.

— Maiorul St Germain din America, *monsieur* Cruyff, anunţă ea.

Cel faţă de care secretara utilizase această formulă de politeţe se dovedi a fi un bărbat scund, lat în umeri şi vânjos, cu pulpe musculoase, de biciclist profesionist. Îmbrăcat într-un costum scump, bej, Cruyff ieşi în întâmpinarea lui Smith, ocolind biroul, ca şi când i-ar fi venit foarte greu să-şi îndoaie genunchii.

Bărbatul zâmbi, întinzându-i o mână mică.

— A, doctorul St. Germain, ce plăcere să vă cunosc, spuse el. Am înţeles că lucraţi la USAMRIID. Angajaţii mei vă apreciază foarte mult activitatea ştiinţifică. Faptul că verificase biografia lui Kenneth St. Germain înainte de întâlnire nu reprezenta nici o surpriză pentru Smith.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Mă simt măgulit, *monsieur* Cruyff, spuse Jon.

— Vă rog să luaţi loc. Relaxaţi-vă o clipă.

— Vă mulţumesc.

Jon se îndreptă spre o sofa modernă, cu picioare cromate şi perne detaşabile. În clipa în care se pregătea să se aşeze, scoase pe furiş briceagul din buzunar şi îl ascunse în palma dreaptă. Se aşeză apoi pe sofa, cu coapsa din dreapta exact pe locul în care se uneau două perne. Ridică apoi ochii. Cruyff revenise la biroul său. Jon avea senzaţia că bărbatul nu-l scăpase nici o clipă din vedere. Strânse mai bine briceagul pe care-l ţinea ascuns în palmă.

— Din păcate, aşa cum probabil ştiţi deja, eu nu sunt om de ştiinţă, zise Cruyff şi se cufundă în fotoliu. Sper că nu vă supăraţi

---

[10] Oraş din Olanda, în apropiere de Haga, faimos prin ceramica cu acelaşi nume, pictată manual în albastru pe fond alb.

dacă vă spun că am foarte puţin timp la dispoziţie astăzi.

Bărbatul făcu un gest spre pereţii încăperii care erau acoperiţi cu diverse amintiri legate de activitatea sa în companie – fotografii în care apărea alături de oameni importanţi, diverse distincţii primite de-a lungul anilor, plachete referitoare la acţiuni de caritate apoi spre masa sa de lucru, plină de dosare.

— Am cam rămas în urmă cu lucrările, însă sunt gata să vă acord câteva minute ca să vedem ce putem face pentru dumneavoastră. Cruyff încrucişă braţele la piept, se lăsă pe spate şi rămase în aşteptare, studiindu-l atent pe Jon.

Smith avea nevoie să plaseze briceagul între perne, însă treaba era imposibilă dacă nu reuşea să-l facă pe Cruyff să-şi mute privirea.

— Bineînţeles, *monsieur.* Vă înţeleg perfect. Apreciez că vă faceţi timp pentru mine. Jon începu să-i prezinte lui Cruyff cercetările pe care St. Germain le desfăşura în legătură cu noul virus. La USAMRIID progresăm însă foarte greu, îi explică el. Mult prea greu. Oamenii mor pe capete în Zimbabwe. Cu deplasările astea continue între ţări şi continente, nu se ştie unde va lovi virusul data următoare. Poate chiar aici, la Hong Kong.

— Hmm. Da. Asta ar fi o adevărată catastrofă. Oraşul nostru este foarte aglomerat. Însă nu înţeleg cum aş putea să vă ajut. Cruyff continua să-l fixeze.

Jon se aplecă spre el cu o expresie îngrijorată.

— Filiala dumneavoastră de cercetări farmaceutice are preocupări în domeniul hantaviruşilor şi...

Cruyff îl întrerupse, începând să-şi piardă răbdarea:

— BioMed et Cie se află în Belgia, domnule maior. La mii de kilometri distanţă de locul ăsta. Aici, în Hong Kong, cel puţin în biroul acesta, principalul nostru domeniu de activitate este marketingul. Mi-e teamă că nu prea am ce să vă ofer şi...

Fu rândul lui Jon să-l întrerupă pe Cruyff:

— Ştiu de filiala din Belgia. Însă Donk & LaPierre mai are o echipă de microbiologi care lucrează într-un laborator din China continentală. La aceşti oameni de ştiinţă mă referream eu. După cum am înţeles, oamenii dumneavoastră au înregistrat progrese în studiul hantaviruşilor care au fost descoperiţi în zonă. Studiile pe care le-am făcut în legătură cu noul virus m-au condus la concluzia că e posibil ca acesta să fie transmis prin intermediul fecalelor de rozătoare, care se transformă în praf, sunt purtate de vânt şi ajung astfel să infecteze oamenii, exact cum se

întâmplă şi cu virusul Machupo în Bolivia şi în alte zone din America de Sud. Iar hantaviruşii pe care îi studiază oamenii dumneavoastră se transmit exact în acelaşi fel. Cu siguranţă sunteţi la curent cu cercetările lor, încheie Smith zâmbind candid.

— Bineînţeles, spuse repede Cruyff, care nu voia să dea dovadă de ignoranţă sau să pară că ar dori să ascundă ceva. De fapt, ce doriţi dumneavoastră să ştiţi? Bineînţeles, dacă informaţiile respective nu sunt cumva secrete.

— Bineînţeles, repetă Jon. Mă gândeam că, din moment ce Donk & LaPierre este o companie comercială, oamenii dumneavoastră de ştiinţă lucrează pentru obţinerea unor vaccinuri împotriva hantaviruşilor. În cazul acesta aş putea să stabilesc o nouă strategie de cercetare plecând de la ceea ce au obţinut ei până acum.

— Nu lucrează la nici un vaccin, domnule doctor St. Germain. Cel puţin eu n-am auzit de aşa ceva. Pe de altă parte, ei nu raportează rezultatele cercetărilor lor decât atunci când sunt pe deplin convinşi că există perspective promiţătoare de comercializare. Deşi e posibil ca oamenii noştri să facă cercetări în domeniul care vă interesează din motive pur experimentale, mă îndoiesc că sunt preocupaţi să găsească vaccinuri împotriva acelei clase de viruşi.

— Da? Cum aşa?

Pe faţa lui Cruyff apăru un zâmbet indulgent.

— Epidemii semnificative datorate viruşilor hemoragiei apar numai în ţările sărace. Cercetarea şi dezvoltarea costă extrem de mult în ziua de azi. Ştiţi şi dumneavoastră că ţările din lumea a treia pur şi simplu nu au bani pentru cercetare şi dezvoltare şi cu atât mai puţin pentru vaccinuri.

— Poate că nu. Cu toate acestea...

— Care ar fi în acest caz rezultatele investiţiilor noastre? Ce s-ar întâmpla cu acţiunile firmei dacă ne-am lansa în astfel de cercetări inutile? Avem datoria să protejăm banii acţionarilor noştri.

— Am înţeles. Deci nu poate fi vorba de vaccinuri.

Vocea lui Jon lăsă să transpară o oarecare dezamăgire.

Reveni imediat însă la tonul anterior.

— Aveţi totuşi nişte specialişti foarte buni aici. Poate că au descoperit ceva interesant în legătură cu hantaviruşii. Eu reuşesc să ajung foarte greu în Asia, aşa că îndrăznesc să sper că nu vă

veţi supăra prea tare dacă am să vă rog să-mi permiteţi să vizitez laboratoarele. Dacă aţi fi amabil să-mi permiteţi... la urma urmei, noi, oamenii de ştiinţă, învăţăm unii de la alţii. Poate aş putea să-i ajut şi eu pe ei.

Cruyff ridică din sprâncene.

— Cred că nu există nici un motiv să refuz aşa ceva. Va trebui, bineînţeles, să vă procuraţi singur documentele de intrare în ţară şi de transport, însă o s-o pun pe asistenta mea să vă scrie o scrisoare de recomandare şi să v-o trimită la hotel. La plecare, lăsaţi-i datele necesare. Cu ajutorul acestei scrisori poate veţi primi mai uşor aprobarea pentru deplasarea în China.

— Vă mulţumesc foarte mult. Scrisoarea dumneavoastră mă va ajuta cu siguranţă.

Briceagul pe care-l ascunsese în tot acest timp în palmă devenea parcă din ce în ce mai greu. Întrevederea se apropia de sfârşit şi totuşi nu avusese nici o ocazie să-l planteze. Încercă să se relaxeze, se aplecă şi făcu un semn cu capul spre două machete de corăbii care se aflau pe masa de lucru a lui Cruyff. Fixate de pereţii camerei se aflau alte patru astfel de machete, în cutii de sticlă.

— Vă admiram corăbiile, *monsieur.* Foarte frumoase. Dumneavoastră le-aţi făcut? E un hobby?

Cruyff începu să râdă şi făcu un semn cu mâna.

— Nu prea. Sunt opera unor profesionişti şi reprezintă machete ale unora dintre navele noastre de succes. Vedeţi dumneavoastră, Donk & LaPierre a fost la origine o companie de transporturi navale. Cruyff continua să se uite fix la Jon. Nu aruncase nici măcar o privire machetelor.

— Lucraţi în special cu firme chinezeşti? întrebă Jon cu un aer nevinovat.

Cruyff tresări.

— Firme chinezeşti? Nu, bineînţeles că nu.

— A, vă rog să mă scuzaţi. Mi s-a părut logic şi am remarcat că multe dintre machetele de corăbii au numele scris atât cu litere latine, cât şi cu caractere chinezeşti.

Cruyff aruncă o privire scurtă, involuntară, însă nu în direcţia vreuneia dintre machete, ci către un seif montat la loc vizibil pe peretele din stânga mesei sale de lucru.

Era tocmai ce-i trebuia lui Jon. Cu un fior de uşurare, el deschise repede pumnul şi îndesă cu degetul mare briceagul în spaţiul dintre perne.

Privirea lui Cruyff se întoarse imediat asupra sa.

— Nu e un motiv. Toate vasele înregistrate în Hong Kong au numele scris atât cu caractere chinezeşti, cât şi în alfabetul nostru.

— A, da, bineînţeles. Jon sări în picioare. Trebuia să-mi dau seama. Ei bine, nu vreau să vă mai răpesc din timpul dumneavoastră preţios. Aţi fost foarte amabil că m-aţi primit şi că mi-aţi permis să vă vizitez laboratoarele.

— A fost plăcerea mea, domnule doctor.

Jon ieşi zâmbind din încăpere şi închise uşa în urma lui.

Ajuns afară, se opri câteva clipe la biroul Walkiriei aceea încruntate şi-i lăsă numele hotelului în care stătea şi numărul camerei. Traversă apoi sala, îi zâmbi splendidei fete de la recepţie şi ieşi din sediul firmei pe uşile de sticlă.

Inima începu să-i bată cu putere când văzu că vine spre el un curier. Omul nu intră însă în birourile firmei Donk & LaPierre, ci trecu mai departe pe coridor. De îndată ce bărbatul se făcu nevăzut după colţ, Jon intră rapid la toaletă. Se închise într-o cabină, scoase dintr-un buzunar un mic dispozitiv de ascultare şi-l potrivi în urechea stângă. Aparatul nu era mai mare decât o bomboană, o altă găselniţă remarcabilă a celor de la cercetare şi dezvoltare. Aşteptă apoi suficient ca să-şi schimbe expresia feţei.

Cu un aer extrem de agitat, ieşi apoi vijelios de la toaletă şi se întoarse la Donk & LaPierre, trecu fără să se oprească prin faţa fetei de la recepţie, ca şi cum întoarcerea sa ar fi fost nu numai planificată, ci şi solicitată de cineva din interior şi, cu o fluturare din mână, o depăşi pe Brunhilda care rămăsese cu gura căscată.

— Cred că mi-a căzut briceagul, zise el în clipa în care pătrunse fără să se oprească în biroul lui Charles-Marie Cruyff.

Cruyff se lăsase pe spate în fotoliu şi vorbea încet la telefon. Apariţia lui Jon îl făcu să se oprească la mijlocul unui cuvânt.

— Ce? întrebă el.

Jon mormăia supărat.

— La naiba. Vă rog să mă scuzaţi. Cred că mi-am pierdut briceagul, repetă el. Ia să vedem, am stat aici şi... Jon se opri în faţa mesei lui Cruyff, cu faţa la el şi se uită prin încăpere ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte exact ce făcuse după ce intrase acolo.

Cruyff se încruntă.

— Am o convorbire foarte importantă, domnule doctor St. Germain. Vă rog să vă grăbiţi. Cruyff făcu o pauză ca să asculte

ceea ce-i spunea vocea din receptor.

Microfonul direcţional din urechea lui Jon îi permise acestuia să audă foarte clar sfârşitul convorbirii pe care o purta Cruyff.

Bărbatul făcuse mâna cupă în jurul microreceptorului şi vorbea în şoaptă.

— ... nu c*red. Nu, domnule, voia pur şi simplu nişte informaţii în legătură cu cercetările noastre privind hantaviruşii, în special dacă lucrăm la vreun vaccin contra lor. Dorea o invitaţie ca să viziteze laboratorul nostru din China. Poftim? Da, are motive bine întemeiate. Lucrează la USAMRIID, da, domnule. Cred că e vorba de o simplă coincidenţă. Poftim? Da, a pus o întrebare ciudată, dacă lucrăm în special cu firmele chinezeşti. Văzuse machetele de corăbii şi...*

Privirea lui Jon căzu pe sofa.

— Aha! Aici trebuie să fie! Se aşeză şi începu să caute printre perne.

— Sunt *sigur că vă înşelaţi, domnule.* Cruyff continua să-l privească încruntat în timp ce Jon căuta briceagul. *Cred că are puţin peste un metru optzeci, da; şi...*

Jon auzise destul. Trebuia să iasă înainte ca Cruyff să devină prea suspicios. Zâmbind victorios, luă briceagul din locul în care îl ascunsese şi-l ridică.

— Iată-l. Cred că mi-a căzut din buzunar. Vă rog să mă scuzaţi pentru deranj şi vă mulţumesc încă o dată, *monsieur* Cruyff.

Ieşi repede pe uşă, împingând-o într-o parte pe Walkiria îngrozită care sosise să vadă ce se petrece.

Câteva secunde mai târziu, Jon alerga pe coridor îndreptându-se spre lifturi. Singura uşă deschisă începuse să se închidă. Mări pasul, se strecură la timp în cabină şi apăsă pe buton.

Liftul porni să coboare şi Jon zâmbi amar în sinea sa: exista evident cineva mult mai important în companie chiar şi decât directorul executiv al filialei asiatice, atât de important încât Cruyff nu-şi permisese să-l lase să aştepte cât timp Jon căutase briceagul şi acel cineva dorise să ştie dacă maiorul Kenneth St. Germain lucra cu adevărat la USAMRIID... dacă acesta pusese vreo întrebare ciudată sau neaşteptată... Şi cum arăta exact acest maior.

Care era oare semnificaţia privirii pe care Cruyff o aruncase îngrijorat în direcţia seifului în clipa în care îl întrebase despre relaţiile pe care le avea Donk & LaPierre cu firmele chinezeşti?

Manila

Întins sub cearşafurile de mătase din patul cu baldachin din mijlocul camerei cu tavan înalt ce găzduise pe vremuri nobili spanioli, Ralph McDermid mormăia la telefon. Plăcuta moleşeală şi buna dispoziţie se risipiseră.

— Şi altceva?

La celălalt capăt al firului, Charles-Marie Cruyff terminase să-l descrie pe bărbatul care-i pusese întrebări pentru care ar fi putut folosi telefonul sau e-mail-ul, fără să mai bată tot drumul până în Hong Kong şi care se interesase şi despre legăturile pe care le avea Donk & LaPierre cu firmele chinezeşti.

— Cred că e trecut cu puţin de patruzeci de ani, spuse Cruyff. Suplu. Arată ca şi cum ar fi făcut multe exerciţii fizice la viaţa lui sau ar fi practicat vreun sport.

— Păr închis la culoare pieptănat pe spate?

— Nu, domnule. Un fel de blond închis, cu cărare într-o parte. Sunt sigur...

— Bine. Şi stă la Shangri-La Hotel? În Kowloon?

— Acolo ar trebui să-i trimit scrisoarea de recomandare.

— Mai aşteaptă câteva ore. Să ajung eu mai întâi în Hong Kong.

— Foarte bine, domnule McDermid. Însă sunt sigur că e cu adevărat St. Germain. Nu uitaţi că întrevederea a fost stabilită de cei de la USAMRIID prin intermediul sediului nostru central din Anvers.

— Poate că ai dreptate, Charles-Marie. Poate că omul nu vrea decât să-i viziteze pe oamenii noştri de ştiinţă. Mai vorbim după ce ajung eu acolo. Între timp, te rog să te ocupi de problema aceea urgentă.

— Bineînţeles, domnule McDermid.

McDermid închise telefonul şi se lăsă pe spate cu ochii închişi. Nu-i revenise nici buna dispoziţie, nici moleşeala. Când fata îşi făcu apariţia din baie, goală şi parfumată, el deschise ochii şi o concedie cu o mişcare scurtă a mâinii. Imediat după plecarea ei, McDermid apucă receptorul telefonului şi formă un număr.

La capătul celălalt al firului, vocea bine cunoscută răspunse imediat.

— Da?

— Eu sunt. E posibil totuşi ca problema aceea din Shanghai să

nu fie încă rezolvată. McDermid îl descrise pe omul de ştiinţă de la USAMRIID şi incursiunea acestuia la sediul firmei Donk & LaPierre, în timp ce interlocutorul său asculta şi-l întrerupea din când în când cu întrebări pertinente.

Pe măsură ce prezenta situaţia, McDermid simţea că se linişteşte. Bărbatul cu vocea aceea educată de la capătul celălalt al firului reprezenta cheia viitorului său. Acum, de când îl avea de partea sa, Grupul Altman, care şi aşa cunoscuse o evoluţie spectaculoasă, putea ajunge pe culmi nebănuite. În clipa în care convorbirea luă sfârşit, zâmbetul reapăruse pe buzele lui McDermid.

Basra, Irak

De cele mai multe ori când accepta să execute misiuni pentru americani, lui Ghassan îi revenea în minte ziua aceea în Bagdad în care, deşi îşi aştepta cu resemnare moartea, scăpase nu atât din mila lui Allah, cât mai ales datorită vanităţii soldaţilor din Garda Republicană. Încercuit în prăvălia sa, apărându-l pe doctorul Mahuk, nu avea nici o şansă de supravieţuire. În încăpere năvăliseră mai mulţi soldaţi şi-l ridicaseră pe doctorul lipsit de apărare. Pe el nici nu-l observaseră şi ceilalţi uitaseră cu totul de el, preocupaţi de doctor.

Ghassan se târâse singur până afară, lăsând în urmă o dâră de sânge. Mai multe mâini îl traseră imediat, ajutându-l să se ascundă, în urma acelei întâmplări nu numai că se alesese cu o rană din cauza căreia rămăsese şchiop, dar învinsese frica şi îşi dedicase viaţa eliberării ţării sale. Prin intermediul doctorului Mahuk, luase legătura cu americanii şi începuse să le facă diverse servicii, urmând indicaţiile pe care o voce misterioasă i le transmitea prin telefon.

În seara aceea, Ghassan urma să întreprindă o astfel de acţiune în folosul americanilor. Îmbrăcat în negru, se ghemuise pe acoperişul clădirii situate chiar lângă cea care reprezenta ţinta sa: un bloc de cărămidă cu cinci etaje care purta încă urmele gloanţelor şi schijelor trase atât de americani, cât şi de soldaţii din Garda Republicană. Clădirea găzduia birourile locale ale firmei Tigris Export-Import Ltd., Substanţe Chimice pentru Agricultură, una dintre puţinele companii din Irak care avea aprobare să întreţină relaţii comerciale cu lumea exterioară. În

depărtare se distingeau masivele statui din bronz ale celor o sută unu martiri căzuţi în războiul sfânt împotriva Iranului. Statuile se aflau la câteva cvartale distanţă şi marcau faleza care se întindea de-a lungul canalului. După mai mulţi ani de inactivitate, canalul fremăta din nou de ambarcaţiuni care îşi croiau drum spre sau dinspre Shatt al Arab. Luminile de la bordul lor clipeau liniştitor în noapte.

Într-un târziu auzi mişcare la intrarea în clădire. Se ridică uşor deasupra parapetului. Echipa care făcea curăţenie ieşea din clădire. Şeful de echipă încuie uşa şi îşi ajunse oamenii din urmă. Era timpul ca Ghassan să treacă la acţiune. Fixă un cablu subţire de hamul pe care-l avea în jurul mijlocului, trase adânc aer în piept şi îşi dădu drumul peste parapet. Ajuns la primul rând de ferestre, îndepărtă o porţiune din geam cu ajutorul unei ventuze şi al unui cutter pentru sticlă. Băgă mâna prin gaura astfel formată, deschise fereastra şi se furişă în interior. Nu era absolută nevoie să ascundă urmele pătrunderii sale în clădire; ceea ce conta era să-şi ducă misiunea la bun sfârşit fără să fie descoperit.

Mişcându-se rapid, fără să facă zgomot, trecu prin faţa mai multor birouri. Ajunse în sfârşit în faţa uşii de la biroul directorului. Intră, aprinse lanterna minusculă şi se îndreptă spre fişetele cu dosare. Căută până găsi dosarul: întreprinderile Dragonul Zburător, Shanghai. Parcurse documentele cu atenţie şi treaba asta îi luă mai mult timp decât se aştepta fiindcă toate erau scrise în engleză.

Asta era. Cel de-al cincilea document – o factură. Cu răbdare, începu să compare conţinutul listei cu ceea ce-i dictase americanul la telefon. După ce se convinse că cele două liste erau identice, avu un sentiment de satisfacţie. Factura din mâna lui era corectă. După scurtul său moment de triumf, Ghassan introduse documentul într-un plic din plastic pe care-l avusese fixat sub cămaşă, băgă la loc dosarul în sertar, ieşi din birou şi alergă spre fereastra pe unde intrase în clădire. Îşi prinse din nou cablul, îşi dădu drumul pe fereastră şi câteva secunde mai târziu se afla pe acoperiş. Îndesă echipamentul într-un săculeţ pe care-l fixă la centură şi coborî în stradă pe scara de incendiu. Ajuns jos, rămase câteva clipe ascuns în penumbră, cercetând atent împrejurimile.

Un vehicul plin cu soldaţi din Garda Republicană trecu încet pe stradă.

În clipa în care maşina nu se mai văzu, Ghassan o luă la fugă. Până să ajungă acasă, fu nevoit să se mai ascundă de două ori pentru a se feri din calea patrulelor din Gardă. Ajunse în cămăruţa sa chiar când soarele începuse să-şi facă simţită prezenţa deasupra golfului Shatt al Arab. Fără să aştepte să-şi revină după emoţiile nopţii, scoase la iveală telefonul mobil care era ascuns sub una dintre plăcile din duşumea şi formă numărul americanului. Nu avea nici cea mai mică idee unde se afla biroul acestuia. Nu-l întrebase niciodată şi nici americanul nu fusese prea dornic să-l informeze.

— Aşa primeşti tu ordinele, Ghassan? Cât de eficienţi sunt americanii ăştia! Asta e, au o grămadă de posibilităţi la care noi nu avem acces.

Ghassan se întoarse brusc. Faţa celui care vorbise era ascunsă în umbră, în timp ce pistolul pe care individul îl ţinea în mână reflecta o rază a soarelui care începea să se ridice deasupra orizontului.

— Dă-mi telefonul şi documentul.

Teama de a fi descoperit era ceva ce devenise parte din viaţa de zi cu zi a lui Ghassan şi el se antrenase îndelung pentru acest moment. Fără să-şi îngăduie vreun moment de reflecţie sau de regret, Ghassan sparse fiola cu cianură pe care o avea ascunsă în măsea, apoi aruncă telefonul pe podea şi-l sfărâmă cu piciorul. O durere insuportabilă îi cuprinse stomacul. Simţi că se prăbuşeşte într-o mare de întuneric. Dar între timp, zvârcolindu-se de durere, îl cuprinse furia: moartea nu însemna nimic. Reuşita era totul şi el nu reuşise.

18

Washington, D.C.

Charles Ouray, şeful personalului, străbătea în lung şi-n lat sufrageria pustie din reşedinţa de la Casa Albă. Se apropiau zorile şi o lumină palidă începea să-şi facă loc prin ferestre. Din când în când ducea mâna spre buzunarul de la cămaşă unde spera să găsească pachetul de ţigări care dispăruse însă de acolo cu nouăsprezece ani în urmă, când renunţase la fumat. Faţa triunghiulară a bărbatului abia trecut de şaizeci de ani era mohorâtă, iar mişcările lui încordate.

Îşi privea ceasul din cinci în cinci minute. Se întoarse de cum auzi uşa de la dormitorul preşedintelui deschizându-se.

Sam Castilla îşi făcu apariţia cu mişcări vioaie, îmbrăcat într-un costum bine croit care îi scotea în evidenţă trupul solid, dar zvelt.

— Când trebuie să apară ambasadorul, Charlie?

— În douăzeci de minute, domnule. Mi s-a părut supărat. Foarte supărat. Mi-a atras atenţia că subiectul întrevederii este extrem de serios şi mi-a zis că dumneavoastră ştiţi despre ce este vorba. Dorea o întâlnire imediată. De fapt, aproape că a cerut *pretins.*

— Aşa, deci.

Ouray nu avea de gând să se lase aşa uşor.

— Ştiţi, domnule preşedinte?

— Ce să ştiu, Charlie?

— Ce-i în capul chinezului.

— Da, răspunse simplu preşedintele.

— Însă eu nu?

Preşedintele se simţi stânjenit, dar nu zise nimic.

Ouray continua să-l privească fix. Uneori era mai greu să-i smulgi preşedintelui o informaţie decât să pătrunzi la Fort Knox. Într-un târziu zise gânditor:

— Scurgerile astea de informaţii ne-au făcut pe toţi paranoici. Am descoperit că nici eu nu i-am spus asistentului meu despre întrunirea în legătură cu alocarea fondurilor pentru programele de apărare. Şi Clarence a fost în preajma mea în toţi aceşti

douăzeci de ani. Pot să garantez pentru el cu viaţa mea.

Preşedintele oftă din greu.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spun şi ţie.

Se opri ca şi când nu ar fi fost pe deplin convins. Apoi se încruntă şi dădu din cap, semn că se hotărâse.

— E vorba de un cargou chinezesc numit *The Dowager Empress.* A ieşit din Shanghai la începutul lunii şi se îndreaptă spre Basra. Suntem în posesia unui raport neconfirmat, însă provenit dintr-o sursă demnă de toată încrederea, că nava asta transportă zeci de tone de tiodiglicol şi clorură de tionil.

Ouray se holbă la el.

— Gaze iritante şi paralizante? La fel ca în cazul *Yinhe.*

— Şi asta într-o lume mult mai ambiguă, mai complicată şi mai periculoasă decât cea de pe vremea războiului rece. O lume care te face să te gândeşti cu nostalgie la zilele când totul se reducea la doi giganţi păroşi, cu bâte, care se pândeau unul pe altul. Nu era o lume mai bună, Charlie, însă totul era mai simplu. Acum avem un singur gigant adevărat, unul bolnav, unul adormit şi o mie de lupi încercând să ne muşte de călcâie şi gata să ne sară la beregată la cea mai mică clipă de neatenţie.

Ouray aprobă dând din cap.

— Şi ce l-a provocat pe ambasador?

— Au descoperit probabil că avem o fregată pe urmele vasului lor. Preşedintele vorbea acum cu o voce gravă. Am sperat că vom avea mai mult timp. Făcu o pauză. Am motive să cred că Beijingul nu este sau nu a fost la curent cu ceea ce transportă vasul acela. Că e vorba de o afacere privată. Însă asta nu prea contează, nu?

— Doar dacă putem dovedi că avem dreptate.

— Exact.

— Şi putem dovedi? întrebă plin de speranţă Ouray.

— Nu încă. La asta lucrăm acum.

Cei doi bărbaţi rămaseră o vreme în picioare, fără să zică nimic, uitându-se în jos, spre pantofii lor bine lustruiţi, în timp ce preşedintele se pregătea pentru apropiata întrevedere. În curând avea să înceapă baletul acela pe care-l ura atât de mult. Poză, ameninţări, încercări de conciliere, fandări verbale şi minciuni crase. Tragere de timp. Complicatul dans diplomatic care se putea solda atât de uşor cu un final dramatic.

Preşedintele oftă, îşi descheie haina şi îşi potrivi pantalonii.

— Bine, hai să mergem să vorbim cu Excelenţa Sa. Îşi frecă

palmele. Să înceapă lupta.

În Biroul Oval, în faţa mesei de lemn a şefului statului, preşedintele şi şeful de personal aşteptau politicos, în picioare, intrarea ambasadorului Wu Bangtiao. Ambasadorul Republicii Populare Chineze era un bărbat mic de statură, cu mişcările, repezi şi agile ale fostului fotbalist internaţional. Era îmbrăcat agresiv, într-un costum stil Mao albastru închis, însă zâmbetul de pe faţa lui, deşi abia schiţat, era amabil, chiar prietenos.

Preşedintele recepţionă imediat complexul mesaj şi se uită cu coada ochiului la Ouray. Pe chipul acestuia plutea un zâmbet uşor şi preşedintele îşi dădu seama că mult încercatul său tovarăş receptase şi el mesajul.

— Sunt încântat că aţi putut să mă primiţi atât de repede, domnule preşedinte, spuse Wu Bangtiao cu un accent cantonez moderat, deşi preşedintele ştia că putea vorbi o engleză britanică perfectă. Ambasadorul studiase ani de zile la Christ Church şi la University of London. Cunoaşteţi desigur, domnule preşedinte, motivul alarmei mele subite. În ciuda semnalelor pozitive, ambasadorul nu întinse mâna.

Preşedintele făcu un semn către Ouray.

— Îl cunoaşteţi pe Charles Ouray, şeful personalului, nu-i aşa, domnule ambasador?

— Am avut de multe ori plăcerea să mă întreţin cu dânsul, răspunse Wu Bangtiao ridicând cu o notă vocea ca să arate că remarcase schimbarea subiectului.

— Atunci de ce nu ne-am aşeza? zise cordial Castilla.

Făcu un semn cu mâna spre unul dintre cele două fotolii confortabile din piele din faţa mesei sale de lucru. După ce ambasadorul se aşeză, preşedintele ocoli masa şi luă loc şi el în largul său fotoliu. Ouray îşi trase un scaun lângă perete, la o oarecare distanţă de preşedinte. Ambasadorul abia atingea podeaua cu vârful picioarelor; fotoliile fuseseră proiectate pentru mult mai înalţii proprietari de ferme din New Mexico, acesta fiind bineînţeles şi motivul pentru care preşedintele îl aşezase acolo.

Stăpânindu-şi cu greu zâmbetul, preşedintele se lăsă pe spate şi zise amabil:

— În ceea ce priveşte motivul pentru care vă aflaţi aici, domnule ambasador Wu, nu am nici cea mai mică idee. De ce nu îmi spuneţi dumneavoastră despre ce este vorba?

Ochii lui Wu se făcură parcă şi mai mici, iar zâmbetul îi dispăru complet de pe buze.

— Unul dintre cargourile noastre aflate în apele internaţionale raportează că este urmărit de dumneavoastră. Fregata *USS John Crowe* îl ţine sub supraveghere.

— Sunt siguri că fregata nu are întâmplător acelaşi curs, domnule ambasador? interveni Charles Ouray.

Privirea lui Wu deveni de gheaţă. Se întoarse spre Ouray.

— Din moment ce vasul dumneavoastră de război este mult mai rapid decât un simplu cargou, însă menţine de multă vreme aceeaşi poziţie în spatele navei noastre, singura concluzie pe care o putem trage este că *Empress* este urmărit de *Crowe.*

— Eu n-aş spune că e singura concluzie, zise preşedintele cu o voce calmă. Pot să vă întreb unde exact se află nava dumneavoastră?

— În Oceanul Indian. Ambasadorul îşi privi ceasul. Sau e posibil să fi intrat deja în Marea Arabiei.

— Aha. Şi destinaţia navei este Y?

— Cu tot respectul cuvenit, domnule preşedinte, Y nu cred că asta are vreo importanţă. Vasul se află în apele internaţionale acolo unde dreptul de trecere spre orice port aparţine oricărei naţiuni suverane de pe glob.

— Domnule ambasador, amândoi ştim că astea-s fleacuri. Toate naţiunile îşi protejează interesele. Naţiunea dumneavoastră face acest lucru. A mea face la fel.

— Şi ce interes protejează Statele Unite atunci când hărţuiesc un vas comercial neînarmat, aflat în apele internaţionale, domnule preşedinte?

— Tocmai asta încercam să vă spun, domnule ambasador Wu. Din moment ce nu am fost informat despre *Crowe,* nu am detalii, nu ştiu nici măcar dacă cargoul dumneavoastră este chiar atât de aproape de fregata noastră, aşa cum pretindeţi. Însă presupun că, dacă ce spuneţi dumneavoastră e corect, situaţia nu poate fi decât rezultatul unei operaţiuni de rutină, planificată din timp de Marina noastră.

— Este o operaţiune de rutină pentru Marina comercială să urmărească nave chinezeşti?

Preşedintele explodă:

— Asta-i o prostie şi o ştiţi al naibii de bine! Oricare ar fi motivul pentru această presupusă urmărire, o să-l aflu. Asta e tot, domnule ambasador?

Wu Bangtiao nici nu clipi. Se ridică.

— Da, domnule preşedinte. Cu excepţia faptului că guvernul

meu m-a însărcinat să vă informez că ne vom proteja dreptul de a naviga liber în orice loc din apele internaţionale, inclusiv împotriva interferenţelor sau atacurilor din partea Statelor Unite.

Preşedintele se ridică şi mai repede.

— Transmiteţi guvernului pe care îl reprezentaţi că în cazul în care cargoul dumneavoastră violează legi internaţionale, regulamente şi limitări acceptate, ne rezervăm dreptul de a interveni pentru a stopa o asemenea violare.

— Voi prezenta guvernului meu punctul dumneavoastră de vedere. Wu înclină capul spre Castilla, făcu un semn către Ouray, se întoarse cu graţie şi părăsi Biroul Oval.

Preşedintele privea uşa care se închisese în spatele lui Wu Bangtiao fără să o vadă cu adevărat. Charlie Ouray privea în aceeaşi direcţie.

După un timp, preşedintele rosti cu voce tare concluzia la care ajunsese:

— Chinezii nu ştiu ce transportă *Empress.*

— Nu. Însă schimbă asta cu ceva situaţia?

— În mod normal, răspunsul ar trebui să fie nu.

Castilla îşi freca gânditor bărbia.

— Numai că s-a comportat mai reţinut decât ne-am fi aşteptat. Nu eşti de acord?

Ouray îşi prinse palmele între genunchi şi se aplecă încruntat.

— Nu sunt prea sigur. Ultima parte a sunat exact ca o ameninţare standard, aceeaşi poză ca de obicei.

— *Pro forma.* Exact la ce trebuia să ne aşteptăm. Însă Wu este un maestru desăvârşit al nuanţelor şi am avut impresia că reprezentaţia pe care ne-a oferit-o de data asta sugerează că avertismentul a fost formal. De fapt a vrut să ne ofere un indiciu că atitudinea lui e numai poză.

— Poate că aveţi dreptate. Însă ştie că noi minţim în legătură cu *Crowe.*

— Bineînţeles că ştie, însă şi aici m-a lăsat în pace. Nu m-a contrazis şi nu ne-a transmis avertismentul ăla decât atunci când l-am dat afară, când nu mai avea de ales decât între a-l transmite şi a pleca cu coada între picioare.

— Nu şi-a folosit nici el toate armele, asta-i sigur. Însă purta armura Mao.

— Prezentarea lui a fost ambiguă, concluzionă preşedintele. Da, ăsta a fost mesajul. Beijingul, sau cel puţin o majoritate din Comitetul Permanent, nu ştie nimic. Bineînţeles că, indiferent de

circumstanţe, nu pot permite batjocorirea Chinei în văzul lumii. Pe de altă parte, mi-au dat de înţeles că nu doresc o confruntare. Nu vor da nimic publicităţii, cel puţin deocamdată. Ne lasă oarece libertate de mişcare şi un răgaz.

— Da, dar pentru cât timp?

— Cu noroc, cel puţin până când *Empress* va ajunge atât de aproape de Basra încât vom fi nevoiţi să facem noi prima mişcare. Preşedintele clătină din cap nemulţumit. Sau până când toată afacerea transpiră, sau explodează, sau se linişteşte de la sine.

— Atunci trebuie să ţinem şi noi totul sub tăcere.

— Şi să obţinem dovada.

— Da, zise Ouray. Însă am o propunere.

— Care?

Ouray rămase aplecat de parcă îl durea rău stomacul. Faţa lui îmbătrânită părea fragilă.

— După ce v-am ascultat pe dumneavoastră şi pe Wu, am înţeles şi mai bine de ce e nevoie să păstrăm un secret absolut. Cu toate astea, fiindcă guvernul chinez a trecut la ameninţări, cred că e momentul să-i informaţi pe secretarul Apărării, pe secretarul de stat şi pe vicepreşedintele Erikson. Stanton şi Padgett trebuie să fie pregătiţi. Şi dacă, Doamne fereşte, vi se întâmplă ceva, vicepreşedintele e cel care va trebui să rezolve situaţia. În cazul acesta ar trebui să intre foarte repede în miezul problemei. S-ar putea să nu mai fie timp. Castilla căzu pe gânduri.

— N-ar trebui să le spunem şi celorlalţi şefi de stat-major?

— Deocamdată cred că e suficient că ştie Brose. Ceilalţi ar putea deveni prea nerăbdători să apese pe trăgaci şi asta ar complica şi mai mult lucrurile.

— OK, Charlie. Sunt de acord. Stabileşte o întâlnire. Cheamă-l şi pe Brose.

— Da, domnule. Vă mulţumesc.

Rămas singur, preşedintele se întoarse spre ferestrele înalte din spatele mesei sale de lucru. Pentru câteva secunde, în faţa ochilor îi apăru imaginea unui băieţel şi preşedintele zâmbi. Băieţelul era aşa cum fusese şi el cândva, prea înalt pentru vârsta lui şi cu un păr blond încâlcit. Copilul ridica nerăbdător braţele spre un bărbat. Acesta se apleca spre copil, însă faţa lui era neclară. Copilul nu putea să distingă chipul, nu putea să-şi vadă tatăl.

Hong Kong

Jon se strecură printre trecătorii din faţa clădirii în care se afla sediul firmei Donk & LaPierre, apoi traversă Stanley Street şi se îndreptă spre o cofetărie Dairy Farm. Sunetele stridente ale claxoanelor şi înjurăturile în chineză umpleau aerul. Comandă o ceaşcă de cafea şi rămase în aşteptare urmărind intrarea în clădirea de vizavi. După ce se convinse că de acolo nu iese în goană nici un gardian în uniformă sau civil ca şi cum ar căuta pe cineva, îşi termină cafeaua şi opri un taxi care să-l ducă la hotel.

Mereu în stare de alertă, privi tot timpul înjur cât taxiul înaintă prin traficul aglomerat, coti spre tunelul care trecea pe sub port, traversă cartierul Kowloon şi opri în sfârşit în faţa hotelului Shangri-La. Ajuns în camera sa, Jon se lăsă să cadă pe pat şi scoase telefonul celular ca să-l sune pe Fred Klein pe linia protejată. Ca de obicei Klein se afla la masa sa de lucru din Clubul de Iahting Anacostia.

— Fred, tu te duci vreodată acasă? Jon îşi imagina biroul întunecos, cu draperiile trase care transformau ziua într-o noapte perpetuă.

Klein ignoră întrebarea.

— Să înţeleg că te descurci bine acolo.

— Până acum da. Jon ezită, cu un gust amar în gură. Am făcut însă o greşeală.

— Cât de gravă?

— Greu de spus. Îi relată cum sunase la Donk & LaPierre. E clar, ori Jan Donk nu există, ori numărul acela de telefon nu era public, ori amândouă. Probabil că era un număr special pe care-l ştia numai Yu Yongfu şi apelul meu nu a sunat deloc ca fiind din partea unui antreprenor chinez.

— Poate e un număr folosit special în afacerea cu *Empress.*

— Mă rog, important e că cei de la Donk & LaPierre ştiu acum că cineva neautorizat este în posesia numărului, ştiu că persoana respectivă se află în Hong Kong şi e posibil să se intereseze de *Empress.* Indivizii s-au speriat destul de tare ca să trimită oameni înarmaţi la cabina telefonică din care am sunat. Ceea ce mă face să trec la următoarea problemă.

— Abia aştept s-o aud. Vocea lui Klein era obosită, uşor iritată. Eşti sigur că eşti în stare să duci la bun sfârşit misiunea asta,

colonele?

— Oricând doreşti să mă aduci acasă, te rog s-o faci, mârâi Jon.

— Scuză-mă, Jon. Speram să-mi dai o rază de speranţă fiindcă aici lucrurile nu stau deloc bine.

— Ai necazuri?

— Chinezii au descoperit că le urmărim vasul. Ambasadorul lor a început să facă valuri, ca să folosesc o metaforă nautică.

— Au început să apară consecinţe?

— Preşedintele e de părere că nu încă. Deocamdată par interesaţi numai să-şi desfăşoare baletul verbal. Ştim amândoi că situaţia asta nu poate să dureze. Dă-mi şi o veste bună înainte de a mă întrista şi mai mult cu cea de-a doua problemă. Ai aflat ceva la întâlnirea pe care ai avut-o la Donk & LaPierre?

— Trei lucruri. Cruyff, directorul executiv, are ascuns ceva în seif şi devine foarte nervos atunci când este întrebat de legăturile pe care le are cu firmele chinezeşti.

— Mi-ai spus două până acum.

— Cel de-al treilea e cel mai important. E implicată aici o persoană mult mai sus-pusă B cineva căruia Cruyff îi dă raportul şi care ştie cum arăt şi că am fost în Shanghai.

Jon îi descrise cum se desfăşurase întâlnirea, precum şi cum se furişase înapoi să tragă cu urechea.

— Nu trebuie decât să-l identific pe şeful lui Cruyff din Antwerpen.

— Cum Cruyff vorbea cu persoana respectivă în engleză B nu în franceză sau flamandă B nu cred că raporta cuiva în Antwerpen. Nu, indiferent cine este acest şef, el se află aici, în Hong Kong. Peruca mea blondă cred că le-a ridicat exact atâtea semne de întrebare cât să-i ţină un pic pe loc, însă mai devreme sau mai târziu mai mult ca sigur că-şi vor trimite oamenii la hotel. Am nevoie de informaţii despre cel din vârf ca să ştiu ce am de făcut.

— În zilele astea, cu atâtea conglomerate internaţionale, n-ar mai mira pe nimeni ca şefii din Belgia să fie britanici sau americani. Însă ai dreptate, o să aflu despre cine e vorba. Ce ai de gând să faci acum?

— Să mănânc. O masă bună. Şi să dorm. O noapte întreagă de somn e ceva la care visez de multă vreme.

— Eu nu dorm şi nici preşedintele.

— E dimineaţă la voi.

— Un amănunt nesemnificativ. Pune-ţi celularul şi pistolul sub pernă. O să te sun în curând, colonele. Vise plăcute.

În aer, undeva în drum spre Hong Kong

Ralph McDermid privea avionul cel mai luxos al companiei B un 757 modificat, prevăzut cu bucătărie, sală de consiliu, lambrisată cu lemn de cireş şi dormitor B ca pe mijlocul său personal de transport. De fapt, utilizarea gratuită a aparatului de zbor era prevăzută în contractul de patruzeci de pagini pe care-l semnase la angajare şi care mai includea bineînţeles opţiuni privind acţiuni, asigurări, posibilitatea de a folosi gratuit maşinile companiei, servicii de curăţenie, apartenenţa la diverse cluburi precum şi posibilitatea de a utiliza reşedinţe şi apartamente pe tot globul.

Pe jumătate adormit de zumzetul motoarelor, tocmai se lăsase pe spate şi îşi pusese picioarele pe birou, când telefonul începu să sune. Era Feng Dun.

Lui McDermid îi pieri toropeala pe dată.

— Unde naiba ai fost? Am încercat de trei ori să dau de tine.

Feng replică rece:

— Am făcut cercetări şi am dat telefoane, tai-pan.

McDermid nu era niciodată sigur că Feng nu folosea acest vechi titlu onorific ca pe o insultă. În secolul XIX, chinezii îi numeau astfel pe întreprinzătorii europeni şi americani care scoseseră averi din Hong Kong şi China fără să dea prea mult în schimb.

Însă McDermid avea nevoie de Feng, aşa că se mărgini să-l întrebe:

— Ce ai aflat?

— Li Kuonizi a dispărut. A fost văzută în casa tatălui ei, apoi a dispărut. Nimeni nu ştie unde. Nici personalul de serviciu, nici cei de la Dragonul Zburător.

Treaba asta îl îngrijoră pe McDermid. Acum, că Yu Yongfu se sinucisese, soţia lui putea deveni deosebit de periculoasă. Foarte multe depindeau de cât de tare o afectase moartea soţului şi cât de mult o îngrijora soarta copiilor ei.

— Tatăl ei nu ştie unde se află? întrebă McDermid.

— Aşa pretinde.. Copiii sunt cu el. O să-l supraveghez îndeaproape.

— Nu. Pune pe altcineva să facă asta. Tu ai altă misiune.

— Despre ce este vorba?

— Jon Smith. E posibil să fi apărut în Hong Kong.

La celălalt capăt, Feng clănţăni din dinţi, brusc interesat.

— Individul ăsta e ca un şarpe noaptea. Continuă să-şi facă apariţia unde te aştepţi mai puţin. Nu m-ai avertizat că are un asemenea talent.

McDermid îşi stăpâni o replică dură.

— Bănuiesc că se află în căutarea celui de-al treilea exemplar al facturii. Ştiu ce acoperire foloseşte şi unde locuieşte. Cât timp îţi trebuie să ajungi la Hong Kong şi să-l ucizi?

19

Sâmbătă, 16 septembrie
Hong Kong

Mai era o oră până să răsară soarele. Micuţul chinez scoase cheia care se potrivea la toate uşile dintr-unul din buzunarele capotului femeii care avea grijă de hotel pe timpul nopţii şi începu să-i tragă trupul inert spre toaletă. Carnea moale, flască îi provocă greaţă prin lipsa ei de viaţă, ca un sac de orez din care se scursese jumătate din conţinut. Bărbatul închise uşa toaletei şi o încuie.

Numele lui era Cho. Abia trecuse de douăzeci de ani, dar arăta mult mai tânăr. Inima îi bătea cu putere. Deşi trecuse prin multe experienţe de acest gen şi era un adevărat profesionist, nu reuşea să scape de o teamă teribilă. Înfăţişarea sa de adolescent îi permitea să pătrundă în locuri în care cei mai în vârstă nu aveau acces. Căpătase din această cauză mai multe misiuni foarte bine plătite şi nu dăduse greş niciodată.

Cho alergă pe coridor până găsi camera pe care o căuta. Introduse cheia în broască, apoi împinse uşor uşa până când aceasta se opri în lanţul dinăuntru. Rămase pe loc şi ascultă.

După ce se convinse că din interior nu vine nici un zgomot şi nu se aprinde nici o lumină, trase înapoi uşa un centimetru, introduse în crăpătură o sculă subţire pe care şi-o meşterise singur şi deblocă lanţul. După ce strecură instrumentul înapoi într-un buzunar special al blugilor săi negri, tânărul se furişă în camera cufundată în beznă, închise fără zgomot uşa şi se lipi de peretele din stânga.

Stătea nemişcat, cu spatele lipit de perete, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul din cameră. Putea să simtă în beznă căldura şi umezeala răsuflării umane – prada sa se afla undeva în această încăpere, dormind, respirând profund. De undeva, din depărtare, pătrundeau prin draperiile groase zgomotele traficului nocturn, mult atenuate. Nu se mai auzea nici un alt sunet, nici o mişcare.

Tânărul înaintă câţiva paşi. În sandale cu talpa flexibilă, nu

făcea nici un zgomot pe covorul de pluş. Găsi patul. Bărbatul era întins pe spate, respirând ritmic, fără să ştie că în câteva secunde va rămâne fără suflare.

Se ivise o problemă: bărbatul era acoperit cu un cearşaf şi o pătură. Cho ezita. Să lovească prin pătură, chiar dacă nu cunoştea precis poziţia corpului, sau să încerce să dea la o parte învelitoarea, dezgolind pieptul bărbatului?

În clipa aceea îi văzu mâna. Era braţul drept al bărbatului şi atârna, ieşit de sub pătură, pe lângă marginea patului. Era la fel de inert ca şi cadavrul menajerei. Deodată, braţul se încordă involuntar. Ucigaşul urmări mişcarea care se transmise în sus spre umeri şi apoi spre pieptul ascuns sub pătură. Zâmbind satisfăcut, tânărul scoase un pumnal pe care îl avea ascuns la centura blugilor săi americani şi, ţinându-l cu vârful în jos, ridică mâna pentru lovitura fatală.

Jon îl vedea pe Charles-Marie Cruyff apropiindu-se de el printr-o ceaţă deasă, rânjind răutăcios şi ţinând un pumnal ascuţit în dinţi. O fregată americană se apropia de corabia pe care se aflau ei, însă Jon îşi dădu seama că aceasta va sosi prea târziu ca să-i poată fi de vreun ajutor. Cruyff avea capul acoperit cu o pânză roşie, legată la spate. Ajunsese lângă pat şi...

...Jon ridică pleoapele câţiva milimetri. Dar nu făcu nici o altă mişcare. Îl visase pe Cruyff, însă umbra aplecată peste patul său nu era a lui Cruyff. Nu era nici vis. În lumina slabă care pătrundea pe sub uşa dinspre coridor, umbra căpătase forma unui trup înclinat la mai puţin de jumătate de metru de el. Văzu ridicându-se o mână. Străfulgerarea unei raze de lumină reflectate pe o suprafaţă metalică. Un pumnal. Un pumnal care se repezi în jos spre el.

Jon ridică fulgerător mâna dreaptă şi prinse încheietura agresorului. Era atât de subţire încât avu senzaţia că o putea rupe. Apoi simţi muşchii puternici ai ucigaşului. Bărbatul se trase înapoi ca un animal sălbatic, zbătându-se nebuneşte să scape din strânsoare. Jon răsuci încheietura, urmărind să-l facă pe agresor să dea drumul cuţitului. Dar mâna acestuia era încleştată pe armă. Făcând eforturi disperate să se elibereze, ucigaşul se lăsă pe podea, trăgându-l şi pe Jon după el.

Jon căzu cu toată puterea peste celălalt bărbat. Brusc, bărbatul încetă să mişte. Respirând din greu, numai cu chiloţii pe el, Jon simţi brusc răcoarea din cameră. Se auzeau în depărtare

zgomotele înfundate ale traficului. Nici o mişcare dinspre adversarul său.

Continuă să-i strângă încheietura mâinii şi încercă să-i ia cuţitul cu cealaltă mână. Nu reuşi să dea de el. Pipăi rapid covorul în jurul braţului pe care îl strângea. Nici urmă de cuţit. Simţi însă ceva cald şi umed pe pieptul său. În aer plutea un miros slab, metalic, de sânge proaspăt. Instinctiv, căută pulsul la încheietura mâinii pe care o strângea. Nu simţi nimic.

Sări în picioare, aprinse lumina şi icni de uimire. Mânerul pumnalului ieşea din pieptul agresorului unde pătrunsese probabil când se prăbuşiseră amândoi pe podea. În jurul tăieturii, cămaşa neagră era impregnată cu sânge.

Jon trase adânc aer în piept. Porni spre telefonul de pe măsuţa de la marginea patului... şi se opri. Nu putea să sune la poliţia din Hong Kong. Aveau să-i pună o sumedenie de întrebări.

Se întoarse la cadavru şi văzu că sângele nu apucase încă să se scurgă pe covor. Luă micuţul corp în braţe. Era uşor ca al unui copil. Îl duse în baie, îl aşeză în cadă şi rămase acolo, în picioare, gândindu-se ce să facă.

Bâzâitul strident al telefonului celular îl făcu să se întoarcă brusc. Se repezi în dormitor şi scoase aparatul dintre aşternuturi.

— Fred? Am... Începu el disperat.

Fred Klein îl întrerupse, nerăbdător să-i comunice noutăţile:

— Am doi posibili candidaţi pentru personajul tău misterios – cel care se pare că e mai important la Donk & LaPierre chiar şi decât Charles-Marie Cruyff. Unul dintre ei este o descoperire de rutină. Cu celălalt însă, e o altă mâncare de peşte.

Jon aproape că nici nu auzise ce spunea Klein.

— Adineauri am ucis un om. Era atât de mic, ca un băiat de treisprezece ani prost hrănit. Dacă n-aş fi aprins lumina, nici nu mi-aş fi imaginat că poate fi vorba de un adult. Era...

Şocul celuilalt dură o secundă:

— Cum? Unde?

— A fost trimis să mă ucidă. E chinez. Aici, în hotel.

Surpriza lui Klein se transformase în alarmă.

— Corpul e încă acolo?

— În cada de baie. Nu a curs sânge pe covor. Avem noroc, nu? Eu am avut noroc. Era cât pe ce să mă ucidă. Un nenorocit flămând care avea nevoie de bani, plătit de nişte ticăloşi să mă ucidă. Eu am avut noroc, el nu.

— Calmează-te, colonele, se răsti Klein. Apoi, aproape blând:

Iartă-mă, Jon.

Smith trase adânc aer în piept ca să-şi revină. O clipă nu simţi decât dezgust că fusese atât de dornic de „aventura” care, sperase el, îl putea scoate din monotonia conferinţei pe teme medicale din Taiwan.

— OK, o să ascund cadavrul undeva. Nu vor găsi nici o urmă aici.

În timp ce vorbea, îi reveniră în minte cuvintele cu care începuse Klein discuţia: *Am doi posibili candidaţi pentru personajul tău misterios – cel care se pare că e mai important la Donk & LaPierre chiar şi decât Charles-Marie Cruyff. Unul dintre ei este o descoperire de rutină. Cu celălalt însă, e o altă mâncare de peşte.*

Undeva, adânc în sinea sa, simţi că-şi regăseşte echilibrul. Îl străbătu un val de mânie, urmat de un sentiment de acceptare. Pentru prima dată înţelese cât de importantă era pentru el convingerea că acţionează în numele unei cauze bune. Cum astfel ar putea cineva să-şi ducă misiunea la bun sfârşit?

Se grăbi să spună:

— Povesteşte-mi despre candidatul acela de „rutină” care ar putea fi marele şef al lui Cruyff.

— E posibil ca acesta să fie Louis LaPierre, îi spuse Fred Klein. Este preşedintele şi directorul executiv al operaţiunilor internaţionale ale firmei Donk & LaPierre. Se află în Anvers, vorbeşte engleza, însă e de origine valonă. Prima sa limbă ar trebui să fie franceza, iar a doua flamanda. E foarte puţin probabil ca el şi Cruyff să converseze în engleză.

— Aici, în Hong Kong, aproape toată lumea vorbeşte engleza. Poate că n-au vrut ca subordonaţii lor din Anvers să înţeleagă ce spun.

— M-am gândit şi eu la chestia asta.

— Cine e cel de-al doilea candidat? întrebă Jon.

— Am descoperit ceva interesant. Experţii mei au cercetat printr-un păienjeniş de firme de faţadă, subsidiare şi companii off-shore destinate să mascheze cine sunt adevăraţii proprietari ai Donk & LaPierre. În final am reuşit să descoperim că – fie şi aşa mare cum e – Donk & LaPierre nu e decât o subsidiară a unei entităţi mult mai mari, care s-a dovedit a fi sursa celui de-al doilea candidat: Grupul Altman.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Ba cred că ai auzit, îl asigură Klein, însă nu ai avut nici un

motiv să acorzi prea multă importanţă. Asta mi se întâmplă celor mai mulţi dintre noi. Grupul foloseşte specialişti în publicitate care îl ţin departe de lumina reflectoarelor. Cu toate acestea, grupul e celebru... aproape o legendă... în cercurile de afaceri internaţionale.

— Sunt numai urechi.

— E vorba despre un conglomerat multinaţional ce produce o mulţime de chestii... în acelaşi timp însă şi cea mai mare firmă privată de investiţii financiare din lume. Care face şi desface zilnic averi imense. Stai să vezi pe cine are în consiliul de administraţie: numai persoane importante din ultimele patru administraţii, incluzând aici un fost preşedinte al Statelor Unite, un fost secretar al Apărării şi un fost şef al CIA. Şi asta nu e tot. Filiala din Europa este condusă de un fost prim-ministru britanic, al doilea la comandă fiind un fost ministru de Finanţe german. Altman Asia are în frunte un fost preşedinte filipinez.

Jon fluieră uimit.

— Numai cărţi de vizită interesante.

— N-am auzit să mai existe vreo altă companie cu atât de multe stele din lumea politică pe statul de plată. Sediul central al grupului se află la Washington, ceea ce nu e din cale-afară de neobişnuit. Adresa spune însă foarte multe – Pennsylvania Avenue, la mijlocul distanţei dintre Casa Albă şi Capitoliu. Cincisprezece minute de mers în orice direcţie.

— Şi la o aruncătură de piatră de clădirea Hoover[11], interveni Jon cu geografia locului în faţa ochilor. La naiba, se află chiar între cele mai importante instituţii ale naţiunii.

— Exact.

— Cum e posibil să nu fi aflat nimic până acum despre acest grup financiar?

— Cum ţi-am mai spus, sunt foarte stricţi în ceea ce priveşte publicitatea.

— Impresionant. Şi cum a apărut grupul ăsta?

— Ceea ce urmează să-ţi spun nu reprezintă altceva decât informaţii publice. Oricine poate avea acces la ele, însă, deoarece Grupul Altman este atât de discret, puţină lume a fost cu adevărat interesată. Compania a luat naştere în 1987, când un angajat ambiţios dintr-o instituţie federală şi-a părăsit slujba, a împrumutat o sută de mii de dolari şi a reuşit să atragă de

[11] Hoover Building – clădire din Washington, D.C. unde se află sediul FBI.

partea lui prima celebritate – un senator pensionat. Cu ajutorul altor câtorva nume de marcă, Grupul Altman a început să se dezvolte. Au cumpărat mai multe companii, pe unele le-au păstrat, pe altele le-au vândut, în majoritatea cazurilor cu profituri decente, iar în câteva situaţii cu câştiguri obscen de mari. În acelaşi timp, compania a reuşit să-şi atragă pe firmament nume din ce în ce mai mari. În prezent, influenţa sa politică şi abilitatea de a deschide toate uşile este cel puţin impresionantă. E vorba despre un imperiu de treisprezece miliarde de dolari, cu investiţii în toate domeniile, pe tot globul. La naiba, cred că au ceva până şi-n Antarctica.

— Adică vrei să spui că Grupul Altman este în primul rând un gigantic holding financiar. Jon făcu o pauză, gândindu-se care ar putea fi legătura dintre această companie şi misiunea sa. Şi sediul filialei din Asia se află aici, în Hong Kong?

— Da.

— Şi fostul preşedinte filipinez nu ştie decât engleza şi filipineza?

— Nu, vorbeşte fluent cel puţin şase limbi, inclusiv franceza şi olandeza. Numai că acum nu se află acolo. Lipseşte de câteva luni. Se află într-un centru medical din Suedia. Am verificat şi n-a mai primit de mai multe săptămâni nici un telefon de la Hong Kong.

— Atunci cine este cea de-a doua persoană care candidează pentru postul de şef al lui Cruyff?

— Ralph McDermid, geniul în investiţii care a fondat compania.

— McDermid? Atunci de unde vine numele „Altman”?

— Era prenumele tatălui său, îi explică Klein. Altman McDermid. Un om de afaceri ghinionist – şi-a pierdut farmacia în timpul Crizei, a luat-o apoi de la capăt şi a pierdut-o din nou în anii ’60, o dată cu deschiderea unui mare complex Walgreen în orăşelul din Tennessee în care locuiau. După aceea nu a mai lucrat niciodată. Soţia sa a întreţinut întreaga familie făcând curăţenie prin diverse case.

Jon dădu din cap.

— E posibil ca acest Ralph McDermid să încerce să se răzbune pentru ceea ce i s-a întâmplat tatălui său. Sau este atât de speriat că acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla şi lui încât acumulează ca să se ferească de dezastru.

— Sau e un geniu financiar care nu se poate abţine. Klein făcu o pauză. Ralph McDermid se află în Hong Kong chiar acum. E

american şi nu vorbeşte decât engleza.

Jon se gândi câteva secunde.

— Bine, am înţeles, însă de ce naiba l-ar interesa pe un om ca Ralph McDermid vasul *Empress?* E un simplu cargou. Mi se pare o afacere minusculă în comparaţie cu imperiul pe care îl controlează.

— Ai dreptate. Însă informaţiile noastre sunt solide: Grupul Altman este proprietarul firmei Donk & LaPierre, iar Donk & LaPierre şi Dragonul Zburător deţin părţi egale din *Empress* şi încărcătura sa. Am nevoie să obţii – imediat, dacă nu cumva şi mai devreme – cel de-al treilea exemplar al facturii. Verifică-l pe Ralph McDermid. Vezi dacă poţi stabili vreo legătură între el şi *Empress* şi dacă nu cumva cel de-al treilea exemplar se găseşte la el.

Vineri, 15 septembrie
Washington, D.C.

Preşedintele Castilla făcu o pauză pentru a găsi cele mai potrivite cuvinte spre a face cunoscută gravitatea evenimentelor pe care se pregătea să le anunţe şi să dea o justificare faptului că le ţinuse ascunse atâta vreme. Se uită pe rând la fiecare dintre cei cinci bărbaţi aşezaţi în faţa lui, la masa din sala de consiliu de la subsolul Casei Albe. Trei dintre ei păreau destul de surprinşi.

— Este clar că din moment ce ne întâlnim aici, începu preşedintele, aţi înţeles deja că e vorba despre o problemă foarte serioasă. Înainte de a vă spune mai mult, vreau să-mi cer scuze faţă de trei dintre dumneavoastră pentru a nu vă fi pus la curent mai devreme şi apoi să vă spun care sunt motivele pentru care nu ar trebui să-mi cer iertare.

— Suntem la dispoziţia dumneavoastră, interveni vicepreşedintele Brandon Erikson. Ca întotdeauna, adăugă el cu sinceritate. Erikson era suplu şi musculos, cu părul negru şi des, cu trăsături regulate şi un aer natural, gen Kennedy, pe care alegătorii îl găseau dezarmant. Avea numai patruzeci de ani, era recunoscut pentru energia şi dinamismul său, însă punctul lui forte îl reprezenta inteligenţa, care se manifesta printr-o abilitate politică mult peste anii săi de experienţă.

— Ce problemă? vru să ştie secretarul Apărării, Stanton, vag

suspicios, răsucindu-se în fotoliu şi privindu-i pe cei strânşi în jurul mesei. Chelia lui străluci în lumina venită din tavan.

— Să înţeleg că amiralul Brose şi domnul Ouray cunosc deja ceea ce intenţionaţi să ne spuneţi? întrebă şi secretarul de stat, Abner Padgett. Vocea acestuia era înşelător de calmă, însă după sclipirea din ochii lui era evident că se simţea insultat. Stătea tolănit cu trupul său mare în fotoliu, afişând fără să-şi dea seama încrederea de sine care îl caracteriza atât de bine şi pe care Castilla se baza atunci când îl trimitea în atâtea şi atâtea locuri fierbinţi de pe glob să rezolve probleme încâlcite şi să îmblânzească inimi împietrite. Padgett era cel mai bun om pe care îl putea trimite într-o misiune diplomatică delicată. Acasă se înfuria însă cam repede.

— Amiralul Brose a aflat prin forţa lucrurilor, se răsti preşedintele fulgerându-i cu privirea, iar lui Charlie i-am spus chiar în dimineaţa asta, ca să aibă posibilitatea să aranjeze această întâlnire. Reacţia dumneavoastră reflectă foarte clar motivul pentru care nu trebuia să-mi cer scuze. În acest cabinet şi în întreaga administraţie există prea multe orgolii şi agende personale. Mai rău – şi dumneavoastră ştiţi prea bine că acesta e crudul adevăr – unii dintre noi vorbesc cu cine nu trebuie despre subiecte care n-ar trebui să fie discutate. Am fost suficient de clar?

— Vă referiţi la scurgerile de informaţii? izbucni deodată Henry Stanton. Sper că nu vreţi să spuneţi că acest lucru mă priveşte şi pe mine, domnule preşedinte!

— Mă refer la scurgeri şi ceea ce am spus priveşte pe toată lumea. Privirea preşedintelui se fixase asupra lui Stanton. Am decis ca în această situaţie să nu fie informat nimeni decât în baza necesităţii de a cunoaşte, necesitate stabilită de mine. Nu de voi. De nimeni altcineva. Răspund pentru decizia mea. Maxilarele preşedintelui erau încleştate. Îi măsura pe cei din faţa sa cu o privire atât de neclintită, încât în momentul acela făcea impresia că faţa lui era cioplită din piatra de la Monument Valley[12].

Vicepreşedintele interveni conciliant:

— Sunt sigur că toţi cei prezenţi au înţeles, domnule preşedinte. Luarea unor astfel de decizii este dificilă, însă acesta este motivul pentru care v-am ales. Ştim că putem avea

[12] Regiune în nord-estul statului Arizona şi sud-estul statului Utah, Inimoasă pentru formaţiunile stâncoase spectaculoase.

încredere în dumneavoastră. Se întoarse către Stanton şi Padgett. Nu sunteţi de acord, domnilor?

Secretarul Apărării îşi drese glasul, domolit:

— Aveţi dreptate, domnule preşedinte.

— Absolut, zise repede şi secretarul de stat. Dumneavoastră sunteţi în posesia informaţiilor.

— Da, Abner, informaţiile sunt în posesia mea. Acum am luat decizia să vă informez şi pe voi. Preşedintele se aplecă peste masă cu mâinile împreunate. Este vorba despre o posibilă repetare a eşecului pe care l-am suferit în relaţiile cu China în cazul *Yinhe.*

În timp ce bărbaţii din faţa sa îl priveau din ce în ce mai îngrijoraţi, preşedintele le descrise ce se întâmplase până în momentul acela, lăsând la o parte orice referire la Covert-One şi la bărbatul care pretindea că-i este tată. În timp ce vorbea, observă că începuseră deja să cântărească implicaţiile pe care le putea avea afacerea asupra departamentelor din subordinea lor.

După ce termină, preşedintele făcu un gest cu capul în direcţia vicepreşedintelui.

— Îmi cer scuze în special faţă de tine, Brandon. Ar fi trebuit să te informez mai devreme pentru a fi pregătit în eventualitatea că mi s-ar fi întâmplat ceva.

— Ar fi trebuit, Sir. Însă vă înţeleg. Scurgerile astea ne-au făcut pe toţi foarte suspicioşi. Având în vedere circumstanţele, păstrarea secretului fiind atât de importantă, probabil că şi eu aş fi acţionat la fel.

Preşedintele încuviinţă.

— Îţi mulţumesc. Apreciez înţelegerea ta. Hai să vedem acum ce are fiecare de făcut în cazul în care se produce o escaladare a conflictului, obligându-ne să dăm totul publicităţii fără a fi în posesia dovezilor şi să oprim vasul în apele internaţionale.

Amiralul Brose vorbi primul:

— Trebuie să anticipăm următoarele mişcări ale Chinei, acum, că ne-au descoperit fregata. Trebuie de asemenea să luăm în calcul dimensiunea unui asemenea conflict în elaborarea planurilor noastre militare şi în alocarea fondurilor.

Secretarul de stat Padgett era întru totul de acord.

— Nu trebuie să ne gândim numai la eventualul conflict cu China, ci şi la măsurile de descurajare pe care le putem lua.

— Să ne întoarcem la războiul rece? întrebă gânditor vicepreşedintele. Ar fi o tragedie. Ridică din umeri nemulţumit, în

momentul ăsta nu văd însă nici o altă alternativă.

— Informaţiile pe care le-aţi primit trebuie să rămână între noi, zise Charles Ouray. Aţi înţeles? Dacă afacerea *Empress* transpiră, vom şti că e din cauza unuia dintre noi.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei încuviinţară dând solemn din cap, apoi reluară discuţiile. Preşedintele îi asculta, însă cu o parte a creierului începuse să numere – doi, patru, unu, doi, doi şi unu. Cei şase bărbaţi din încăpere aveau în total doisprezece copii. Era surprins că ştia atât de precis asemenea lucruri. Surprins de asemenea că, dacă se gândea bine, era în stare să-şi amintească şi numele fiecăruia. Mezinul lui Abner îl uimise.

Constată că îşi amintea copiii celor mai mulţi dintre cei cu care lucrase de-a lungul anilor. Că încă le mai ştia numele. O clipă se întrebă care putea fi semnificaţia acestei însuşiri neobişnuite. Şi apoi înţelese... în faţa ochilor îi apăru din nou băieţelul acela care întindea mâinile spre bărbatul căruia nu i se vedea faţa.

Cei din jurul mesei făcuseră o pauză şi preşedintele înţelese că aşteptau intervenţia lui.

— Departamentul de Stat trebuie să fie gata pentru bătălia pe plan diplomatic. Apărarea trebuie să facă un inventar al tuturor mijloacelor prin care putem băga spaima în chinezi. Marina să pregătească mai multe variante ale unui plan prin care să oprim vasul şi să inspectăm încărcătura de la bordul lui.

Preşedintele lovi tăblia mesei cu palmele şi se ridică.

— Discuţia ia sfârşit aici. Asta e tot, domnilor. Vă mulţumesc că aţi venit.

20

Sâmbătă, 16 septembrie
Kowloon

Jon îşi puse mănuşile şi caută prin buzunarele tânărului. Găsi o cheie universală, câteva monede şi un pachet de gumă de mestecat. Puse totul la loc, apoi ieşi să verifice coridorul. Nu era nimeni. Se întoarse şi târî cadavrul spre scara de incendiu. Se uită în sus şi în jos; nu văzu şi nu auzi nimic. Urcă două etaje târând cadavrul şi sprijini corpul neînsufleţit de peretele casei scărilor.

Pumnalul rămăsese înfipt în pieptul slăbuţ. Îl trase afară. Sângele începu să curgă ca un râu din rana deschisă. Oftând, Jon puse cuţitul lângă cadavru şi coborî în camera sa.

O dată intrat în încăpere, propti un scaun în uşă, pentru eventualitatea în care şi-ar mai fi făcut apariţia şi altcineva cu o cheie universală şi cu o sculă de desfăcut lanţurile de la uşă. După aceea spălă bine cada de baie şi cercetă cu atenţie duşumeaua, pereţii şi mobila din dormitor, inclusiv patul în care fusese atacat. Nu se vedea nici o urmă de sânge, iar agresorul nu scăpase nimic pe jos.

Oarecum uşurat, se duse să facă un duş. Dădu drumul la apa fierbinte şi se frecă până când pielea începu să strălucească, încerca să alunge astfel din minte imaginea tânărului ucis. În timp ce se ştergea începu să facă planuri.

Într-un târziu se întoarse în pat. Rămase întins, încercând să alunge sentimentul de nelinişte provocat de sunetele nocturne ale hotelului, de zgomotul redus al traficului, de glasul sinistru al sirenelor vaselor din port. De toate sunetele care indicau prezenţa vieţii într-un oraş neobosit, aflat pe o planetă ce nu adormea niciodată, în mijlocul unui univers în continuă mişcare. Un oraş, o planetă şi un univers indiferente.

Îşi simţea bătăile puternice ale inimii. Avea senzaţia că aude sângele curgând prin vene şi artere. Percepea zgomote ce nu existau decât în imaginaţia lui. Într-un târziu, nu mult înainte de apariţia zorilor, reuşi să adoarmă din nou.

Când deschise iar ochii, brusc alarmat, nu ştia cât timp trecuse. Afară, pe coridor, se auzeau roţile căruciorului care aducea probabil micul dejun pentru un client care se trezea devreme. Primele raze de lumină ale dimineţii începeau să-şi facă loc printre draperii, iar zgomotele oraşului creşteau treptat în intensitate. Sări din pat şi se îmbrăcă. Cum asasinul nu se întorsese să raporteze îndeplinirea misiunii – chiar dacă trupul său mai rămânea o vreme ascuns şi poliţia nu făcea deocamdată investigaţii – mai devreme sau mai târziu va fi trimis alt ucigaş.

Îmbrăcă acelaşi costum, dar îşi schimbă cămaşa şi cravata şi alese câteva obiecte pe care le avea în valiză: rucsacul, o pereche de pantaloni largi gri, o cămaşă hawaiiană înflorată, o jachetă uşoară, pantofi sport din pânză şi o pălărie care putea fi presată fără să-şi strice forma. Hainele sale negre de lucru erau deja în rucsac. Aşeză peste ele celelalte piese de îmbrăcăminte şi servieta pliabilă.

La sfârşit îşi puse din nou pe cap peruca de un blond-murdar şi o potrivi în oglindă. Devenise din nou maiorul Kenneth St Germain.

După o ultimă privire aruncată prin încăpere, ieşi trăgând după el valiza şi cu rucsacul pe umăr. Coridorul acoperit cu mochetă era în continuare pustiu, însă în spatele uşilor începuse să se audă mişcare, iar din unele camere se auzeau televizoarele.

Jon coborî cu liftul până la primul etaj şi continuă drumul pe scări. Din spatele uşii de sticlă, cercetă întreg holul de la recepţie. Nu văzu nici un poliţist, nici alţi indivizi care să se mişte ca nişte poliţişti deghizaţi. Nici urmă de ucigaşii cu care avusese de-a face în ziua precedentă sau de cei din Shanghai. Cu toate precauţiile, nu putea fi sigur dacă nu cumva era aşteptat.

Mai rămase ascuns încă zece minute. Apoi traversă holul şi se îndreptă spre recepţie. Dacă ar fi plecat fără să plătească, cei de la hotel ar fi anunţat fără îndoială poliţia, mai ales că era numai o problemă de timp până ce mortul avea să fie descoperit. În timp ce aştepta chitanţa, îl rugă pe un funcţionar de la recepţie să-i comande un taxi al cărui şofer să vorbească englezeşte şi care să-l ducă la aeroport.

După ce hotelul dispăru din vedere, Jon se aplecă spre şofer şi-i spuse:

— Mi-am schimbat planul. Du-mă în Central, pe bulevardul Queensway, la numărul 88. La Conrad International Hotel.

Dazu, China

Cu o mie de ani în urmă, călugări artişti ciopliseră şi apoi pictaseră adevărate opere de artă în stânca muntelui, în grotele şi peşterile care înconjurau pe atunci satul Dazu. Ajuns o metropolă cu mai bine de opt sute de mii de locuitori, Dazu era o îmbinare de terase pe care se întindeau plantaţii de orez bine întreţinute, clădiri înalte, mici ferme ascunse sub copaci şi vile înconjurate de grădini. Solul şi clima erau deosebit de generoase cu grădinarii şi fermierii care aprovizionau oraşul, permiţându-le să obţină până la trei recolte pe an, deşi cei mai mulţi dintre ei foloseau aceleaşi metode de cultivare a pământului ca şi strămoşii lor.

Ferma-închisoare se afla la mai puţin de opt kilometri depărtare de statuia lui Buddha Dormind, săpată în stânca muntelui Baodingshan. Izolată, ascunsă vederii, închisoarea era formată din mai multe barăci legate între ele prin alei de lemn şi înconjurate cu un gard înalt din plasă de sârmă prevăzut la colţuri cu platforme înalte, de unde vegheau gardieni înarmaţi. Drumul desfundat care ducea către închisoare nu era călcat niciodată de turişti sau de locuitorii oraşului. Prizonierii care ieşeau din incintă să lucreze pe plantaţiile de orez aflate în proprietatea satului erau întotdeauna însoţiţi de gardieni înarmaţi. Contactele cu populaţia locală erau minime. Deşi măsurile de securitate păreau destul de lejere, statul chinez nu se purta cu mănuşi cu cei pe care îi considera criminali.

Bătrânul era unul dintre puţinii deţinuţi scutiţi să iasă în fiecare dimineaţă pe câmp. Se bucura chiar şi de anumite privilegii, cum ar fi celula – aproape de mărimea unei camere normale – pe care o împărţea cu un singur deţinut. Delictul pentru care era închis aici se petrecuse cu atât de mult timp în urmă încât nici gardienii, nici guvernatorul închisorii nu-şi mai aminteau despre ce era vorba. Din această cauză bătrânul nu le oferea nici un motiv ca să-l urască sau să se teamă de el, ori să se simtă îndreptăţiţi să-l chinuie. Din cauza vârstei lui înaintate, bătrânul era tratat în cea mai mare parte a timpului ca un bunic. Primea o mâncare ceva mai bună, avea acces la cărţi şi la ziare, putea să scrie. Bineînţeles, favorurile acestea erau interzise oficial, însă guvernatorul închisorii, un fost colonel în Armata

Populară de Eliberare, cunoscut de altfel pentru severitatea lui, făcea o excepţie în cazul său.

Cu atât mai ciudată i se păru deţinutului brusca dispariţie a chinezului cu care împărţea celula şi care fu înlocuit în zorii zilei, mult înainte de micul dejun, cu un alt deţinut, mult mai tânăr. Acesta nu era chinez şi, din clipa în care fusese adus în celulă, rămăsese întins pe patul de scânduri. Ţinuse mai tot timpul ochii închişi şi numai de câteva ori dezlipise pleoapele ca să privească preţ de câteva secunde în tavan. Nu scosese nici un cuvânt încruntat, bătrânul îşi văzuse de treburile sale, nedorind să lase această anormalitate să-i tulbure rutina zilnică. Era înalt şi slab. Avea o faţă cu trăsături aspre care fusese cândva frumoasă. Acum era zbârcită, cu obrajii supţi şi ochii adânciţi în orbite. Privirea trăda inteligenţă, aşa că se uita mai mereu în jos. Era mai sănătos aşa. În dimineaţa aceea se duse ca de obicei la cancelaria guvernatorului unde îndeplinea diverse sarcini de secretariat, apoi, la vremea prânzului reveni în celulă, desfăcu o cutie de supă de linte, o încălzi pe reşou şi se aşeză la masă să mănânce.

Se părea că noul prizonier, care avea probabil în jur de cincizeci de ani, nu se mişcase de pe pat. Ţinea în continuare ochii închişi. Cu toate acestea, nimic din făptura lui nu indica o stare de amorţire. Avea un trup solid, musculos, care părea că nu reuşeşte niciodată să se destindă complet.

Deodată, bărbatul sări în picioare şi se duse la uşă cu nişte mişcări uimitor de iuţi şi de bine coordonate. Faţa îi era acoperită cu o barbă de câteva zile a cărei culoare se potrivea cu părul cărunt. Deţinutul deschise uşor uşa şi cercetă atent restul barăcii, pustie la ora aceea, fiindcă ceilalţi prizonieri mâncau chiar la marginea câmpului unde lucrau. După ce se asigură că nu mai e nimeni în baracă, bărbatul închise uşa şi se întoarse la patul său pe care se întinse în aceeaşi poziţie, de parcă nici nu s-ar fi mişcat de acolo.

Bătrânul îl urmărise cu un amestec de invidie şi regret, admirându-i mişcările atletice pe care el ştia cu siguranţă că nu le va mai putea face niciodată.

— Fiul dumneavoastră nu e convins că mai sunteţi încă în viaţă. Vrea să vă vadă.

Bătrânul prizonier scăpă lingura de supă din mână. Vocea bărbatului întins pe pat fusese atât de slabă şi totuşi bătrânul auzise perfect. Noul venit privea calm în tavan. Buzele nu i se

mişcau deloc.

— Ce...?

— Continuaţi să mâncaţi, spuse bărbatul. Doreşte să vă aducă acasă.

David Thayer îşi amintea de tehnicile învăţate în perioada de pregătire. Se aplecă deasupra supei, duse la gură o lingură plină şi întrebă apoi, fără să ridice capul:

— Cine eşti?

— Un emisar.

Bătrânul sorbi supa din lingură.

— Cum pot să ştiu că nu minţi? Am mai fost păcălit. Au făcut asta de fiecare dată când au vrut să-mi mai adauge ceva la sentinţă. Vor să mă ţină aici până mor. Ca să pretindă apoi că nu s-a întâmplat nimic... că nici n-am existat.

— Ultimul cadou pe care i l-aţi făcut fiului dumneavoastră a fost un căţel de pluş pe nume Paddy.

Thayer simţi că îl năpădesc lacrimile. Trecuse însă atâta timp de atunci şi îl minţiseră de atâtea ori.

— Căţelul avea şi un nume de familie.

— Reilly, spuse bărbatul culcat.

Thayer lăsă lingura pe masă. Îşi şterse faţa cu mâneca de la cămaşă şi rămase nemişcat.

Bărbatul culcat nu zicea nimic.

Thayer înclină din nou capul aşa încât oricine ar fi încercat să-l observe de la distanţă să nu-i poată vedea buzele.

— Cum ai ajuns aici? Ai vreun nume?

— Banii pot face adevărate minuni. Sunt căpitanul Dennis Chiavelli. Puteţi să-mi spuneţi Dennis.

Bătrânul se sili să mănânce mai departe.

— Vrei nişte supă?

— Mai târziu. Puneţi-mă la curent cu ce se petrece aici. Chinezii nu bănuiesc cine sunteţi?

— Cum ar putea să bănuiască? Nici eu n-am avut habar că Marian s-a recăsătorit. Nu ştiam nici măcar dacă ea şi Sam mai trăiesc. Acum am înţeles că ea a murit. Îngrozitor.

— Cum aţi aflat?

— Vizita de anul trecut a lui Sam la Beijing. Primesc ziare aici. Am...

— Ştiţi să citiţi în mandarină?

— Washingtonul nu m-ar fi trimis aici dacă n-aş fi vorbit fluent chineza. Pe buzele lui Thayer apăru un zâmbet amar. În cei

aproape şaizeci de ani care au trecut de atunci, am devenit expert. Şi în multe dintre dialectele care se vorbesc aici, în special în cantoneză.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Thayer, spuse Chiavelli.

— Când am citit despre vizita lui Sam, numele mi-a sărit în ochi, fiindcă Serge Castilla a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut la Departamentul de Stat. Ştiu că s-a implicat enorm în căutarea mea. Aşa că am făcut anumite calcule. Preşedintele Castilla are exact vârsta care trebuie şi în ziar scria că tatăl lui era Serge, iar mama Marian. Era clar că era vorba de fiul meu.

Chiavelli clătină uşor din cap, aproape imperceptibil.

— Nu era obligatoriu. Putea să fie vorba de o coincidenţă.

— Ce aveam de pierdut?

Agentul de la Covert-One rămase puţin pe gânduri.

— Dar de ce aţi tăcut până acum? Aţi aşteptat un an întreg.

— Nu exista nici o speranţă ca să scap de aici, aşa că de ce să-l pun într-o situaţie neplăcută? Şi de ce să risc ca Beijingul să afle şi să aibă grijă să dispar de-a binelea?

— Şi apoi aţi citit despre tratatul cu privire la drepturile omului.

— Nu. Aşa ceva nu se anunţă în ziarele chinezeşti înainte ca documentul să fie semnat. Am aflat de la prizonierii politici uighuri. Thayer împinse într-o parte bolul cu supă. Din momentul acela am început să sper. Poate exista o şansă ca, în valul de eliberări ce ar fi declanşat de semnarea tratatului, să nu se bage de seamă şi să fiu şi eu lăsat să plec. Bătrânul se ridică în picioare şi se duse spre plită.

Chiavelli îl urmărea cu ochii pe jumătate închişi. În ciuda vârstei sale înaintate – Thayer trebuia să aibă cel puţin optzeci şi doi de ani după cele ce spuse se Klein bătrânul se mişca destul de vioi. Avea spatele drept fără să fie ţeapăn. Picioarele sale căpătaseră parcă nişte resorturi, ca şi cum ultimele cincisprezece minute de conversaţie avuseseră darul de a şterge cu buretele câţiva ani buni din viaţa sa. Toate aceste amănunte erau foarte importante pentru Chiavelli.

Ceea ce îl conservase pe Thayer era rutina. Bătrânul luă de pe poliţă un ceainic vechi smălţuit, îl umplu cu apă de la chiuvetă şi-l puse pe reşou. Dintr-un mic dulăpior scoase două ceşti ciobite şi o cutie cu ceai negru. În metoda sa de preparare a ceaiului îmbina ciudat tradiţiile englezeşti cu cele chinezeşti. Bătrânul turnă puţină apă fiartă într-un vas de lut, îl clăti bine, vărsă apa

şi apoi măsură în vas patru linguri de ceai. Turnă imediat apă fiartă peste ceai şi lăsă totul să se aşeze vreme de un minut. Rezultatul era un lichid pal, de culoare auriu-cafenie. Celula se umpluse de aroma puternică.

— Aici bem ceaiul fără lapte sau zahăr, zise bătrânul întinzându-i lui Chiavelli o ceaşcă.

Agentul se ridică în şezut şi rămase sprijinit cu spatele de perete, ţinând ceaşca cu ambele mâini.

Thayer se aşeză la masă. Oftă din nou.

— Am senzaţia că speranţa mea de a scăpa de aici datorită tratatului nu e decât o iluzie, un vis irealizabil al unui om care şi-a trăit viaţa. Chinezii mă ţin în secret de prea multă vreme ca să recunoască tocmai acum acest lucru. N-ar face decât să adauge încă un caz la dosarul şi aşa foarte gros, al încălcării drepturilor omului.

Chiavelli sorbi din ceai. Era destul de slab după gusturile sale de italo-american, dar cel puţin era fierbinte şi-l ajuta să suporte mai uşor frigul din celulă.

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat, doctore Thayer. De ce v-au arestat?

Thayer puse ceaşca pe masă şi se uită în ea de parcă ar fi putut să-şi vadă acolo trecutul.

— Lucram ca ofiţer de legătură cu organizaţia lui Cian Kai-şi, spuse bătrânul ridicând capul. Eu înţelesesem că misiunea mea era să aplanez tensiunile dintre naţionaliştii lui Cian şi comuniştii lui Mao, aşa că m-am gândit că aş putea realiza ceva dacă m-aş duce personal la Mao să încerc să-l conving.

Pe faţa bătrânului apăruse ceva între zâmbet şi grimasă.

— Ce absurd! Ce naivitate din partea mea! Bineînţeles că nu reuşisem să-mi dau seama că misiunea mea adevărată era să-l ajut pe Cian să rămână la putere. Trebuia să stabilesc înţelegeri, să organizez discuţii între cele două părţi şi să trag de timp până când Cian reuşea să-l distrugă pe Mao şi pe comuniştii lui. Întrevederea cu Mao nu era decât o idee fantezistă a unui intelectual fără experienţă care credea că oamenii pot purta o discuţie raţională chiar şi atunci când sunt în joc interese geopolitice de importanţă mondială.

— Şi chiar aţi fost? V-aţi dus singur să vă întâlniţi cu Mao? întrebă Chiavelli cu un amestec de uimire şi groază în glas.

Thayer zâmbi uşor.

— Am încercat. Dar n-am reuşit să ajung până la el. Militarii lui

au hotărât că sunt ori spion al Vestului, ori al lui Cian sau amândouă la un loc. M-au arestat, bineînţeles. Aş fi fost împuşcat fără îndoială de către militari dacă n-ar fi intervenit consilierii lui Mao din cauza statutului meu diplomatic. De multe ori în anii ăştia mi-am dorit să fi fost împuşcat atunci, pe loc.

— Dar de ce nu au anunţat chinezii moartea dumneavoastră ca apoi să vă poată ţine închis fără grijă, aşa cum au făcut sovieticii cu Wallenberg[13]?

— Raoul Wallenberg? Vrei să spui că e adevărat că a fost ţinut prizonier de sovietici?

— Au negat tot timpul că ar fi la ei, nu i-au mai dat drumul niciodată şi timp de cincizeci de ani au continuat să nege că ar fi fost vreodată în mâinile lor, pe când el murise de mult în închisoare.

Thayer părea să se fi prăbuşit dintr-o dată.

— Cred că a păţit exact ca şi mine. Nu au putut să creadă că în spatele acţiunilor lui nu se ascundea nimic altceva. Iată la ce poate duce paranoia când toţi cei care au curajul să vorbească sunt suprimaţi fără milă. Când am fost prins eu, China era măturată de revoluţia comunistă. Era un haos... comandanţii erau schimbaţi unul după altul, se dădeau tot felul de proclamaţii care se contraziceau una pe cealaltă, la putere se perindau birocraţi care habar n-aveau ce se petrece. Cred că pur şi simplu am fost pierdut în acest haos. Când situaţia de la Zhongnanhai s-a stabilizat în sfârşit, era deja prea târziu ca să mă mai trimită acasă fără să creeze un incident internaţional care să le strice imaginea. Bătrânul cuprinse din nou ceaşca fierbinte între degetele sale noduroase. Şi vor continua să mă ţină închis. Până când o să mor.

— Nu, spuse Chiavelli hotărât. Ce a păţit Wallenberg nu se va repeta şi în cazul dumneavoastră. Nu veţi muri în captivitate. După ce tratatul va fi semnat, China va elibera toţi deţinuţii politici. Preşedintele se va ocupa personal să aducă situaţia dumneavoastră în atenţia lui Niu Jianxing şi a celorlalţi membri ai Comitetului Permanent. Am auzit că Niu Jianxing este poreclit „Bufniţa” din cauza înţelepciunii sale.

David Thayer clătină abătut din cap.

---

[13] Raoul Wallenberg (1912-1947?) – diplomat suedez. În calitate de diplomat la Budapesta în timpul celui de-al doilea război mondial, a salvat mai mulţi evrei de la deportare. A fost prins de sovietici şi nu s-a mai auzit nimic de el.

— Nu, căpitane Chiavelli. După ce tratatul va fi semnat de secretarul general şi de fiul meu, eu voi fi făcut „pierdut” din nou. Iar dacă fiul meu insistă prea mult şi face caz de situaţia mea, acum, după ce a trecut atâta timp, atunci chiar că n-o să mă mai găsească nimeni vreodată. Va ieşi fără îndoială la iveală vreun bătrân gata să jure că a fost martor la moartea mea, cu jumătate de secol în urmă. Vor aduce şi alte dovezi convingătoare. Probabil fotografiile mormântului meu care, din păcate, este acum acoperit de apele unui lac de acumulare. Bătrânul ridică din umeri resemnat.

Chiavelli îl studia atent. Agentul fusese ofiţer în forţele speciale şi operase în Somalia şi Sudan. De curând fusese rechemat şi intrase în acţiune în văile, peşterile şi munţii din estul şi nordul Afganistanului. Noua lui misiune era acum David Thayer. Prima întrebare la care trebuia să găsească răspunsul era dacă bătrânul putea fi scos de acolo.

Cercetase zona din imediata apropiere a fermei şi ceea ce descoperise i se păruse destul de promiţător. Era o regiune rurală care, deşi nu se putea spune că era slab populată, se afla destul de departe de marile aglomeraţii urbane. În China, în afară de Xinjiang, Gansu şi regiunile de la graniţa cu Mongolia, nu se prea găseau zone slab populate. În afară de împrejurimile oraşului Chongqing, drumurile din regiunea unde se aflau erau proaste, instalaţiile militare destul de rare şi aerodromurile primitive. Din fericire pentru misiunea lui Chiavelli, în jurul oraşului Dazu prezenţa militarilor era ca şi inexistentă.

Gardienii închisorii erau bine înarmaţi, însă aveau mari lipsuri la capitolul disciplină. Mai mult ca sigur că rezistenţa lor în faţa unui raid rapid, atent planificat, avea să fie minimă. Cu ajutor din interior, pe care urma să-l furnizeze el şi o consistentă doză de noroc... Câţiva luptători cu experienţă puteau rezolva treaba în zece minute, puteau fi în aer în mai puţin de douăzeci şi puteau ajunge la jumătatea distanţei până la graniţă înainte ca vreo forţă semnificativă să fie pusă în mişcare în urmărirea lor.

Cel mai mare semn de întrebare îl ridica starea fizică a lui Thayer. Chiavelli era destul de mulţumit de ceea ce văzuse. În ciuda vârstei, bătrânul se ţinea destul de bine.

— Ce-mi puteţi spune despre starea dumneavoastră de sănătate, domnule Thayer?

— E suficient de bună având în vedere vârsta şi condiţiile de aici. Bineînţeles, dacă nu punem la socoteală obişnuitele dureri,

junghiuri şi alte neplăceri. Nu mai sunt eu în stare să escaladez Everestul, însă să ştii că aici ne ţin în formă. Au destule câmpuri care trebuie prăşite.

— Gimnastică, jogging, plimbări, exerciţii în aer liber?

— Dimineaţa şi seara gimnastică şi jogging când e vreme bună. Exerciţii de gimnastică în baracă dacă e urât afară. Guvernatorului îi place ca toată lumea să aibă ceva de făcut chiar şi atunci când nu ieşim la muncă. Pe mine mă foloseşte mai mult la cancelarie. Nu vrea să ne lase timp să ne gândim la planuri de evadare sau să ne luăm la ceartă unii cu alţii. Inactivitatea poate provoca idei şi plictiseală – o combinaţie periculoasă la un prizonier.

Thayer ezită câteva clipe. Îşi îndreptă spinarea. Miji şi mai tare ochii când se întoarse şi-l privi ţintă pe Chiavelli.

— Te gândeşti cum să mă scoţi de aici?

— Sunt mai multe aspecte care trebuie luate în calcul. Foarte multe variabile. Nu e vorba numai de sănătatea dumneavoastră, ci şi de ordinele pe care le primesc de la şefii mei, de ceea ce preşedintele poate sau nu să facă. Înţelegeţi?

— Da. Aşa a fost toată viaţa mea. Politici. Interese. Diplomaţie. Forţe mereu în acţiune, nu-i aşa? Aceleaşi „calcule” i-au împiedicat şi în ’48 pe cei de la Departamentul de Stat să-mi dezvăluie adevăratele lor intenţii. Din cauza calculelor ăstora şi a naivităţii mele am ajuns aici.

— Chinezii n-o să vă mai ţină prea mult aici dacă îmi reuşeşte planul. Şi am toate motivele să cred că vom reuşi.

David Thayer încuviinţă cu o mişcare a capului şi se ridică.

— Trebuie să mă duc la muncă. Te las singur acum. Mâine te vor scoate fără îndoială la câmp.

— Aşa mi-au spus şi prietenii mei gardieni.

— Ce ai de gând să faci în continuare?

— Să-mi fac raportul.

Hong Kong

Dintr-un butic elegant din holul hotelului Conrad International, Smith îşi cumpără o pălărie Stetson albă, folosind o carte de credit pe numele uneia dintre acoperirile sale – Ross Sidor din Tucson, Arizona. Îşi puse pălăria pe cap, se cază în hotel şi oferi un bacşiş generos băiatului de la bagaje ca să-şi aducă aminte

de domnul Ross Sidor. De cum rămase singur în cameră, Jon trecu la acţiune: îmbrăcă pantalonii gri şi cămaşa hawaiiană strident colorată pe care le scosese din rucsac. Deasupra îşi puse o altă cămaşă şi costumul pe care-l purtase în ziua precedentă la Donc & LaPierre. Erau cam multe haine pe el, însă se putea mişca destul de bine. Îşi aranjă din nou pe cap peruca blondă şi îşi îndesă revolverul Beretta la spate, sub centură.

În servieta-diplomat vârî jacheta sport albastră, pantofii de pânză, pălăria nedeformabilă şi rucsacul. Părăsi camera cu servieta neagră în mână.

În holul hotelului nu văzu nimic care să-i trezească suspiciunile. Ieşit pe Queensway, se lăsă purtat spre interiorul cartierului Central de masa de trecători care păreau că-şi duc întreaga existenţă pe străzile oraşului. Parcursese deja o distanţă echivalentă cu un cvartal când reuşi să remarce în mulţime pe trei dintre bărbaţii înarmaţi care îl căutaseră în ziua precedentă la cabina telefonică din Kowloon. Cei trei îl zăriră la rândul lor şi se împrăştiară, încercând să rămână ascunşi printre ceilalţi pietoni. Nu făcură nici o încercare de a se apropia mai mult de el şi nici Smith nu făcu vreun efort să scape de ei.

De asemenea, nici nu ascunse direcţia în care se îndrepta. Dacă indivizii îl recunoscuseră într-adevăr pe maiorul Kenneth St. Germain, vor fi surprinşi şi, aşa cum spera el, total debusolaţi să constate că merge din nou spre turnul care adăpostea birourile firmei Donk & LaPierre.

Ajunse în sfârşit lângă clădire şi se amestecă printre cei care se îndreptau spre intrare. Când el pătrunse în clădire, cei trei urmăritori ocupară poziţii strategice de cealaltă parte a străzii, unul dintre ei vorbind febril la telefonul mobil. Jon zâmbi în sinea lui.

Altman Asia ocupa ultimele zece etaje ale clădirii. Directorul companiei era Ferdinand Aguinaldo, fostul preşedinte filipinez. Biroul acestuia se afla la ultimul etaj al turnului. Jon luă liftul până sus.

Sala de primire era decorată cu bambuşi verzi în ghivece, măsuţe sculptate şi fotolii cu spătar înalt.

Fata de la recepţie, o filipineză drăguţă, îi zâmbi politicos.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Mă numesc Kenneth St. Germain. Aş dori să vorbesc cu domnul Aguinaldo.

— Excelenţa sa nu se află în Hong Kong în acest moment, Sir.

Pot să îndrăznesc să vă întreb ce doriţi să vorbiţi cu el?

— Mă aflu aici în calitate de reprezentant al Departamentului Sănătăţii din Statele Unite pentru un schimb de experienţă pe probleme de hantaviruşi cu specialiştii din centrul de cercetări biomedicale al firmei dumneavoastră, aflat în China continentală, îi arătă fetei o legitimaţie de la USAMRIID şi o scrisoare de acreditare falsă. Domnul Cruyff m-a trimis aici, sus, să discut cu domnul Aguinaldo.

Fata ridică din sprâncene, impresionată. Studie atent semnăturile celor de la Departamentul Sănătăţii, apoi îl privi pe Smith.

— Îmi pare rău că domnul Aguinaldo nu se află aici să vă primească, domnule. Dar poate vă ajută domnul McDermid. Dânsul este directorul şi preşedintele consiliului de administraţie al întregului Grup Altman. Este un om foarte important. Poate doriţi să vorbiţi cu el.

— McDermid e aici? întrebă Jon de parcă ar fi fost un apropiat al acestuia.

— Cu ocazia vizitei sale anuale, spuse fata cu mândrie.

— O întrevedere cu McDermid ar fi perfectă. Da, vreau să vorbesc cu el.

Tânăra zâmbi din nou şi apăsă un buton pe tastatura interfonului.

Lawrence Wood intră în elegantul birou al lui Ferdinand Aguinaldo, directorul filialei din Asia a Grupului Altman.

— Ce s-a întâmplat, Lawrence? întrebă Ralph McDermid dezmorţindu-şi oasele şi căscând în spatele mesei de lucru.

— Fata de la recepţie spune că un anume Kenneth St. Germain s-a prezentat cu o scrisoare din partea Departamentului Sănătăţii din Statele Unite. Voia să stea de vorbă cu Aguinaldo. Spune că l-a trimis aici Cruyff de la Donk & LaPierre şi fata vă întreabă dacă nu doriţi dumneavoastră să staţi de vorbă cu el din moment ce are recomandări atât de înalte.

— Spune-i că sunt disponibil în cincisprezece minute, zise McDermid.

Wood avu un moment de ezitare.

— Cruyff nu avea cum să-l trimită aici.

— Ştiu. Transmite-i pur şi simplu mesajul meu. Sau mai bine o anunţ eu.

— Cum doriţi. Wood ridică din umeri şi ieşi din încăpere.

McDermid apăsă pe unul din butoanele interfonului. Se înveselise brusc. O dată cu ciudata apariţie a lui Jon Smith, lucrurile luau o întorsătură foarte favorabilă.

— Sunt încântat să mă întâlnesc cu domnul St. Germain, îi spuse el fetei de la recepţie. Roagă-l să mă aştepte cincisprezece minute şi cobor la el.

După ce fata îi confirmă că a înţeles, McDermid întrerupse legătura şi-l sună pe Feng Dun.

— Unde eşti în clipa asta, Feng?

— Afară.

Feng îl blestemă din nou în gând pe Cho, asasinul pe care îl trimisese noaptea trecută la hotel. Tânărul nu reuşise să-l elimine pe Smith, iar cadavrul său fusese descoperit prea târziu ca să mai aibă timp să trimită pe altcineva.

— Oamenii mei l-au văzut intrând în clădire. S-a întors la Donk & LaPierre?

— Nu. A urcat aici şi acum e la recepţie. Vrea să se întâlnească cu mine.

— Cu dumneavoastră? Feng rămase o clipă descumpănit. Cum de a reuşit să afle că sunteţi în Hong Kong?

— Asta mă întreb şi eu. Sunt fascinat. Cred că până la urmă am avut noroc că a supravieţuit ucigaşilor trimişi de tine. Am acum ocazia să aflu mai multe în legătură cu sursele acestui doctor neobişnuit.

21

Beijing

Pentru maiorul Pan Aitu, micul birou al lui Niu Jianxing – legendara Bufniţă – reprezenta un mister. Ascetică precum celula unui călugăr, încăperea avea pereţi simpli, lipsiţi de ornamente, ferestre acoperite cu jaluzele, o duşumea tocită din lemn fără nici un covor, o masă simplă de elev şi trei scaune de lemn: unul pentru maestru şi două pentru vizitatori. În acelaşi timp, masa şi duşumeaua erau pline de stive de dosare şi documente aflate într-un echilibru instabil, scrumiere urât mirositoare pline cu mucuri ale acelor ţigări englezeşti care reprezentau singurul răsfăţ al lui Niu, căni de ceai ruginite, farfurii de carton cu urme de mâncare şi alte resturi care indicau că, aici, zilele de lucru erau lungi şi trăite cu intensitate. Era o contradicţie care scotea în evidenţă şi mai mult calităţile ocupantului încăperii.

Ca orice agent de informaţii cu experienţă, maiorul Pan era şi el un cititor pasionat al complicatelor volute ale psihologiei umane, aşa că nu îl deranjă că maestrul Niu continuă să citească raportul asupra căruia era aplecat în momentul în care intrase el în încăpere. Singurul zgomot care se auzea era cel făcut de paginile întoarse de Niu.

Maiorul Pan ajunse la concluzia că imaginea biroului reflecta atât serenitate gânditorului solitar, cât şi neliniştea omului de acţiune, combinate în aceeaşi persoană. Da, Bufniţa reprezenta o revenire la acei giganţi care declanşaseră şi condusesera revoluţia. Acei poeţi şi profesori care s-au transformat în generali. Gânditori obligaţi de necesităţile istoriei să lupte şi să ucidă. Pan cunoscuse personal pe unul dintre aceşti eroi veneraţi, pe Deng Xiaoping însuşi, la sfârşitul vieţii sale. Deng nu era decât un tânăr general în anii plini de idealism cuprinşi între Masacrul din Shanghai şi Marşul cel Lung. Maiorul Pan nu admira prea mulţi oameni. Considera că e o pierdere de vreme. Însă Niu Jianxing avea ceva care-l atrăgea.

Niu nu se dezise nici de data asta, rupse tăcerea fără să se uite în sus spre el şi spuse cu o voce în care se citea nerăbdarea:

— Generalul Chu mi-a spus că ai un raport despre care el

crede că ar trebui să ajungă direct la mine.

— Da, domnule. Am considerat că aşa e cel mai bine, având în vedere informaţiile pe care le-aţi cerut în legătură cu vasul de transport.

— *The Dowager Empress,* da. Niu arătă cu o mişcare a capului spre hârtiile pe care le studia. Ai ceea ce mă interesează?

— E posibil să am o parte din informaţii, spuse Pan precaut, învăţase să fie extrem de atent când făcea afirmaţii sau când promitea ceva şefilor din guvern, în special celor din Comitetul Permanent.

Niu Jianxing îi aruncă o privire ucigătoare. Ochii săi care trădau oboseala păreau nişte bucăţi dure de cărbune sub ochelarii cu ramă din carapace de broască ţestoasă. Obrajii supţi şi trăsăturile sale delicate se schimonosiseră şi indicau nemulţumire.

— Vrei să spui că nu ştii dacă ai informaţiile, domnule maior?

Agentul simţi pentru o clipă că-i fuge pământul de sub picioare. Îşi reveni însă repede:

— Ştiu, stăpâne Niu.

Ameninţarea dispăru de pe faţa Bufniţei. Îl studia în tăcere, cu un zâmbet plin de bunăvoinţă, pe maiorul din faţa sa, mic de statură, rotund. Ca de obicei, Pan era îmbrăcat într-un costum sever, cu croială occidentală. Era prototipul agentului perfect-alunecos, cu o înfăţişare care nu ieşea cu nimic în evidenţă, deştept şi devotat. În ciuda calităţilor lui, Pan era totuşi un produs al Revoluţiei Culturale, al unui sistem prea rigid ca să permită dezvoltarea personalităţii indivizilor. În afară de asta, în el se vedea marca celor cinci mii de ani de istorie a Chinei, pe parcursul cărora se acordase o foarte mică atenţie valorilor individuale. Dacă ar fi continuat să forţeze nota pentru a obţine de la el un răspuns tranşant, Niu era sigur că agentul ar fi sfârşit prin a da un răspuns negativ, căci unul pozitiv ar fi putut fi interpretat drept o declaraţie de succes. Dacă voia să afle tot ce ştia maiorul Pan în legătură cu vasul *Empress şi* asta înainte de începerea şedinţei Comitetului Permanent, atunci trebuia să-l lase s-o facă în felul lui.

Niu îşi stăpâni cu greu un oftat plin de amărăciune.

— Prezentaţi-vă raportul, domnule maior.

— Vă mulţumesc, stăpâne. Pan începu să-i explice cine fusese Avery Mondragon şi cum dispăruse cu o zi înainte de sosirea lui Jon Smith în Shanghai.

— Credeţi că acest Mondragon este, sau a fost, un agent de informaţii american?

Pan încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da, dar nu unul obişnuit. Este ceva ciudat în legătură cu americanii implicaţi în acest caz. Acţionează ca nişte agenţi sub acoperire şi cu toate astea ei nu sunt spioni. Sau cel puţin nu sunt spioni afiliaţi la vreuna dintre agenţiile de informaţii din Statele Unite pe care le cunoaştem.

— Acest lucru e valabil şi în cazul colonelului Smith – doctorul şi omul de ştiinţă?

— Cred că da. Munca sa ştiinţifică nu este numai o acoperire. El chiar este om de ştiinţă. În acelaşi timp se pare că-şi foloseşte specializarea drept acoperire.

— Interesant. Să fie oare vorba despre nişte agenţi privaţi? Care lucrează pentru firmă sau pentru persoane private?

— E posibil. Voi continua investigaţiile în acest sens.

Niu dădu din cap.

— S-ar putea ca acest lucru să nu aibă prea multă importanţă. O să vedem. Continuaţi, domnule maior.

Pan reveni bucuros la raportul său:

— O femeie de serviciu a descoperit cadavrul unui anume Zhao Yanji în biroul preşedintelui întreprinderilor Dragonul Zburător, o firmă din centrul Shanghaiului. Dragonul Zburător este o firmă de transporturi navale internaţionale, cu birouri şi în Hong Kong şi Anvers.

— Cine era Zhao ăsta?

— Trezorierul companiei. Nu numai că acest om a murit, dar chiar şi preşedintele firmei a dispărut cu tot cu soţia lui. Numele preşedintelui este Yu Yongfu. Soţia lui este Li Kuonyi.

— Actriţa aceea frumoasă?

— Da, domnule. Maiorul făcu în continuare câteva consideraţii privind ascensiunea rapidă a soţului actriţei, după cât se părea, cu ajutorul tatălui ei, influentul Li Aorong.

Bufniţa nu îl cunoştea personal pe Li Aorong, însă auzise multe în legătură cu el.

— A, da, bineînţeles. Li Aorong ocupă o poziţie foarte importantă în consiliul municipal din Shanghai. Nu spuse însă cu voce tare că Li era în acelaşi timp protejatul lui Wei Gaofan, unul dintre colegii săi adepţi ai liniei dure din Comitetul Permanent. Era clar că politica pe care o făcea Li Aorong era identică cu aceea a protectorului său.

— Da, încuviinţă Pan. Am stat de vorbă cu Li. Nu are nici o explicaţie cu privire la uciderea lui Zhao şi dispariţia fiicei sale şi a soţului ei. Însă...

Pan parcă nu mai avea astâmpăr, ajunsese acum cu şezutul pe marginea scaunului şi relată în continuare despre An („Andy”) Jingse, tânărul interpret care studiase în Statele Unite şi care fusese văzut în compania colonelului Smith, pentru ca mai târziu să fie găsit împuşcat în propria sa maşină.

— Asta este tot ceea ce ştim până acum.

Bufniţa îl privea gânditor din spatele imenselor lentile ale ochelarilor.

— Un american din Shanghai dispare. Colonelul Smith soseşte acolo în ziua următoare. Trezorierul unei firme de transporturi navale este ucis. Preşedintele companiei respective dispare împreună cu soţia sa. Şi un interpret educat în America este ucis în aceeaşi noapte. Asta e tot ce aţi avut să-mi raportaţi?

— Cu menţiunea că atunci când am reuşit să-l localizăm din nou pe colonelul Smith, acesta a reuşit să ne scape şi se pare că a părăsit China.

— Vom vorbi imediat despre asta. Nu reuşesc să înţeleg însă când o să aveţi de gând să-mi răspundeţi, în raportul dumneavoastră, la întrebarea pe care v-am pus-o în legătură cu cargoul *The Dowager Empress.*

Pan se dădu înapoi pe scaun, speriat.

— Vasul este proprietatea întreprinderilor Dragonul Zburător. Uitase să spună asta mai devreme.

— Aha. Niu simţi o strângere în piept. Deci asta era legătura. Aţi reuşit să vă faceţi o părere asupra acestor evenimente?

— Cred că după ce Yu Yongfu a preluat Dragonul Zburător, trezorierul firmei a descoperit ceva ce nu i-a plăcut, ceva care îi privea şi pe americani. I-a povestit despre lucrul acela lui Mondragon, care a transmis informaţia în America. Sau cel puţin a încercat. Ceva nu a mers cum trebuie. Mondragon a fost ucis şi informaţia respectivă s-a pierdut. Smith a fost trimis s-o recupereze. Se pare de asemenea că Andy Jingshe era o sursă a americanilor care primise misiunea să-i servească lui Smith drept ghid şi interpret.

Niu îşi ţuguie buzele gânditor.

— Ca urmare... Anumiţi indivizi din ţara noastră – nu forţele noastre de securitate – sunt gata să recurgă la măsuri extreme pentru a-i împiedica pe americani să-şi continue cercetările,

indiferent care ar fi scopul acestor cercetări. Informaţiile pe care le-a descoperit trezorierul şi apoi a încercat să le recupereze Smith au dus la moartea trezorierului, la dispariţia lui Yu Yongfu şi a soţiei sale, precum şi la moartea interpretului.

— Cam aşa ceva, domnule. Da.

Niu avea din ce în ce mai mult sentimentul că în spatele acestor întâmplări se ascundea ceva foarte grav.

— Ce credeţi că a putut să descopere trezorierul la Dragonul Zburător care să declanşeze atâtea evenimente sângeroase? Niu întinse mâna după o ţigară.

— Nu mă gândisem până în clipa în care mi-aţi cerut informaţii în legătură cu vasul *Empress.* Atunci am descoperit că face parte din flota Dragonului Zburător. Nu am de unde să ştiu care este motivul care v-a determinat să vă interesaţi de acest vas, însă legătura dintre acesta şi cazul colonelului Smith nu poate fi o simplă coincidenţă.

— N-am făcut altceva decât să cer câteva informaţii simple asupra acestui cargou: ce destinaţie are, ce transportă. Genul de informaţii care se poate afla în legătură cu un asemenea vas.

— Da, domnule.

Niu îşi aprinse ţigara şi trase nervos fumul în piept.

— Ce aţi descoperit?

— Destinaţia este Basra. Sosirea în Golf este prevăzută peste aproximativ trei zile.

— Irak. Niu clătină îngrijorat din cap. Nu-i plăcea deloc chestia asta. Şi ce transportă?

— Conform documentelor oficiale, transportă DVD-uri, îmbrăcăminte, diverse produse industriale, materiale pentru agricultură – produsele care se exportă în mod obişnuit în Irak. Nimic deosebit. Sigur nimic care să-i intereseze pe americani. Pan rămase cu privirea aţintită asupra Bufniţei, aşteptând să afle de la el rezolvarea misterului.

— Şi cu toate acestea vasul îi interesează pe americani. Îi interesează chiar foarte mult, spuse Niu, întorcând întrebarea din nou spre Pan. Nu avea de gând să-l informeze pe maior despre ipoteza periculoasă care se vehicula în legătură cu cargoul. Deocamdată, despre prezumtiva încărcătură a vasului ştiau numai membrii Comitetului Permanent şi ambasadorul Wu în Washington. Spera să rezolve situaţia înainte ca ea să degenereze şi să devină o adevărată criză.

— Aveţi vreo părere despre toate acestea, domnule maior

Pan?

— Dacă, aşa cum înclin din ce în ce mai mult să cred, cargoul este implicat, acest lucru se poate datora numai încărcăturii pe care o transportă.

— Credeţi aşadar că lista de inventar oficială furnizată de cei de la Dragonul Zburător este falsă şi americanii ştiu lucrul ăsta.

— La ce altă concluzie aş putea ajunge?

Bufniţa trase fumul în piept, apoi îl dădu afară.

— A reuşit colonelul Smith să obţină ceea ce căuta?

— Nu avem de unde să ştim acest lucru.

— Însă tocmai lucrul acesta *trebuie* să-l aflăm, domnule maior. *Şi asta imediat.*

— Îl vom găsi pe Yu Yongfu, îl vom interoga pe socrul său şi vom face investigaţii la Dragonul Zburător.

Niu încuviinţă din cap.

— Acum vă rog să-mi spuneţi cum a reuşit colonelul Smith să vă scape şi a doua oară, fără să cunoască limba şi fără să mai fi fost vreodată în China şi cum a reuşit să părăsească ţara... după ce interpretul său a fost ucis?

— Bănuim că a primit ajutor din partea unei celule de rezistenţă uighură. Oamenii mei sunt acum pe urmele lor, însă indivizii aceştia se ascund în vechile *longtang* şi sunt la fel de greu de prins ca şobolanii ascunşi prin canale. Poliţia nu-i prea ia în serios, cred că în primul rând fiindcă sunt atât de puţini. Din cauza asta au început să-şi facă de cap. Ca şi şobolanii, indivizii ăştia sunt deştepţi, uşor adaptabili şi foarte hotărâţi.

— Evident că nu sunt chiar atât de puţini cât ne-am imagina noi, spuse Niu. Cum l-au ajutat pe Smith?

— L-au ascuns în *longtang* şi apoi au găsit o cale prin care să-l scoată de acolo. În legătură cu ce s-a întâmplat după aceea avem numai câteva indicii. Un echipaj de poliţie care efectua un control pe autostradă îşi aminteşte că a lăsat să treacă un Land Rover plin cu uighuri. Doi dintre aceştia aveau viză de şedere pe perioadă nedeterminată în Shanghai şi, normal, oricine are astfel de documente oficiale se poate deplasa aproape oriunde doreşte. Ceva mai târziu au fost semnalate mai multe împuşcături pe una din plajele din Golful Huangzhou, situată între Jinshan şi Zhapu. Iar în dimineaţa asta, una dintre navele noastre de patrulare a raportat că a identificat un submarin american în largul coastei la scurtă vreme după încetarea împuşcăturilor.

Niu nu mai zise nimic. Fuma în tăcere. În sfârşit, dădu din cap:

— Vă mulţumesc, domnule maior Pan. Continuaţi-vă investigaţiile şi acordaţi-le cea mai mare prioritate.

Maiorul Pan arăta de parcă ar fi vrut să mai prelungească întrevederea, ca şi cum ar fi vrut să afle atunci, pe loc, răspuns la toate întrebările, însă era în acelaşi timp un funcţionar prea dibaci ca să mai insiste. Se ridică imediat, cu pieptul înainte.

Îşi strânse haina în jurul corpului grăsuţ.

— Da, domnule.

După ce agentul închise uşa în urma sa, Niu puse ţigara în scrumieră. Se sprijini de spătar şi începu să se legene pe picioarele din spate ale fotoliului. Se tot gândea ce putea fi atât de important pentru americani încât să rişte nu numai să trimită un submarin la câteva mii de metri distanţă de coastele Chinei, ci şi ditamai fregata cu rachete ghidate în urmărirea unui vas comercial precum *Empress.* Toată povestea asta îi provoca un gust amar.

Clătinând îngrijorat din cap, se gândea la împuşcăturile care se auziseră pe plajă şi la ambiţiosul Li Aorong care îşi împinsese ginerele în lumea marilor afacerişti. Gândurile lui Niu se îndreptară apoi spre ceea ce nu-i putea spune nici maiorului Pan, nici generalului Chu Kuairong, nici altcuiva din guvern sau din partid: spre lupta pe care o ducea în secret pentru a deschide China astfel încât ţara sa să profite de toate oportunităţile oferite de noua ordine mondială.

Simţea că-l cuprinde melancolia. Îşi amintea cum, în tinereţea lui, îl auzise pe preşedintele Mao vorbind cu nostalgie despre zilele simple de dinainte de 1949, când nu avea de făcut decât să scrie poezii şi să lupte împotriva duşmanilor Chinei. După aceea, Mao fusese prins în complicatele şi murdarele maşinaţiuni ale luptei pentru putere.

Ceea ce-şi dorea Niu acum – semnarea tratatului cu privire la drepturile omului – putea duce la o viaţă mai bună pentru toată lumea. Se temea însă că tratatul avea mult mai mulţi opozanţi în sectorul public decât suporteri. Asta fiindcă împotriva lui erau şi multe înalte oficialităţi... de pe ambele maluri ale Pacificului.

Hong Kong

Zâmbind politicos, Jon Smith se aşeză pe un scaun cu spătar

înalt din holul de recepţie aflat la intrarea în birourile Grupului Altman. Îl auzise pe Ralph McDermid cum îi spunea femeii de la recepţie că doreşte să se întâlnească cu el. În timp ce aştepta, deschise servieta-diplomat ca şi cum ar fi vrut să-şi verifice notiţele.

Deodată, închise brusc servieta şi sări în picioare.

— La dracu'! Vă rog să mă scuzaţi că am înjurat, domnişoară. Cred că mi-am uitat agenda jos, la Donk & LaPierre. Îşi privi ceasul de la mână, apoi aruncă o privire spre orologiul cu pendulă aşezat într-un colţ al încăperii. Domnul McDermid vine să ne întâlnim peste cincisprezece minute. În zece minute sunt înapoi.

Înainte ca tânăra de la recepţie să poată spune ceva, Smith o luă la fugă cu servieta în mână spre lifturi. Apăsă pe buton şi, când uşa se deschise, intră repede în cabina goală. Înainte să închidă uşa, îi zâmbi şi flutură mâna spre femeia uluită. Dispunea de foarte puţin timp şi ar fi vrut ca liftul să se mişte mai repede. Se opri două etaje mai jos, ieşi şi alergă pe coridor până găsi o toaletă. O dată intrat într-o cabină, îşi scoase repede sacoul şi pantofii şi-şi puse în loc jacheta sport albastră şi pantofii albaştri de pânză, iar pe cap îşi îndesă pălăria panama pliabilă, toate scoase din servieta-diplomat. Cu pantalonii gri largi şi cu cămaşa hawaiiană strident colorată pe el, dădea impresia unui turist american cu mai mulţi bani decât gust. Îndesă sacoul şi pantofii în servietă, iar servieta o băgă în rucsac. Cu rucsacul în spate, ieşi din toaletă.

Abia aşteptând ca bănuielile sale să se confirme, Smith luă alt lift decât cel cu care coborâse şi se aşeză în spate, încercând să se facă cât mai puţin simţit de oamenii de afaceri şi funcţionarii care urcară şi coborâră din cabina liftului la diferite etaje. Când liftul ajunse la mezanin, Jon îşi croi drum printre pasagerii care îşi continuau drumul spre parter şi ieşi afară.

Peretele exterior al mezaninului era format din uşile de sticlă ale mai multor buticuri în care se vindeau produse de lux, agenţii de voiaj sau birouri. De partea cealaltă a culoarului nu se ridica un perete, ci un parapet de marmură până la mijlocul lui Smith şi care făcea legătura între coloanele groase ce sprijineau tavanul, în jos se vedea holul vast de la intrare. Jon rămase ascuns în umbra unei coloane de unde putea vedea scările de marmură care urcau la mezanin, uşile lifturilor precum şi intrarea în clădire.

Aştepta nerăbdător. Deodată îşi făcu apariţia cel pe care sperase să-l vadă acolo – chinezul înalt care condusese atacul în Shanghai. *Feng Dun.* Intră pe uşile de sticlă ale clădirii, urmat de alţi trei bărbaţi ale căror feţe îi erau cunoscute lui Jon. Pentru prima dată putea să-l privească atent pe Feng: era atât de palid încât pielea lui părea lipsită de sânge. Părul tuns scurt era de un roşu deschis cu şuviţe complet albe. Era mai scund decât bănuise Jon când îl văzuse în întuneric, dar destul de înalt pentru un chinez, probabil puţin peste un metru optzeci şi părea tot numai muşchi. Se opri imediat după ce trecu de uşile de la intrare şi începu să cerceteze holul ca şi cum căuta ceva sau pe cineva.

Ralph McDermid îşi pregăti cel mai fermecător zâmbet posibil şi ieşi din cabina liftului său privat. Se opri şi începu să-l caute cu privirea în holul de recepţie pe doctorul Kenneth St. Germain.

În afară de femeia de la recepţie, în luxoasa încăpere nu se mai afla nimeni. McDermid rămase cu gura căscată.

Se încruntă la tânăra din spatele pupitrului.

— Unde e?

— Ăăă... Vă rog să mă scuzaţi, domnule McDermid, însă doctorul St. Germain a coborât să-şi ia agenda de la Donk & LaPierre. Se întoarce imediat. Femeia se uită spre ceas. O, Doamne! A spus că vine înapoi în zece minute şi au trecut deja cincisprezece. Să sun să văd ce s-a întâmplat?

— Da. Dar întreabă-i numai dacă se află acolo sau dacă a plecat. Doar atât. Fără să le ceri să vorbeşti cu el sau să-l trimită sus. Era posibil totuşi ca omul să fi avut într-adevăr o treabă la Donk & LaPierre.

Fata sună, puse câteva întrebări, după care întrerupse convorbirea. Îl privi apoi pe McDermid, neştiind ce să mai creadă.

— Mi-au spus că nu e acolo şi nici n-a fost mai devreme.

Uşile liftului din spatele lui McDermid se deschiseră.

McDermid se întoarse la timp ca să-l vadă pe Feng Dun ieşind din cabină. Chinezul ţinea în mână un revolver Glock de 9 mm care părea minuscul în palma lui mare.

Ochii fetei de la recepţie se opriră speriaţi asupra armei.

— Unde e? întrebă Feng cu vocea sa şoptită.

— A şters-o, răspunse McDermid dezgustat. A plecat acum cincisprezece minute.

— E încă în clădire, spuse Feng calm. Am supravegheat

intrarea. Nu avea cum să iasă. E prins în capcană.

Jon era foarte încordat, tremurând de nerăbdare. Cu toate acestea, rămase ascuns în spatele coloanei de la mezanin, continuând să studieze holul vast de dedesubt.

Feng Dung urcase în lift după ce le dăduse instrucţiuni celor trei pistolari ai săi. Cifrele luminoase de deasupra uşii indică că urcase direct la apartament. Chiar dacă Jon nu căzuse în cursă, era încă sub influenţa descoperirii pe care o făcuse: era din ce în ce mai probabil ca Ralph McDermid să-l fi blocat acolo, sus, tocmai ca să aibă timp să-şi cheme ucigaşii. Ceea ce însemna că preşedintele şi în acelaşi timp directorul executiv al puternicului Grup Altman nu era un simplu jucător în criza vasului *Empress,* ci era profund implicat în aspectele sângeroase ale afacerii.

Aflaţi cu un nivel mai jos decât Jon, cei trei vânători ocupaseră poziţii discrete, de unde puteau ţine sub observaţie toate ieşirile. Atunci când Feng Dun se întoarse, Jon avu impresia că acesta apăruse brusc în holul de la recepţie, ca într-un număr de magie. Feng făcu un gest imperceptibil cu mâna în dreptul şoldului şi cei patru se îndreptară spre un colţ unde se aflau câteva ghivece cu palmieri. În timp ce vorbeau, nu-i scăpau din ochi pe cei care treceau prin hol. Privirea lui Feng se ridică la un moment dat spre mezanin şi Jon avu impresia că ochii lui au fixat ascunzătoarea sa din umbra unei coloane.

Smith se dădu uşor înapoi, îşi mai verifică o dată deghizarea, de la cămaşa hawaiiană la pantofii albaştri de tenis. Îşi îndesă panamaua pe frunte şi îşi strecură Beretta la spate, pe sub jacheta în dungi. Se îndreptă spre scara ce ducea la parter, îndoind puţin genunchii şi mergând cu labele picioarelor îndreptate spre interior.

Nu se uită în direcţia ucigaşilor, deşi le simţea privirea aţintită asupra lui. Avea senzaţia că e ţeapăn de atâta tensiune şi aştepta ca din clipă în clipă unul dintre ei să-l oprească. După ce îi depăşi şi se apropie de uşile de sticlă care dădeau în stradă, avu senzaţia că simte o privire fierbinte arzându-l în ceafă, împinse uşa, convins că va fi oprit.

Când îşi dădu seama că nu se întâmplă nimic, avu un moment de surpriză, apoi de uşurare. În timp ce ieşea din clădire şi traversa strada, lumina zilei i se păru deosebit de strălucitoare şi de primitoare. Găsi un loc la umbră şi se pregăti să aştepte.

22

Se întunecase aproape când Ralph McDermid părăsi în cele din urmă clădirea printr-o uşă laterală, în timp ce Feng Dun şi oamenii săi plecaseră unul câte unul cu multe ore înainte, în direcţii diferite. Ziua de lucru încheindu-se, pietonii erau acum şi mai numeroşi, aşa că şi Jon nu trebuia să facă un efort prea mare ca să se ascundă. Plouase după-amiază, aerul era acum mai răcoros şi înaintarea prin mulţime parcă mai uşoară.

Supărat şi totodată îngrijorat, Jon se străduia să nu-l piardă din ochi pe cel pe care-l urmărea. McDermid merse pe jos numai până la staţia Central a metroului, sau M.T.R., cum era cunoscut acolo. Jon aşteptă douăzeci de secunde, cumpără un bilet şi coborî şi el în staţie. Pe platformă se aflau puţini călători şi el se opri ca să se asigure că nimeni altcineva nu-l mai urmărea pe McDermid, atât clandestin, cât şi ca gardă de corp.

Când trenul sosi, McDermid urcă într-un vagon şi Jon se strecură pe o altă uşă. McDermid îşi croi drum până ce găsi un loc pe una din băncile de oţel inoxidabil. Se aşeză şi rămase cu privirea în gol, ignorându-i pe ceilalţi călători tăcuţi şi obosiţi şi neluând în seamă reclamele colorate, numai în caractere chinezeşti, foarte diferite acum de cele dinainte de momentul returnării insulei Chinei continentale, când textele erau scrise şi în engleză.

Jon se deplasă în direcţia opusă şi se prinse de o bară, pe jumătate întors, într-un loc de unde putea urmări mişcările lui McDermid reflectate în geam. Se întrebă care ar fi motivul ca cineva cu poziţia şi averea lui McDermid să călătorească cu metroul. Nu mergea prea departe? Nu voia să folosească maşina personală sau maşinile companiei pe teritoriul unui rival? Se săturase de vacarmul şi stresul străzilor? Era mai ieftin aşa? Sau, cel mai probabil, voia ca nimeni altcineva, nici măcar şoferul personal sau un şofer de taxi, să nu afle unde se ducea.

Vagoanele de metrou se deplasau deosebit de lin şi de silenţios. McDermid nu se obosea să privească înjur, aparent deloc îngrijorat că ar putea avea pe cineva pe urmele lui. După câteva opriri, coborî în staţia Wanchai. Jon aşteptă din nou până în ultimul moment şi, după ce McDermid se depărtase destul de

tren, se strecură şi el prin uşile care se închideau. Ieşi repede pe strada Hennessy, pe unde McDermid o luase calm, cu un mers relaxat. McDermid îl conducea acum prin Wanchai, fostul cartier cu felinare roşii din Hong Kong. Notorie pe vremuri pentru sex şi droguri, zona decăzuse o vreme. Rezultatul era că acum cartierul fusese înglobat în înfloritoarea arie financiară a oraşului. Se construiseră clădiri înalte, iar o cameră în cele mai noi şi bune hoteluri costa mai mult de trei mii de dolari pe noapte.

Cu mâinile în buzunare, McDermid mergea în lumina neoanelor de pe Lockart Road, unde se desfăşura cea mai mare parte din comerţul cu carne vie. Era locul în care cartierul Wanchai îşi confirma încă renumele. Fetele stăteau în uşa barurilor şi cu un „pssst” bine exersat, îndemnau orice bărbat dispus să plătească. Se înşirau acolo cluburi deocheate, baruri cu program topless, discoteci şi zgomotoase cârciumi englezeşti şi irlandeze. Indicatoarele şi invitaţiile, reclamele luminoase şi apelurile erau foarte insistente, anunţând deliciile din interior pentru cei flămânzi şi pentru cei singuri.

Toate astea nu aveau nici o semnificaţie pentru cei doi. Nici unul din ei nu aruncă mai mult de o privire în direcţia dughenelor ce ofereau plăceri, ceea ce-l făcu din nou pe Jon să se întrebe unde se ducea McDermid şi care era scopul acestei călătorii.

Într-un final, McDermid intră pe o stradă laterală apoi într-o clădire din cărămidă cu birouri, aflată în umbra unui bloc nou din oţel şi sticlă. Strada era îngustă. Comercianţii vindeau cam acelaşi tip de marfă: articole porno, tatuaje. Erau şi câteva localuri cu program de striptease. Din clădire ieşea un flux constant de funcţionari din clasa de mijloc în drum spre casele lor din suburbii şi de pe dealurile întunecate, o reflectare a schizofreniei culturale ce afecta cartierul Wanchai.

Din ce în ce mai curios, Jon se folosi de fluxul de funcţionari şi se strecură în clădire. Ralph McDermid se oprise în holul placat cu marmură, în faţa unui şir de lifturi cu uşi din fier forjat. Intră în cabina unuia dintre ele, fiind singurul pasager, din moment ce toţi ceilalţi părăseau clădirea. Jon urmări indicatorul luminos de deasupra uşii. Cabina se opri la etajul zece apoi reveni la parter.

Jon intră în altă cabină şi apăsă pe buton. Ajuns la etajul unsprezece, ieşi repede din cabină şi coborî pe scara de incendiu, câte două trepte o dată. La etajul zece se trezi într-un hol pustiu, placat cu marmură aidoma celui de la parter. Unde dispăruse McDermid?

Jon se trase repede înapoi în momentul în care trei femei părăsiră birourile şi se îndreptară spre lifturi, sporovăind în chinezeşte. Lipit de casa scărilor, asculta fără să înţeleagă o vorbă, dorindu-şi să fi învăţat limba.

Înainte de a putea ieşi din ascunzătoare, se auziră alţi paşi pe podeaua de marmură şi se opriră în faţa liftului, unde cele trei femei continuau să vorbească. Se deschiseră şi se închiseră alte câteva uşi, apoi coridorul pe care nu-l vedea se cufundă din nou în tăcere... Cu excepţia unui fâşâit care trecu chiar prin dreptul uşii lângă care se afla el.

Jon deschise puţin uşa şi aruncă o privire. O femeie îmbrăcată în straie largi, negre şi pe cap cu o pălărie casnică de pai, specifică zonelor rurale, dispăru pe uşa din celălalt capăt al coridorului. *Unde se afla însă McDermid?* În clipa în care se pregătea să iasă din ascunzătoare şi să înceapă să-l caute, auzi o voce care semăna cu a preşedintelui Grupului Altman undeva în dreapta, după lifturi. Zâmbi satisfăcut, scoase pistolul şi înaintă pe coridor.

Ascultă la fiecare uşă. Toate arătau la fel – uşi ieftine, nu prea solide, fiecare prevăzută cu câte o fantă pentru introducerea corespondenţei şi cu plăci metalice indicând activităţile ce se desfăşurau înăuntru, de la servicii de contabilitate la producţie de site-uri Web, de la stomatologie la servicii de secretariat. Din spatele câtorva se auzeau voci înfundate, în timp ce una din camere adăpostea fără îndoială un post de radio. Jon începuse să se teamă că îi pierduse urma lui McDermid, când îl auzi din nou.

Încetini pasul. Sunetele înfundate veneau din spatele unei uşi pe care se putea citi atât în chineză, cât şi în engleză: DR. JAMES CHOU, ACUPUNCTURE & SHIATSU. Se părea că Ralph McDermid se răsfăţa cu şedinţe de acupunctură sau de masaj shiatsu ori cu amândouă. De ce se complica însă luând metroul şi mergând pe jos atâta drum până aici? Din punct de vedere fizic, McDermid nu arăta extraordinar. Sau se afla aici pentru un motiv diferit? Poate că placa de pe uşă nu reprezenta decât faţada unui „salon de masaj” în care se asigurau şi alte servicii.

Jon se lăsă pe vine şi privi în încăpere prin fanta pentru corespondenţă. În camera de primire se aflau doar câteva măsuţe şi scaune ieftine din plastic. Canapeaua, foarte umflată, avea picioare şi braţe din bambus. Pe măsuţe şi pe canapea se vedeau reviste în chineză şi engleză. Camera era goală. De unde venea atunci vocea? Se înşelase oare?

Cu arma în mână, răsuci mânerul şi întredeschise uşa. Atunci văzu cealaltă uşă din spatele căreia îl auzi iar pe McDermid spunând ceva.

Chiar când norocul părea că îi surâde lui Jon, se lăsă din nou tăcerea. Discuţia încetase în birou. Totuşi, doi oameni – McDermid şi doctorul sau masorul – trebuiau să facă un zgomot cât de mic...

Jon simţi că i se taie răsuflarea când întrevăzu o nouă posibilitate. Altul era motivul pentru care McDermid luase metroul şi mersese pe jos. Individul se aştepta să fie urmărit. Îl aştepta pe Jon. Adevărul era că... McDermid îl atrăsese probabil într-o ambuscadă.

Se aruncă pe podea şi se ascunse în spatele canapelei, cu pistolul pregătit.

Uşa care dădea spre culoar fu brusc doborâtă, scoasă fără milă din ţâţâni şi trântită la podea într-un nor de aşchii. Doi dintre indivizii care îl urmăriseră anterior pe Jon îşi făcură apariţia în cadrul uşii, cu pistoalele în mâini.

Jon trase două focuri. Unul dintre cei doi bărbaţi se prăbuşi în faţă şi alunecă pe podeaua acoperită cu linoleum, lăsând o urmă de sânge. Celălalt sări înapoi, întorcându-se pe coridor. Jon nu-l nimerise.

Jon se târî în faţă pe coate. Cel de-al doilea bărbat apăru din nou, cu arma ţintită spre canapea. Jon ajunsese la jumătatea distanţei dintre canapea şi uşă, într-un loc în care individul nu se aştepta să-l găsească. Trase un singur foc. De data asta se auzi un geamăt de durere, o înjurătură şi bărbatul se prăbuşi pe spate.

Înaintând cu grijă, Jon ajunse în locul unde fusese uşa şi rămase ghemuit într-o poziţie care-i permitea să ţină sub control coridorul cu lifturile şi să nu poată fi ochit de către cineva care ar fi întredeschis a doua uşă a camerei de aşteptare. În faţă, pe coridor, doi bărbaţi se aplecaseră asupra unui al treilea, care şedea sprijinit de perete. Din locul în care îl atinsese glonţul lui Jon curgea sânge. Cei trei aruncau priviri crunte spre intrarea în birou, unde el stătea ascuns şi îi aştepta.

Jon sări în picioare, alergă până la canapea, o trânti pe podea cu partea tapiţată şi o împinse în deschizătura uşii. O poziţionă în aşa fel încât să-i protejeze flancul şi se aruncă la podea.

Se auzeau din nou paşi pe culoar, paşii cuiva care încerca să se apropie cât mai silenţios posibil. Indivizii care îl vânau se

puseseră în mişcare. Jon rămase ghemuit. Numără zece secunde, apoi se ridică şi doborî cu un singur foc pe unul dintre ei care se năpustise aplecat înainte.

În timp ce strigătul de durere al celui lovit făcea să reverbereze pereţii de marmură ai culoarului, cea de-a doua uşă care dădea în camera de aşteptare se trânti de perete şi un şuvoi de gloanţe se revărsă din direcţia aceea înfigându-se în lemnul şi tapiţeria canapelei. Jon se lăsă pe podea, aşteptând. Inima îi bubuia în urechi. Într-un târziu, un bărbat cu un pistol automat sări în încăpere. Jon trase un singur glonţ. Bărbatul fu catapultat înapoi, direct în fereastră. Strigătul lui pierdea din intensitate pe măsură ce se prăbuşea în gol.

Jon se ridică din nou deasupra canapelei ca să vadă ce se petrece pe culoar. Agresorii se apropiau – trei de data asta. Trase două gloanţe în direcţia lor şi ei se retraseră, însă pentru cât timp? Vor încerca din nou prin cealaltă încăpere. Mai avea un încărcător, însă mai mult ca sigur că până la urmă agresorii vor reuşi să se coordoneze mai bine, să atace simultan pe amândouă uşile, ceea ce ar însemna sfârşitul luptei. Fără îndoială va fi ucis sau capturat. Nu ştia prea bine ce doreau cu adevărat adversarii săi.

Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Sprijinit într-un genunchi, aştepta următorul atac din biroul interior. Fără nici un avertisment, atacatorii năvăliră. Erau doi acum. Se mişcau mai repede şi cu mai multă iscusinţă decât precedentul atacator, sărind fiecare în direcţii opuse, în timp ce el trebuia să fie atent şi la culoar, în eventualitatea unui atac simultan şi din direcţia aceea. Îşi goli arma, gloanţele înfigându-se în scaune, măsuţe şi pereţi. Băgă şi ultimul încărcător, însă cei doi dispăruseră.

Sau erau tot acolo? Brusc, se auziră alte împuşcături, făcând să se cutremure pereţii. De unde veneau? De pe culoar sau din biroul interior? Şi unde erau gloanţele? Nici unul nu se înfipsese în canapeaua după care se adăpostise el, nici în pereţii din camera de aşteptare. Să se ridice sau să rămână în continuare ghemuit? Se auzi o nouă salvă de împuşcături şi îşi dădu seama că zgomotul venea de pe culoar. Însă, ciudat, nu se trăgea spre el.

Se ridică puţin să vadă ce se întâmplă. Erau patru acum, inclusiv cei doi care fuseseră mai înainte în biroul interior. Cel de-al cincilea şi cel de-al şaselea, amândoi răniţi, erau culcaţi în cabina unui lift ale cărui uşi rămăseseră deschise. Cei patru

trăgeau într-o direcţie opusă celei în care se afla el, spre capătul coridorului. Brusc, unul se întoarse şi începu să tragă spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l imobilizeze acolo.

Jon se ridică, trase şi se lăsă iar în jos. Se auziră înjurături, mişcări febrile, o uşă trântită, paşi care se îndepărtau. Ascultă în continuare. Se închise uşa unui lift. Atât pe coridor, cât şi în camera interioară se lăsă tăcerea. *Plecaseră cu adevărat? Sau nu era decât o altă capcană?*

Se aplecă precaut să vadă ce se întâmplă. Pe culoar nu era nimeni. Vechea clădire scârţâia. Undeva, la alt etaj, se auzi zgomotul făcut de apa de la o toaletă. Abia acum putea să-şi tragă sufletul. Îşi şterse fruntea cu mâneca, studiind în acelaşi timp corpul nemişcat al bărbatului pe care-l împuşcase şi care rămăsese cu braţele întinse pe duşumeaua camerei de aşteptare. Bărbatul era mort şi în buzunarele sale nu se găsea nimic care să ofere vreun indiciu asupra identităţii lui.

Dezamăgit, Jon sări în picioare şi intră în biroul interior. Acolo se aflau o masă pentru masaj, un dulap, un fotoliu şi un casetofon portabil cu CD. Totul era ciuruit de gloanţe. Vântul şuiera prin fereastra spartă prin care se prăbuşise unul din cei pe care-i lovise. Jos se auzeau sirene. Poliţia din Hong Kong avea să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta.

Exista şi aici o a doua uşă. Era deschisă şi dădea spre coridor. Scoase precaut capul şi cercetă zona. Coridorul era în continuare pustiu, urme de sânge şi tuburi de cartuş marcând drumul spre lifturi. Cu revolverul ţinut cu ambele mâini, ieşi pe coridor. O văzu pe ţăranca pe care o zărise şi mai devreme din ascunzişul său din casa scărilor. Era tot în hainele acelea negre şi largi ca o pijama şi cu pălăria conică pe cap şi stătea cu picioarele încrucişate pe podea, sprijinită cu spatele de un pupitru cu partea de sus rabatabilă. Lângă ea se afla un telefon celular. În mâini ţinea un Glock de 9 mm aţintit asupra lui, o armă care nu avea nimic de-a face cu aspectul ei de femeie de la ţară.

— Cine eşti? întrebă el.

Femeia îi răspunse iritată într-o engleză americană perfectă, cu revolverul îndreptat în continuare spre el.

— Deci ăsta e răspunsul. Scopul vieţii tale este să-mi dai mie operaţiunile peste cap. Însă sincronizarea ta e poate slabă, spuse femeia zâmbind.

— Randi?

— Salut, soldat. Randi lăsă arma jos.

Jon lăsă şi el pistolul în jos, continuând să se holbeze la ea.

— Incredibil! Voi, ăştia de la CIA, vă deghizaţi din ce în ce mai bine. Prin urmare ea era sursa împuşcăturilor care îi îndepărtaseră pe duşmanii săi. Randi crease diversiunea care-l salvase.

Ea îşi îndreptă picioarele şi se ridică de pe podea dintr-o singură mişcare.

— Mi se pare mie sau se aud sirene?

— Nu ţi se pare. Hai să plecăm naibii de aici.

Beijing

Mirosul cameliilor venind dinspre luxurianta grădină a complexului Zhongnanhai inundase încăperea. Niu Jianxing – Bufniţa – se lăsase pe spate şi asculta mânios luările de cuvânt ale celor care participau la întrunirea specială a Comitetului Permanent din seara aceea. Avea nevoie de toată înţelepciunea pentru a-şi menţine neabătut programul în legătură cu criza vasului *Empress.* Nu-şi putea permite să-şi arate supărarea.

— Mai întâi spionul american care pare că a fost lăsat să scape, se lamenta Wei Gaofan. Faţa lui, de obicei lipsită de orice urmă de zâmbet, căpătase, surprinzător, din cauza indignării, un aer aproape cumsecade. Şi acum vasul ăsta militar – cum îi zice? *John Crowe?* – încălcând cu neruşinare drepturile noastre în apele internaţionale! *E scandalos!*

Gaofan era reprezentantul aripii dure a partidului.

— Cum a reuşit de fapt să scape colonelul Smith? întrebă Song Riuyu, unul dintre membrii mai tineri ai Comitetului Permanent.

— Aspectele acestea sunt investigate în timp ce discutăm noi aici, interveni Niu calm.

— Cum sunt investigate? întrebă Wei Gaofan. Aveţi de gând să alcătuiţi una din acele comisii inutile, aşa cum fac europenii?

Vocea lui Niu deveni brusc aspră:

— Doriţi să faceţi parte dintr-o asemenea comisie? Dacă da, putem constitui imediat una şi suntem onoraţi să adăugăm numele dumneavoastră...

— Vă bucuraţi de toată încrederea noastră, Jianxing, interveni cu vocea sa moale, de negustor de mătase, corpolentul Shi Jingnu.

Secretarul general interveni şi el:

— Aceste probleme ne privesc pe toţi. Eu, de exemplu, doresc să aflu răspunsul la ambele întrebări. Americanii ameninţă doar cu bastonul lui Roosevelt sau chiar îşi ascut săbiile în stil Kennedy?

— Un raport complet referitor la felul în care a scăpat colonelul Smith va fi mâine pe biroul dumneavoastră, promise Niu.

— Şi fregata care urmăreşte vasul nostru? Secretarul se uită în jos spre hârtiile care se aflau în faţa sa, pe masa lungă. *The Dowager Empress,* nu-i aşa?

Niu dădu afirmativ din cap.

— Aşa se numeşte vasul. Este proprietatea întreprinderilor Dragonul Zburător.

Aruncă o privire rapidă în direcţia lui Wei Gaofan, căci preşedintele companiei Dragonul Zburător era ginerele unuia dintre cei mai apropiaţi protejaţi ai săi. Cu toate acestea, Wei nu arătă nici cel mai mic interes – nu avu nici cea mai mică reacţie – la remarca lui Niu.

— Vasul este înregistrat în Hong Kong, continuă Niu. Am efectuat o investigaţie în legătură cu Dragonul Zburător şi am aflat că firma are sediul în Shanghai, că este condusă de un anume Yu Yongfu şi că vasul *Empress* este în drum spre Basra, în Irak.

Încă nici o reacţie din partea lui Wei. Ar fi putut cel puţin să le spună că-l cunoaşte pe Yu Yongfu.

— Irak? întrebă, brusc atent, Pao Peng, vechiul tovarăş din Shanghai al secretarului.

— Ce transportă vasul? întrebă Han Mengsu, un alt reprezentant al aripii tinere.

— Există mai multe păreri în legătură cu încărcătura sa reală, spuse Niu. Le relată despre posibila legătură dintre locotenent-colonelul Smith şi vasul *Empress.* Smith a venit la Shanghai să caute ceva.

— Ce transportă vasul potrivit facturii? întrebă Wei Gaofan.

Niu enumeră produsele inofensive cuprinse în factura oficială de însoţire a încărcăturii.

— Iată, spuse mânios Wei Gaofan. Ca de obicei, imperialiştii americani îşi arată muşchii ca să-şi impresioneze propriul popor, precum şi pe europeni şi naţiunile mai slabe. Este un nou caz *Yinhe* şi de data asta nu trebuie să le permitem cu nici un preţ să urce la bordul navei. Suntem o naţiune puternică, independentă,

mult mai mare decât Statele Unite şi trebuie să punem capăt politicii lor agresive.

— De data asta, insistă Niu, este foarte posibil ca la bordul vasului să se găsească substanţe interzise. Dorim noi ca astfel de materiale să ajungă în Irak fără cunoştinţa şi permisiunea noastră?

Continua să-l urmărească cu coada ochiului pe Wei, atent să nu-i trezească acestuia suspiciunea cum că ar şti ceva despre legăturile pe care le are cu Dragonul Zburător. Informaţia aceasta se putea dovedi foarte utilă la un moment dat. Însă momentul nu venise însă. Pentru Bufniţă, răbdarea şi ştiinţa de a acţiona la momentul potrivit reprezentau mijloacele prin care se putea rezolva cu succes orice situaţie.

— Pe ce se bazează supoziţiile dumneavoastră? întrebă Shi Jingnu cu o voce care îşi pierduse brusc tonul mieros.

— Doctorul militar Smith nu este un agent obişnuit. Cred că singurul motiv pentru care a fost folosit este acela că omul se găsea întâmplător în Taiwan şi era unul dintre puţinii americani care puteau intra imediat în China ca urmare a unei invitaţii. Misiunea pentru care a fost trimis aici era fără îndoială deosebit de importantă şi de urgentă.

După câteva clipe de tăcere, secretarul general întrebă:

— Şi vreţi să sugeraţi că misiunea acestuia ar putea fi să descopere adevărul în legătură cu încărcătura vasului *Empress?*

— Ar avea sens.

— Cu atât mai mult, interveni Wei Gaofan, nu trebuie să le permitem americanilor să-şi bage nasul. Dacă acuzaţiile lor sunt întemeiate, vom fi expuşi lumii întregi.

— Chiar dacă afacerea s-a desfăşurat fără ştiinţa noastră şi noi n-avem nici o vină? întrebă Niu.

— Cine ar crede că e posibil aşa ceva? interveni Shi Jingnu. Şi chiar dacă ar crede, nu am apărea în ochii lor drept slabi şi vulnerabili? Incapabili să ne controlăm propriii oameni şi nevoiţi să apelăm la supravegherea americanilor?

Song Riuyu spuse cu o voce gravă:

— Ar trebui să facem o demonstraţie de forţă de data asta, domnule secretar.

Pao Pang dădu din cap, uitându-se cu un ochi spre secretarul general.

— Ar trebui măcar să-i ameninţăm în aceeaşi măsură.

— Un meci egal? gândi cu voce tare secretarul. Poate că aveţi

dreptate. Cine este de acord?

Niu Jianxing numără mâinile ridicate cu ochii pe jumătate închişi. Şapte. Două dintre ele nu erau ridicate atât de sus şi nu reflectau aceeaşi siguranţă ca cele ale lui Wei Gaofan, Shi Jingnu şi Pao Peng. Secretarul nu ridicase mâna, dar acest lucru era irelevant. Nu ar fi cerut să se voteze dacă el personal s-ar fi opus.

Lui Niu îi revenea o sarcină colosală dacă voia să salveze acordul cu privire la drepturile omului. Nu dorea să se gândească la ce altceva ar fi nevoit să salveze în cazul în care, într-o situaţie de echilibru, cineva ar apăsa pe trăgaci.

23

Marea Arabiei

Aerul limpede din sudul Mării Arabiei începuse să se încălzească o dată cu trecerea orelor de dimineaţă. Locotenentul Moses Canfield, rezemat de balustrada de la pupa, se bucura de prospeţimea brizei înainte de a coborî la centrul de comunicaţii şi control de pe *John Crowe.* Vasul *Empress* pe care îl urmăreau de aproape douăzeci şi patru de ore se zărea la orizont, continuându-şi neabătut drumul spre Basra. Numai ofiţerii ştiau încotro se îndrepta *Empress* şi ceea ce se presupunea că transportă şi primiseră ordin să nu le spună şi celorlalţi. Discreţia asta îi punea şi mai mult la încercare nervii lui Canfield. Nu reuşise să adoarmă decât cu greu noaptea trecută.

Ezita să coboare. Suferise dintotdeauna de o uşoară claustrofobie, ceea ce îl împiedicase să ia în considerare serviciul pe un submarin, iar imaginaţia îi juca feste. Îşi închipuia că este blocat sub punte chiar în clipa în care *Crowe* primeşte o lovitură în plin şi se duce la fiind în câteva secunde, luându-i pe toţi cu el. Îl străbătu un fior prin tot corpul, deşi afară era din ce în ce mai cald şi îşi zise că trebuie să facă ceva ca să-şi ţină firea.

Nervozitatea care îl stăpânea nu fusese domolită de lecţia hotărâtă a comandantului Chervenko despre cum trebuie să aştepte cu răbdare, totuşi atent până în clipa în care ar fi sigur că vasul urmărit îşi modifică într-adevăr cursul şi nu e vorba de o simplă deviere laterală.

— Să nu te grăbeşti niciodată să tragi concluzii despre acţiunile inamicului, domnule locotenent, îi spusese Chervenko. Adună cât mai multe informaţii înainte de a da un ordin pe nava ta. Pune-te în pielea celuilalt comandant şi gândeşte-te la ce ar face el. Şi atunci când dai ordinul, să fii sigur de concluziile la care ai ajuns.

— Am înţeles, domnule, răspunsese Canfield. Era ruşinat şi puţin supărat pe comandantul său.

Supărarea, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, îl aduse cu picioarele pe pământ. Cel puţin pentru moment, îi alungă starea de claustrofobie şi-l făcu să se grăbească, după ce-

şi privi ceasul, spre postul din înghesuitul centru de comunicaţii şi control.

Operatorul radar OS2 Fred Baum se lăsase pe spate în scaun şi sorbea dintr-o cutie de Diet Coke. De ieri, nu se vedea nimic altceva pe ecran decât semnalul generat de *Empress.* Emoţia urmăririi, care le ţinuse trează atenţia oamenilor lui Canfield în ultimele douăzeci şi patru de ore, se mai risipise. Urma o nouă zi cu acelaşi semnal pe ecranul radar sau, când se aflau pe punte, cu aceeaşi siluetă la linia orizontului. Plictiseala începea să devină un pericol.

Canfield se hotărî să le ţină o lecţie asemănătoare celei pe care o primise de la căpitan.

— OK, tipilor, iată cum stau lucrurile. *Empress* poate face o mişcare în orice moment. Nu vă grăbiţi însă să trageţi concluzii în legătură cu acţiunile altui vas. Poate părea o mişcare de rutină, însă e posibil să se întoarcă spre noi într-o secundă. Nu putem şti cu siguranţă ce au chinezii ăştia la bord sau ce-i în mintea lor. E posibil să aibă chiar şi un tun sau rachete. Întotdeauna să vă gândiţi la ce poate fi în mintea comandantului inamic.

— Am înţeles, domnule.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule locotenent. Aveţi dreptate.

— La naiba, aş vrea să facă vreo mişcare.

— Poţi s-o mai spui o dată.

— Am vrut să spun că...

— Staţi aşa!

Strigătul venise de la sergentul Baum, operatorul radar. Timp de câteva secunde, nimeni nu reacţionă. La început, avertismentul păruse doar un comentariu asemenea celorlalte văicăreli obositoare generate de inactivitate.

Aproape la unison, se întoarseră toţi spre radar.

— Raportează, subofiţer! strigă Canfield.

— Am prins ceva! Baum era prea emoţionat ca să i se mai adreseze cu *domnule* lui Canfield. Cred că e un alt vas inamic!

— Ia-o uşor, Baum. Canfield se aplecă peste umărul operatorului. *Crezi?*

Baum arătă cu degetul spre un mic punct luminos care clipea intermitent la marginea ecranului, în urma lui *Crowe.*

— E ceva foarte aproape de nivelul apei, domnule locotenent. Are un profil radar foarte mic.

— Unde se află?

— Chiar în spatele nostru.

— La ce distanţă?
— Aproximativ cincisprezece mile.
Canfield întoarse capul spre un alt operator.
— Vreun semnal radio?
— Nimic, domnule.
Locotenentul se aplecă din nou spre ecranul radar. Punctul luminos dispăruse.
— Unde a dispărut?
— E tot acolo, domnule locotenent. Aşa cum v-am spus, e foarte jos, aşa că îl ecranează mişcarea valurilor. Vă rog să mă credeţi, e tot acolo şi se apropie.
Canfield nu reuşea să distingă punctul luminos pe suprafaţa ecranului pe care se rotea în permanenţă fasciculul radar.
— Eşti sigur că nu e vorba despre o anomalie atmosferică? Vreo perturbaţie de suprafaţă?
— Da, domnule, sunt sigur. Cu toate astea, Baum se apropie de ecran să vadă mai bine. Numai că e al naibii de mic.
— Şi se apropie?
— Da, domnule. Adică vreau să spun că noi stăm aproape pe loc ca să ne potrivim viteza după nenorocitul ăla din faţă. La dracu'! Baum aproape că se lipise de sticla ecranului. A dispărut din nou. Sergentul ridică privirea spre Canfield. Dar sunt sigur că l-am văzut, domnule. Era acolo şi se mişca...
— Domnule locotenent! strigă operatorul sonarului, subofiţerul tehnic clasa întâi Matthew Hastings.
— Ce e, Hastings?
— L-am prins şi eu. Chiar în spatele nostru! Hastings îşi scoase căştile de pe urechi.
Canfield îşi duse şi el o cască la ureche.
— Cât de departe în spate?
— Exact acolo unde era şi inamicul lui Freddy.
Canfield întoarse capul spre radar.
— Baum?
— Deocamdată nimic pe ecran, domnule.
Canfield se uită din nou spre Hastings.
— Cât de repede se mişcă?
— Douăzeci de noduri, posibil douăzeci şi două.
— O balenă?
Era posibil. O balenă mare, care înota la suprafaţă.
Hastings ridică din umeri.
— S-ar putea, însă de obicei balenele nu se deplasează atât de

rapid decât atunci când sunt speriate. Staţi puţin! Operatorul sonarului dădu capul pe spate de parcă mişcarea aceasta l-ar fi putut ajuta să audă mai clar. Zgomot de elice, domnule. Orice ar fi, are motor.

— Eşti sigur? întrebă Canfield ridicând tonul.

— La naiba, domnule locotenent. E un submarin. Care se apropie de noi!

Toate discuţiile încetară brusc de parcă cineva ar fi apăsat pe butonul telecomenzii unui televizor ca să reducă sunetul. Canfield ezita. Probabil că era vorba despre acelaşi vas pe care îl descoperise şi Baum pe ecranul radarului – un submarin care înainta având la suprafaţa apei numai turnul conic. Dispăruse de pe ecranul radarului fiindcă se scufundase. Ce alt motiv ar fi putut avea ca să se scufunde dacă nu pentru a ataca? Auzea încă în urechi cuvintele comandorului Chervenko – *să nu acţionezi decât atunci când eşti sigur, foarte sigur.*

— Poţi identifica submarinul, subofiţer?

— Nu, domnule, răspunse Hastings cu o voce nesigură. Are o singură elice. De asta sunt sigur. Motorul este silenţios, însă cumva prost întreţinut. E vorba de o semnătură acustică pe care n-am mai auzit-o până acum. Subofiţerul ascultă câteva clipe în tăcere. Nu este de-al nostru. Pot să garantez asta.

— E convenţional sau nuclear?

— Nuclear, fără îndoială, însă nu sovietic. Vreau să spun, nu rusesc. Ştiu foarte bine cum sună motoarele ăstora. Un submarin nuclear de dimensiuni mici, de atac.

— Britanic, poate?

Hastings clătină din cap.

— Prea mic. Nu sună a aşa ceva. Ridică din nou privirea spre locotenent. Dacă ar trebui să ghicesc, din ceea ce am învăţat în perioada de instruire aş spune că e vorba despre un submarin chinezesc vechi, din clasa Han. Au în lucru unele noi, însă n-am auzit să fi lansat vreunul până acum. Mai mult, are sunetul acela accentuat, caracteristic vechilor modele.

Tăcerea devenea din ce în ce mai grea în timp ce Hastings continua să asculte în căşti.

— Se apropie, domnule locotenent.

— Cât de aproape e de noi?

— Zece mile.

Canfield dădu gânditor din cap. Simţi o gheară în piept. Cu toate acestea strigă cu voce puternică:

— Sparks! Sună puntea de comandă! *Pronto!*

Sus, pe puntea de comandă, comandorul Chervenko îi spuse încet locotenent-comandorului Bienas:

— Preia comanda, Frank. Toată lumea să fie gata pentru a intra în acţiune. Fiecare la postul său. Eu mă duc jos.

— Am înţeles, domnule.

Chervenko coborî sub punte, intră în centrul de comunicaţii şi control şi-i făcu un semn cu capul locotenentului Canfield.

— Vorbeşte, Mose.

Canfield îl informă despre tot ceea ce se petrecuse din momentul în care sergentul Baum depistase semnalul luminos pe ecranul radarului.

— Foarte bine. Sunteţi siguri că e chinezesc?

— Până acum Hastings nu a reuşit să-l identifice ca fiind altceva.

— Am o oarecare experienţă cu aceste submarine din clasa Han, poate...

Hastings ridică ochii spre ei.

— Domnule căpitan! Submarinul încetineşte!

Comandorul Chervenko se duse în spatele operatorului sonarului.

— Cât de departe în spatele nostru se află acum, Hastings?

— Cinci, şase mile, domnule. Ochii subofiţerului se fixaseră într-un punct nedefinit, în timp ce se concentra din toate puterile să audă mai bine. Da, domnule, încetineşte cu siguranţă.

— Auzi vreo activitate la bord?

Hastings se concentra şi mai tare.

— Nu, domnule. Numai elicea. Se mişcă acum cu viteză mai mică.

— Încearcă să păstreze acelaşi ritm ca şi noi?

Hastings ridică privirea, impresionat de analiza corectă a căpitanului.

— Da, domnule, cred că exact asta vor să facă.

Chervenko dădu din cap.

— Îl urmăresc pe urmăritor.

Operatorii se uitară neliniştiţi unul la altul.

Chervenko se întoarse către Canfield.

— Stai cu ochii în patru aici, Mose. Îmi raportezi orice modificare, indiferent cât de mică. Vreau să ştiu şi dacă sughiţă cineva acolo.

— Am înţeles, domnule.

— Voi fi în cabina mea. Anunţă-l pe Frank pe punte.

Chervenko părăsi încăperea plină de echipamente electronice a centrului de comandă şi se duse în cabina sa. Formă un număr folosind linia telefonică protejată.

La celălalt capăt se auzi, ca un tunet, vocea cunoscută:

— Brose.

— Aici e comandorul Chervenko de pe *Crowe,* domnule amiral. Avem companie. Sunt sigur că n-o să vă placă ce am să vă spun, domnule.

Hong Kong

Ori de câte ori îşi amintea Jon cât de mult se schimbase viaţa sa de când virusul Hades îi ucisese logodnica şi fusese pe punctul de a declanşa o epidemie la scară mondială, descoperea că una dintre puţinele constante plăcute ale acestei perioade o reprezentau apariţiile lui Randi Russell, sora ei. Deşi se întâlneau destul de rar, Randi fiind mai tot timpul în misiune, aveau câteodată ocazia să se afle în Washington în acelaşi timp. Se înţeleseseră ca în aceste ocazii să-şi lase unul altuia mesaje pe robotul telefonic. Puteau astfel să se întâlnească, să ia cina, să bea ceva împreună şi să stea la taclale. Taclale despre tot felul de chestii, mai puţin activităţile lor de spionaj.

Covert-One era o organizaţie atât de secretă încât Jon nu-i putea nici măcar pomeni numele, darmite să-i recunoască existenţa. În acelaşi timp, ea nu-i putea spune nimic despre misiunile pe care le primea de la Langley şi care o purtau peste tot prin lume. Câteodată aveau surpriza să constate că primiseră misiuni similare, aşa cum se întâmplase atunci când Jon îi convinsese pe ea, pe Peter Howell şi Marty Zellerbach să-l ajute să elimine teribila ameninţare geopolitică generată de futuristul calculator bazat pe ADN al lui Emil Chambord.

În loc să se întoarcă pe coridorul unde, cu numai câteva clipe în urmă, se trăseseră atâtea focuri de armă, Randi deschise o uşă laterală din biroul interior. Traversară un fel de debara până la o altă uşă care dădea în alt coridor. Prioritar acum era să reuşească să iasă din clădire înainte ca poliţia să ajungă acolo. Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape.

— Îţi mulţumesc pentru diversiune, îi spuse Jon. Mai aveau puţin şi mă dovedeau.

— Ajut întotdeauna cu plăcere un prieten. Îmbinarea dintre vocea de americancă şi înfăţişarea de chinezoaică era deconcertantă. Cei de la CIA făcuseră o treabă remarcabilă reuşind să transforme o fată blondă de oraş într-o ţărancă chinezoaică cu părul negru.

— Unde suntem acum?

— În aceeaşi clădire, însă în altă aripă. Vechiul stil englezesc de proiectare a clădirilor cu birouri. Se evita astfel aglomerarea lifturilor şi coridoarelor.

Nici în această aripă a clădirii nu se auzea vreun zgomot după încheierea programului de lucru. Urcară în cabina unui lift şi coborâră mai întâi până la parter, apoi încă un nivel, la subsol.

— E uimitor cât de bine cunoşti clădirea asta, îi spuse Jon în clipa în care liftul se puse în mişcare cu un zgomot uşor.

— Am făcut cercetări, îi răspunse ea privindu-l cu coada ochiului.

— Adică problema pe care am avut-o eu sus are impact asupra misiunii tale.

— Ralph McDermid nu este un simplu pasionat de acupunctură, ci şi un admirator al fetei care face masaj shiatsu. De data asta se pare că nu se gândea numai la ace şi flirt. Cred că tu l-ai activat cumva. Ar putea fi în legătură cu evoluţia mereu ascendentă a Grupului Altman în China?

— De unde ştii că pistolarii ăia erau pentru mine? Poate că am nimerit într-o cursă pregătită pentru tine. Nu cred eu că CIA urmăreşte cetăţeni americani aşa, de dragul artei. Mai mult ca sigur că cei de la Langley îl suspectează pe McDermid pentru vreo afacere împotriva intereselor noastre naţionale.

Dansul verbal începuse. Evitară să se privească în ochi în momentul în care cabina se opri şi uşa se deschise într-o magazie de la subsol, în care plutea un miros greu de mucegai şi unde se auzeau mişunând şobolanii.

— De ce naiba îl urmăreai tu pe McDermid? Tonul vocii ei avea ceva între indignare şi resemnare. Faţa ei nu trăda nimic sub masca perfectă pe care o arborase.

Dacă i-ar fi povestit despre investigaţia lui în legătură cu vasul *Empress,* nu ar fi făcut decât să-i confirme suspiciunile pe care ea le avea deja referitor la activităţile sale sub acoperire. Trebuia să-i spună ceva plauzibil. Era posibil să nu-l creadă, însă nici nu l-ar putea acuza că minte. Jon ajunse la concluzia că povestea pe care i-o spusese şi lui Charles-Marie Cruyff era suficient de bună.

În timp ce ea îl conducea printr-un labirint întunecos de cămăruţe, începu să-i explice:

— Mă aflam, ca reprezentant al celor de la Fort Detrick, la o întrunire pe teme de biomedicină în Taiwan, când am dat peste un tip care lucrează în laboratorul din China al firmei Donk & LaPierre. Ceea ce povestea el m-a pus pe gânduri, aşa că am luat avionul până la Hong Kong, sperând să obţin permisiunea să studiez mai îndeaproape activităţile în care era implicat individul. Cel ce răspundea de laborator, Cruyff, m-a trimis la McDermid, care cred că-i este şef. Mi-a fost însă imposibil să intru la McDermid, aşa că l-am urmărit şi am nimerit din greşeală în infernul ăla.

— Foarte bine. Randi clătină din cap. Aşa cum şi eu mă aflam acolo ca să mănânc tăiţei.

Lui Jon i se păru că o aude chicotind.

— Departe de un umil om de ştiinţă ca mine gândul să pună întrebări în legătură cu o operaţiune organizată de CIA.

— Aşa obişnuieşti tu să te echipezi când te duci să soliciţi oficial o favoare în domeniul ştiinţific, profesional: cu cămaşă hawaiiană, panama şi pantofi de sport? Probabil că din acelaşi motiv porţi pistol şi câteva încărcătoare. A, stai puţin, cred că m-am prins: aveai de gând să încerci să-l convingi cu arma să fie amabil.

Aşadar, ea îl urmărise deliberat sau pur şi simplu drumurile li se încrucişaseră din cauza similitudinilor dintre misiunile lor.

— În caz că n-ai observat încă, spuse el nepăsător, în Hong Kong e îngrozitor de cald. E normal să port cămăşi hawaiiene. În ceea ce priveşte revolverul... trebuie să ai în vedere că, aşa cum ţi-am spus, destinaţia mea finală este China continentală. Am aranjat cu cei de la Pentagon să obţin permis de portarmă, fiindcă laboratorul se află într-o zonă izolată, plină de bandiţi şi tot felul de pericole.

Reuşise oarecum să-i canalizeze suspiciunile în direcţia unei poveşti inocente. De fapt, tot ceea ce povestise el putea fi adevărat. O cunoştea însă prea bine; nu va înghiţi istoria lui. În curând va pune alte întrebări şi mai dure. Era momentul să-i distragă atenţia şi să părăsească clădirea.

Jon făcu un semn cu capul către treptele de ciment care se vedeau în faţă.

— Astea sunt pentru noi?

— Te-ai prins.

Randi începu să urce şi el o urmă, aplecându-se amândoi ca să nu atingă tavanul jos. Ajunşi la capătul scării, ea împinse în sus o trapă şi se strecură afară. El o urmă, ieşind în urma ei. Randi se îndepărtase deja şi Jon se grăbi să o ajungă din urmă. Se aflau pe o alee îngustă care mirosea a urină şi a cărbune. Luna împrăştia o lumină slabă ce se reflecta în pereţii mohorâţi de cărămidă şi piatră care mărgineau aleea.

Cinci minute mai târziu se aflau într-un taxi care îi ducea înapoi spre cartierul Central.

— Unde te las? îl întrebă Randi. Îşi scoase pălăria, apoi peruca şi se lăsă obosită pe spătarul banchetei.

— La Conrad International Hotel, îi răspunse Jon. Ascultă, tot ce ţi-am povestit e adevărat, însă mai e un mic detaliu...

— Ce surpriză, dragul meu!

Jon o privi drept în ochi.

— Cei de la USAMRIID bănuiesc că în laboratorul chinezesc al firmei Donk & LaPierre se petrec lucruri necurate. E posibil ca acolo să aibă loc experimente ilegale în Statele Unite şi e posibil de asemenea ca indivizii să folosească fonduri destinate cercetărilor fundamentale, garantate guvernamental, pentru cercetări aplicate, în urma cărora dezvoltă produse farmaceutice comerciale.

— Mă aşteptam să aud de la tine aşa ceva. Adică tu te afli aici ca să faci investigaţii?

Jon dădu aprobator din cap.

— Nu am de gând să te întreb ce interese are CIA în legătură cu McDermid, însă poate că există posibilitatea să folosim în comun acele informaţii care nu au legătură directă cu propriile noastre misiuni.

Randi întoarse capul şi se uită pe geamul maşinii. Zâmbea. În ciuda tuturor celor ce se întâmplaseră de la moartea surorii ei, îi plăcea de Jon. Se bucura când avea ocazia să lucreze cu el. Întoarse din nou capul spre el, cu zâmbetul încă pe buze.

— Mi se pare o idee bună. OK, soldat. Dacă aflu ceva şi mie nu-mi trebuie, te anunţ. Şi viceversa.

— De acord.

Taxiul se opri în faţa hotelului de pe bulevardul Queensway. Coborî, dar se întoarse ca s-o întrebe:

— Cum pot să iau legătura cu tine?

— Nu poţi. Ştiu eu unde să dau de tine. Dacă apare vreo modificare, lasă un mesaj la recepţie pentru Joyce Ray.

În ciuda propunerii pe care i-o făcuse lui Randi, Jon ar fi vrut grozav să afle de ce manifestau cei de la CIA un asemenea interes pentru McDermid şi Grupul Altman. Avea să-l roage pe Klein să facă cercetări, aşa că deocamdată putea să o lase pe Randi în pace cu întrebările.

— Perfect, zise el. Ţinem legătura.

Ea continua să zâmbească atunci când taxiul porni şi intră în trafic.

24

Washington, D.C.

Preşedintele se afla încă în dormitor şi îşi încheia nasturii de la cămaşă când Jeremy bătu la uşă şi-l anunţă:

— Doamna directoare Debo la telefon, domnule. Spune că e ceva urgent. Doriţi să vorbiţi cu ea?

O nouă urgenţă era tocmai ce-i lipsea.

— Bineînţeles. Fă-mi legătura.

Directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, Arlene Debo, fusese numită în această funcţie pe timpul fostei administraţii şi, în ciuda afiliaţiei ei cu partidul advers, fusese menţinută în post deoarece avea încredere în ea. Era foarte potrivită pentru această slujbă.

Tonul natural al vocii ei era foarte aproape de strident.

— Domnule preşedinte, oamenii mei au analizat datele statistice în legătură cu scurgerile de informaţii. Cea mai mare parte dintre au legătură, într-un fel sau altul, cu probleme militare şi de apărare. Ştiaţi asta?

— Da, de ce?

— Pentru că mi-am instruit agenţii să se concentreze în special în zona şi în jurul şefilor de *stat-major* şi aşa am făcut prima descoperire.

Preşedintele se aşeză pe marginea patului.

— Cine este?

— Secretarul pentru Forţele Terestre, Jasper Kott.

— Kott? Chiar Kott? Eşti sigură? Preşedintele era şocat.

— A plecat la Manila pentru nişte probleme militare destul de dubioase, aşa că am trimis o agentă cu el. Ajuns acolo, s-a îmbrăcat în haine de stradă şi a plecat în oraş, în ceea ce părea să fie o excursie de plăcere la un bordel în care agenta noastră nu l-a mai putut urmări. Ea avusese însă prevederea să-l contacteze pe şeful staţiei noastre de acolo şi acesta a trimis repede acolo un om, care a intrat ca un client obişnuit. Respectivul a aflat că Jasper Kott a insultat personalul casei de toleranţă susţinând că a venit pentru „distracţie”. Kott s-a întâlnit acolo cu un bărbat căruia i-a raportat cele discutate recent în

şedinţa despre bugetul militar.

Preşedintele se încruntă.

— Ce bărbat?

— Ralph McDermid, preşedintele executiv al Grupului Altman.

— *McDermid?* Dumnezeule! Şi i-a spus lui ce s-a discutat în şedinţa despre bugetul militar?

— Da, domnule preşedinte.

— Crezi că e vorba despre comenzi obţinute ilegal?

— Nu ştim încă, dar urmează să aflăm. Agenta noastră şi echipa ei îl urmăresc acum şi pe McDermid.

— Te rog să mă ţii la curent, Arlene. Mulţumesc.

— Asta mi-e meseria, domnule preşedinte.

După ce închise telefonul, preşedintele termină de îmbrăcat şi tot gândindu-se la motivaţia trădării lui Kott şi la implicarea lui McDermid, aproape uită de micul dejun pe care urma să-l ia cu vicepreşedintele. Era pur şi simplu un act îndrăzneţ de spionaj economic prin care se urmărea obţinerea unor imense avantaje financiare... Sau altceva?

Foarte puţini ştiau că în Casa Albă existau două sufragerii pentru familia preşedintelui – una în colţul dinspre nord-vest al clădirii, la parter şi cealaltă sus, în apartamentul privat, modernizată în 1961 şi prevăzută cu o mică bucătărie, pentru o altă familie prezidenţială, Jack şi Jackie Kennedy. Ca şi Jack Kennedy, Sam Castilla păstra sufrageria de sus ca un loc de refugiu privat pentru el şi familia lui. Putea lenevi acolo cu Cassie duminica, în halat, nepieptănat, cu o ceaşcă de cafea şi ziarul în faţă, fără să se teamă că l-ar putea deranja cineva, în afară de situaţiile foarte urgente.

Îi plăcea însă şi sufrageria de la parter în care se afla acum. Deşi încăperea avea un tavan boltit şi era mobilată cu piese impunătoare stil Hepplewhite şi Sheraton, era totuşi mică în comparaţie cu celelalte camere de la Casa Albă, iar căminului pereţii galbeni creau o senzaţie de căldură şi intimitate. În dimineaţa aceea, sufrageria mirosea puternic a chili şi brânză. Îl invitase pe vicepreşedintele Brandon Erikson la micul dejun pentru a discuta despre vizita pe care vicepreşedintele urma să o facă în Asia.

Luă o înghiţitură din omleta preparată după o reţetă din New Mexico şi dădu din cap în semn de apreciere.

— Cum îi spuneţi ăsteia, domnule?

— *Huevos jalapenos,* una dintre cele mai bune reţete ale lui Celedono, răspunse preşedintele Castilla. Şi nu trebuie să fii aşa de ceremonios aici, Brandon. Nu suntem decât noi doi la micul dejun şi te-am invitat să vorbim despre călătoria ta în Est, nu pentru cine ştie ce discuţie oficială.

— Casa Albă are proprietatea de a face ca totul să fie oficial. Vicepreşedintele avea un zâmbet plăcut şi o voce liniştitoare.

— Mulţi cred asta şi chiar mai rău. Îmi aduc aminte că Harry Truman o numea „marea închisoare albă”, iar William Howard Taft spunea că e cel mai singuratic loc de pe pământ. Eu înclin însă să-i dau dreptate lui Jerry Ford. El spunea că e cea mai bună locuinţă publică pe care o cunoscuse vreodată. Mi-a plăcut asta.

— Clădirea impune respect.

Preşedintele examină faţa frumoasă a vicepreşedintelui, obrajii perfect bărbieriţi, părul negru şi des care-l făcea să pară cu zece ani mai tânăr decât cei patruzeci pe care îi avea de fapt. Era plin de acel farmec masculin promovat la Hollywood şi care atrăgea femeile şi câştiga încrederea bărbaţilor. O combinaţie foarte valoroasă în politică.

Având în vedere că se aflau la cel de-al doilea mandat şi că partidul îl privea din ce în ce mai mult pe Erikson ca pe următorul candidat la preşedinţie, Castilla hotărî să se amuze niţel.

— Te pregăteşti să locuieşti şi tu aici, Brandon?

Erikson continuă să mestece cu ochii închişi. Când îi deschise, scoase un oftat apreciativ.

— Ouăle astea sunt foarte bune. Te rog să-i transmiţi lui Celedono complimentele mele. Normal, Sam, aş fi prost să nu recunosc că am şi eu câteva idei.

— Ai realizat foarte multe la alegerile pentru Congres. Prezenţa ta s-a făcut simţită peste tot. Ţi-am apreciat activitatea. Partidul îţi datorează foarte multe.

Erikson zâmbi satisfăcut.

— Mai ales că atât de mulţi candidaţi de-ai noştri au câştigat. Sunt mândru de asta.

Brandon Erikson ştia să câştige în politică. Era unul dintre motivele pentru care Castilla îl dorise în echipa sa. Venise momentul ca şi Erikson să-şi joace şansa şi Castilla era convins că merita acest lucru.

— Ai destui bani? Ştii doar că opoziţia a tot adunat resurse timp de opt ani în speranţa de a reveni în forţă. Sunt gata să arunce totul în luptă, inclusiv trotuarele din New York. Dacă

oponentul tău va fi cel la care mă gândesc eu, va trebui să înfrunţi una dintre cele mai bogate familii din ţara asta.

Pentru prima dată în dimineaţa aceea, pe faţa preşedintelui trecu o umbră de îndoială. Costurile necesare pentru a candida şi a ieşi învingător într-o campanie naţională erau obscen de mari. În loc să se concentreze asupra problemelor politice, candidaţii trebuia să-şi piardă mai bine de jumătate din timp la telefon sau în acţiuni de strângere de fonduri, convingându-i pe donatori să-şi golească buzunarele.

— La momentul potrivit voi fi pregătit, promise vicepreşedintele. Chipul său dezvălui o clipă o ambiţie rapace, însă totul dură foarte puţin.

Sam Castilla se lăsă dus de gânduri departe, în trecut, la începuturile sale ca tânăr politician în New Mexico, fără bani, fără nume şi fără relaţii. „Ai grijă ce visezi, fiule. Nimeni nu o să te ajute să-ţi realizezi visurile. Dacă visezi la ceva scump, pregăteşte-te să plăteşti singur pentru asta”, îl atenţionase Serge Castilla.

Şi-l imagină pe Serge – bărbatul pe care îl considerase mereu ca fiind adevăratul său tată – zâmbind atotştiutor, cu ochii lui spălăciţi şi pielea bronzată plină de riduri. Serge îl înţelegea foarte bine. Preşedintele se întrebă ce l-ar fi sfătuit David Thayer. Dacă s-ar fi purtat la fel de înţelept şi blând cu el. Ar fi vrut să ştie cum îl marcase trecerea anilor. O clipă, se simţi cuprins de furie că i se ascunsese atâta vreme identitatea tatălui său natural, apoi se gândi la suferinţele lui David Thayer. Captiv timp de jumătate de secol, departe de fiinţele şi locurile pe care le iubea, departe de visurile şi ambiţiile sale... Prin ce iad trecuse oare acest om?

Preşedintele făcu un efort şi reveni la realitate:

— Ştii că beneficiezi de tot sprijinul meu, Brandon. Acum însă aş dori să te rog ceva. Dacă îmi amintesc bine, vei vizita Afganistanul, Pakistanul şi India.

— Încercăm să menţinem un program flexibil. Situaţia politică este aht de periculoasă în zona aceea încât e posibil să mă opresc şi în Hong Kong sau Arabia Saudită. Din cauza ameninţărilor teroriste, Departamentul de Stat vrea să facă anumite presiuni şi prin intermediul meu.

— E o idee bună. Trebuie să continuăm să luptăm împotriva terorismului pe toate fronturile.

— Exact...

Uşa de la sufragerie se întredeschise şi apăru capul lui Jeremy. Asistentul personal al preşedintelui n-ar fi îndrăznit să întrerupă micul dejun al acestuia cu vicepreşedintele dacă n-ar fi fost vorba de ceva deosebit de urgent.

— Amiralul Brose, domnule preşedinte. Vă roagă să-l primiţi de urgenţă.

Castilla îi aruncă vicepreşedintelui un zâmbet plin de regret.

— OK, Jeremy, trimite-l înăuntru.

Vicepreşedintele luă ultima îmbucătură de omletă.

— Dacă nu te superi, Sam, aş vrea să rămân. Să fiu şi eu la curent cu ce se întâmplă, deşi ştiu că nu aveţi nevoie de mine.

Castilla ezită o clipă. Ceva în sinea lui îi spunea că trebuie să păstreze secretul asupra situaţiei. Aprobă cu o mişcare a capului.

— Eşti plin de tact şi ai dreptate. Rămâi şi mai toarnă-ţi nişte cafea.

Uşa se deschise complet, lăsându-l să intre pe impozantul amiral Steven Brose, îmbrăcat în uniformă. Când îl zări pe vicepreşedinte, se opri.

— E în ordine, Stevens. Vicepreşedintele a fost deja pus în temă. Bănuiesc că ceea ce te-a făcut să vii aici atât de devreme este situaţia vasului *Empress.*

— Da, domnule preşedinte. Mi-e teamă...

Castilla făcu un semn către unul dintre scaunele din jurul mesei.

— Ia loc. Toarnă-ţi o cafea înainte de a da drumul la ce ai de spus.

— Vă mulţumesc, domnule.

Scaunul trosni când masivul preşedinte al Comitetului şefilor de Stat-Major se aşeză. Brose îşi turnă cafea şi bău. Apoi spuse:

— Fregata *Crowe* este urmărită de un submarin chinezesc.

— Mii de draci! exclamă vicepreşedintele.

Preşedintele se mulţumi să dea din cap.

— Ne aşteptam la o mişcare din partea lor, Stevens.

— Da, domnule, ne aşteptam. Însă e un act mult mai îndrăzneţ decât ceea ce ar fi fost de aşteptat potrivit celor petrecute la întâlnirea dumneavoastră cu ambasadorul.

— Sunt de acord, spuse Castilla. Un submarin ameninţând o fregată care la rândul ei ameninţă un vas de transport reprezintă o situaţie ce nu permite prea mult spaţiu de manevră.

— Cât de puternic poate să fie un submarin chinezesc, domnule amiral? întrebă Erikson.

— Asta depinde de clasa lui. Comandantul Chervenko de la bordul fregatei *Crowe* are experienţă în ceea ce priveşte submarinele chinezeşti de pe vremea de când servea în Forţa 75 a Flotei a Şaptea, aproape de Strâmtoarea Taiwan. El şi expertul de la sonar cred că este un submarin vechi din clasa Han. Asta ar fi logic din moment ce majoritatea submarinelor lor operaţionale fac parte din clasa Han. Însă este foarte posibil să fie vorba despre mult mai puternicul Xia, revenit din nou în mare. A fost mai mult ca sigur modificat şi îmbunătăţit... Sau chiar un submarin dintr-o nouă clasă, lansat în secret. Ştim că lucrează de ani de zile la o navă mai bună.

— Totuşi, cât e de puternic? insistă Erikson.

— *Crowe* ar trebui să fie în stare să facă faţă unui submarin din clasa Han, deşi nu putem fi siguri ce îmbunătăţiri i s-au adus. Dacă e vorba despre Xia, nu mai putem fi atât de siguri. Ştim foarte puţine despre acest tip de submarin, doar că a avut probleme în faza de proiectare şi că e cu siguranţă mai puternic decât cel din clasa Han. În cazul în care avem de-a face cu o nouă clasă, atunci *Crowe* se află într-o situaţie delicată, ca şi cum ar juca ruleta rusească.

Erikson arăta îngrijorat când preşedintele îl întreabă pe amiral:

— Ai vreo idee de ce e reacţia chinezilor atât de puternică?

— Nici una în afară de faptul că-şi încordează muşchii pentru uz intern. Dar poate că încearcă să ne arate că sunt mai puternici acum decât pe vremea incidentului cu *Yinhe* şi abia aşteaptă să ne înfrunte în arena internaţională.

Preşedintele se încruntă.

— Cer să fie respectaţi, am putea spune.

— Aveţi dreptate, domnule, zise Brose. Poate că e un semnal şi pentru aliaţii noştri.

— Un semnal foarte eficient, adăugă preşedintele cu o voce sumbră. Sorbi din cana cu cafea. E însă posibil să fie şi o reacţie exagerată a cuiva din conducerea lor.

— O greşeală? întrebă Erikson. E înspăimântător, Sam.

— Dar dacă e ceva făcut dinadins? Dacă vreunul dintre adepţii liniei dure din Comitetul Permanent vrea să-şi înspăimânte concetăţenii prin escaladarea confruntării?

— Asta înseamnă că în interiorul zidurilor de la Zhongnanhai se dă o luptă pentru putere, răsuflă Brose.

Preşedintele încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, înseamnă că *Empress*

poate fi considerată drept linia trasată între cele două fracţiuni. Cu noi la mijloc, situaţia poate deveni catastrofală.

— În timp ce degetele se îndreaptă spre butoane, omenirea se va afla la mijloc. Brandon Erikson clătină îngrijorat din cap. Îţi aminteşti că, în timpul crizei rachetelor din Cuba sovieticii au trimis submarine ca să urmărească vasele noastre care realizau blocada. Unul dintre comandanţii lor era atât de furios încât a ordonat să fie pregătită lansarea unei torpile către navele noastre. A fost nevoie de toată puterea de convingere a celorlalţi comandanţi sovietici ca să-l împiedice să facă o prostie. Episodul respectiv a fost mult prea aproape de un deznodământ tragic pentru a fi pe placul vreuneia dintre taberele opuse pe timpul războiului rece.

— Se poate întâmpla oricând aşa ceva, admise Brose. Chervenko este un bărbat cu scaun la cap, însă niciodată nu se ştie ce se poate întâmpla în condiţii de stres. Sincer să fiu, sunt mult mai îngrijorat în legătură cu comandantul chinez. Dumnezeu ştie ce se petrece în mintea lui.

Încăperea se umplu de o tăcere îngrijorată.

Într-un târziu, Brose oftă şi mormăi.

— Ce doriţi să facem, domnule preşedinte?

— Submarinul chinez face vreo manevră agresivă?

— Chervenko zice că nu.

— Atunci vom continua să facem exact ce am făcut şi până acum.

— Nu a mai rămas prea mult timp, domnule.

— Ştiu.

Vicepreşedintele Erikson interveni şi el:

— Ne apropiem de un moment critic, Sam. N-ar fi timpul să informăm ţara? Cabinetul. Congresul. Poporul? Ei trebuie să afle ce pericole ne pândesc. Trebuie să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Trebuie să-i pregătim şi pe ei.

Vicepreşedintele şi amiralul îl studiau pe preşedinte care privirea fix spre ceva numai de el ştiut.

Într-un târziu, aprobă cu o mişcare a capului, vădit nemulţumit.

— Cred că aveţi dreptate. Vom informa însă deocamdată numai Cabinetul şi membrii Congresului. Brandon, te rog să vorbeşti tu cu oamenii-cheie din Congres. Eu o să convoc Cabinetul. Când va veni momentul să alertăm publicul, o să vă anunţ. Deocamdată nu e nevoie. Nu încă.

— Sunteţi sigur că e bine să nu le spunem nimic? întrebă vicepreşedintele. Dacă afacerea ne explodează în faţă, nu o să vă bucuraţi de o imagine prea bună.

— Va avea loc un război al cuvintelor înainte ca cineva să tragă vreun foc.

— Şi dacă nu va fi aşa? insistă Erikson.

— De asta sunt plătit, să stau treaz toată noaptea cu o durere în stomac, Brandon. Pentru a-mi asuma anumite riscuri. Nu voi striga lupul înainte de a vedea fiara. Este un joc periculos care are darul să-i obosească pe oameni atât de mult că după o vreme nu mai ascultă de nici un avertisment. Atunci când voi striga, voi avea lângă mine un afurisit de lup cu colţii rânjiţi şi cu ochii sticlind. În felul ăsta ştiu că oamenii mă vor asculta.

Amiralul Brose încuviinţă.

— Exact aşa aş proceda şi eu, domnule preşedinte. Mai bine ne concentrăm acum asupra evenimentelor şi dovezilor.

Anvers, Belgia

Sediul central al firmei Donk & LaPierre se afla într-o clădire din cărămidă cu patru etaje, ridicată în 1610 în severul stil flamand. Deoarece construcţia se găsea la mică distanţă de apartamentul ei – la nord de Meir, nu departe de Grote Markt, de catedrală şi de râul Schelde – Dianne Kerr se hotărî să meargă pe jos la întâlnirea cu Louis LaPierre, preşedinte şi director executiv al companiei. Secretara de la recepţie o îndrumă imediat spre birourile de la ultimul etaj.

Acolo îi ieşi în întâmpinare un tânăr emoţionat.

— Domnişoară Kerr, ce onoare! Am citit cu cel mai mare interes romanul dumneavoastră *Marioneta.* Eu sunt secretarul personal al domnului LaPierre şi el este nerăbdător să vă primească. Vă rog să mă urmaţi.

Vechea clădire avea coridoare înguste, însă tavanele erau foarte înalte şi lumina pătrundea prin ferestre mari. Tot aşa stăteau lucrurile şi în biroul personal al lui Louis LaPierre. Încăperea era relativ mică – încălzirea era o problemă în secolul al şaptesprezecelea – însă cu tavanul înalt, un şemineu frumos decorat şi cu ferestre mari care ofereau o imagine de ansamblu asupra docurilor portului Anvers.

Chiar şi directorul executiv era un bărbat mic de statură şi

subţire, cu o eleganţă în mişcări şi în modul de a se îmbrăca specifică Lumii Vechi.

— A, *mademoiselle* Kerr, o întâmpină el într-o engleză stilată, cu un foarte uşor accent franţuzesc. V-am citit cărţile. Aş putea spune că sunt foarte pasionante. Atâtea aventuri, atâtea intrigi, atâtea întorsături de situaţii, nişte personaje atât de vii. Mi-a plăcut mai ales *Bărbaţii care vin lunea.* Cum de ştiţi atâtea lucruri despre asasini? Nu cumva aţi lucrat şi dumneavoastră sub acoperire?

— Nu, *monsieur* director, spuse Kerr, modestă însă fără nici un respect pentru adevăr.

Cei din MI 6 nu vorbeau niciodată despre asta. Principiul fusese încălcat în ultimii ani chiar şi de câţiva dintre cei pe care ea îi considera demni de încredere. Din fericire, marea majoritate respectau în continuare codul. În afară de asta, pentru un autor de romane de aventuri ca ea, nu ar fi fost prea înţelept să lase libere speculaţiile referitoare la posibila sursă a subiectelor sale.

LaPierre începu să râdă.

— Mă îndoiesc, *mademoiselle* Kerr, însă vă rog să luaţi loc şi să-mi spuneţi care este scopul vizitei dumneavoastră.

Kerr alese un fotoliu flamand tapiţat cu brocart. Fotoliul era absolut inconfortabil.

— Într-un singur cuvânt, documentare.

— Documentare? LaPierre ridică o sprinceană. Vă pregătiţi să scrieţi un thriller despre Donk & LaPierre?

— Un roman de aventuri referitor la comerţul cu China în secolele XVIII şi XIX. M-am gândit că ar fi interesant să fac o schimbare şi să abordez ceva istoric de data asta. Compania dumneavoastră este celebră. Cred că firma iniţială, Jan Donk Importers, începuse deja activitatea în epoca respectivă. Corect?

— Aveţi dreptate. Doriţi deci să examinaţi arhivele noastre?

— Cu permisiunea dumneavoastră.

— Desigur, desigur. Directorii noştri apreciază publicitatea de calitate. Cred că vor fi încântaţi. LaPierre zâmbi, apoi pe faţa lui apăru semnul unui gând care începuse brusc să-l frământe. Sunteţi însă conştientă că arhivele noastre – de fapt, toate documentele de la origini până în ziua de azi – se află aici, în această clădire?

Kerr se arătă surprinsă şi minţi fără să clipească:

— Nu, nu ştiam. Vreţi să spuneţi... arhivele dumneavoastră sunt încă *active? Toa*te documentele, începând din secolul XVI?

LaPierre încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Normal, documentele de la începuturi erau foarte puţine şi comerţul se desfăşura mult mai simplu. Cele din secolul XX până în ultimii cinci ani sunt pe microfilm.

Kerr se strâmbă puţin.

— Asta creează anumite probleme. Cred că nu prea vă convine ca oamenii dumneavoastră să dea peste mine umblând prin documente în timpul orelor de program, nu-i aşa?

— Adevărul e că arhivele sunt organizate separat, aşa că nu asta e problema. Nu, necazul vine din altă direcţie. Compania nu mai permite documentarea în arhivele sale pentru cercetătorii independenţi. Ultima dată când a fost permis oficial acest lucru a fost acum zece ani şi omul ne-a minţit. Individul voia de fapt să se documenteze în legătură cu relaţiile companiei cu naziştii...

— Şi, fireşte nu a găsit nimic, îi ţinu Kerr isonul. Nici cea mai mică dovadă.

— Exact. Însă de îndată ce lumea a aflat că omul acesta ne suspecta de aşa ceva... Directorul lăsă propoziţia neterminată.

— Probabil că a avut efecte foarte neplăcute pentru afaceri. Prin urmare, problema este că sunteţi gata să mă lăsaţi să mă documentez, însă nu doriţi să afle nimeni acest lucru până la apariţia romanului?

— Da, da. Mă bucur că aţi înţeles. Am reuşit să rezolvăm foarte bine problema până acum permiţând câtorva cercetători să se documenteze seara, după orele de program. Aţi accepta şi dumneavoastră acest aranjament?

— Cred... Kerr căzu pe gânduri. Cred că aş putea să-mi schimb programul. Mă interesează foarte mult începuturile firmei Donk & LaPierre.

— Foarte bine. Atunci e stabilit. Personalul din serviciul de pază va fi anunţat. Şi eu lucrez deseori până noaptea târziu. Nu puteţi scoate însă nici un document din clădire. Arhivarul nostru o să vă arate cum este organizată arhiva ca să puteţi să vă descurcaţi singură şi să mânuiţi în siguranţă documentele vechi.

Kerr zâmbi.

— Sunteţi foarte amabil. Ce aş putea face decât să accept bucuroasă oferta dumneavoastră?

— Când aţi dori să începeţi?

— Ar fi prea devreme chiar din seara asta?

— În seara asta? Pe faţa lui LaPierre trecu o umbră de îndoială. Nici o problemă. O să-i spun asistentului meu să vă scrie un

document pe care să-l semnez personal şi să vă dea un ecuson. Tot el o să vă ducă şi la arhivar.

Dianne Kerr se ridică.

— Sunteţi foarte amabil. Vă promit că n-o să aveţi nici o neplăcere din cauza mea.

— Am deplină încredere în dumneavoastră.

25

Exact la ora opt p.m., Dianne Kerr era prezentă în faţa uşilor încuiate de la intrarea firmei Donk & LaPierre, îmbrăcată de lucru, în blugi negri, un pulover negru pe gât, o jachetă de piele maro şi cu pantofi sport. În mână avea o servietă. Paznicul de la intrare o salută cu o mişcare a capului.

— Bună seara. Sunteţi *Mevrouw*[14] Kerr, nu-i aşa? Bărbatul vorbea engleza cu un puternic accent flamand.

— Exact. Scriitoarea îi arătă scrisoarea şi ecusonul.

— Vă rog să vă atârnaţi ecusonul la gât şi să deschideţi servieta. Femeia deschise servieta în care se găseau câteva blocuri cu foi de scris galbene, un teanc de etichete autoadezive, un dicţionar francez, unul flamand, un almanah şi mai multe pixuri. Paznicul arătă spre obiecte cu o mişcare a capului.

— Unelte de scriitor, *ja?*

— Chestiile astea nu se schimbă niciodată, răspunse Kerr zâmbind.

O dată intrată în clădire, urcă la ultimul etaj, unde era arhiva, în afară de arhivă, pe palier nu se mai afla decât biroul ocupat de preşedintele companiei. Mare ca o peşteră, plină cu fişete, încăperea în care se păstra arhiva mirosea uşor a dezinfectant. Sistemele de ventilaţie şi de control al temperaturii bâzâiau uşor. Potrivit celor aflate de la arhivar, sistemul era supradimensionat şi avea filtre speciale pentru curăţarea aerului, astfel încât să asigure păstrarea documentelor în cele mai bune condiţii.

Kerr scoase din servietă un bloc de hârtie de scris şi luă de pe raft cel mai vechi dosar al firmei Jan Donk Importers, plin cu documente scrise de mână. Se aşeză la o masă lungă şi îngustă, înconjurată de scaune de lemn cu spătare înalte. Documentele erau fragile şi înnegrite de vreme. Manevrându-le cu deosebită grijă, începu să citească şi să ia notiţe.

Patru ore mai târziu, *monsieur* LaPierre părăsi în sfârşit clădirea, gardienii îşi terminară rondul de noapte şi totul se cufundă într-o tăcere de criptă. Kerr deschise din nou servieta şi apăsă pe un element decorativ de alamă. Apăru un

[14] Doamnă, în limba flamandă.

compartiment secret de unde scoase un aparat de fotografiat miniatural şi o pereche de mănuşi chirurgicale. Îşi puse mănuşile şi se îndreptă spre celălalt capăt al arhivei, unde, în ultimul fişet, se păstrau corespondenţa şi rapoartele curente.

Fişetul avea o încuietoare cu cifru.

Kerr îşi lipi urechea de încuietoare şi începu să rotească rozeta de acţionare. Simţea în vârfurile degetelor mişcările abia perceptibile ale mecanismului... un uşor clic produs de căderea primului pin, apoi un altul şi un altul. Inima îi bătea din ce în ce mai repede. Brusc, încuietoarea cedă. Căută printre dosare până ce găsi ce voia: întreprinderile Dragonul Zburător, Shanghai. Aruncă rapid o privire de jur împrejur şi scoase dosarul din fişet. Începu să examineze fiecare foaie din dosar, oprindu-se la fiecare sunet, oricât de mic, care venea din vechea clădire.

În momentul în care găsi documentul căutat, factura de însoţire a încărcăturii unui vas, îşi permise un mic zâmbet de uşurare. Nu avea nici cea mai mică idee în legătură cu motivul pentru care era atât de preţios acest document, însă de cele mai multe ori reuşea ca până la urmă să descopere raţiunea pentru care era folosită în diverse misiuni. Poate că acest document avea să constituie baza pentru un viitor roman. Kerr fotografie documentul, îl puse apoi în dosar exact în locul de unde îl luase, aşeză dosarul în fişet şi încuie dulapul. Îşi scoase mănuşile şi se înapoie la locul unde lăsase servieta.

Strânse repede toate lucrurile înăuntru şi mai verifică o dată încăperea pentru a se asigura că nu lăsase nici cea mai mică urmă. Stinse lumina şi se îndreptă spre uşă.

Ajunsă la parter, făcu destul zgomot ca să-l trezească pe portarul care moţăia.

— Aţi terminat, *Mevrouw* Kerr?

— Pentru seara asta, da. E prea mult de citit şi de scris pentru o persoană într-o singură seară.

Paznicul râse uşor. Kerr deschise servieta şi el răsfoi notiţele, se asigură că nu se află acolo nici un document original, dădu aprobator din cap şi o închise la loc.

— Vă duceţi acasă acum?

— Cred că mă opresc să iau o bere sau două şi apoi direct în pat.

— *Ja, goede nacht.*

O dată afară, Dianne Kerr zâmbi în sinea ei. Bineînţeles că va reveni cel puţin de două ori pentru ca povestea ei să fie

credibilă. Nu se opri însă la bere. Se duse direct acasă, în camera obscură, unde developă filmul, scoase o imagine de 20 x 25 a documentului şi o trimise prin fax la Washington. O seară fructuoasă pentru o scriitoare de birou ca ea, o misiune reuşită extrem de bine plătită, pe care o încheiase fără să lase nici o urmă. O misiune care îi oferea posibilitatea unor noi aventuri în noaptea următoare, în care urma să fure documentul şi să lase în locul lui o copie atât de bine realizată încât ar putea trece ani de zile până ca substituirea să fie descoperită.

Washington, D.C.

Ca de obicei, Fred Klein se strecură în Aripa de Vest pe intrarea destinată personalului de la bucătărie, de unde agenţii din Serviciul Secret îl duseră direct sus, în apartamentul prezidenţial. Preşedintele Castilla şedea pe o sofa în Camera Tratatelor şi îşi privea morocănos cana cu cafea. Ridică privirea de îndată ce Klein intră în încăpere.

— Arăţi la fel de rău cum mă simt şi eu. N-a sosit faxul?

Klein închise uşa şi o încuie.

— Mai rău. A venit. Nu e ceea ce ne trebuia. Şi în dosarul din Anvers se afla tot o factură falsă.

Castilla trase o înjurătură.

— Speram... Se opri clătinând din cap. Vasăzică nu avem nimic din Bagdad, Basra sau Anvers. Făcu din nou o pauză, cugetând. Poate că e vorba de o greşeală. De ce să se chinuie agentul tău să trimită un fals? Nu şi-a dat seama că era fals?

— Agenta. Nu, domnule, nu avea de unde să ştie. N-am putut să-i spun exact despre ce e vorba sau motivul pentru care dorim documentul fiindcă e o europeancă ce operează într-un oraş european. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, dacă ar fi fost prinsă sau ar fi povestit cuiva... Existau prea multe riscuri ca cineva să afle adevărul despre criza creată cu vasul *Empress.* În Irak nu a contat. Ei ştiu din ce cauză dorim lista de inventar, însă nu au nici un interes să dezvăluie acest lucru, ei având interes doar să obţină substanţele chimice.

Preşedintele oftă.

— Câteodată e aşa de bine să stai în pat şi să nu te mai gândeşti la nimic. Situaţia pare să fie din ce în ce mai rea. Ia loc şi bea o cafea cu mine, Fred.

Klein se aşeză lângă el şi preşedintele îi turnă cafea fierbinte şi îi întinse cana.

— La spitalul Bethseda mi-au spus că trebuie să reduc raţia de cafea. Chiar şi Cassie mă bate la cap cu chestia asta. Să-i ia naiba pe toţi. Ei nu au slujba asta.

— Nu, spuse Klein rozând muştiucul pipei pe care o dusese neaprinsă la gură. Aţi spus că s-a întâmplat ceva. Klein îşi scoase pipa din gură atât cât să poată sorbi din cană.

Preşedintele luă şi el o gură de cafea.

— Chinezii au mărit miza. De data asta nu s-au mărginit la vorbe, ci şi-au trimis forţele – unul dintre submarinele lor îl vânează pe *Crowe.*

Klein ridică din sprâncene pe sub ochelarii cu ramă subţire.

— Însă n-au atacat?

— Nu şi nici noi n-am făcut-o.

Klein îşi scoase pipa din gură şi începu să se joace cu ea, ignorând cu desăvârşire cafeaua.

— Unde au descoperit submarinul, domnule preşedinte? De unde şi-a făcut apariţia atât de repede? În orice caz, nu din Strâmtoarea Taiwan, Hong Kong sau insula Hainan. Ar fi fost o distanţă prea mare până la *Crowe.* Submarinul staţiona undeva în Oceanul Indian sau şi mai probabil chiar în Marea Arabiei.

Preşedintele îşi îndreptă spinarea şi trase o înjurătură.

— Ai dreptate. Înseamnă că au submarine care urmăresc mişcările Flotei a Cincea.

Klein încuviinţă.

— Şi acum unul a fost trimis ca să ne arate că cineva la Beijing vrea să declanşeze confruntarea, să escaladeze spirala ameninţărilor.

— Ai dreptate. Părerea mea e că avem de-a face cu o luptă pentru putere în interiorul zidurilor de la Zhongnanhai.

— Pare logic. O fi vorba de Comitetul Permanent? Sau chiar de Biroul Politic?

— Şi eu aş vrea să ştiu.

— Nici o informaţie venită de la sursele directe sau asociate care lucrează pentru Covert-One nu indică aşa ceva, spuse Klein. Normal, chinezii păstrează secretul asupra operaţiunii, la fel ca noi. N-a apărut nici o menţiune referitor la *Empress* în presa lor.

— Aşadar sfatul tău e să-i presăm în continuare, să-i urmărim şi să aşteptăm? Să ne prefacem că nu luăm în seamă ameninţarea lor?

— Deocamdată, da. În curând veţi avea dovada sau demisia mea.

Privirea preşedintelui deveni de gheaţă.

— Asta nu e suficient, Fred. Ce progrese au făcut oamenii tăi?

— Îmi pare rău, domnule preşedinte. Cred că am îmbătrânit. Afacerea asta mă termină. Prea multe variabile.

Klein încrucişă braţele la piept, cu muştiucul pipei ieşind din mâna strânsă pumn.

— În primul rând suntem siguri că coproprietarul belgian al vasului ştie că pe vapor se găseşte marfă de contrabandă. În al doilea rând şi probabil că asta este chiar şi mai important – făcu o pauză ca să se asigure că preşedintele a înţeles cât de importantă consideră el situaţia – firma belgiană este deţinută în întregime de Grupul Altman. Se pare că preşedintele şi directorul executiv al Grupului Altman, Ralph McDermid, e mânjit până la coate în afacerea asta.

— Iarăşi Ralph McDermid? Preşedintele ridică vocea. Ralph McDermid nu e numai preşedinte şi director executiv, el este chiar Grupul Altman. El l-a fondat şi l-a transformat într-unul dintre cele mai mari imperii financiare din câte au existat şi toate astea în mai puţin de douăzeci de ani. Dumnezeule, pentru omul ăsta lucrează unul dintre predecesorii mei, membri ai ultimelor patru cabinete, foşti directori de la FBI şi CIA, membri ai Congresului, senatori şi câţiva foşti guvernatori.

Klein ştia toate acestea. Aşteptă cu răbdare ca preşedintele să termine.

— Da, domnule. Aţi folosit cuvântul „iarăşi”. Este implicat McDermid şi în altă afacere?

Preşedintele îşi scoase ochelarii şi-şi masă rădăcina nasului ca şi cum ar fi vrut să-şi aline o durere de cap.

— Scurgerile de la Casa Albă. Îi repetă lui Klein ce-i raportase Arlene Debo în legătură cu întâlnirea secretă care avusese loc la Manila între McDermid şi secretarul Forţelor Terestre Jasper Kott.

— Crezi că e posibil să existe vreo legătură între scurgeri şi problema cu vasul *Empress?*

— Asta trebuie să aflăm. Nu înţeleg însă de ce s-ar implica McDermid personal într-o asemenea afacere. Face şi aşa foarte mulţi bani. Firma lui i-a adus deja o avere. De ce riscă atât de mult pentru un transport de substanţe chimice? Îi va aduce bineînţeles un profit enorm, însă ce mai contează pentru el? După părerea mea, nu are sens.

— Într-adevăr, o singură încărcătură cu substanţe interzise nu prea merită, fu de acord şi preşedintele. Poate că McDermid desfăşoară de mai multă vreme astfel de operaţiuni ilegale. Poate că e unul din indivizii aceia care caută aventura şi pentru care, cu cât păşesc mai departe în afara legii, cu atât răsplata emoţională e mai mare.

— Sau poate că unele dintre companiile lui au necazuri şi el vrea să scape de datorii iniţiind afaceri ilegale ca asta. E sigur că nu va trebui să plătească taxe pentru ea.

Rămaseră amândoi tăcuţi câteva clipe, îngrijoraţi, încercând să găsească un răspuns. Apoi preşedintele rupse tăcerea:

— Nu-mi amintesc de nici o altă companie care să egaleze succesul pe care îl are Altman în obţinerea de profituri gigantice de pe urma unor foşti funcţionari guvernamentali de rang înalt. Nu e mai puţin adevărat însă că afacerile şi politica au mers întotdeauna mână în mână. Dacă adăugăm în ecuaţia asta şi armata, nu-i aşa că-ţi vine în minte avertismentul lui Dwight Eisenhower în legătură cu influenţa crescândă a complexului militaro-industrial, care poate scăpa oricând de sub control?

— Ba da şi nu e dejoacă cu aşa ceva, recunoscu Klein. Un fost angajat la Altman le-a dezvăluit oamenilor mei care au făcut investigaţii codul după care funcţionează grupul: *amestecă corect afacerile cu politica şi profiturile vor fi excepţionale.*

— Sună cam simplist. Însă poate că ăsta e răspunsul. Poate că asta urmăreşte McDermid. Dorinţa sa de îmbogăţire nu are limite. Niciodată nu va avea destul. Dă acum o lovitură rapidă cu *Empress,* apoi va încerca altceva şi mai surprinzător.

Hong Kong

Randi Russell îi spuse şoferului să ocolească cvartalul şi când ajunseră din nou aproape de intrarea de la Conrad International Hotel îl rugă să oprească.

După ce se despărţise de ea, Jon cercetase cu grijă zona înconjurătoare în căutarea eventualilor urmăritori. În momentul în care Randi îl văzu din nou, Smith tocmai se întorsese, probabil nemulţumit să constate că nu era urmărit şi pornise spre intrarea în holul hotelului. Randi continuă să cerceteze zona până când îl observă pe vânzătorul chinez care stătea ascuns în umbră, în spatele căruciorului său şi începuse să vorbească precipitat la un

telefon celular în clipa în care Jon intrase în hotel.

Exact aşa cum bănuia. Trupele lui McDermid continuau să-l ţină sub supraveghere. Nu crezuse nici o secundă povestea pe care i-o înşirase el, însă cel puţin acum era sigură că nu-i va sta în cale în noaptea aceea. Îi spuse şoferului să o ducă înapoi la clădirea ce adăpostea birourile Grupului Altman şi formă un număr pe telefonul mobil.

— Savage, se auzi vocea de la capătul celălalt.

— Ştii unde e McDermid? întrebă în microfon, acoperindu-şi gura cu palma.

— Bineînţeles. L-am urmărit toată ziua şi acum s-a întors în clădire. A urcat în apartamentul de sus.

— Echipa ta e pe poziţii?

— Afirmativ.

— Vin şi eu acum.

Când ajunse în dreptul lor, Randi îi plăti şoferului şi se îndreptă, cu pălăria ei conică în mână, spre un Buick negru ce aştepta cu luminile stinse. Deschise portiera şi se aşeză pe scaunul pasagerului din faţă.

— De aici preiau eu operaţiunea, Allan. Tu du-te în clădire şi ai grijă de şeful pazei lui McDermid. Dacă apare, urmăreşte-l.

Scund şi îndesat, Allan Savage era departe de imaginea clasică a unui agent CIA, dar asta era în avantajul său. Agentul dădu din cap, coborî din maşină şi traversă strada îndreptându-se spre clădire. Randi trecu la volan şi rămase în aşteptare.

Telefonul ei începu să sune. Era Allan.

— Aşa repede? întrebă ea.

— Cred că McDermid a uitat ceva. E în drum spre ieşire.

Randi închise telefonul şi îl văzu pe McDermid ieşind grăbit.

Exact în aceeaşi clipă îşi făcu apariţia şi limuzina sa neagră. Şoferul coborî şi alergă să-i deschidă portiera din spate. Maşina porni imediat şi Randi îi urmă îndeaproape.

Limuzina urcă pe şoseaua ce şerpuia spre Victoria Peak. Casele din zona aceea erau mari şi arătoase, iar în vale se vedeau luminile oraşului răsfirându-se în jurul portului uriaş, pe insulele înconjurătoare şi pe peninsula Kowloon. Salba de lumini continua mai departe, spre nord, în Noile Teritorii şi făcea legătura cu China continentală, unde se vedea strălucind la orizont oraşul Guangzhou.

Limuzina intră pe aleea din curtea unei vile vechi, în stil chinezesc, de unde se vedea foarte bine panorama golfului

Repulse. Randi se opri nu departe de intrare şi văzu o tânără femeie ieşind în întâmpinarea lui Ralph McDermid. Cei doi intrară în vilă braţ la braţ.

Randi formă un număr pe mobil.

— Se pare că are de gând să se potolească pentru o vreme. Cu puţin noroc, s-ar putea să avem un răgaz de câteva ore. Dă-mi-l pe Berger. Ham, ai echipamentul pregătit?

— Este în micuţele noastre rucsacuri negre, răspunse vesel Hamilton Berger, expertul în electronică. De îndată ce asistentul ăla afurisit îşi ia tălpăşiţa, începem operaţiunea de plantare a microfoanelor.

— Ai grijă. De data asta nu mai avem de-a face cu nişte funcţionari de ambasadă lipsiţi de experienţă.

— N-o să descopere nici cea mai mică urmă.

— Bine. Eu rămân să-l supraveghez pe McDermid. Tipul e foarte ocupat acum.

— Te sunăm după ce instalăm microfonul şi ieşim de acolo.

— Abia aştept. Randi închise telefonul şi-şi scoase dintr-un buzunar un foarte american sandviş cu carne de curcan şi brânză. În timp ce prin perdele se întrezăreau cele două siluete angajate într-un balet amoros, ea muşcă cu poftă din sandviş, încercând să ghicească adevăratul motiv al interesului lui Jon pentru McDermid.

În lumina puternică de pe coridorul pe care se aflau birourile firmei Donk & LaPierre se vedea pupitrul de la recepţie, acum gol, unde discutase mai devreme cu secretara chinezoaică. Jon încuie uşa după el şi traversă fără zgomot holul de la intrare, trecând pe lângă pupitrul cufundat în umbră spre uşile interioare. După ce se furişase din hotel pe uşa din spate, luase un taxi cu care venise până aici. Era îmbrăcat din nou în hainele sale de lucru negre şi rămase câteva clipe nemişcat, încercând să distingă vreun zgomot suspect în birouri. Nu se auzea nimic şi nu se vedea nici o lumină. Birourile păreau pustii, exact aşa cum se aşteptase.

Uşa nu era încuiată. Intră şi înaintă pe mocheta albastră, oprindu-se să asculte în dreptul fiecărui birou, până când ajunse la uşa din lemn de abanos a directorului Charles-Marie Cruyff. Uşa era prevăzută cu două încuietori masive. După cinci încercări, folosind mai multe scule din trusa sa specială, Jon reuşi să deschidă ambele încuietori şi împinse uşa neagră.

Învăluit în cea mai profundă tăcere, Jon aprinse lanterna de buzunar. Privirea sa trecu rapid de la sofaua modernă peste biroul din lemn de mahon al lui Cruyff, peste modelele de ambarcaţiuni şi se opri asupra seiful din peretele din stânga biroului. Traversă repede camera până ajunse în dreptul lui.

Cruyff aruncase involuntar o privire în direcţia acestui seif atunci când Jon menţionase legăturile cu firmele chinezeşti. Spera ca gestul acela să însemne că acolo se afla ceva important în legătură cu *Empress.* Spera ca acolo să găsească adevărata listă de inventar.

Seiful era compact şi, aşa cum reţinuse, cu o încuietoare simplă cu cifru. Primise de la Klein o mică maşină de găurit electrică. Zgomotul produs de mica bijuterie mecanică în timp ce dădea găuri în uşa de oţel abia se auzea. Făcu patru găuri, îndesă în fiecare puţin exploziv plastic şi legă încărcăturile, pe deasupra butonului de acţionare a cifrului, la un declanşator electric miniatural. Lucrând repede, dar atent, acoperi seiful cu un capac care să atenueze zgomotul şi se retrase în spatele biroului, unde rămase nemişcat câteva secunde, ascultându-şi bătăile inimii.

Întoarse cheia detonatorului. Zgomotul exploziei, deşi înfundat, fu destul de puternic ca să se audă până în holul de recepţie.

Rămase pe loc, cu pistolul pregătit. După cinci minute de aşteptare, vârî revolverul înapoi în toc şi se duse la seif. Încuietoarea fusese distrusă şi uşa era întredeschisă un centimetru.

O deschise complet, scoase toate documentele care se găseau acolo, le duse pe biroul lui Cruyff şi începu să le examineze grăbit.

La al cincilea se opri. Era probabil vorba de scrisoarea care generase mesajul de răspuns pe care-l găsise în seiful din vila din Shanghai a lui Yu Yongfu. Era o scrisoare adresată nu lui Jan Donk, ci directorului executiv Charles-Marie Cruyff din Hong Kong. Era semnată de Yu Yongfu, preşedinte şi director general al întreprinderilor Dragonul Zburător. Şi; şi mai important... O copie îi fusese trimisă lui Ralph McDermid, preşedinte şi director general al Grupului Altman.

Încordat la maximum, continuă să citească până în josul paginii. Nimic interesant... cu excepţia faptului că de un colţ al documentului fusese prins în capse un plic. Se uită atent la plic:

avea antetul firmei Donk & LaPierre şi pe el era scris de mână:

Factură pentru Basra
The Dowager Empress

După atâtea căutări... după ce muriseră atâţia oameni... ăsta era documentul! Cu degetele tremurând de emoţie, Jon deschise plicul, scoase şi despături singura coală de hârtie ce se afla înăuntru.

Scrisul era acelaşi ca cel de pe plic. Nici urmă de factură. Jon citi, simţind că-i fierbe sângele în vine de furie:

Ţi-ai pierdut timpul, Smith. Doar nu credeai că sunt în stare să las ceva atât de important într-un loc în care să-l găseşti aşa de uşor! Am distrus documentul. Acum urmezi tu.

Era semnat cu iniţialele R.M. Ralph McDermid. Ticălos arogant! Ştiuse! Cum...?

Încercând să afle răspunsul la această întrebare, Jon înlemni şi ridică privirea. *Acum urmezi tu.*

— Bună seara, colonele Smith. Vocea şoptită venea din direcţia uşii deschise.

Lustra din tavan se aprinse brusc. Feng Dun stătea în cadrul uşii, cu părul său roşu strălucind în lumină. Privirea lui era rea, însă în colţul gurii începuse să-i mijească un zâmbet de satisfacţie. Ţinea un pistol automat Uzi cu ţeava îndreptată spre Jon. Cu ochii aţintiţi direct în cei ai lui Smith, Feng făcu un gest către cineva aflat în spatele lui. Patru bărbaţi apărură şi luară poziţie în jurul lui Jon.

26

Duminică, 17 septembrie
Beijing

Niu Jianxing conştientiză zgomotul slab produs de mecanismul orologiului Westminster atârnat de perete cu puţin înainte ca acesta să anunţe jumătatea de oră. Privirea îi alerga prin biroul pe care-l avea în locuinţa sa de la marginea vechiului cartier Xicheng. Privirea lui neliniştită reflecta frământarea interioară. Trimiterea submarinului *Ciu-En-lai* să ameninţe fregata americană fusese o mişcare atât de stupidă, atât de periculoasă şi atât de contraproductivă pentru interesele Chinei şi chiar pentru existenţa Republicii Populare, încât reuşise să-l scoată din sărite şi să-l umple de furie şi dezgust.

Focul din ochii lui i-ar fi şocat desigur pe colegii obişnuiţi cu Bufniţa care dormita în timpul şedinţelor de partid şi de guvern. Acest bărbat alert, plin de energie, era adevăratul Niu. Se învârtea prin încăpere, ca un tigru în cuşcă, chinuindu-se să accepte ceea ce începea să înţeleagă. Deşi Wei Gaofan se prefăcuse foarte bine, Niu nu mai avea nici o îndoială că el se afla în spatele deciziei de a trimite submarinul.

Mişcarea asta tâmpită nu numai că dezvăluia americanilor faptul că flota chineză supraveghea mişcările Flotei a Cincea, dar făcea să crească astronomic pericolul unei confruntări dezastruoase în cazul *Empress.*

Atunci când maiorul Pan îi raportase pentru prima dată suspiciunile sale în legătură cu Jon Smith, conexiunea dintre Li Aorong şi *Empress* îl făcuse pe Niu să-l suspecteze pe Wei Gaofan de corupţie, din moment ce Li era protejatul său şi nu făcea nici o mişcare fără binecuvântarea lui Wei. Se părea că cei doi plănuiseră să obţină o mică avere de pe urma acestui transport. Wei nu era nici primul, nici ultimul oficial de la Zhongnanhai care cădea pradă lăcomiei.

Însă trimiterea lui *Ciu-En-lai* în urma misiunii dădea peste cap toate presupunerile lui Niu. Răspunsul era prea clar, prea evident.

Cu mâinile la spate, Bufniţa se întoarse şi continuă să umble de colo-colo prin birou, vrând parcă să-şi descarce furia şi dezgustul călcând apăsat. Era convins acum că Wei era cel care se împotrivea acordului cu privire la drepturile omului. Wei sabota acordul şi, mai rău, asta era numai o părticică a infidelităţii sale. De fapt, Wei intenţiona să provoace un incident cu Statele Unite de o asemenea gravitate încât să dea ceasul înapoi în vremea războiului rece... Să ducă la producerea de noi arme de distrugere în masă... La reinstaurarea acelui tip de control asupra societăţii care să ducă la catastrofe de tipul Revoluţiei Culturale... La o Chină izolată care să putrezească în amărăciunea ei reciclată.

Asta urmărea Wei, concluzionă Niu, dezgustat şi speriat în acelaşi timp. Nu era vorba de lăcomia de bani, ci de lăcomia de putere.

În clipa în care se auzi o bătaie în uşa privată a biroului, Bufniţa se repezi într-acolo cu o agilitate care nu se potrivea cu cei şaizeci de ani ai săi. Descuie uşa şi-i făcu loc în încăpere maiorului Pan.

— Hai înăuntru. Vino. Îi făcu nerăbdător semn agentului să se aşeze pe scaunul din faţa mesei sale de lucru.

Nervos, maiorul îşi lăsă trupul grăsuţ pe marginea scaunului de lemn, rămânând ca o pasăre speriată, gata să-şi ia zborul. Ordine ca acesta, să călătorească de la Shanghai la Beijing în toiul nopţii, îi provocau întotdeauna o stare de nervozitate. Mai ales când astfel de ordine veneau din partea unui membru al Comitetului Permanent.

Niu îşi reluă patrularea prin încăpere.

— Ce progrese ai făcut în problema agentului american şi a vasului *Empress?*

— Nu prea multe, domnule. Pan îşi lungi gâtul, încercând să urmărească mişcările lui Niu prin încăpere. Furtuna a trecut, lăsând puţine semne în urmă. A trebuit să-l eliberăm pe Li Aorong. A continuat să susţină că nu ştie nimic despre afacerile ginerelui său ori despre dispariţia acestuia şi a soţiei sale.

Niu se opri şi se holbă la el.

— A *trebuit* să-i dai drumul? Cum aşa? Dacă era vreo problemă de ordin legal, puteam să...

— Nu e vorba de aşa ceva.

— Atunci despre ce?

Pan îşi alese cu grijă cuvintele:

— Cred că generalul Chu a fost chestionat în legătură cu corectitudinea reţinerii lui Li fără a fi arestat.

— O acţiune de rutină într-o problemă de securitate naţională a fost pusă sub semnul întrebării? Generalul Chu chestionat? E absurd. Cine a pus o asemenea întrebare?

— Cred că cineva din Comitetul Central.

Niu se încruntă. Faptul că generalul Chu fusese luat la întrebări de cei din Comitetul Central era o situaţie destul de neplăcută. Oricum, generalul ar fi trebuit să-l informeze pe el înainte de a da ordinul de eliberare. Trebuia acum să-l supravegheze atent şi pe general ca să afle spre cine se îndrepta loialitatea lui.

Niu îşi reprimă furia şi frustrarea şi reveni la maior. Uitase cât de mult se ferea el să dezvăluie orice părere personală asupra vreunui subiect care ce nu făcea parte din îndatoririle sale oficiale. Pan se apăra şi aşa se explica faptul că reuşise să reziste atât de mult în poziţia pe care o ocupa în Securitatea Publică.

Niu nu mai avea însă timp pentru asemenea subtilităţi. *Empress* urma să intre în apele irakiene miercuri dimineaţă. Era deja miezul nopţii de duminică.

— Adică Wei Gaofan? îl întrebă el brusc pe maior. Îmi cunosc colegii, Pan. Poţi să-mi spui. Rămâne între noi.

Pan ezita. În cele din urmă spuse precaut:

— Cred că acesta ar putea fi numele pe care l-a indicat generalul Chu. Cu o notă de speranţă în glas continuă: Să-l arestez din nou pe Li Aorong, tovarăşe? Aş putea să-l pun sub arest la domiciliu. Aşa cel puţin am şti precis unde se află.

— Nu! sări Niu. Apoi îşi temperă vocea. Nu ar fi productiv.

Ultimul lucru pe care îl dorea Niu era să-l alerteze pe Wei cu suspiciunile sale sau să-l lase pe Pan să înţeleagă că ar putea fi vorba de ceva mai mult decât o investigaţie de contraspionaj.

— Deocamdată, maior Pan, vei continua să-l ţii sub observaţie. Îl mai urmăreşti, nu?

Pan dădu uşor din cap, urmărindu-l pe Niu cu o privire îngrijorată.

Mişcarea capului fusese aproape imperceptibilă, aşa încât Niu fu convins că maiorul se aşteptase ca ea să treacă neobservată. Asta putea însenina că Wei Gaofan se dăduse mai tare la generalul Chu decât lăsase Pan să se înţeleagă şi că maiorul continuase să-l urmărească pe Li Aorong din proprie iniţiativă. Generalul Chu, la rândul lui, nu voia să ştie ce face maiorul, însă

dorea ca el să progreseze.

Niu se convinsese de mai mulţi ani că tocmai acest mod de operare îi asigura lui Pan succesul – maiorul era foarte atent să nu încalce ordinele, însă se plia aşa încât să obţină rezultate. Era exact ceea ce-i trebuia lui Niu în momentul acela şi unul dintre motivele pentru care Pan era atât de valoros.

— Foarte bine, îi spuse maiorului, reluându-şi patrularea prin încăpere. Continuă exact ca şi până acum.

— Da, domnule. Maiorul Pan, înţelept, dădu din cap, conştient că Niu îi transmitea astfel că numele lui nu trebuia amestecat cu nici un chip.

— Ce altceva mai ai pentru mine?

— Am făcut investigaţii în legătură cu afacerile lui Yu Yongfu, însă nu am reuşit să descoperim nici o legătură cu colonelul Smith.

— Ce ai mai aflat despre Yu şi soţia lui, actriţa? Ai ceva indicii?

— Nimic deocamdată.

Niu ajunse în dreptul fotoliului său şi se aşeză.

— Am avut plăcerea să mă întâlnesc cu Li Kuonyi de mai multe ori. Este o femeie deşteaptă şi o mamă bună. Probabil că nu poate fi găsită fiindcă nu doreşte acest lucru. Ceea ce înseamnă că ea şi soţul ei se ascund.

— M-am gândit şi eu la asta, încuviinţă Pan.

— Sau dacă nu, e posibil să fie ascunsă undeva de tatăl ei ca să nu poată da relaţii despre afacerile soţului?

— Şi la asta m-am gândit, domnule.

— Sau poate că a fost ascunsă de nişte forţe superioare?

Pan nu voia să discute această posibilitate, însă în acelaşi timp nu negă faptul că era şi aceasta o opţiune.

— Ai mai găsit dovezi în legătură cu cine ar mai putea fi implicat în afacerea asta cu *Empress?* continuă Bufniţa.

— Numai firma aceea belgiană despre care v-am raportat – Donk & LaPierre.

— Nimic altceva?

— Nu.

— Însă nu ai exclus această posibilitate, nu?

— Nu exclud niciodată nimic în timpul unei investigaţii.

— O caracteristică admirabilă pentru un ofiţer de contrainformaţii, spuse Niu.

Din clipa în care Pan intrase în biroul său, Niu încercase să evalueze poziţia agentului faţă de fiecare din problemele

discutate, însă descoperise că, la fel ca de fiecare dată, era aproape imposibil să aibă o certitudine. Privirea maiorului rămăsese impasibilă, iar faţa sa moale neutră, fără nici un zâmbet. Cu toate acestea, Niu nu avea altă soluţie decât să-l folosească pe Pan dacă dorea să dezvăluie complotul.

— Continuă-ţi investigaţiile cum crezi mai bine, însă de acum încolo îmi raportezi mie mai întâi. Trebuie să aflu tot ceea ce are legătură cu voiajul vasului *Empress,* îndeosebi cu încărcătura acestuia şi orice element referitor la cei implicaţi în această tranzacţie. Atât din interiorul ţării, cât şi din străinătate.

— În primul rând dumneavoastră? În eventualitatea că generalul Chu pune întrebări într-un anumit moment al anchetei, aş putea avea ceva scris în sensul acesta, domnule?

Aşa cum se aşteptase, agentul îşi apăra din nou spatele. Lui Niu îi veni să zâmbească. Pe de altă parte, era conştient că astfel de măsuri de precauţie îi permiseseră lui Pan să supravieţuiască într-o meserie care era periculoasă din mai multe motive şi din mai multe direcţii. Diferenţa între un specialist excelent ca Pan şi un lider era exact acest curaj de asumare a unor riscuri mari. Pan nu dorea să rişte nimic.

În acelaşi timp, Bufniţa începea să fie din ce în ce mai convins că toată munca sa de o viaţă pentru China... devotamentul său pentru cauza transformării ţării sale într-o putere paşnică de nivel mondial... toate acestea erau în pericol. Pentru a-şi apăra atât visurile, cât şi patria, era gata să rişte orice.

— Bineînţeles, maior Pan, spuse Niu încet, însă nu trebuie să arăţi aprobarea mea decât dacă este absolut necesar. Ai înţeles?

— Am înţeles perfect, domnule.

Fără să mai spună ceva, Niu scrise o scrisoare prin care îl autoriza pe maiorul Pan Aitu să fie agentul său oficial, care trebuia să-i raporteze mai întâi lui şi nimănui altcuiva.

Agentul îl urmărea nervos şi tremurând uşor. De îndată ce hârtia ajunse în mâinile sale şi apoi în buzunarul hainei, Pan se furişă din încăpere la fel cum venise – pe uşa laterală.

Era trecut de ora unu noaptea. Ajuns afară din clădire, rămase o clipă nemişcat în întuneric şi se înfioră în răcoarea nopţii. Frigul iernii care se apropia începea să se facă simţit la Beijing. Nu ştia ce să creadă. Din cine ştie ce cauză, Niu Jianxing îl suspecta pe Wei Gaofan de corupţie... Dacă nu cumva şi de mai mult. El însuşi îl suspecta pe Wei că avea legătură cu afacerea *Empress* şi se simţea uşurat că se afla în sfârşit sub ordinele lui Niu

Jianxing, deşi nu pe de-a-ntregul.

Se trezi din visare şi se grăbi spre maşină. Trebuia să se întoarcă repede la Shanghai. Avea multe de făcut.

Hong Kong

Deschise ochii într-o încăpere complet întunecată. În aer plutea un miros greu de excremente şi mizerie. Undeva se auzeau paşii mărunţi ai unui şobolan. Jon se cutremură involuntar în clipa în care avu senzaţia că aude chiţăitul subţire şi scârţâitul ghearelor a sute de şobolani care colcăiau pe întuneric în jurul lui. Nu se auzea însă nici un sunet. Nici şobolani, nici voci, nici trafic, nici păsări de noapte...

Un punct de lumină apăruse undeva deasupra. Trebui să dea capul pe spate ca să poată privi raza minusculă. O simţea caldă pe faţa lui, chiar fierbinte, însă ştia că e numai o iluzie clădită pe speranţă. O iluzie spaţială datorată întunericului absolut, fără nici un punct de referinţă, fără nici un sens al dimensiunilor, totul complet negru. Cu excepţia acelei raze minuscule care era reală. Concentrându-se asupra ei, mişcând capul, închizând şi deschizând ochii de mai multe ori, reuşi într-un târziu să distingă de unde venea lumina şi ce se afla în jurul său.

Şedea pe un scaun, cu picioarele legate la glezne. Mâinile erau legate foarte strâns la spate. Frânghia din nailon îi tăia dureros pielea. Punctul de lumină nu era vreo crăpătură în pereţi sau în tavan, ci o reflexie de pe un colţ a unei mici cutii metalice fixată sus, pe perete. O reflexie a unei lumini ce venea de după colţ, de undeva din faţa şi din stânga lui. Camera avea forma literei L şi scaunul de care era legat Jon se afla la capătul braţului lung al L-ului.

Reuşise să se orienteze şi asta îl făcea să se simtă mai bine. Îl străbătu un fel de euforie, ca şi cum s-ar fi aflat din nou pe un teren solid, ca şi cum s-ar fi aflat din nou în lumea lui – şi deodată îi reveni foarte clar în minte totul... emoţia produsă de faptul că reuşise în sfârşit să găsească documentul, apoi nota semnată RM care indica nu numai că lista de inventar era pierdută, ci şi cât de periculoasă putea fi aroganţa fondatorului Grupului Altman... lumina aprinsă brusc, Feng Dun şi ucigaşii săi...

Se făcuse vinovat de săvârşirea uneia dintre cele mai vechi

greşeli din istoria omenirii – se implicase atât de mult în misiunea sa încât coborâse garda. Ceea ce-l deranja acum nu era gândul că va muri probabil. Se putea întâmpla oricând în activităţile sale clandestine. Era conştient de asta chiar dacă nu recunoscuse întotdeauna. Îl supăra însă teribil că eşuase. Preşedintele trebuia acum să facă faţă unei confruntări periculoase fără prea multe opţiuni acceptabile.

Jon aproape că nici nu auzi uşa care se deschise după colţul camerei în formă de L. Lumina din tavan se aprinse brusc, orbindu-l. Auzi cum cineva iese din încăpere făcând loc altei persoane. După ce reuşi să se obişnuiască cu lumina, văzu că în faţa sa se afla Feng Dun, încruntat.

— Ne-ai făcut numai necazuri, colonele Smith. Nu-mi plac oamenii care mă deranjează. Vocea şoptită a lui Feng Dun era măsurată, se vedea că nu se grăbeşte. Se apropie de Jon cu o mişcare fluidă.

— Ai un păr foarte ciudat, zise Jon. Mai ales pentru un chinez. Şuviţele albe îl fac să arate şi mai straniu.

Lovitura îi explodă în plină faţă, făcându-l să cadă pe spate cu scaun cu tot. Se izbi cu capul de podea. În fracţiunea de secundă dintre momentul impactului şi durere, îşi dădu seama că Feng fusese atât de rapid încât nici nu văzuse când mişcase mâna. Apoi durerea violentă îl cuprinse cu totul şi simţi că începe să-i curgă pe faţă sânge fierbinte şi lipicios. Timp de câteva secunde avu senzaţia că îşi va pierde cunoştinţa.

După ce îşi recăpătă vederea şi durerea se mai domoli, doi bărbaţi pe care nu-i văzuse mai înainte aşezară din nou scaunul pe picioare. Faţa lui Feng se afla la numai câţiva centimetri de a lui. Ochii bărbatului erau de un căprui atât de deschis încât Jon avu impresia că are în faţă nişte găvane goale.

— Mângâierea asta blândă a fost doar un imbold ca să te poţi concentra, colonele, zise Feng. Ai dat dovadă de multă inteligenţă şi iscusinţă. Nu e cazul să faci prostii tocmai acum. Nu o să mai pierdem timpul cu identitatea ta. Ceea ce mă interesează este pentru cine lucrezi.

Jon înghiţi şi rosti cu greu:

— Locotenent-colonel medic Jon Smith de la Institutul de Cercetări Medicale al Forţelor Terestre ale Statelor Unite...

De data aceasta, lovitura nu fu decât o palmă mai puternică, făcând să-i sară capul într-o parte şi să-i ţiuie urechile, însă începu să sângereze din nou.

— Numele tău nu apare pe lista nici uneia dintre agenţiile americane de informaţii pe care le cunoaştem. Ce e asta? Vreo secţie secretă a CIA? NSA? Poate a NRO?

Buzele lui Jon se umflaseră şi abia mai putea să vorbească.

— Alege singur.

Pumnul lui Feng îl lovi în cealaltă parte a capului, camera dispăru iarăşi din faţa ochilor, însă scaunul rămase pe loc. Ca prin ceaţă, Jon îşi dădu seama că rolul celor doi era acum să-l ţină pe picioare când îl lovea Feng.

— Nu eşti un agent obişnuit, reluă acesta interogatoriul. Cui îi raportezi?

Jon nu-şi simţi buzele mişcându-se şi nici nu-şi mai recunoscu vocea.

— Cine eşti tu? Nu eşti de la Biroul Securităţii Publice. Pe cine interesează dacă sunt de la CIA sau NSA? McDermid? Pe cineva din...?

Cei doi pumni veniră la interval de câteva secunde, o combinaţie perfectă şi în timp ce îl răzbi o durere sfâşietoare, luându-i din nou vederea, creierul său îi spunea că individul era un bătăuş profesionist şi că lovea atât de dur... De dur...

Ralph McDermid stătea în picioare în spatele lui Feng Dun.

— La dracu', Feng! Nu poate să ne mai spună nimic dacă şi-a pierdut cunoştinţa!

— E tare. Un bărbat puternic. Dacă nu-l facem să sufere, să se teamă nu numai de durere sau de moarte, ci şi de mine, nu scoatem nimic de la el.

— Nu scoatem nimic de la el dacă moare.

Pe faţa lui Feng apăru zâmbetul acela sumbru.

— Aici e toată şmecheria, tai-pan. Dacă nu-l facem să creadă că suntem în stare să-l omorâm, nu va zice nimic. Însă dacă moare, atunci nu mai poate zice nimic. Trebuie găsită linia de mijloc. Treaba mea este să-l conving că sunt atât de sălbatic şi lipsit de scrupule încât aş fi în stare să-l ucid accidental, din plăcerea de a produce suferinţă, fără să-mi dau seama de adevărata mea brutalitate. Nu sunteţi de acord?

McDermid se dădu involuntar înapoi, ca şi cum i s-ar fi făcut brusc frică de Feng.

— Tu eşti expertul.

Feng remarcă gestul şefului său şi zâmbi din nou.

— Vedeţi? Asta este reacţia pe care o aştept. N-o să scoatem nimic de la el până când abia va mai putea să-şi mişte gura ca să

vorbească. Suficientă durere ca să mai aibă putere să gândească, însă nu atât de multă ca să nu mai poată gândi deloc.

— Poate că dacă ai folosi nişte metode mai puţin dure? sugeră McDermid fără prea multă convingere.

— Vor veni şi acelea. Staţi liniştit. Nu moare el chiar aşa de repede şi ne va spune tot ceea ce doriţi să aflaţi.

McDermid dădu din cap. În afară de faptul că se temea de comportamentul imprevizibil al lui Feng, omul îi provoca îngrijorare şi din alte motive. Avea sentimentul că fostul ofiţer îl dispreţuia exact aşa cum îl dispreţuise şi pe celălalt patron al său, Yu Yongfu. La început nu luase în seamă insultele lui Feng, din moment ce îl informa în legătură cu Yu. După ce Feng Dun demonstrase însă că are destulă putere şi influenţă să determine trimiterea unui submarin în coada fregatei americane, McDermid începuse să se teamă.

Devenise clar pentru el că legăturile lui Feng la cele mai înalte niveluri militare sau guvernamentale erau cu mult peste cele normale pentru poziţia lui. Atât timp cât aceste resurse puteau fi folosite în folosul său, McDermid era mai mult decât bucuros să-i plătească o avere lui Feng şi să-i treacă cu vederea bădărăniile. McDermid nu ajunsese însă unul dintre cei mai puternici şi mai bogaţi oameni de pe planetă ca să ignore ceea ce era evident. Feng avea şi alţi patroni. Feng era un individ foarte periculos. McDermid îl avea deocamdată sub control, însă pentru cât timp şi cu ce preţ?

27

Sâmbătă, 16 septembrie
Washington, D.C.

Întrunirea Cabinetului se încheiase şi Congresul fusese alertat în legătură cu criza gata să izbucnească în relaţiile cu China. Cu o cană de cafea în mână, preşedintele se aşeză din nou în capul mesei lungi din sala de consiliu. Şefii forţelor armate şi consilierii săi civili se aflau deja pe locurile lor şi îşi aranjau hârtiile, conversând cu voce scăzută cu experţii pe care şi-i adusese fiecare acolo.

Preşedintele abia dacă observase prezenţa lor. Se gândea la milioanele de cetăţeni nevinovaţi care îşi vedeau de treabă pe tot cuprinsul ţării şi care aveau să afle în curând despre posibilitatea izbucnirii unui război cu China. De data asta nu era vorba de o excursie urmărită la televizor. Nici de o bătălie dusă sub acoperire împotriva teroriştilor sau de un mic conflict într-o ţară minusculă în care ar muri mai puţini americani decât în accidentele rutiere dintr-un week-end. Nu era vorba de un război oarecare. Era vorba de un război adevărat... un război mare... unul din acelea care izbucneşte ca un vulcan şi continuă zi şi noapte, zi după zi, fără pauză. Un război în care morţii aveau să fie fiii şi fiicele lor, vecinii sau chiar ei, toţi aduşi acasă în saci de plastic. China.

— Domnule preşedinte? Era vocea lui Charlie Ouray.

Preşedintele clipi de câteva ori şi trecu în revistă toate feţele acelea, unele solemne şi serioase, altele neliniştite şi furioase, aliniate de o parte şi de alta a mesei. Toate erau întoarse spre el.

— Vă rog să mă scuzaţi, se adresă el celor aflaţi în sală. Mă luptam cu fantomele războaielor trecute şi cu cele ale războaielor viitoare. Nu le vedeau pe cele ale războiului acesta. Poate cineva dintre dumneavoastră să le vadă?

Cei din sală reacţionară fiecare în felul său. Unii – şocaţi să descopere că el, comandantul lor, dădea dovadă de defetism. Alţii – speriaţi de ceea ce urma să se întâmple. Alţii – hotărâre... Nu frică şi nici agresivitate, ci o determinare liniştită. Gravitate în

faţa dimensiunii necunoscutului – în viitorul apropiat şi în cel îndepărtat. Câtorva dintre ei le străluceau ochii, anticipând faptele „măreţe”, onoarea şi decoraţiile, un loc în istorie.

— Nu, domnule, nu cred, spuse încet amiralul Brose. Nici unul dintre noi nu poate şi sper că nimeni dintre noi nu va trebui vreodată s-o facă.

— Amin, concluzionă Stanton, secretarul Apărării. Apoi privirea lui se însufleţi brusc. Acestea fiind zise, trebuie să ne pregătim. E vorba de un război cu China, oameni buni. Suntem pregătiţi?

Tăcerea apăsătoare care se lăsă în încăpere era un răspuns care nu putea înşela pe nici unul din cei prezenţi. Preşedintele se uită la cana cu cafea, însă nu mai avea nici un chef să bea.

— Îndrăznesc să vorbesc şi în numele colegilor de la Forţele Navale şi de la Forţele Aeriene şi vă asigur că nu suntem gata, declară general-locotenentul Tomas Guerrero, şeful de stat-major al Forţelor Terestre. Până acum am făcut planuri, ne-am instruit şi ne-am pregătit pentru cu totul altceva. Avem nevoie...

— Cu tot respectul, nu sunt de acord, interveni generalul de aviaţie Bruce Kelly. Cu câteva excepţii, bombardierele sunt pregătite pentru orice tip de război. Trebuie să regândim forţa de vânătoare avansată, însă pentru viitorul imediat nu cred că sunt probleme prea mari.

— Atunci, la naiba, *noi* nu suntem gata, contraatacă Guerrero. Am mai spus acest lucru şi îl repet, Forţele Terestre au fost lăsate fără muşchii de care au nevoie pentru un război lung şi dur, purtat pe o suprafaţă vastă, împotriva unei armate uriaşe, sprijinită de o populaţie imensă, cu un moral foarte ridicat.

— Marina... începu amiralul Brose.

— Domnilor! protestă Powell-Hill, consilierul pe probleme de securitate naţională, aşezată în faţa preşedintelui, la capătul opus al mesei. Nu este acum momentul să ne ciorovăim pentru nişte detalii. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne asigurăm că toate forţele pe care le avem sunt gata de luptă. Abia după aceea putem trece la necesităţile fiecăreia dintre ele.

Tăcerea care se lăsase fu întreruptă de vocea gravă a preşedintelui:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să împiedicăm această confruntare. Privirea sa încăpăţânată se opri pe rând asupra fiecăruia, până când ocoli toată masa. Nu va fi nici un război. Punct. Nu ne luptăm cu China. Sunt convins că cei cu capul pe umeri din această încăpere nu vor război. Eu nu vreau

război şi doresc să le dau o şansă celor cu capul pe umeri.

Privirea lui făcu din nou înconjurul mesei, în sens invers de data asta, ca şi cum ar fi vrut să spună fiecăruia că ştie al naibii de bine că unora dintre ei – şi o mulţime dintre susţinătorii lor bogaţi – le-ar plăcea grozav o astfel de confruntare costisitoare şi că trebuia să renunţe.

— Această confruntare are o soluţie de rezolvare. Tonul cu care spusese aceste cuvinte nu lăsa loc pentru alte discuţii. Vă rog să-mi spuneţi care sunt ideile dumneavoastră cu privire la această soluţie.

Feţele lor perplexe îi aminteau de o adunare de mari proprietari de ferme din New Mexico cărora li se spusese să găsească metode prin care să dubleze cantitatea de apă alocată rezervaţiilor de indieni Navajo şi Hopi.

— Cred că am putea solicita o întrevedere secretă, la nivel înalt, în care să fie discutată problema, propuse Padgett, secretarul de stat.

Preşedintele clătină din cap.

— O întrevedere cu cine, Abner? Mai mult ca sigur că cei de la Zhongnanhai vor pretinde că nu au ce discuta şi nu vor accepta întâlnirea fără să convoace sesiunea întregului Comitet Central şi nu înainte de a obţine cel puţin o majoritate de opt la unu în Comitetul Permanent.

— Atunci haideţi să le trimitem un mesaj foarte clar, sugeră Guerrero. Aprobaţi fondurile pentru noul avion de luptă al Forţelor Aeriene, un bombardier mai mare şi cu o rază de acţiune sporită şi pentru sistemul de artilerie Protector al Forţelor Terestre. Asta le va atrage cu siguranţă atenţia. Poate că o să-i sperie atât de tare încât vor cere ei o întrevedere. Da, cu ameninţarea asta teribilă deasupra capului, cred că vor cere imediat organizarea unei întâlniri.

Se auzi un murmur de aprobare. Chiar şi secretarul de stat Stanton se feri să obiecteze. Era palid şi avea o privire îngrijorată, ca şi cum poziţia sa fermă în favoarea unei armate mai mici, mai flexibile, fusese serios zdruncinată.

— Nu sunt chiar atât de sigur că acesta este cel mai bun mesaj care poate fi transmis, domnule general, interveni fără prea multă convingere vicepreşedintele Erikson. Ar putea avea ca rezultat escaladarea conflictului în loc să-l potolească.

— Mai mult ca sigur că, indiferent de comportamentul nostru, Brandon, conflictul se va agrava, chiar dacă nu luăm nici o

măsură, zise Stanton, care se părea că-şi recăpătase oarecum încrederea în sine. Slăbiciunea, ca şi o prea mare demonstraţie de forţă pot fi interpretate la fel de greşit. Cred că o demonstraţie moderată de forţă ar putea să-i facă să se gândească de două ori înainte de a forţa lucrurile prea tare.

Erikson dădu din cap precaut.

— S-ar putea să ai dreptate, Harry. Poate că o simplă aprobare a unor sisteme de arme deja existente n-ar fi un semnal prea dur.

— Asta e ceea ce dorim noi? Să ne întoarcem iar la o politică a descurajării? La ceva care să se întindă pe ani de zile şi care să secătuiască economiile ambelor ţări? întrebă preşedintele. Să forţăm China să se închidă din nou în spatele Marelui Zid, cu rachetele pregătite, tocmai acum când înregistrasem atâtea progrese?

Vocea amiralului Brose răsună ca un tunet deasupra adunării:

— Cred că ceea ce preşedintele aşteaptă acum de la noi este o soluţie punctuală la o problemă tactică imediată. Cum putem dovedi *că Empress* transportă substanţe interzise?

Însufleţirea din ochii celor mai multe dintre somităţile militare şi civile adunate în sală păli vizibil.

— Ar fi grozav dacă am putea, încuviinţă preşedintele gânditor. Ai vreo idee cum am putea să realizăm aşa ceva, Stevens?

— Trimiţând o echipă SEAL de pe *Crowe* să facă o recunoaştere clandestină la bordul vasului chinezesc.

— Pot face aşa ceva? întrebă mirat vicepreşedintele Erikson. În mijlocul oceanului? Cu cele două nave în mişcare?

— Este posibil, îl linişti Brose. Avem echipamentul necesar şi echipele noastre sunt antrenate pentru aşa ceva.

— Operaţiunea se poate desfăşura în siguranţă? întrebă îngrijorat secretarul Apărării, Stanton.

— Sunt şi riscuri, bineînţeles.

— Riscul să dea greş? Să înregistrăm pierderi? întrebă secretarul de stat Abner Padgett.

— Da.

— Riscul de a fi descoperiţi? insistă Erikson.

— Da.

Secretarul de stat Padgett clătină violent din cap.

— Un act clar de agresiune asupra teritoriului chinez în apele internaţionale? În felul acesta îi invităm pur şi simplu să ne

declare război.

Toţi cei din jurul mesei dădură aprobator din cap, unii solemn, alţii cu mai multă hotărâre, în timp ce preşedintele îşi scoase ochelarii şi îşi masă rădăcina nasului.

— Cât de mari sunt şansele ca operaţiunea să fie descoperită, domnule amiral?

— Foarte mici, după părerea mea. Cu echipa potrivită, sub comanda unui şef care să înţeleagă foarte clar că, indiferent de circumstanţe, oamenii săi nu trebuie să fie descoperiţi. Gata să abandoneze misiunea indiferent de pericolul în care s-ar găsi echipa.

Preşedintele şedea tăcut, privind în gol, cu gândurile din nou la milioanele de cetăţeni de pe tot cuprinsul ţării care aveau să asculte în curând, îngrijoraţi, ştirile la televizor sau la radio, cea mai mare parte dintre ei total nepregătiţi să se sacrifice pentru un război inutil.

Ochii tuturor se întoarseră spre şeful personalului, Charlie Ouray, de parcă el ar fi fost singurul în măsură să poată citi ce se petrece în mintea preşedintelui Castilla.

— Domnule preşedinte? întrebă el încet.

Castilla dădu uşor din cap, mai mult pentru sine decât pentru cei din sală.

— O să iau în considerare propunerea ta, Stevens. E o soluţie posibilă. În acelaşi timp, trebuie să vă informez că de câteva zile serviciile noastre speciale desfăşoară o operaţiune care ar putea rezolva întreaga problemă. Preşedintele se ridică. Vă mulţumesc tuturor. Ne vom reîntâlni în scurt timp. Până atunci, vreau ca fiecare dintre dumneavoastră să fie pregătit în sectorul pe care-l conduce. Să-mi prezentaţi fiecare un raport asupra felului în care preconizaţi să tratăm această confruntare cu China, precum şi modalităţile şi termenele la care puteţi fi gata pentru un conflict la scară mare.

Duminică, 17 septembrie
Shanghai

Aşezat pe bancheta din spate a Mercedesului său, Wei Gaofan savura în acelaşi timp ţigara de foi cubaneză pe care o ţinea în gură şi recenta victorie pe care o repurtase asupra lui Niu Jianxing. Din moment ce se ajunsese ca *Ciu-En-lai* să-şi

zdrăngăne torpilele şi fregata americană să-şi pregătească rachetele, pentru reformatorul Niu – în viziunea lui Wei „reformator” însemna pacificator, progresist şi capitalist – avea să fie foarte greu să mai găsească pe cineva în Comitetul Central favorabil umilitorului tratat cu privire la „drepturile omului” sau, la urma urmei, favorabil direcţiei dezastruoase în care Niu dorea să împingă China.

Mercedesul era parcat pe o străduţă laterală din cartierul Changning. Separat de un geam de sticlă încasabilă de garda sa de corp care şedea pe scaunul din faţă, Wei cerceta zona la lumina venită de la ferestrele care dădeau spre străduţă. Îi aştepta pe şofer şi pe cea de-a doua gardă de corp să se întoarcă din misiunea pe care le-o dăduse.

Lui Wei nu-i plăceau afacerile încâlcite sau problemele nerezolvate. Li Aorong şi fata acestuia reprezentau exact aşa ceva şi trebuia îndepărtaţi. Până nu scăpa de ei, nu se simţea în siguranţă. Planul său implica destule riscuri şi, dacă îi putea reproşa multe lui Niu Jianxing, prostia nu era unul dintre ele.

Ceilalţi membri ai Comitetului Permanent puteau fi uşor convinşi după ce Bufniţa era redusă la tăcere.

Wei se îndreptă brusc. Se auzeau paşi în noapte, apropiindu-se de limuzină. Portiera din faţă a Mercedesului se deschise şi şeful gărzilor sale de corp se strecură în spatele volanului, lângă celălalt bodyguard. Wei îl privi nerăbdător când omul luă microfonul interfonului.

Vocea i se auzi foarte clar în boxele din spate:

— Stăpâne, Li e în casă, însă n-am văzut nici un semn că fiica ar fi trecut pe acolo recent. Copiii dorm împreună cu doica într-o clădire separată.

— Ai căutat peste tot?

— Drogul i-a provocat bătrânului un somn profund. Copiii şi femeia dormeau deja. În afară de ei nu mai era nimeni în clădiri şi în jurul lor. Am putut să caut peste tot, aşa cum mi-aţi ordonat. Şoferul întoarse capul ca şi cum l-ar fi putut vedea pe Wei prin sticla prin care nu se vedea decât dintr-un singur sens. Era încruntat.

— Am mai remarcat ceva.

— Ce? întrebă îngrijorat Wei.

— Oameni de la Biroul Securităţii Publice. Maiorul Pan Aitu în persoană, împreună cu o echipă.

— Unde?

— Furişându-se pe-afară. Unii în maşini. Totul foarte discret.
— Supraveghind casa?
— Sau pe Li Aorong.
Probabil că atât casa, cât şi pe Li Aorong, îşi zise Wei Gaofan. Se mişcă neliniştit pe locul său. Pan n-ar fi îndrăznit niciodată să acţioneze împotriva intereselor sale... În afară de cazul în care îl sprijinea cineva. Niu? Era posibil ca Niu să fi descoperit că Wei exercitase presiuni pentru ca Li Aorong să fie eliberat din custodia Securităţii Publice. Dădu din cap mânios. Da, era clar că periculosul liberal Niu îşi băgase nasul.
Telefonul său mobil începu să sune atât de puternic încât sări înapoi de lângă geamul despărţitor de parcă, uitând că era încasabil, s-ar fi temut să nu se tragă asupra lui. Îşi reveni însă imediat şi îndreptă spatele, furios că era atât de tensionat.
Apăsă supărat pe tasta telefonului şi se răsti în microfon:
— Aici Wei.
— Am pus mâna pe Jon Smith, spuse Feng Dun.
Furia lui Wei pieri instantaneu.
— Unde?
— În Hong Kong.
— Pentru cine lucrează individul?
— Nu ne-a spus... încă.
— A reuşit să pună mâna pe dovezile în legătură cu încărcătura cargoului şi să le trimită la Washington?
— Nu mai există nici o dovadă, aşa că nu a avut ce trimite. Feng îi povesti cum fusese capturat americanul şi despre nota pe care McDermid o lăsase în seif după ce distrusese factura.
Starea de spirit a lui Wei se îmbunătăţise substanţial. Nu era de acord cu felul în care acţionase McDermid, însă acesta nu-i făcea lui, personal, nici un rău.
— Grăbeşte-te cu interogatoriul. Află de la Smith cât ştiu americanii din toată afacerea şi după aceea elimină-l.
— Bineînţeles.
Wei vedea parcă în faţa ochilor zâmbetul lui Feng, nicidecum uman, ci mai degrabă ca un rânjet pe chipul unei păpuşi de lemn. Feng era omul lui. Cu toate acestea, nu-şi putu stăpâni un fior. Închise telefonul şi se lăsă pe spate, rumegând noile informaţii: Niu Jianxing nu mai avea acum de unde obţine vreo dovadă în legătură cu încărcătura de pe *Empress.* Cooperarea lui Niu cu americanii devenea deci imposibilă şi, ca urmare, nu mai avea ce să prezinte Comitetului Permanent.

Da, *Empress* îşi va continua drumul spre profitul lui Wei, aşa cum se întâmplase şi cu celelalte transporturi... sau întreaga afacere va exploda, aducându-i un profit şi mai mare. Îşi împreună mâinile pe abdomen, mulţumit de parcă abia ar fi terminat de mâncat fazan cu miere.

Sâmbătă, 16 septembrie
Washington, D.C.

În Camera Tratatelor, situată la etaj, cu uşa încuiată, preşedintele Castilla şi Fred Klein stăteau umăr la umăr în faţa unei ferestre şi priveau la terenul din jurul Casei Albe. Preşedintele îi povestea cum decursese întâlnirea cu consilierii săi militari şi civili.

— S-ar putea să fie nevoie să luaţi în calcul propunerea amiralului Brose de a trimite o echipă SEAL, zise Klein.

Preşedintele îl privi în ochi pe şeful de la Covert-One. Era negru la faţă de parcă asupra sa se adunaseră nori de furtună.

— Ce s-a întâmplat? în întrebarea preşedintelui se citea toată oboseala ultimelor patru zile. Şi o doză de resemnare, ca şi cum ar fi fost deja pregătit pentru ce era mai rău.

— E posibil să-l fi pierdut pe colonelul Smith.

— Nu. Preşedintele trase repede aer în piept. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Ultima dată când am vorbit cu el se pregătea să pătrundă în sediul firmei Donk & LaPierre din Hong Kong. Klein îl informă pe preşedinte despre ultimele acţiuni ale lui Smith – urmărirea lui Ralph McDermid în metrou în drumul acestuia spre cartierul Wanchai, capcana din clădirea cu birouri, felul în care scăpase de acolo cu ajutorul lui Randi Russell.

— Agentul Russell?

— Da. Aduceţi-vă aminte, ea este cea pe care Arlene a însărcinat-o să-l urmărească pe Kott la Manila, unde s-a întâlnit pe ascuns cu Ralph McDermid.

— Da, îmi aduc aminte. Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Jon a solicitat echipament suplimentar să poată cerceta în interiorul sediului firmei Donk & LaPierre. Întreaga operaţiune nu trebuia să dureze mai mult de o oră. Cel mult nouăzeci de minute. A trecut mult mai mult şi nu am nici o veste de la el.

— Dacă ultimul exemplar al facturii se afla acolo, la Donk & LaPierre, înseamnă că... l-am pierdut?

— Dacă Jon e mort sau capturat, înseamnă că şi documentul e pierdut.

Preşedintele îşi privi ceasul.

— Cât timp îi mai acorzi?

— Am mai mulţi agenţi acolo. Două... trei ore, după care îi trimit în căutarea lui. E foarte posibil să fi fost capturat şi supus unui interogatoriu. E posibil să reziste şi să nu dezvăluie nimic. E posibil ca oamenii noştri să-l găsească şi să-l elibereze. Dar...

— Dar documentul e pierdut.

— Da, Sam. Probabil că e pierdut.

— Şi colonelul Smith e probabil mort.

Klein lăsă privirea în jos.

— Da. Doamne, sper din tot sufletul să nu fie aşa. Însă, da, e posibil.

Preşedintele dădu trist din cap şi oftă.

— Asta e, va trebui să găsim o altă cale. Întotdeauna există o soluţie de rezervă, Fred.

— Da, aveţi dreptate.

Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic, tăcerea din încăpere venind să confirme nesinceritatea optimismului lor.

În cele din urmă Klein spuse:

— Aş dori să am acces la toate informaţiile pe care le-a primit CIA de la agentul Russell şi oamenii ei.

— Am s-o sun pe Arlene.

Klein dădu din cap, mai mult pentru sine.

— Poate că acum e momentul să încercăm operaţiunea SEAL. Dacă au succes... dacă reuşesc să găsească substanţele alea, să pună stăpânire pe vas şi să arunce încărcătura peste bord fără ca cei din submarin să prindă de veste... Asta ar putea rezolva întreaga problemă şi n-ar mai conta că...

— Că documentul e pierdut şi Smith mort? Asta se întâmplă cu toţi cei care lucrează pentru tine?

Klein păru să se dezumfle brusc. Apoi înălţă capul şi-l privi pe preşedinte drept în ochi.

— Ceea ce mă preocupă acum, domnule preşedinte, este pierderea irecuperabilă a documentului, nu moartea lui Jon. Da, aveţi dreptate, mă aştept ca, mai devreme sau mai târziu, ceea ce s-a întâmplat cu el să se întâmple cu noi toţi.

— Şef de spioni, spuse preşedintele încet. Trebuie să fie

groaznic să-i ai pe toţi pe conştiinţă.

— Îmi pare rău că v-am adus veşti atât de neplăcute. Îmi pare rău, Sam.

— Şi mie îmi pare la fel de rău. Îţi mulţumesc, prietene. La revedere.

După plecarea lui Klein, preşedintele rămase locului. Ştia ce are de făcut, însă nu-i era deloc uşor. Nu-i plăcuse niciodată să ordone cuiva să-şi rişte viaţa pentru ţară, chiar dacă persoana respectivă aştepta să i se ordone aşa ceva, chiar dacă semnase un angajament în acest sens, aşa cum făcuse şi el cândva, cu mult timp în urmă. Luptase şi el în propriul său război şi ştia că nimeni nu semnează ca să moară.

Oftatul preşedintelui fu ceva mai mult decât o expiraţie profundă. Ridică receptorul telefonului.

— Doamna Pike? Faceţi-mi legătura cu amiralul Brose, vă rog.

Câteva secunde mai târziu, telefonul începu să sune.

— Da, domnule preşedinte, se auzi în receptor vocea profundă a amiralului Brose.

— În cât timp puteţi face ca echipa SEAL să ajungă pe *Crowe?*

— Sunt deja pe *Crowe,* Sir. Mi-am permis să anticipez.

— I-aţi trimis deja? Mă rog, bănuiesc că nu sunteţi primul comandant care-i face asta unui preşedinte nehotărât.

— Nu, Sir. Pot să vă întreb dacă v-aţi hotărât?

— De asta am sunat.

— Declanşăm operaţiunea, Sir?

— Da. Declanşăm operaţiunea.

— Transmit ordinul imediat.

— Nu vrei să ştii ce m-a făcut să mă hotărăsc, Stevens?

— Nu e treaba mea, domnule preşedinte.

Preşedintele ezită câteva secunde.

— Ai din nou dreptate, domnule amiral. Ţine-mă la curent.

— Tot ceea ce ştiu eu veţi afla imediat şi dumneavoastră.

De îndată ce închise telefonul, preşedintelui îi reveni în minte un citat pe care-l găsise cu ani în urmă într-o biografie a lui Otto von Bismarck. Fragmentul suna cam aşa: „Valoarea morală a unei persoane contează numai din clipa în care este gata să-şi dea viaţa pentru principiile sale”. Ceea ce punea el acum în pericol pentru nişte principii nu era viaţa, ci viitorul său, care nu era deloc important şi viitorul ţării sale, care era foarte important. Era posibil ca acest angajament să nu însemne prea mult pentru mândrii aristocraţi prusaci, însă pentru el conta

enorm.

28

Duminică, 17 septembrie
Marea Arabiei

Tensiunea ajunsese de nesuportat în rândul micului corp de ofiţeri de la bordul fregatei USS *John Crowe.* Ceea ce se întâmpla acum nu semăna deloc cu situaţiile de urgenţă cărora trebuiseră să le facă faţă în cariera lor de până atunci şi care nu fuseseră niciodată ceva mai mult decât ţinte false, vase rătăcite cărora le veniseră în ajutor sau defecţiuni mecanice. De data aceasta, o singură greşeală putea duce nu numai la pierderea vieţilor lor, ci şi la declanşarea războiului.

Aflat în centrul de comunicaţii şi control, comandorul James Chervenko întrerupse calm legătura radio cu amiralul Brose. Ochii săi, îngustaţi după zecile de ani petrecute pe mare, începuseră să strălucească intens în timp ce ascultase ordinele lui Brose.

Îşi scoase chipiul şi se întoarse către locotenent-comandorul Gary Kozloff.

— Puteţi începe.

— Foarte bine, zise Kozloff fără să fie surprins. Bănuise că despre asta fusese vorba. Elicopterul e gata?

Kozloff era unul dintre extraordinarii luptători SEAL, numai muşchi şi creier. Înalt, suplu şi teribil de mândru de munca pe care o făcea, ofiţerul abia aştepta să intre în acţiune. Simpla sa prezenţă în centrul de comunicaţii şi control reuşise să ridice moralul tuturor celor aflaţi acolo.

— În zece minute.

— Vom fi gata.

Chervenko dădu uşor din cap, ca şi cum ceea ce urma să spună era un lucru bine cunoscut de ei amândoi.

— Nu uita, domnule comandor, protocolul acestei misiuni este secretul absolut – nimeni nu trebuie să ştie că aţi urcat pe vasul acela. La primul semn că există pericolul să fiţi descoperiţi, aţi plecat.

— Am înţeles, domnule.

— Noi o să supraveghem cu mare atenţie activitatea de la bordul submarinului şi de pe *Empress.* De cum voi observa ceva ciudat, vă transmit să renunţaţi. Să ţii permanent receptorul deschis.

— Aşa o să fac, domnule.

— Mult noroc, Gary.

— Mulţumesc, Jim. Gary Kozloff zâmbi. E o noapte numai bună pentru o baie.

Cei patru luptători SEAL din echipa lui Kozloff se aflau pe punte, gata echipaţi şi aşteptau ordinul de luptă. În momentul în care şeful lor îşi făcu apariţia, cei patru săriră nerăbdători în picioare. Kozloff îi salută cu o mişcare a capului, apoi făcură cu toţii o inspecţie finală a echipamentului.

— Aveţi pregătite dispozitivele magnetice de căţărare?

Aceste elemente ale echipamentului aveau să fie de o importanţă crucială în operaţiunea din seara aceea. După ce primi răspunsuri afirmative de la fiecare în parte, Kozloff le ordonă oamenilor săi:

— Haideţi la elicopter!

Porniră spre partea din spate a punţii, unde se afla aparatul SH-60 Seahawk. Silueta masivă şi întunecată a elicopterului, profilată pe cerul înstelat, îl făcea să semene cu o pasăre de pradă uriaşă care îi aştepta ameninţătoare. Vântul bătea uşor şi aducea până la ei miros de motorină şi apă sărată. În interiorul elicopterului se afla fixată o ambarcaţiune pneumatică de cauciuc Zodiac, gata pregătită şi echipată pentru operaţiune.

Cei cinci luptători urcară la bordul elicopterului, paletele elicei începură să se învârtă din ce în ce mai repede, aparatul se ridică cu zgomot de pe punte, după care făcu o curbă largă spre stânga. La bord nu era aprinsă nici o lumină şi elicopterul dispăru rapid în întuneric, descriind un cerc larg spre *Empress,* aflat în faţă, la optsprezece kilometri distanţă. Zgomotul elicelor era asurzitor.

În timp ce urechile începeau să i se acomodeze cu zgomotul, locotenent-comandorul Kozloff privea în jos spre imaginea lunii şi a stelelor reflectată în apa uşor vălurită a mării. Era îngrijorat, ceea ce nu-i stătea în fire. Dacă te pregăteşti corespunzător, ştii că echipa ta poate executa perfect orice operaţiune. Era singura garanţie pe care o putea oferi. De data asta însă foloseau noua şi mai mica ambarcaţiune Zodiac, precum şi noul echipament de căţărat proiectat special pentru astfel de operaţiuni de urcare din

mers la bordul unei nave. Ştiau să lucreze cu noul echipament, însă nu avuseseră timp să verifice versatilitatea lui în diverse scenarii posibile.

Avea cea mai mare încredere în sine şi în oamenii săi. Nu puteai ajunge în trupele SEAL dacă nu aveai anumite calităţi. Cu toate acestea...

Brusc, Kozloff îşi îndreptă din nou atenţia asupra scenei ce se desfăşura sub elicopter. Ajunseseră deasupra cargoului şi rămăseseră suspendaţi, aşa cum fusese plănuit. Viteza cu care înainta *Empress* era de aproximativ zece noduri. Kozloff putea să vadă încărcătura, puntea parţial luminată şi obişnuitele frânghii, copertine şi mecanisme de încărcare care se găsesc la bordul unui asemenea vas. Pe punte se aflau trei chinezi – imposibil de spus dacă vreunul dintre ei era ofiţer sau nu. Cei trei urmăreau furioşi elicopterul şi îngrijorarea îl cuprinse din nou pe Kozloff. Oare cei trei se vor ascunde când vasul lor va deschide focul?

Planul era ca elicopterul să pară că face un zbor de recunoaştere deasupra cargoului. Totul foarte inocent, nimic ameninţător. Kozloff mai aşteptă câteva clipe, conştient că oamenii săi cercetau la rândul lor puntea, întrebându-se cum vor reacţiona chinezii.

În timp ce doi marinari continuau să privească în sus, către elicopter, cel de-al treilea se duse la telefon. Drept răspuns, elicopterul începu să se încline spre stânga, apoi spre dreapta, ca şi cum ar fi vrut să facă semne cu mâna... Sau să le dea cu tifla, marinăreşte. Chinezul întrerupse legătura telefonică, lăsă capul pe spate, începu să strige ceva în limba lui – probabil o colecţie bine asortată de obscenităţi – şi ridică pumnul spre elicopter.

Lui Kozloff îi plăcea ceea ce vedea – chinezii fuseseră păcăliţi de manevra elicopterului şi nu se aşteptau la ceva mai periculos din partea lor. Ceilalţi membri ai echipei râdeau şi ei şi moralul tuturor era ridicat. Elicopterul începu să zboare cu viteza maximă, se înclină şi descrise un arc atât de larg încât vaporul dispăru din raza lor vizuală.

— Sunteţi gata? se auzi vocea pilotului în casca lui Kozloff.

Kozloff îşi privi oamenii. Toţi ridicară degetul mare în sus.

— Gata. Du-ne jos.

Elicopterul începu să coboare spre faţa ondulată a mării şi rămase vibrând suspendat la mică înălţime deasupra valurilor. Cei din echipa SEAL împinseră ambarcaţiunea de cauciuc în

dreptul uşii laterale, iar operatorul troliului coborî barca la apă. Apoi, unul câte unul, luptătorii îşi dădură drumul în apă. O clipă, Kozloff trăi din nou atât de cunoscuta dublă reacţie – surpriză la senzaţia de imponderabilitate pe care i-o producea apa şi uşurare că revenea într-un mediu în care se simţea ca acasă.

Zodiacul se legăna în ritmul valurilor la vreo şaizeci de metri distanţă de locul unde căzuse el şi Kozloff începu să înoate craul, tăind apa. Apa mării era neagră, impenetrabilă, însă pe el nu îl impresiona aşa ceva. Concentrat asupra operaţiunii, Kozloff se urcă în ambarcaţiune, urmat imediat şi de ceilalţi. Puse în funcţiune motorul electric şi în scurt timp înaintau cu viteză spre *Empress* care venea spre ei. Era cea mai sigură direcţie de apropiere, riscul de a fi supţi de elicele cargoului fiind cel mai redus. Era în acelaşi timp şi cea mai rapidă cale din moment ce vasul se îndrepta direct spre ei.

Când silueta vasului se contură distinct, echipa SEAL putu să vadă elicopterul trecând iar la mică înălţime pe deasupra navei, o nouă diversiune zgomotoasă. Kozloff privi atent cargoul şi ajustă traiectoria bărcii astfel încât aceasta să înainteze pe o traiectorie paralelă cu cea a vasului. La momentul oportun se va îndrepta mult spre dreapta. Beneficiind de protecţia întunericului, atenţia celor de pe vas fiind atrasă de diversiunea elicopterului, urma să piloteze ambarcaţiunea până lângă corpul cargoului, de unde oamenii săi se puteau căţăra fără zgomot pe peretele de oţel cu ajutorul dispozitivelor magnetice. Dacă totul mergea bine, o dată ajunşi sus, vor înainta până la puntea din faţă, cufundată în întuneric şi vor începe inspecţia.

Comandorul Chervenko urmări elicopterul Seahawk executând o aterizare perfectă pe platforma de la bordul fregatei. Se aplecă şi, trecând pe sub paletele elicei, alergă până la uşa din faţă.

— A fost vreo problemă? strigă el către pilot.

— Totul a mers perfect, domnule! Sunt acolo.

Chervenko mişcă scurt din cap şi alergă înapoi la centrul de comunicaţii şi control. De îndată ce intră se duse direct spre Fred Baum, care se concentra asupra ecranului radar.

— Se vede Zodiacul, Baum?

— Nu, domnule. E mult prea mic.

— Hastings? Se aude ceva?

— Numai elicele cargoului şi submarinul care ne urmăreşte, domnule, răspunse Matthew Hastings, operator clasa întâi la

sonar. Nimeni nu poate distinge motorul electric al ambarcaţiunii pe fundalul zgomotului produs de cargou.

Chervenko ţuguie satisfăcut buzele.

— Perfect. Poate că băieţii noştri vor reuşi. Dădu să iasă, dar se răzgândi şi se întoarse. Atenţie maximă în continuare. Aveţi grijă la orice mişcare suspectă pe care o face *Empress* şi...

— Domnule? Hastings asculta încordat în căştile sonarului. Submarinul, domnule! aproape că ţipă el. Chinezii au mărit viteza! Au mărit-o serios! Se îndreaptă spre noi!

Chervenko apucă şi el o pereche de căşti şi începu să asculte. Era clar că submarinul se apropia în viteză.

— A mai interceptat cineva ceva?

— Încarcă torpilele, domnule! strigă un alt operator. Le-au băgat în tuburi!

Chervenko se întoarse către operatorul radio.

— Transmite-le să abandoneze! Să anuleze misiunea!

Operatorul se aplecă peste microfon şi începu să strige:

— *Abandonaţi! Abandonaţi! Abandonaţi!*

Micuţa ambarcaţiune Zodiac îşi croia drum printre valuri la câţiva metri distanţă de masivul corp de oţel al cargoului. Pentru membrii echipei SEAL era ca şi cum s-ar fi aflat lângă un zgârie-nori, cu singura excepţie că gigantica structură se deplasa cu viteză în timp ce ei încercau să se apropie cât mai mult, având grijă în acelaşi timp să nu fie înghiţiţi de curent, prinşi în turbulenţele create de navă sau striviţi de peretele de oţel. Pierderea orientării şi mişcările neaşteptate ale apei mării contribuiseră la moartea multor luptători în misiuni asemănătoare. Kozloff era însă obişnuit cu lipsa reperelor şi creierul său era perfect antrenat pentru a calcula traiectoria optimă de apropiere în siguranţă de corpul întunecat al vasului de transport, fără să se zdrobească.

Ambarcaţiunea se mai apropie câţiva centimetri de *Empress.* Stropi reci de apă udau faţa lui Kozloff. Mirosul puternic de păcură şi de metal devenea din ce în ce mai greu de suportat. Fără vreun ordin suplimentar, unul dintre oamenii săi se aplecă mult în afara ambarcaţiunii şi reuşi din prima încercare să fixeze dispozitivul magnetic de acostare pe corpul metalic al cargoului. Apa valurilor trecea peste marginile ambarcaţiunii, udându-le echipamentul. Aproape în acelaşi moment, primul membru al echipei îşi activă ventuzele magnetice şi începu să se caţăre ca

un păianjen pe peretele de oţel. Următorul membru al echipei începu şi el urcuşul, apoi un altul.

Kozloff îi urmărea plin de mândrie. Acoperirea perfectă oferită de întunericul nopţii... diversiunea creată de elicopter... modul aproape perfect în care avusese loc ancorarea... totul indica faptul că această operaţiune extrem de importantă se va încheia cu succes.

Îşi permise un zâmbet în momentul în care îşi activă la rândul său ventuzele magnetice de căţărat şi le ataşă de corpul navei. Simţi imediat forţa care îl ţinea fixat de peretele de oţel, în siguranţă. Drăciile astea funcţionau perfect. Începu să urce în momentul în care primul membru al echipei atinse puntea cargoului.

Deodată, minireceptorul fixat în ureche se activă:

— Abandonaţi! Abandonaţi! Abandonaţi!

Cu un gol brusc în stomac, începu să se mişte în sens opus. Trebuia să accepte ceea ce timp de o secundă i se păruse de neînţeles: misiunea devenise acum o retragere.

Acţionă comutatorul, deschizând linia de comunicaţie cu oamenii săi.

— Abandonaţi! Toată lumea înapoi! Abandonaţi, fir-ar să fie! Mişcaţi-vă fundurile imediat înapoi în barcă!

Membrii echipei începură să coboare pe peretele de oţel, acţionând cu pricepere dispozitivele magnetice aşa încât să alunece repede. Kozloff era îngrijorat din cauza primului membru al echipei care apucase deja să dispară pe puntea navei. Stătea neputincios în mica ambarcaţiune şi privea în sus, ţinându-şi răsuflarea fără să-şi dea seama. *Unde se afla omul său?*

Acesta apăru în sfârşit şi îşi dădu drumul ca un pompier de-a lungul peretelui vertical al vasului. Era furios, oricât încerca să nu lase să se vadă. De îndată ce acest ultim membru al echipei atinse marginea ambarcaţiunii, un coechipier îl trase repede în barcă, în timp ce un altul eliberă ancora magnetică. Kozloff întoarse ambarcaţiunea în aşa fel încât să se îndepărteze cât mai repede de cargou, luptându-se cu valurile şi cu turbulenţele care încercau să-i împingă spre elicele vaporului.

Oamenii săi priveau corpul uriaş al vasului fără să spună o vorbă. Încă puteau fi zăriţi de cineva de la bordul cargoului.

După câteva secunde, timp în care nici un reflector nu se aprinse în căutarea lor, Kozloff trase adânc aer în piept. Singurul lucru bun în ceea ce-l privea era că reuşise să îndeplinească cu

succes cel puţin unul dintre obiectivele misiunii – cei de pe *The Dowager Empress* nu simţiseră prezenţa lor.

În timp ce mica lor ambarcaţiune accelera în direcţia fregatei, cargoul se îndepărta zgomotos, lăsând Zodiacul să se zbată în valurile pe care le provoca. Ajunseseră la o distanţă suficient de mare de vapor ca să se poată considera în siguranţă şi oamenii săi începură să vocifereze.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă deschizătorul de coloană.

— Era cât pe ce să reuşim! se văită cel care acţionase ancora.

Kozloff încuviinţă în tăcere, însă era în continuare comandantul lor.

— Astea au fost ordinele, oameni buni, spuse el ferm. Am primit ordinul să abandonăm misiunea. Ordinele se execută, nu se discută.

Comandorul Chervenko se aplecă peste umărul lui Hastings, încercând să distingă sunetele care veneau din direcţia submarinului. Rămase brusc nemişcat când înţelese că submarinul încetinea. Era numai o iluzie sau auzise bine?

Hastings trase adânc aer în piept.

— Submarinul reduce viteza, domnule. Revine la cea anterioară.

Operatorul radio anunţă cu voce tare:

— Puntea de comandă transmite că ambarcaţiunea Zodiac se întoarce acasă. Au semnalizat dinspre bordul din dreapta. Comandorul Bienas spune că a dat ordin să se micşoreze viteza ca să recuperăm echipa SEAL.

Hastings raportă cu o voce radiind de uşurare:

— Domnule, se pare că submarinul revine la poziţia pe care o avea iniţial în spatele nostru.

Chervenko trase adânc aer în piept. Era singura formă de exteriorizare a emoţiei pe care şi-o permitea în faţa oamenilor săi. Ultimele ore îl epuizaseră. Privind la feţele încordate ale celor din jurul său înţelese că pentru ei fusese la fel de greu. El cel puţin avea în spate ani mulţi de experienţă.

— E în ordine. Hai să vedem cum dracu' au reuşit cei de pe submarin să ne ameninţe exact în momentul în care echipa SEAL se pregătea să se urce pe *Empress.* Hastings?

— Nu aveau cum să descopere cu sonarul ambarcaţiunea Zodiac sau elicopterul, domnule.

— Cred că cei de pe *Empress* au văzut elicopterul suspendat

deasupra apei, sugeră Fred Baum. Şi-au dat probabil seama că se pregăteşte ceva.

— E posibil ca asta să fie cauza, încuviinţă Chervenko. Aţi făcut o treabă bună cu toţii. Rămâneţi în continuare cu urechile ciulite şi cu ochii larg deschişi. Sunaţi-mă imediat dacă observaţi ceva în neregulă.

În timp ce urca în cabina sa ca să raporteze la Washington ce se întâmplase, Chervenko era din ce în ce mai sigur că fusese imposibil ca cei de pe *The Dowager Empress* să fi detectat lansarea la apă a echipei SEAL, pe întuneric, la o distanţă atât de mare de vasul lor. Observaseră fără îndoială elicopterul care le dădea târcoale, însă asta fusese tot. Singura explicaţie a faptului că submarinul chinezesc ştiuse exact când să ameninţe fregata astfel încât raidul echipei SEAL să fie oprit era că avuseseră cunoştinţă de această acţiune. Fuseseră preveniţi de cineva. De cineva de la Washington.

Sâmbătă, 16 septembrie
Washington, D.C.

Preşedintele stătea în faţa ferestrelor din Biroul Oval, cu spatele la amiralul Brose şi privea spre Grădina cu Trandafiri.

— Au dat greş?

— Submarinul chinezesc se pusese în mişcare. Vocea lui Brose era lipsită de orice vlagă. Au încărcat şi armat torpilele. Comandorul Chervenko este de părere că chinezii aflaseră despre raidul care se pregătea şi şi-au dat seama că trecerea elicopterului pe deasupra cargoului a fost semnalul de începere a operaţiunii.

— Şi că i-a informat cineva de aici?

— Aşa se pare. Remarca amiralului sugera că el bănuia că preşedintele ştie mai multe decât el. Amiralul nu fusese inclus printre cei cărora preşedintele le împărtăşise cele mai recente date în legătură cu scurgerile. În afară de directorul adjunct al CIA şi de Fred Klein, nu mai ştia nimeni.

— Bine, îţi mulţumesc, Stevens.

Amiralul se ridică în picioare, însă rămase pe loc.

— Şi acum ce facem, Sir?

Preşedintele se întoarse cu faţa spre el şi rămase cu mâinile la spate, încadrat de fereastră.

— Continuaţi ca şi înainte. Luaţi toate măsurile ca întreaga armată să fie pregătită şi ca forţele noastre din apele Asiei să fie pe picior de război.

— Şi apoi, domnule preşedinte?

— Apoi îi aşteptăm pe chinezi să facă prima mişcare.

— Cargoul ar trebui să ajungă în apele irakiene luni seara ora noastră. Marţi dimineaţă ora locală. Brose se uită fix în ochii preşedintelui. Astăzi e sâmbătă, aşa că e vorba de doar încă o zi şi jumătate. Situaţia era destul de proastă şi atunci când aveam la dispoziţie aproape o săptămână.

— Ştiu, domnule amiral, ştiu.

Amiralul reuşise să distingă nota critică din vocea preşedintelui şi dădu încet din cap.

— Îmi cer scuze, domnule preşedinte.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, Stevens. Du-te şi vezi dacă oamenii tăi sunt în ordine. A fost vreunul rănit?

— Încă nu ştim. Când am vorbit cu Chervenko, nu fuseseră încă recuperaţi de cei de pe *Crowe.* Am considerat că doriţi să aflaţi despre anularea misiunii cât mai repede posibil.

— Da. Aşa doream. Îţi mulţumesc.

După ce amiralul ieşi, preşedintele Castilla rămase în picioare. În sfârşit avea posibilitatea să lase să-i scape un oftat profund. Puse mâna pe receptorul telefonului său albastru, legătura directă, protejată, cu sediul Covert-One.

Fred Klein răspunse imediat.

— Da, domnule preşedinte?

— Echipa SEAL a trebuit să abandoneze operaţiunea. Preşedintele îi repetă ce-i raportase Brose. Chinezii fuseseră preveniţi. Comandorul Chervenko este sigur de lucrul ăsta.

— Secretarul Kott?

— Nu, l-am trimis într-o misiune specială în Mexic ca să-l ţin departe de Washington. Nu ştia nimic despre operaţiune şi, în plus, cei de la CIA îl supraveghează în permanenţă.

Preşedintele făcu o pauză, simţindu-se iar cuprins de furie şi dezgust la gândul că Kott se folosise atât de mârşav de puterea cu care fusese investit. Scurgerile de informaţii produseseră foarte mult rău şi preşedintele era hotărât să-l pedepsească aspru. Dar nu încă. Era prea devreme să-i dea peste mână.

— Am s-o anunţ pe Arlene Debo că mai avem pe cineva aici, la Washington, care vorbeşte ce nu trebuie şi că probabil din cauza asta a fost declanşată acţiunea submarinului împotriva fregatei

noastre. Evident, de data asta nu e vorba de Kott. Mai ai vreo veste de la Jon Smith?

— Din păcate nu, răspunse Klein. Mai aştept o oră apoi îmi pun oamenii în mişcare.

— Ar trebui să ne rugăm amândoi să reuşească să găsească documentul. Colonelul a rămas singura noastră speranţă.

— Ce spune Arlene despre McDermid? Ceva noutăţi de la agentul Russell?

— Numai veşti proaste. Russell a dispărut şi ea.

29

Hong Kong

O femeie tânără, în haine ţărăneşti, se zbătea din răsputeri, trasă fiind de doi chinezi în camera în formă de L. O trântiră pe podea, aproape de bărbatul care şedea pe un scaun, cu mâinile legate la spate şi faţa plină de sânge. Atmosfera din încăpere devenise înăbuşitoare.

— Uită-te bine la el, i se adresă femeii în cantoneză unul dintre cei doi bărbaţi. Să-ţi aduci aminte când vei fi interogată – aşa ai să arăţi şi tu dacă nu vorbeşti.

Îmbrăcată cu o cămaşă şi pantaloni largi, femeia se ghemui speriată pe podea, clipind din ochi ca cineva care nu înţelege nimic. Bărbatul care vorbise clătină din cap dezamăgit. Îi aruncă o privire partenerului său, apoi părăsiră amândoi încăperea.

Randi aşteptă să audă închizându-se uşa. Ochii ei negri scăpărau de mânie când începu să analizeze încăperea. Cele două ferestre mari, una în faţă, cealaltă în spate, erau acoperite cu draperii groase. Lumina dimineţii reuşea să pătrundă în încăpere doar prin spaţiile foarte înguste din jurul draperiilor. Nu făcu nici o mişcare, de teamă să nu fie observată pe ascuns de undeva. Îl studie pe Jon şi nodurile cu care era legat. Înjură în gând. La naiba! Puseseră mâna şi pe el şi începuseră deja să-l prelucreze.

Intrase într-o afacere mult mai complicată decât se aşteptase ea, ca şi şefii de la Langley. Oricare era misiunea lui Jon acolo, era clar că Ralph McDermid juca un rol foarte important. Ştia din experienţă că ori de câte ori drumurile ei se încrucişau cu cele ale bărbatului care îi era aproape cumnat, lucrurile nu miroseau prea bine.

Cei de la Langley reuşeau foarte rar să descopere cu ce se ocupa de fapt Jon. Lucra fără îndoială pentru cineva aflat la unul dintre cele mai înalte niveluri ale guvernului federal, oricât se străduia el să nege acest lucru. Era deci posibil ca scurgerile de informaţii orchestrate cumva de McDermid să fie numai vârful unui aisberg politic sau militar. Dacă presupunerile ei erau corecte, misiunea căpăta o nouă dimensiune, dar pe care prefera

să o ţină deocamdată numai pentru ea.

În acelaşi timp, spera ca echipa ei să-şi fi dat seama că fusese prinsă în timp ce-l supraveghea pe McDermid şi pe ultima lui cucerire şi că băieţii pregătiseră deja un plan de salvare. Era însă conştientă că nu trebuie să se bizuie prea mult pe asta.

Se prăbuşi pe podea ca şi cum ar fi fost copleşită de frică. Trebuia să se gândească la o cale de scăpare, la o modalitate de a-şi anunţa echipa şi în acelaşi timp să nu-i lase pe cei care o ţineau prizonieră să-şi dea seama că ea şi Jon se cunosc sau că ea este de la CIA, indiferent ce i-ar face ei sau lui Smith.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, uşa se deschise şi în cameră îşi făcu apariţia Ralph McDermid. Preşedintele Grupului Altman era însoţit de Feng Dun, însă cel care se opri în dreptul ei şi începu să se răstească în engleză fu McDermid.

— De ce mă urmăreşti? De ce mă spionezi? Vorbeşte dacă nu vrei să putrezeşti într-una din închisorile guvernului vostru.

Randi se sili să nu facă absolut nici o mişcare. Rămase nemişcată pe podea, în hainele de ţărancă în care era deghizată şi nu mişcă nici un muşchi, ca şi când n-ar fi înţeles limba engleză şi nu şi-ar fi dat seama că McDermid vorbeşte cu ea.

Feng Dun o lovi cu piciorul în coaste. Ea începu să se vaite în mandarină şi se întoarse să-i privească pe cei doi bărbaţi aflaţi deasupra ei, exact ca o ţărancă nevinovată şi înfricoşată.

— Nu e de pe aici, îi spuse Feng Dun în engleză lui McDermid. Vorbeşte mandarina din jurul Beijingului sau mai de la nord.

Feng Dun îi mai trase o lovitură de picior şi o întrebă, de data asta în mandarină:

— Ce cauţi atât de departe de casă, ţăranco? Ce cauţi în Hong Kong?

Randi gemu din nou, o fiinţă mică, neînsemnată, aflată la cheremul celor puternici.

— Nu aveam de lucru pe terenul tatălui meu! scânci ea. Aşa că am plecat la Guangzhou, însă banii sunt mai buni aici.

— Ce dracu’ zice? întrebă McDermid.

Feng îi repetă ce spusese femeia.

— Povestea obişnuită. Milioane părăsesc satele pentru orice fel de slujbă la oraş.

— Milioanele astea nu ajung să mă urmărească pe mine. De ce spiona? Pentru cine?

Feng traduse întrebările, adăugind propria contribuţie:

— L-ai urmărit pe domnul McDermid cea mai mare parte a

zilei. Credeai că nu te vedem? Domnul McDermid este o persoană foarte importantă. Dacă nu vrei să te dăm pe mâna poliţiei, să te bage la închisoare pentru tot restul vieţii, spune-ne cine te plăteşte şi ce te-a pus să afli.

Încă din clipa în care Feng şi ceilalţi doi o surprinseseră în grădina vilei lui McDermid ascultând la fereastra dormitorului, Randi începuse să se gândească la o motivaţie credibilă a prezenţei sale acolo. Foarte multe depindeau de gradul de paranoia al celor care o prinseseră. De cât de multe avea de ascuns McDermid, de câţi inamici avea şi de cât de bine el şi Feng Dun îi cunoşteau pe aceşti inamici.

Se hotărî să mai prelungească niţel jocul. Va continua să joace o vreme rolul femeii simple şi speriate de la ţară, după care le va servi povestea cu „bărbatul misterios”.

— Voiam să fac rost de ceva bani, se tângui ea. Poarta de la grădină era deschisă. Am auzit voci şi am intrat să cer de pomană străinului bogat.

Feng Dun o lovi atât de repede cu piciorul încât nici nu văzu mişcarea, ci simţi numai o explozie de durere în coaste.

Începu să ţipe ca un porc dus la tăiere. Tăvălindu-se pe podea, reuşi să spună:

— Familia mea are nevoie de bani. Nu câştig destul la fabrică pentru a mai trimite şi acasă, în sat. Îmi trebuie mai mulţi. Şi... şi câteodată sunt nevoită să fur. Era o casă atât de frumoasă... în astfel de case se găsesc o mulţime de bani. O mulţime de lucruri frumoase pe care să le iei şi să le vinzi...

— Ţărancă proastă! Faţa palidă a lui Feng se schimonosise şi devenise roşie de furie. L-ai urmărit toată ziua. Îl spionai. Probabil că de mai mult timp!

Randi îşi juca la perfecţie rolul de persoană îngrozită care nu era în stare să facă nimănui nici un rău. Se aruncă la picioarele lui McDermid, îl apucă de glezne şi ridică spre el chipul plin de lacrimi.

Feng înjură în mandarină, o apucă de bluză şi o trase de lângă McDermid.

— Ţărani tâmpiţi! urlă parcă ar fi jupuiţi de vii dacă te dai puţin la ei. O să-ţi dau eu motiv să urli.

Se întoarse către cei doi bărbaţi şi le spuse repede, cu vocea sa joasă:

— Aduceţi electrozii şi lampa cu gaz.

Vorbise în dialectul din Shanghai, însă Randi înţelese perfect.

Mintea ei începu să lucreze febril. Era în stare să reziste la tortură, însă dacă rezista, mai mult ca sigur că după aia nu ar mai fi bună de nimic în cazul în care s-ar ivi ocazia să evadeze. Exista însă o poveste pe care putea să le-o spună fără teamă şi pe care indivizii s-o înghită: putea să le spună că fusese angajată de Jon.

El era deja într-o stare jalnică. Din câte îşi putea da seama, rănile lui erau destul de serioase. Priveliştea trupului său chinuit îi dădea putere. Jon atârna fără cunoştinţă, fără să scoată măcar un geamăt, susţinut doar de funia care-l ţinea legat de scaun. Nu ar mai fi putut face nimic pentru el dacă şi ea ar fi grav rănită. Şi n-ar mai putea face nimic nici pentru CIA, nici pentru America.

Îi va lăsa să pregătească lampa cu benzină, sculele electrice sau orice alte orori mai avea Feng Dun în arsenalul său de tortură. Dacă vor alege electrozii, îi vor aplica un şoc neplăcut la început, dar fără urmări serioase. Ar fi putut astfel să reziste şi să nu-l trădeze pe Jon decât la al doilea sau la al treilea impuls. Cu cât rezista mai mult, cu atât creşteau şansele ca ei să creadă ce le spunea. Dacă începeau cu lampa, era nevoită să cedeze mai repede. Lămpile cu benzină o înspăimântau.

Cei doi bărbaţi se întoarseră, rânjind, cu instrumentele de tortură. Reacţia ei fu reflexă, imposibil de controlat mental. Abia o fracţiune de secundă după ce se produsese, Randi realiză că Feng Dun o observase.

Chinezul zâmbi din nou.

— Aprinde lampa, îi spuse el unuia dintre cei doi. Adu şi scaunul celălalt. Scoate-i sandalele.

Ralph McDermid înghiţi în sec.

— Chiar este necesar...

— Da, tai-pan. În vocea lui Feng Dun era o notă de iritare. În probleme de o asemenea importanţă, mâinile se mai şi murdăresc. Chiar şi cu sânge.

Un bărbat aduse un scaun dintr-un colţ al încăperii. Feng Dun o săltă de umeri. Ea se încovoie, însă el o ridică aşa de uşor de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpă. O trânti pe scaun. Unul din cei doi aprinse lampa, în timp ce celălalt îi scoase sandalele.

Fata începu să strige din nou în dialectul mandarin.

— Nu! Nu! Vă spun. *El* m-a angajat. Randi arătă spre Jon, care stătea în continuare nemişcat, atârnat în legături. Mi-a fost frică să vă spun. Frică să nu-mi faceţi ce i-aţi făcut şi lui. Dar... *el e bărbatul.* El m-a plătit, el mi-a spus să-l urmăresc pe domnul

acesta, să ţin minte unde se duce, ce face şi cu cine vorbeşte. Să ţin minte tot ceea ce face domnul străin. Aveam nevoie de bani. Părinţii mei sunt bolnavi. Au nevoie de medicamente şi de hrană. Casa lor e veche. Are nevoie de reparaţii. *Vă rog! Nu-mi faceţi rău!*

Vorbea repede, ca şi cum spaima ar fi eliberat un fluviu de cuvinte. McDermid şi cele două ajutoare se întoarseră să-l studieze pe Jon în timp ce Feng traducea ce spunea femeia. Pe faţa lui McDermid se citea că reuşise să-l convingă. Parcă şi-ar fi spus: *Da, bineînţeles. Cum de nu m-am gândit la asta de la început?*

Feng nu se uita însă la McDermid. Se holba la picioarele lui Randi. Se apropie de ea, o apucă de mâini şi le răsuci ca să-i poată privi palmele.

Bucuros că folosirea lămpii cu benzină nu mai era necesară, McDermid întrebă uimit:

— Feng? Ce s-a întâmplat?

Feng lăsă să cadă mâinile lui Randi, o apucă de bărbie şi-i ridică faţa spre el. Îi studie atent faţa, ochii, părul. Degetele lui erau ca nişte gheare de oţel care îi atingeau fruntea şi scalpul şi Randi simţi un gol în stomac.

Se trase înapoi.

— Au! Mă doare!

— Stai pe loc!

Brusc, degetele lui se înfipseră în fruntea ei în locul unde începea părul. Feng prinse cu degetele şi începu să tragă în sus scalpul de culoarea pielii şi peruca neagră sub care apăru o cască folosită să-i ţină părul strâns.

— Feng! strigă McDermid uluit.

Feng îi scoase casca şi părul ei blond se revărsă.

Cele două ajutoare se holbau ca la vederea unui miracol.

McDermid anunţă ceea ce acum era evident pentru toţi:

— Nu e chinezoaică!

— Nu, zise Feng fără să-şi ia ochii de la faţa lui Randi, nu e chinezoaică.

— Dar cum ţi-ai...?

— Picioarele ei, răspunse Feng. Oamenii de la ţară poartă sandale cea mai mare parte a vieţii. Ea nu are spaţiul acela care se formează între degetul cel mare şi celelalte. Continua s-o studieze pe Randi cu un fel de admiraţie. Palmele ei au fost înăsprite şi îmbătrânite artificial, probabil cu piele din latex. În

acelaşi fel au căpătat ochii ei forma orientală. Are probabil lentile de contact şi pielea i-a fost foarte fin pigmentată cu ajutorul unui fond de ten rezistent. Aici e isprava unor experţi în informaţii.

Toţi cei din încăpere, cu excepţia lui Jon care era în continuare inconştient, se uitau la Randi ca la un animal exotic.

O cuprinse frica. Mintea ei lucra febril. Era exclus acum să-i mai facă să creadă vreo iotă din povestea pe care le-o spusese. Feng ajunsese deja la concluzia că lucra pentru o agenţie de informaţii. Nimic nu mai putea schimba această convingere. Orice minciună pe care avea să o spună trebuia să plece de la această premisă. Analiza posibilităţile şi simţea că o trec sudorile... Ce ar mai fi putut spune acum ca să-i convingă pe Feng şi McDermid... Ca să fie destul de credibilă.

— Prin urmare, spuse Feng cu vocea aceea lugubră al cărei ton nu se schimba aproape niciodată şi care producea atâta spaimă. Nu eşti chinezoaică, însă vorbeşti mandarina mai bine decât mine şi bănuiesc că la fel stau lucrurile şi cu dialectul cantonez şi cel din Shanghai, nu? Fără îndoială că ştii şi engleza. Ai înţeles fiecare cuvânt pe care l-am spus. Ai fost cu un pas înaintea noastră chiar de la început. Eşti foarte bine antrenată de o organizaţie mare, cu interese globale, cu agenţi care cunosc limbi străine. Nici chiar prietenul nostru american de aici nu ştie chineza. Dar el nu e de la CIA, nu-i aşa? E o persoană specială, recrutată probabil pentru o misiune specială, care are însă drept ajutor un agent adevărat de la Langley, nu? Şi agentul acela de la Langley eşti fără îndoială tu.

Randi luase în sfârşit o hotărâre. Răsfrânse buzele şi zise în ruseşte, cu o voce plină de dezgust:

— Nu mă insulta!

Ralph McDermid se dădu un pas înapoi, cu ochii holbaţi, de parcă l-ar fi plesnit cineva puternic peste faţă.

Feng Dun începu să clipească repede.

— Ai dreptate în privinţa colonelului Smith, continuă ea într-o rusă perfectă. Nu lucrează pentru CIA. Cine e şi pentru cine lucrează cu adevărat, ştiu la fel de puţin ca şi voi.

Era momentul să le dea un mic indiciu. Asta ar fi putut să le distragă atenţia.

— Însă aş vrea tare mult să aflu şi eu. S-ar putea dovedi folositor pentru noi mai târziu.

— Ce-a spus? întrebă McDermid.

După ce Feng îi traduse, McDermid se încruntă furios:

— De ce să mă urmărească un agent rus?

Randi începu să vorbească englezeşte cu accent rusesc:

— Grupul Altman nu este singurul furnizor de arme de pe piaţă.

— Serviciile de informaţii ruseşti sunt interesate să facă afaceri cu noi? întrebă uimit McDermid, întrezărind posibilitatea obţinerii unui profit. Kremlinul vrea să lucreze cu noi? Făcuse afaceri bune cu ruşii în trecut, însă în ultima vreme Moscova devenise prea lacomă, dornică de o felie mai mare.

— Viaţa e frumoasă pentru prea puţini astăzi în Rusia.

McDermid o studia atent pe Randi. În cele din urmă se hotărî:

— Tu nu lucrezi pentru guvern. Acţionezi ilegal în propriul tău avantaj şi al altora. Probabil al unuia dintre noii voştri oligarhi. Cineva care vrea să afle cu ce se ocupă Grupul Altman din motive strict legate de afaceri.

Randi mişcă puţin capul ca şi cum nu ar fi vrut să recunoască în totalitate adevărul.

— Facem ceea ce trebuie. Tatăl meu a lucrat în GRU. Am fost obişnuiţi dintotdeauna s-o ducem bine.

GRU fusese serviciul militar de informaţii al fostei Uniuni Sovietice.

— Oligarhul pentru care lucrezi are şi-un nume?

— Posibil. Randi ridică o sprinceană şi se uită în ochii lui McDermid.

Feng întoarse şi el capul spre celălalt. Apoi o privi din nou pe Randi.

— Nu te cred. Ce afacere cu arme face domnul McDermid în Hong Kong de te-a făcut să vii aici?

— Opreşte-te, Feng.

McDermid vedea numai dolari în faţa ochilor. Rusia avea în continuare o mulţime de arme dorite de mulţi, în special în lumea a treia. De dictatori şi de regi înscăunaţi prin forţă care deşi se plângeau tuturor că sunt săraci, aveau întotdeauna bani pentru arme şi muniţii. Dacă femeia asta avea acces la un depozit privat, plin cu arme sustrase din rezervele guvernamentale...

— Trebuie să stăm de vorbă.

Ochii lui Feng rămăseseră aţintiţi asupra feţei lui Randi, încercând să descopere ceva ce nu reuşea să desluşească deocamdată. Îi aruncă o privire lui Jon Smith. El nu se mişcase deloc. O măsură apoi din nou pe Randi.

— Feng, repetă McDermid.

Feng îl privi o clipă în ochi, apoi se întoarse şi porni spre uşă.

McDermid îl urmă, nu înainte de a-i arunca un zâmbet încurajator agentei rusoaice cu relaţii în lumea afacerilor.

30

Într-un birou din clădire, telefonul celular al lui Ralph McDermid începu să sune. Îl scoase imediat din buzunar.

— Aici e McDermid.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise vocea cizelată de la celălalt capăt.

McDermid acoperi cu mâna microfonul aparatului.

— Scuză-mă, dar trebuie să vorbesc la telefon, îi spuse el lui Feng Dun.

— Foarte bine. Oricum trebuia să mă duc să fac rost de ceva de mâncare pentru oamenii mei.

— A fost o noapte foarte lungă, încuviinţă McDermid. Trimite-i să ia ceva de jos. Eu vreau pâine albă prăjită şi cafea. Cu lapte şi zahăr. Daneză dacă poţi să găseşti aşa ceva. Apoi o să stăm de vorbă despre rusoaică.

În timp ce paşii lui Feng şi ai oamenilor săi se auzeau coborând pe scara de lemn, McDermid se aşeză pe o cutie cu obiecte aparţinând unui sex shop de la parterul clădirii.

— Am veşti bune pentru tine, reluă el convorbirea.

— Ce veşti?

McDermid relată cum fuseseră capturaţi Smith şi rusoaica.

— Asta este sfârşitul problemelor noastre. Toate exemplarele facturii au fost distruse.

— Excelent, răsuflă uşurat celălalt. Şi i-ai dat lui Feng Dun informaţia despre operaţiunea SEAL, ca s-o transmită mai departe?

— Da, s-a rezolvat şi asta. A luat legătura cu unul din oamenii lui şi informaţia a fost transmisă căpitanului submarinului. N-ai aflat nimic?

— Nu încă. Va fi o plăcere să mă prefac surprins. Casa Albă n-o să îndrăznească să mai încerce încă o dată ştiind că chinezii veghează. Spune-mi ce-i cu rusoaica aia. Zici că te spiona? Nu-mi place deloc chestia asta.

McDermid îl puse la curent.

— Poate că ne putem folosi de ea. O să aflu mai multe în curând.

— Pare interesant, însă nu trebuie să uităm care sunt

prioritățile. Poziția mea e pe muchie de cuțit aici.

— Tu ești pe muchie de cuțit? Gândește-te la poziția mea. Dacă eu nu sunt îngrijorat, să știi că nici tu nu ai motiv să fii.

— Ce ai de gând să faci cu Smith?

— Ce va fi necesar. E domeniul lui Feng. Mai întâi, însă, vreau să descopăr pentru cine lucrează.

— Dacă se întâmplă ceva, eu nu știu nimic.

— Normal. Nici eu.

Bucuros de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, McDermid închise telefonul și rămase șezând pe cutie, cu gândul la norocul pe care părea să-l fi adus rusoaica. Era posibil ca, în funcție de ce avea ea de oferit, afacerea asta să însemne alte câteva miliarde bune pentru el pe termen lung.

De îndată ce auzi ușa închizându-se, Randi se aplecă să-și pună sandalele. Începu să vorbească atât de șoptit, atât de perfect direcționat spre Jon, încât era imposibil ca cineva aflat de cealaltă parte a ușii aflate după colț să audă ceva.

— Jon? Jon? Vreau să te scot de aici. Mă auzi? Jon?

— Bineînțeles că te aud. Doar nu sunt surd. Cel puțin nu deocamdată. Vocea lui abia se auzea printre buzele umflate, încerca să pară vesel, însă cuvintele lui trădau durerea. Grozav spectacol. Sunt de-a dreptul impresionat.

Randi răsuflă ușurată și furioasă în același timp.

— Ai fost conștient tot timpul, la naiba.

— Și tu acum! Jon încercă să ridice capul. Nu chiar tot timpul. Am...

Randi duse un deget la buze și dădu din cap, indicându-i să se prefacă în continuare leșinat. Se ridică și dădu ocol încăperii goale. Examină atent podeaua, pereții și tavanul, ca și când ar fi căutat o a doua cale de ieșire. Ceea ce căuta ea erau dispozitive de ascultare și camere de luat vederi, însă nu se vedea nici urmă de așa ceva și nici urme de modificări recente aduse pereților pentru a ascunde microfoane. De pereți nu atârna nimic și în încăpere nu se afla altă mobilă în afara celor două scaune. Nu putea fi sigură sută la sută în legătură cu microfoanele, însă știa precis că nu se afla acolo nici o cameră de luat vederi.

Se așeză din nou pe scaun și șopti:

— OK, nu ne pot vedea și n-am găsit nici microfoane, însă trebuie să continuăm să vorbim încet, pentru orice eventualitate. Cât de mult ai auzit?

— Cea mai mare parte. Felul în care le-ai vorbit despre mine a fost grozav, probabil singura poveste pe care ar fi crezut-o. Episodul cu rusoaica a fost şi mai şi. Nici partea cu ţăranca plângăcioasă n-a fost rea. Nu bănuiam că eşti atât de talentată.

— Aprecierile tale fac să-mi salte inima de bucurie. Nu uita însă că suntem închişi aici. În afară de cazul în care nu cumva vrei ca picioarele tale să devină scrum înainte de a ajunge la groapă, mai bine m-ai ajuta să ne gândim la soluţie.

— Să fii tu sănătoasă. Te descurcai aşa de bine, încât am avut destul timp să mă gândesc. Ce ştii despre vlăjganul ăla cu păr ciudat?

— Feng Dun?

— Da, aşa ştiam şi eu că-l cheamă.

— E din Shanghai. Fost soldat, luptător în forţele de gherilă, un aventurier. Se cunosc extrem de puţine lucruri despre el. Acum lucrează pentru oameni de afaceri foarte importanţi.

— Cum de are părul ăla?

— Există o mulţime de chinezi cu părul roşu, probabil datorită unei minorităţi pe care au asimilat-o cu mult timp în urmă. Bănuiesc că şuviţele albe nu sunt altceva decât un semn al vârstei. Acum e rândul tău. Ia să auzim ce plan de evadare ai conceput tu în timp ce eu mă târam pe podeaua murdară ca să-ţi salvez ţie fundul.

— Sărim la ei şi-i rupem.

Randi rămase mută la auzul unei astfel de enormităţi.

— Cred că glumeşti.

— Gândeşte-te şi tu, spuse el. Durerea din vocea lui devenea mai intensă pe măsură ce cuvintele îi ieşeau printre buzele rănite. Ce altceva putem face? Mai sunt şi alţii de partea cealaltă a uşii?

— M-au legat la ochi. Probabil că da. Nici măcar nu ştim unde ne aflăm.

— Ba ştim. Sau măcar eu ştiu. Am ascultat atent şi, deşi am fost legat şi eu la ochi, am putut să disting câteva detalii. Acum e dimineaţă, probabil că nu mai e mult până la prânz. Am auzit voci de vânzători, zgomotul făcut de coborârea copertinelor peste tarabe, sirene de vapoare dinspre port. În plus, cred că am reuşit să disting o trepidaţie venind din subteran, ca şi cum metroul ar trece prin apropiere. Bănuiesc că ne aflăm din nou în Wanchai, pe o străduţă nu departe de port.

— După cum arată încăperea asta, ne aflăm într-o clădire

veche, spuse şi Randi. Şi asta înseamnă că există o singură scară – o singură cale de ieşire.

Jon încuviinţă.

— Ai dreptate, aşa că cea mai bună soluţie e să sărim la ei. Eşti în stare să te ocupi de McDermid?

— Cu o singură mână.

— Foloseşte-le pe amândouă. Ca să fii mai sigură.

— Treaba mea e ca şi rezolvată. Va trebui să ieşim de aici foarte repede, înainte ca ceilalţi să-şi dea seama ce se întâmplă. Dar tu crezi că ai să reuşeşti? Pari lovit destul de serios.

— Trebuie să recunosc că am avut momente şi mai fericite. Partea bună e că nu am nimic rupt şi că sunt în stare să fac faţă situaţiei. Frica de moarte reprezintă un stimulent destul de puternic pentru a determina pe cineva să arate tot ce poate.

Ea îl privi atent şi încuviinţă dând din cap. Jon avea privirea aceea hotărâtă pe care o mai văzuse şi cu alte ocazii în ochii lui.

— Tu ştii mai bine, doar eşti doctor.

— Dezleagă-mă, însă lasă frânghiile în aceeaşi poziţie, de parcă aş fi încă legat.

Randi dezlegă nodurile cu degetele tremurând de prea multă grabă.

Între timp, el se simţi dator să-i dea câteva poveţe:

— Îţi vor pune o mulţime de întrebări despre contactele tale din Rusia. Vor vrea să afle ce urmăreşti aici. Ce are de vânzare omul tău şi ce vrea să cumpere... tot felul de amănunte. Trebuie să încerci să le reţii atenţia, în special lui Feng.

Ea terminase şi lăsă frânghiile aşa încât să pară strâns legate.

— Mulţumesc pentru sfaturi. N-aş fi fost niciodată în stare să mă gândesc singură la aşa ceva.

Jon nu-i luă în seamă sarcasmul.

— Feng are arma la el. Vreau să-l atac prin surprindere.

— Ai grijă să-l dai gata din prima.

— Ştiu. Am...

Se auzi învârtindu-se cheia în broască. Jon se prăbuşi imediat în scaun, atent să nu mişte frânghiile. Randi îşi reluă poziţia degajată pe celălalt scaun, gata să facă afaceri cu McDermid dacă preţul oferit se dovedea corect.

Mai întâi îşi făcu apariţia McDermid. Feng Dun îl urma fără să se grăbească, chipul lui exprimând un amestec de suspiciune şi dezaprobare. Nu îi plăcea cum se purta McDermid cu rusoaica. Nu-i păsa de afacerile acestuia şi, în plus, nu crezuse o iotă din

ceea ce spusese femeia. Îşi dezvăluise identitatea prea uşor. Şi nimeni nu-i ceruse vreo dovadă asupra acestei identităţi. Fusese o omisiune pe care el era hotărât să o îndrepte acum.

Printre pleoapele aproape închise, Jon reuşi să vadă întrebările ce se citeau pe faţa lui Feng. Reuşi să vadă şi că ucigaşul, deşi se gândea la femeie, îl supraveghea şi pe el.

McDermid se duse direct spre Randi.

— Foarte bine, hai să discutăm despre oamenii tăi. Avem de gând...

— Stai puţin, interveni Feng. Să-l verific mai întâi pe american.

Îl apucă pe Jon de păr şi-i trase capul în sus. Jon scoase un geamăt şi lăsă să-i curgă o şuviţă de salivă din gura întredeschisă. Fără nici un avertisment, Feng îl plesni peste faţă. Jon zvâcni şi se prăbuşi în faţă atât de brusc, încât Feng fii nevoit să-i sprijine capul cu o mână, în timp ce cu cealaltă trăgea de corzile de nailon ce-i înlănţuiau pieptul prizonierului.

Randi simţi că se încordează toată de frică, cu toate că se străduia să pară că şade relaxat pe scaun. Frânghiile cu care era legat Jon rezistaseră. Îi făcuse câteva bucle şi Jon îşi umflase pieptul ca să le facă să pară strânse. În momentul în care avea să se relaxeze, buclele vor aluneca şi el va putea să se dezlege apoi fără să se observe.

— Ai terminat? întrebă McDermid nerăbdător.

Preşedintele Grupului Altman nu mai aşteptă răspunsul. Se întoarse spre Randi.

— Noi... Cum te cheamă, doar n-o să-ţi spun numai ruso*aica.*

— Ludmila Sakkov. Arătă cu o mişcare a capului spre Feng Dun. Pe el cum îl cheamă?

— Nu e nevoie să ştii cum mă cheamă, rusoaico. Asta dacă eşti într-adevăr rusoaică, spuse Feng, cercetând-o atent din cap până în picioare. Pe vremuri am luptat pentru ruşi...

În clipa aceea, Jon sări de pe scaun mai iute decât crezuse el însuşi că ar fi posibil. Se relaxase, lăsase frânghiile să alunece şi ţâşnise. Scaunul se răsturnă cu zgomot şi el se repezi cu pumnul drept în bărbia lui Feng Dun. Lovitura îl proiectă pe Feng în locul în care se aflase mai înainte McDermid.

Însă McDermid nu mai era în picioare. Două lovituri puternice cu latul palmei, una în gât şi alta în cap, aplicate de „rusoaica” ridicată brusc în picioare, îl trântiseră la podea, unde zăcea inconştient. Feng se împiedică de picioarele lui McDermid şi se prăbuşi cu umărul înainte.

— Jon! strigă Randi.

Ajuns pe podea, Feng clătină din cap ca să-şi revină şi vârî iute mâna la piept, în haină. Amândoi văzură pistolul, însă bărbatul se afla prea departe ca să-l poată dezarma cu o lovitură de picior. Feng se rostogoli pe spate ţinând arma cu ambele mâini, pregătindu-se să ţintească. În aceeaşi clipă izbucniră ţipete de partea cealaltă a uşii. Se auziră paşi apropiindu-se. Oamenii lui Feng.

Erau din nou prinşi şi de data asta mai aveau extrem de puţine variante.

— Fereastra! strigă Jon.

Se întoarse instantaneu, gata să se prăbuşească de durere şi se repezi direct spre draperiile de la fereastră. Trecu prin geam însoţit de zgomotul sticlei sparte şi de aşchiile de lemn vechi şi se făcu nevăzut, luând draperia protectoare cu el. Fără să stea o clipă pe gânduri, Randi îl urmă.

Încăperea se afla la cel de-al treilea etaj al unei clădiri construite în anii ’30. Randi lăsă să-i scape un ţipăt în timp ce amândoi plonjau în gol.

Jon şi Randi se rostogoleau prin aer, încercând cu disperare să vadă ce se afla în jurul lor. Se izbiră de o copertină grea de pânză. Ajunseseră întregi jos şi se uitară uşuraţi unul la altul. Copertina începu să pârâie. Se repeziră la rama metalică, încercând să se prindă de ea. Suportul de oţel rezistă sub greutatea corpurilor lor şi se îndoi puţin.

În clipa în care de la fereastra de la care săriseră izbucniră strigăte mânioase, pânza se rupse şi cei doi se prăbuşiră în stradă, însă în drumul lor se afla o altă copertină, mai scurtă de data asta, care proteja o fereastră. Căzură pe ea, alunecară pe pânză şi aterizară din nou, de data asta pe umbrela unui vânzător de omletă. Umbrela se prăbuşi instantaneu sub greutatea lor.

Se loviră dur de pavaj, ratând cu puţin căruciorul plin cu omlete. Vânzătorul începu să urle, dar ei rămaseră ameţiţi pe jos. În jurul lor, oamenii de afaceri îşi vedeau de treburile de dimineaţă. Camioanele care aduceau mărfuri se înghesuiau pe strada îngustă, încercau să parcheze şi blocaseră traficul pe unul din sensuri. Pietonii se opriseră să-i privească pe cei doi europeni care aterizaseră în mijlocul lor, mai ales că femeia blondă era îmbrăcată în haine de la ţară. Aerul se umpluse de voci care

comentau neobişnuitul eveniment.

Faţa şi gura lui Jon sângerau, iar pe pantalonul rupt se vedea sânge proaspăt. Îşi mişcă braţele şi picioarele. Îl durea peste tot, însă nimic nu părea rupt.

Randi aterizase pe spate. Respirând cu greu, începu să-şi cerceteze trupul, căutând eventualele răni, oase rupte sau sânge. Era uimitor, dar se părea că nu păţise nimic.

Se ridicară în şezut aproape în acelaşi timp. Cercul curioşilor se strângea în jurul lor şi ei avură timp să schimbe încă o privire de uşurare, în ochii lor citindu-se însă şi o mare epuizare. Cu toate astea, nu se terminase. Probabil că Feng Dun şi oamenii lui veneau în goană pe scări după ei.

Chinuindu-se să se ridice în picioare, Randi îi spuse:

— Este o alee în partea aia.

Jon dădu din cap, incapabil să spună ceva. Se repeziră în direcţia respectivă, împingându-i pe cei aflaţi în calea lor.

— Randi! Aici! Agentul CIA Allan Savage le făcea semne de pe aripa unui Buick de culoare neagră. Faţa lui exprima îngrijorare. Alţi doi membri ai echipei lui Randi îşi făceau drum spre ei.

— Cine-i tipul ăsta? vru să ştie agentul Baxter apucându-l pe Jon de umăr şi ajutându-l să alerge spre maşină.

— Nu pune întrebări. Bagă-l înăuntru. Repede!

Cu vederea periferică, Jon îl zări pe Feng Dun făcându-şi brusc apariţia pe stradă, lângă un magazin pentru adulţi, rotind capul în toate direcţiile. Alţi trei bărbaţi se înghesuiră imediat în spatele lui. Toţi erau înarmaţi. Când mulţimea din jurul lor văzu pistoalele, începu să ţipe şi să alerge care încotro.

Jon se mişca foarte greu, abia ţinându-se pe picioare. Randi sări pe bancheta din spate a Buickului. Agentul Baxter îl împinse pe Jon lângă ea.

Pe toată strada vâjâiau gloanţe. Oamenii continuau să alerge, încercând să se ascundă fiecare pe unde putea. Allan Savage de la volanul maşinii şi o agentă de pe bancheta din spate răspunseră trăgând cu pistoalele lor automate.

În timp ce Feng Dun şi oamenii săi se retraseră în clădirea din care ieşiseră, Savage apăsă pe pedala de acceleraţie, maşina o luă din loc cu un scrâşnet de roţi şi dispăru după primul colţ.

Casa conspirativă a CIA ocupa o clădire cu patru niveluri pe strada Lower Albert din zona Central. Buickul intră pe o alee din spatele clădirii, un perete de ciment alunecă în lături şi maşina

dispăru înăuntru. Zidurile care compartimentau parterul fuseseră îndepărtate şi în locul camerelor din spate se amenajase garajul, în timp ce în cele din faţă îşi desfăşura activitatea o agenţie de asigurări, în ale cărei birouri clienţii intrau şi ieşeau întruna. Agenţia de asigurări avea şi un mic profit, spre încântarea atât a şefilor de la Langley, cât şi a membrilor Congresului şi senatorilor din comisiile de control.

La etaj se afla camera unde se acorda primul ajutor. Un medic american născut la Hong Kong, aflat în slujba CIA, le examină rănile şi vânătăile şi le făcu radiografii cu ajutorul unei unităţi portabile.

Medicul o declară pe Randi „o fetiţă tare norocoasă”.

Allan Savage şi ceilalţi membri ai echipei de salvare înlemniră văzând-o pe Randi cum se încruntă. Doctorul, care se aşteptase cel puţin la un zâmbet de mulţumire, rămase la fel de uimit ca şi ei.

În cazul lui Jon, alta era situaţia.

— Ai încasat lovituri urâte în faţă şi eşti plin de vânătăi şi în zona coastelor.

Doctorul mormăi ceva ca pentru sine în timp ce studia radiografiile, constată uimit că, în afară de contuzii, nu era nimic serios.

— Cu toate astea, ai încasat-o bine. Aş spune că te-au scos din funcţie pentru o săptămână... sau cel puţin pentru trei sau patru zile. Te poţi alege cu o infecţie a rănilor faciale şi a tăieturilor de la gură.

— Îmi pare rău, doctore, zise Jon. Am treabă. Curăţă-mă şi umple-mă cu antibiotice. Cred că şi câteva calmante ar fi o idee bună.

După plecarea doctorului, echipa aduse de mâncare.

Allan Savage încercă să se justifice:

— Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu, însă Tommie a reuşit să se ţină după tine până te-au dus în stradă. Acolo te-a pierdut. Nu a putut să-şi dea seama unde te-au dus. Tocmai cercetam zona casă cu casă când ţi-ai făcut apariţia sărind pe fereastră. Ai folosit o metodă foarte riscantă de evadare. De unde ştiai cât de sus vă aflaţi şi ce se găsea sub fereastră?

— Nu mă întreba pe mine. Randi arătă cu capul spre Jon. A fost ideea lui. Eu n-am făcut decât să mă iau după el. Continuă să mănânce ouă cu şuncă.

Jon ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că e vorba despre o clădire veche, nu prea înaltă. Oricum, fără arme, cu Feng Dun care se întindea după pistol şi cu restul cetei ce se apropia de uşă, n-am avut nici măcar timp să folosim scaunele ca să spargem geamul. Ori săream, ori eram morţi.

Membrii echipei amuţiseră de uimire.

Cealaltă femeie din echipă, Tommie Parker, o întrebă pe Randi:

— Cine e tipul ăsta?

— Vi-l prezint pe locotenent-colonelul doctor Jon Smith. Jon fără „h”. Lucrează ca cercetător pentru USAMRIID. Ce mai este el în afară de asta, rămâne o problemă deschisă tuturor speculaţiilor, nu-i aşa, Jon?

— Randi vede peste tot numai conspiraţii, zise Jon cu un zâmbet inocent. Calmantele începeau să-şi facă efectul. După injecţii şi după ce mâncase, se simţea mult mai bine. Cu cei câţiva plasturi pe faţă şi cu buza umflată, nu oferea o privelişte prea atrăgătoare. Era convins însă că ar fi putut să arate mult mai rău. Acum nu-şi dorea decât câteva ore de somn.

— Şi noi, zise Allan Savage, continuând să-l cerceteze.

Jon oftă.

— Sunt doctor, cercetător microbiolog şi lucrez la Fort Detrick pentru USAMRIID. Uneori sunt trimis în misiuni speciale. De obicei, atunci când există pericolul izbucnirii unor epidemii. De ce nu vreţi s-o lăsăm aşa?

Tommie se încruntă, aruncându-i o privire suspicioasă. Avea un păr şaten până la umeri şi o faţă dulce, de copilaş, în spatele căreia Jon era convins că se ascunde o minte ascuţită şi o fire hotărâtă.

— Ce epidemie e pe cale să izbucnească în Hong Kong, colonele?

— Nici una. Însă e vorba de una în China, minţi el şi echipa medicală de la Donk & LaPierre face cercetări în sensul ăsta. Guvernul vrea să afle mai multe.

— Care guvern? întrebă Tommie neîncrezătoare.

Randi întrerupse tirul întrebărilor:

— De un lucru sunt sigură în privinţa lui Jon – e de partea noastră.

Jon se pregătea să dea un răspuns usturător când ultimul agent care fusese cu ei în Buick, Baxter, băgă capul pe uşă.

— Am prins ceva prin microfonul pe care l-am instalat noaptea

trecută în telefonul din biroul lui McDermid. Îl sună cineva.

Toţi săriră şi alergară pe coridor până la o cameră din spate plină cu echipamente electronice. Randi şi Jon se înghesuiră aşa încât să fie cât mai aproape de un laptop de unde se auzea vocea unei femei care întreba cu un uşor accent:

— Dumneavoastră sunteţi Ralph McDermid?

31

Întors în biroul său spaţios, Ralph McDermid era îngrijorat şi furios în acelaşi timp. Deşi lucra la o înţelegere în vederea preluării unei firme asiatice de investiţii care opera în Hong Kong, gândurile sale se întorceau mereu la dezastrul din dimineaţa aceea în care fuseseră implicaţi Jon Smith şi femeia. Era furios pe sine că îi permisese femeii, care mai mult ca sigur nu era nici rusoaică şi nici nu voia să facă afaceri cu el, să-l joace pe degete atât de uşor şi era furios pe Feng Dun pentru că îl subestimase pe Smith.

Situaţia nu era însă pierdută. Cei doi erau într-adevăr din nou liberi, iar Jon Smith era un tip periculos, însă asta nu schimba prea mult datele problemei. Smith tot nu avea nici o probă ca să dovedească cum că *Empress* transportă substanţe chimice interzise. Până la urmă, Feng îl va găsi şi îl va ucide – avea destule resurse pentru asta, chiar şi aici, în Hong Kong.

Gândurile acestea îl mai liniştiră puţin. Atunci când telefonul începu să sune, răspunse cât mai politicos cu putinţă.

— Da, Lawrence?

— O femeie, domnule. Pe linia doi. După voce pare destul de tânără şi... atractivă.

— O femeie? Şi atractivă pe deasupra? Bine, bine.

Nu aştepta nici un telefon de la nici o „femeie” şi incidentul nu făcu decât să-i ridice moralul.

— Fă-mi legătura, Lawrence. Fă-mi legătura.

McDermid îşi potrivea cravata de parcă interlocutoarea lui ar fi putut să-l vadă când în receptor se auzi o voce care întrebă într-o engleză uşor sacadată:

— Dumneavoastră sunteţi Ralph McDermid?

— În persoană. Ne cunoaştem?

— E posibil. Sunteţi preşedintele consiliului de administraţie şi director general al Grupului Altman?

— Da, da. Eu sunt ăla.

— Firma Donk & LaPierre se află în proprietatea grupului pe care îl conduceţi?

— Suntem un grup financiar şi deţinem mai multe companii. Dar ce...?

— Nu ne-am întâlnit niciodată, domnule McDermid, însă cred că vom avea în curând ocazia să facem acest lucru. Cel puţin în sens figurat.

McDermid simţea că-i revine starea de proastă dispoziţie. Vocea de la telefon nu semăna nicidecum cu a unei femei dornice să-i propună o întâlnire.

— Dacă doriţi să discutăm despre afaceri, va trebui să sunaţi la birou, să le spuneţi despre ce e vorba şi să solicitaţi o programare. Dacă vă interesează activitatea celor de la Donk & LaPierre, vă sugerez să sunaţi direct la ei. Vă doresc o zi bună...

— Afacerea noastră este în legătură cu *The Dowager Empress,* domnule McDermid. Vă rog să mă credeţi, cel mai bine ar fi să discutăm direct, fără intermediari.

McDermid ridică brusc din sprâncene.

— Ce?

— *Empress* este un vapor, în caz că aţi uitat. Un cargou chinezesc aflat în drum spre Basra. Încărcătura acestui vas prezintă un interes deosebit pentru americani. Posibil şi pentru chinezi.

— Spuneţi-mi ce doriţi şi poate ajungem la o înţelegere de pe urma căreia să profităm amândoi.

— Sunt încântată să descopăr că sunteţi gata să discutăm despre profit.

McDermid îşi pierduse răbdarea.

— Terminaţi o dată cu ghicitorile astea! Trebuie să-mi spuneţi mult mai multe ca să mă convingeţi că merită să vă ascult. Dacă nu, nu mă mai faceţi să pierd timpul!

Atacul, aşa cum învăţase pe pielea lui de-a lungul anilor, era de cele mai multe ori cea mai bună apărare.

— Vasul *Empress* a plecat din Shanghai la începutul lunii septembrie, îndreptându-se spre Basra. În cala sa se află mai multe tone de tiodiglicol şi clorură de tionil din care Irakul poate produce arme chimice. Vocea joasă a femeii căpătase un ton sinistru. E suficient, domnule Ralph McDermid, preşedinte fondator al Grupului Altman?

McDermid nu reuşea să-şi revină. Apăsă pe butonul care declanşa aparatul de înregistrare a convorbirii, îl sună pe Lawrence şi după aceea întrebă precaut:

— Vă rog să-mi spuneţi mai precis pe cine reprezentaţi şi ce doriţi?

— Nu reprezentăm pe nimeni altcineva decât pe noi înşine.

Sunteţi pregătit să ascultaţi condiţiile noastre şi preţul pe care-l cerem?

Lawrence intrase în birou. McDermid îi făcu semn să afle de unde se suna. La limita răbdării, magnatul izbucni:

— Cine naiba eşti şi cum de nu ţi-am trântit telefonul în nas?

— Numele meu este Li Kuonyi, domnule McDermid. Soţul meu se numeşte Yu Yongfu. Aşa cum fără îndoială vă amintiţi, soţul meu este preşedintele firmei întreprinderile Dragonul Zburător. Este un om inteligent. Atât de inteligent şi de prevăzător încât a reuşit să salveze factura referitoare la încărcătura de pe *Empress.* Documentul se află la noi.

— Iisuse Hristoase! exclamă Jon fără să vrea. Se aflau în camera cu echipamente de ascultare.

Toţi ceilalţi întoarseră capul spre el.

— Jon? Ştii despre ce e vorba? întrebă Randi.

— Mai târziu, le spuse el, făcând un semn cu mâna. Faceţi linişte. Să ascultăm!

McDermid depăşi greu şocul pe care i-l provocaseră vorbele femeii. Auzise destul.

— Soţul tău a ars factura şi după aceea s-a sinucis. O tragedie, recunosc. Nu ştiu ce urmăreşti prin acest joc, însă...

— Vi s-a spus că soţul meu s-a sinucis ca să-şi salveze familia, la ordinul tatălui meu şi al celor de deasupra lui. Vi s-a spus, de asemenea, că a ars documentul şi-a tras un glonţ în cap şi a căzut după aceea în râu. Nimic din toate astea nu e adevărat. Soţul meu a dat foc unei hârtii lipsite de valoare şi după aceea a tras într-adevăr cu pistolul. Apoi a căzut într-adevăr în râu. Însă gloanţele nu erau adevărate. Ceea ce a văzut Feng nu a fost decât o înşelătorie. Ştiu foarte bine, fiindcă eu am fost aceea care a pus-o în scenă.

— Imposibil!

— S-a găsit corpul soţului meu?

— Multe cadavre nu se mai găsesc niciodată în delta fluviului Yangtze.

— Cunoaşteţi vocea soţului meu, domnule McDermid?

— Nu.

— Dar Feng Dun o cunoaşte.

— Feng Dun nu e aici.

— Bănuiesc că înregistraţi convorbirea, nu?

Urmă o pauză.

— Da.
— Atunci ascultaţi.
În receptor se auzi vocea unui bărbat.
— Sunt eu, Yu Yongfu, domnule McDermid. Spuneţi-i trădătorului aceluia de Feng că ultima dată când am vorbit cu el i-am oferit un bonus. Mi-a povestit despre moartea lui Mondragon, spionul american ucis pe insula Liuchiu şi despre cel de-al doilea american, care a scăpat şi care a fost văzut apoi în Shanghai. Spuneţi-i toate astea. Din păcate pentru el, soţia mea este partenerul meu de afaceri şi ne împărtăşim toate secretele. Ea m-a sfătuit să păstrez factura şi ea este cea care a orchestrat „sinuciderea” mea. Toată lumea zice că e cea deşteaptă dintre noi doi, însă nu e adevărat. Şi eu sunt la fel de inteligent şi, la urma urmei, am reuşit s-o conving să se mărite cu mine.
La telefon se auzi din nou vocea femeii:
— Daţi-i înregistrarea lui Feng s-o asculte. Acum să trecem la afaceri.
— De ce vrea soţul dumneavoastră să discute cu mine pe tema asta, doamnă?
— Pentru că ştie că în domeniul ăsta eu sunt mai deşteaptă şi mai puternică.
McDermid păru că se gândeşte câteva clipe.
— Sau pentru că este mort şi dumneavoastră aţi pus o înregistrare.
— Ştiţi bine că nu e aşa. Mai are însă vreo importanţă? Eu am documentul şi dumneavoastră vreţi să intraţi în posesia lui.
— Şi ce anume doriţi, doamnă Li?
— Bani ca să încep o viaţă nouă departe de China, împreună cu soţul şi copiii mei, însă nu e vorba de o sumă enormă, ci de ceva care nu o să vă afecteze mai mult decât o pişcătură de ţânţar. Sunt o femeie rezonabilă. Două milioane de dolari americani este o sumă mulţumitoare atât pentru noi, cât şi pentru dumneavoastră.
— Doar atât? întrebă el cu o voce sarcastică.
Ea păru să nu sesizeze.
— Avem nevoie şi de documente de identitate şi de transport, precum şi de o viză de ieşire din ţară. Cele mai bune documente.
McDermid rămase pe gânduri.
— Şi pentru toate astea eu primesc factura?
— Exact asta v-am spus.
— Şi dacă nu primiţi ce aţi cerut?

— Factura va ajunge în mâinile americanilor şi ale chinezilor. Am aranjat eu însămi totul, aşa cum am pregătit şi „sinuciderea” lui Yu. Originalul va merge la Washington, iar o copie va fi trimisă la Beijing.

McDermid începu să râdă.

— Dacă Yu Yongfu este cu adevărat în viaţă, ştie că aşa ceva e imposibil. Dacă printr-o minune s-ar întâmpla lucrul ăsta, el ar fi pierdut şi dumneavoastră la fel.

— Suntem gata să ne asumăm un astfel de risc. Dumneavoastră sunteţi gata să riscaţi ca factura, împreună cu tot ceea ce ştim despre afacerea *Empress,* să ajungă la Casa Albă şi la Zhongnanhai?

McDermid ezită iar. Viaţa era plină de surprize, multe dintre ele neplăcute. Asta era una dintre cele mai neplăcute şi putea avea urmări atât de periculoase încât nu-şi putea permite s-o ignore pe femeie, indiferent cine ar fi ea cu adevărat.

— Şi cum propuneţi să punem în practică ceea ce am negociat?

— Dumneavoastră sau cineva care vă reprezintă ne veţi aduce banii şi documentele de identitate. În clipa în care primim tot ce am cerut, veţi primi şi dumneavoastră factura.

McDermid începu să râdă.

— Credeţi că sunt chiar aşa de prost, doamnă Li? Ce garanţii am că-mi veţi da factura după ce aţi primit banii, sau că ea se află cu adevărat în mâinile dumneavoastră?

— Nici noi nu suntem proşti. Ştim că nu am avea scăpare dacă am încerca să vă păcălim. Ştim însă că dumneavoastră nu sunteţi un criminal. După ce veţi intra în posesia facturii şi noi vom dispărea, interesul dumneavoastră de a ne vedea morţi va fi mult mai scăzut. Probabil că nici nu va mai merita să vă osteniţi.

— Va trebui să mă gândesc.

— Important e că veţi avea factura.

— Şi unde urmează să facem schimbul?

— Lângă statuia lui Buddha Dormind, aproape de Dazu. În provincia Sichuan.

— Când?

— Mâine, la răsărit.

— Acum sunteţi în Dazu?

— Credeţi că o să vă spun aşa de uşor? Nu are importanţă unde suntem noi acum. Oricum aţi pus sub urmărire apelul acesta şi veţi afla în curând de unde am sunat. Ar trebui să

învăţaţi să aveţi răbdare. Este una din caracteristicile Estului pe care ar trebui s-o adopte şi Vestul.

McDermid trebuia să tragă de timp. Mai întâi pentru a-i da caseta lui Feng s-o asculte, ca să se convingă dacă oamenii ăştia erau cine pretindeau. În al doilea rând, dacă cei doi spuneau adevărul, să-i dea lui Feng posibilitatea să-i găsească şi să-i elimine înainte de orice întâlnire.

— Ştiţi cât e ceasul, doamnă? Dacă sunteţi atât de deşteaptă pe cât afirmaţi şi dacă soţul dumneavoastră este într-adevăr Yu Yongfu, atunci ar trebui să ştiţi că e imposibil să aduni două milioane de dolari, lichizi şi să ajungi la Dazu de la Hong Kong atât de repede. Pe lângă asta, trebuie să-l chem mai întâi pe Feng să-mi confirme cele ce mi-aţi spus.

La celălalt capăt al firului se auzea o discuţie în şoaptă. Oamenii aceia nu erau atât de siguri pe ei pe cât voiau să pară.

— Veţi veni dumneavoastră personal? În China? întrebă femeia.

Lui McDermid nici nu-i trecea prin cap aşa ceva.

— Doamnă, doar nu credeţi că o să las pe mâna lui Feng Dun două milioane de dolari.

Urmă un moment de tăcere.

— Foarte bine. *Două milioane de dolari, lichizi, documente noi de identitate, documente de transport şi viză de ieşire din ţară. La statuia Buddha Dormind, poimâine, la răsăritul soarelui.* Femeia închise telefonul.

Lawrence băgă capul pe uşă. Zâmbea satisfăcut.

— I-am localizat. Sunt în Urumqi.

Sâmbătă, 16 septembrie
Washington, D. C.

Era miezul nopţii şi debarcaderul era aproape pustiu. Închis în biroul său, Fred Klein se uită pentru a zecea oară în ultima oră la ceasul de pe perete. Făcu repede un calcul: miezul nopţii acolo însemna ora prânzului în Hong Kong.

Unde naiba se afla Jon? Klein se legăna pe scaun şi nu-şi găsea astâmpărul în ciuda oboselii. Bogata sa experienţă îi spunea că există o mie de explicaţii pentru dispariţia lui Jon, orice, de la un blocaj al traficului până la un accident de metrou sau fenomene meteorologice neobişnuite. De asemenea, se putea ca Jon să fi fost descoperit şi ucis. Nu voia să se gândească

la o asemenea posibilitate, însă nu se putea stăpâni.

Se uită iar la ceas. Unde...

Telefonul începu să sune. Era aparatul albastru de pe raftul din spatele biroului. Klein înşfacă nerăbdător receptorul.

— Jon?...

— Nu e Jon. Sper că nu i s-a întâmplat nimic, indiferent cine o fi acest Jon.

— Te rog să mă scuzi, Viktor.

Klein încerca să-şi ascundă dezamăgirea. Reuşi să se concentreze. Viktor Agajemian era un inginer specialist în hidraulică, acum cetăţean armean după destrămarea Uniunii Sovietice, care continua însă să trăiască şi să lucreze la Moscova. Firma sa ajuta la construcţia barajului gigantic de pe fluviul Yangtze şi din această cauză Viktor avea documente care îi permiteau să se deplaseze oriunde în China. Era unul dintre primii agenţi recrutaţi să îndeplinească misiuni ocazionale pentru Covert-One în Asia în general şi în China în special.

— Ai intrat în contact? întrebă Klein.

— Da. Chiavelli mi-a spus să-ţi transmit următoarele: „Bătrânul prizonier pare autentic. Condiţia fizică este bună. Zona este rurală, infrastructura este proastă, instalaţiile militare, puţine şi la mare distanţă una de cealaltă, iar aerodromurile primitive. Rezistenţa potenţială, normală spre scăzută. Timp necesar, zece până la douăzeci de minute în total. Şanse de scăpare, destul de mari.” Asta e tot, Fred. Ai de gând să-l scoţi pe bătrân de acolo?

— Tu ce părere ai despre o asemenea operaţie?

— Din ceea ce am văzut, Chiavelli ar putea să aibă dreptate. Pe de altă parte, eu nu am văzut prizonierul.

— Îţi mulţumesc, Viktor.

— Oricând ai nevoie de mine. Banii vor sosi în acelaşi fel?

— O să fii anunţat dacă se schimbă ceva, zise Klein cu gândul deja înapoi la Jon Smith.

— Scuză-mă dacă sunt lipsit de tact, însă viaţa nu-i chiar aşa de uşoară în Rusia sau Armenia.

— Înţeleg, Viktor şi îţi mulţumesc. Ca de obicei, eşti un adevărat profesionist în toate. Klein închise telefonul şi începu să se gândească la raportul căpitanului Chiavelli, de care s-ar fi putut să aibă nevoie dacă... Unde naiba se afla Jon?

Privi din nou cadranul ceasului. Într-un târziu, îşi scoase ochelarii, îşi frecă ochii, după care rămase cu privirea la telefonul

albastru, aşteptând să sune.

Duminică, 17 septembrie
Hong Kong

În casa conspirativă a CIA, Jon se întoarse:

— Trebuie să plec.

— Stai puţin, soldat, spuse Randi. Nu pleci nicăieri până nu ne spui ce înseamnă toate astea.

Jon ezita. Dacă nu le explica, vor raporta fără îndoială la Langley şi vor începe să facă cercetări. Cât le putea spune însă fără să dea totul în vileag? Nu prea mult şi de data asta nu îi venea în cap nici o poveste pe care să le-o servească. Soţia lui Yu Yongfu oferise mult prea multe detalii, inclusiv cele despre încărcătura ilegală a cargoului. Nu putea să le spună mai mult fără a intra în detaliile pe care Li Kuonyi nu le menţionase: cele în legătură cu misiunea sa.

— Bine, o să vă spun, zise el. Însă să ştiţi că nu vă pot dezvălui totul. Secretul acestei operaţiuni e foarte important şi am şi eu ordinele mele. Însă pot să vă spun următoarele: lucrez pentru Casa Albă. Ei m-au trimis fiindcă s-a întâmplat să mă aflu în Taiwan la o întâlnire ştiinţifică şi am avut posibilitatea să pătrund imediat în China. A fost ceva foarte convenabil pentru ei. Femeia pe care aţi auzit-o este soţia unui individ care joacă un rol deosebit de important în această afacere. Atât ea, cât şi soţul ei dispăruseră. Nu ştiam nimic despre sinuciderea lui. Trebuie să transmit imediat această nouă informaţie şefului meu.

— Care e treaba cu vasul ăla şi cu factura? vru să ştie Randi.

— Despre asta nu pot să vă spun nimic.

Randi îl privi drept în ochi, încercând să găsească acolo ceva ce ar fi putut fi o minciună, însă de data asta văzu numai îngrijorare, care i se transmise imediat şi ei.

— Misiunea ta are vreo legătură cu scurgerile de informaţii de la Casa Albă?

— Scurgeri de informaţii? Asta e misiunea ta? De asta îl urmăreşti pe McDermid?

— Da. Şi operaţiunea ta are legătură cu McDermid?

— Cam aşa ceva, admise Jon. Am multe de raportat.

— Cred că amândoi avem.

Tommie, care ieşise din încăpere ceva mai devreme, îşi făcu

din nou apariţia, înjurând.

— Am fost urmăriţi. Dacă vrei să pleci, Jon, cred că ar trebui să foloseşti ieşirea laterală, prin clădirea alăturată, apoi prin următoarea în felul ăsta o să ajungi în altă stradă, perpendiculară pe asta.

— Despre cine e vorba?

— Feng Dun şi oamenii lui. Supraveghează strada şi aleea. Singurul lucru bun este că se pare că nu au reuşit încă să-şi dea seama unde suntem noi exact.

— Ieşirea aceea e supravegheată? întrebă Jon, care ştia că nici o casă conspirativă nu avea mai puţin de două sau trei căi de retragere.

— Nu, deocamdată. Ar fi bine să mai aştepţi puţin.

— Aveţi vreo cameră prin spate pe care aş putea-o folosi? Trebuie să-mi trimit raportul.

— Eşti sigur că vrei să rişti? întrebă Randi pe un ton batjocoritor. E posibil să avem microfoane acolo. S-ar putea să auzim ceva.

Lui Jon nu-i plăcea că era nevoit să se ascundă de ei. Îi privi pe toţi agenţii din jurul lui zâmbindu-le cât de sincer era în stare.

— Am încredere în fiecare dintre voi. La naiba, doar mi-aţi salvat viaţa. Vă mulţumesc pentru doctor, pentru mâncare şi pentru că mă ajutaţi să plec de aici. Dacă avem noroc, s-ar putea să vă întorc şi eu serviciul.

Randi se încruntă şi clătină din cap. După care oftă adânc. Nu-i plăcea să recunoască, dar Smith avea dreptate.

— Eşti o pacoste, Jon. Bine, o să-ţi caut eu un loc.

32

Cei doi bărbaţi erau singuri în luxosul birou al lui McDermid, înconjuraţi de picturi de valoare şi vaze din perioada dinastiei Ming. Feng şedea într-un fotoliu în faţa biroului lui McDermid, cu braţele musculoase încrucişate, iar pe faţa lui lată nu se citea nici o emoţie.

— Smith şi femeia aceea parcă au intrat în pământ.

Feng îi trimisese pe cei mai mulţi dintre oamenii săi să-i urmărească pe cei doi, în timp ce alţii rămăseseră să-i interogheze pe cei de la faţa locului. Aflase astfel că din maşina cu care fugiseră se auzise o voce strigând în engleză către femeia urmărită. O voce care o strigase Sandy, Mandy sau Randy.

— Şi ce naiba înseamnă asta? întrebă McDermid, abia reuşind să-şi stăpânească mânia şi nerăbdător să dea drumul la banda cu înregistrarea convorbirii pe care o avusese cu Li Kuonyi.

— Înseamnă că oamenii mei au reuşit să-i urmărească până pe Lower Albert Road, unde au dispărut pe o alee.

— *Dispărut?* Dar ce, sunt şamani?

— Fără îndoială că e un fel de casă secretă pe strada aceea, o casă cu intrări ascunse. Oamenii mei stau la pândă.

— Până la urmă sunt de la CIA sau nu?

— Încă n-am reuşit să descoperim vreo legătură a bărbatului cu agenţiile de informaţii cunoscute. În cazul ei avem numai un nume şi acela recepţionat neclar. E posibil să fie un nume de familie, dar poate fi tot atât de bine un prenume. Am cerut ajutor surselor noastre să încerce s-o identifice. Deocamdată, eu bănuiesc că e de la CIA. Indiferent cine sunt şi din ce structuri fac parte, până la urmă tot o să reapară.

McDermid nu se aşteptase la atâtea probleme. O companie „bolnavă” sau un portofoliu de acţiuni neperformant – acesta da, era domeniul lui. Sau şi mai bine, era suficient să-i arăţi un politician dezorientat sau un senator plictisit şi el i-ar folosi pentru atragerea de fonduri de investiţii sau pentru a face lobby în favoarea unor legi. Toate astea erau un joc de copii pentru McDermid. Afacerea cargoului *Empress* era cu totul altceva. Era o afacere atât de mare încât le va încununa pe toate celelalte.

McDermid oftă în sinea lui. Era o afacere pentru care merita să rişte.

— Poate că ai dreptate. Hai să-i lăsăm deocamdată în pace pe Smith şi pe femeia aceea. Ascultă asta.

După ce înregistrarea luă sfârşit, faţa de obicei zâmbitoare a lui McDermid devenise roşie de furie.

— Sunt chiar Li Kuonyi şi Yu Yongfu?

Feng Dun îşi feri nemulţumit privirea şi dădu din cap.

— M-au păcălit.

— *Te-au păcălit!* explodă McDermid. Asta-i tot ce ai de spus? Idiotule! Yu trăieşte şi factura e în mâinile lui! Au schimbat documentele şi tu ai văzut arzând o altă hârtie. Şi sinuciderea lui a fost o înşelătorie. De asta a ţinut să cadă în râu, ca să nu i se găsească trupul. A folosit gloanţe oarbe, la naiba. Cum de ai putut să fii atât de tâmpit!

Feng Dun amuţise. Vreme de o clipă, în ochii săi se citi cumplitul dezgust faţă de McDermid.

— Femeia a pus la cale totul. Trebuia să mă aştept. Ea e bărbatul în familia aceea.

— Asta-i tot ce ai de spus! răcni McDermid.

Feng ridică din umeri şi-i oferi unul din zâmbetele sale de marionetă.

— Ce vrei să fac, tai-pan? Li Kuonyi m-a păcălit. Bănuiesc că i-a păcălit pe mulţi, inclusiv pe tatăl ei. Şi el, ca şi mine, a fost convins că Yu a murit. Trebuie să avem grijă să nu ne mai păcălească încă o dată.

— Trebuie să punem mâna pe document înaintea americanilor!

— Şi vom pune. Ea v-a sunat pe dumneavoastră. Ăsta e un semn bun. Ori nu e convinsă că americanii îi vor da atât de mulţi bani, ori nu are încredere în ei. Nu o să încerce să ia legătura cu ei decât atunci când n-o să mai aibă altă şansă.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Americanii doresc să aibă relaţii bune cu China. Din clipa în care documentul a ajuns în mâna lor, criza a luat sfârşit şi ea e destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că, dacă Beijingul îi va cere înapoi pe ea şi pe soţul ei ca să-i pedepsească, americanii vor fi nevoiţi să-i trimită acasă. Mai degrabă e gata să ia banii dumneavoastră decât să se bazeze pe promisiunile americanilor.

Furia lui McDermid se mai domoli pe măsură ce reflecta la explicaţia lui Feng.

— S-ar putea să ai dreptate. Ar fi un risc mai mare pentru amândoi. Foarte bine, am reuşit să mai câştig puţin timp. Du-te la Urumqi şi găseşte-i.

Pe faţa lui Feng apăru o expresie amuzată.

— Nu m-aş baza pe asta, tai-pan. Ştiţi unde se află Urumqi?

— Shanghai, Beijing, Hong Kong şi Chongqing. În rest, din punctul meu de vedere, înapoiata ta ţară nu e altceva decât un deşert.

— Nu sunteţi prea departe de adevăr. În ochii lui Feng se citea dispreţ şi admiraţie în egală măsură. V-am spus că Li Kuonyi nu e proastă. Urumqi se află în provincia Xinjiang, la marginea de nord a deşertului Taklamakan. Nu există în China alt loc mai îndepărtat de Hong Kong decât acela şi ar fi imposibil pentru mine sau pentru dumneavoastră să ajungem acolo mai devreme de mâine seară. Dar din China, de oriunde, pot ajunge în orice loc în câteva ore la Urumqi. În apropiere de Dazu se află două oraşe mari – Chongqing şi Chengdu. Pot zbura de la Urumqi din oricare dintre ele şi aşa pot face şi eu. Însă în felul ăsta sunt de două ori mai greu de găsit, chiar şi pentru unul ca mine.

— Vei pleca oricum, Feng.

Era un ordin.

— Plec imediat la Chongqing. Indiferent dacă reuşesc sau nu să-i găsesc până atunci, o să fiu la statuia Buddha Dormind cu câteva ore înainte de întâlnirea din zori.

— Intenţionezi să pregăteşti o ambuscadă?

— Bineînţeles.

McDermid se aprinse din nou.

— Femeia aia se aşteaptă la o ambuscadă!

— Una e să aştepţi şi alta să previi. Voi organiza foarte bine acţiunea şi, chiar dacă nu reuşesc să pun mâna pe ei înainte de întâlnire, după aceea nu vor mai avea scăpare.

— Chiar crezi că vor veni la întâlnire?

— Dacă am dreptate, se tem atât de Washington, cât şi de Beijing. Mai devreme sau mai târziu, maiorul Pan şi poliţia sa secretă o să le ia urma. Dumneavoastră şi banii dumneavoastră reprezentaţi cea mai bună şansă de supravieţuire pentru ei şi pentru copii. Da, se aşteaptă la o ambuscadă. Ceea ce înseamnă că-şi vor lua toate măsurile de protecţie. Însă, aşa cum a zis Li Kuonyi, altă şansă nu au.

— Sper să ai dreptate de data asta.

— Nu mă mai păcălesc ei a doua oară. Ochii lui Feng se

întunecară.

— Femeia asta a fost cu un pas înaintea ta încă de la Shanghai.

— Tocmai asta o face să aibă prea mare încredere în forţele ei.

McDermid rămase pe gânduri. Fără a fi un atlet, nu era un bărbat lipsit de vlagă. Se putea duce până unde se afla afurisita aia de statuie şi ştia să folosească o armă. Supravieţuise ca locotenent în Vietnam, acolo unde locotenenţii mureau ca muştele şi reuşise să învingă Washingtonul pe terenul acestuia. Pe măsură ce cântărea tot mai bine totul, ajunse la concluzia că documentul era mult prea important ca să conteze numai pe Feng.

— Mergem amândoi, hotărî el. Tu pleci în seara asta şi eu te urmez mâine noapte. Cine este contactul tău în Beijing?

McDermid era din ce în ce mai dornic să cunoască identitatea celui care avusese atâta putere şi influenţă nu numai să determine trimiterea unui submarin pe urmele fregatei americane, dar şi să-l convingă pe căpitanul submarinului să acţioneze în baza unor informaţii neconfirmate privind acţiunea secretă a trupelor SEAL.

Feng ridică o sprinceană.

— Nu mă plătiţi pentru a afla nume. Mă plătiţi pentru ca treaba să fie bine făcută.

— Te plătesc să faci tot ceea ce-ţi ordon eu!

— Nimeni nu are atâţia bani ca să mă plătească pentru aşa ceva, tai-pan. Vocea lui Feng trăda un imens dispreţ.

McDermid îi aruncă o privire furioasă. Feng Dun rămase impasibil. Indivizii de teapa lui Feng Dun nu erau, în mintea lui McDermid, decât nişte pioni neînsemnaţi – necesari, însă de mică importanţă. În ultimii douăzeci de ani, pentru a-şi duce la bun sfârşit proiectele, folosise tot felul de astfel de oameni pe care îi găsise în lumea subterană a mercenarilor, a agenţilor pensionaţi şi a ucigaşilor plătiţi, indivizi care reuşeau să supravieţuiască nu numai datorită curajului şi priceperii, cât mai ales relaţiilor pe care şi le făceau. Nici unul dintre ei nu-şi permisese să-şi bată joc de el.

— Grupul Altman desfăşoară afaceri în Chongqing, spuse McDermid, renunţând pentru moment la confruntarea cu Feng Dun. Obţine de la prietenul tău din Beijing permisiunea să zbor acolo în interes de afaceri. Am nevoie de permis imediat.

— Şi banii?

— Mă ocup eu de asta.

— Le daţi două milioane? Feng era aproape impresionat.

McDermid încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nu avem cum s-o păcălim pe Li Kuonyi fără banii ăştia, în afară de asta, două milioane sunt nimic faţă de ceea ce câştig dacă reuşim.

— Nu vă e teamă că banii ăştia ar putea să mă tenteze pe mine sau pe oamenii mei?

— Ar trebui să-mi fie? întrebă McDermid, studiindu-l cu atenţie. Veţi primi o răsplată substanţială când se va termina totul.

— Generozitatea dumneavoastră este bine cunoscută. Vocea şoptită a lui Feng îi provocă lui McDermid un fior pe şira spinării. Mă duc să-mi pregătesc echipa şi să fac aranjamentele necesare pentru călătoria dumneavoastră, tai-pan.

McDermid îl privi cum părăseşte încăperea. Auzise iar dispreţul cu care Feng folosise vechiul titlu onorific.

Dazu

Era o după-amiază de septembrie neobişnuit de caldă şi Dennis Chiavelli asudase tăind căpăţânile de varză şi aruncându-le în roabele pe care deţinuţi mai în vârstă le împingeau de-a lungul straturilor cu legume. Era o activitate obositoare şi monotonă, care îi permitea să reflecteze la binefacerile muncii de agent sub acoperire.

Avu impresia că şoaptele acelea fură aduse de vânt. Nu bătea însă nici cea mai mică adiere.

— Vor să-l transfere pe bătrân.

— Când?

— Mâine, zise gardianul trecând printre straturi. Dimineaţă devreme.

— Unde îl duc?

— N-am auzit, mai spuse gardianul înainte de a se îndepărta cu vechea sa puşcă de asalt, model 56, atârnată de umăr cu ţeava în jos.

Ce se întâmplase? Făcuse vreo greşeală? Chiavelli lovi furios o căpăţână de varză. Îl trădase vreun gardian pe Thayer? Nu, în cazul ăsta bătrânul ar fi fost deja mutat de acolo, iar el, Chiavelli, interogat sau chiar omorât. Îşi aduse aminte cuvintele pe care i

le spusese Thayer: *Mă ţin prizonier de prea multă vreme ca să mai admită că am fost vreodată deţinutul lor.* Acum, apropiindu-se momentul semnării acordului referitor la drepturile omului, probabil că cineva îşi amintise că mai au cel puţin un prizonier american. Aşa că mişcarea avea probabil rolul să-l izoleze încă o dată pe Thayer, ca să nu mai fie găsit niciodată.

Trebuia să-l anunţe pe Klein. Atunci când se auzi semnalul de prânz, prizonierii se aliniară şi, sub comanda gardienilor, porniră să mărşăluiască până la drumul desfundat unde se afla camioneta care le adusese mâncarea. Chiavelli se înghesui şi dădu din coate până ce reuşi să ajungă lângă un deţinut politic uighur.

— Trebuie neapărat să transmit ceva afară, şopti el.

Uighurul dădu din cap fără să se uite la el.

— Spune-i omului tău de contact că vor să-l mute pe Thayer mâine dimineaţă. Şi că aşteptăm instrucţiuni.

Fără să dea semn că a auzit cererea, uighurul îşi luă strachina cu mâncare şi se duse lângă tovarăşii săi adunaţi pe o parte a drumului. Chiavelli luă mâncarea şi se aşeză la umbra unui stejar gros. Nimeni nu voia să mănânce cu el, fiind unul dintre singurii doi prizonieri occidentali din închisoare. Riscul de a fi suspectat de contaminare cu idei politice duşmănoase era prea mare pentru ca vreun alt prizonier să vrea să se apropie de el.

Chiavelli se străduia să mănânce în timp ce în mintea sa luau naştere diferite scenarii, care de care mai negre. Se îndoia că Klein mai avea posibilitatea ca, în scurtul interval de timp rămas, să declanşeze operaţiune de salvare, ceea ce însemna că nu-i rămânea decât să-l scoată pe Thayer de acolo până dimineaţă cu forţe proprii. Trebuia să se descurce amândoi cu armata chineză pe urmele lor, într-o zonă deschisă în care populaţia era prea înspăimântată ca să le vină în ajutor. Nu era o perspectivă îmbietoare.

Hong Kong

Rămas în sfârşit singur într-o cameră din partea din spate a casei conspirative, Jon îl sună pe Klein pe mobil.

— Dumnezeule, Jon! Tu eşti! Sentimentul de uşurare din vocea lui Klein era evident.

— Da, sunt încă în viaţă şi am ceva de raportat.

— Sunt sigur.

Era ceva ciudat în respiraţia lui Klein – parcă gâfâită, sugrumată de emoţie. Totul nu dură decât o secundă.

— Spune-mi tot, de la început, zise el, repezit ca de obicei.

Jon relată cum descoperise aroganta notă semnată „RM” la sediul firmei Donk & LaPierre, continuă spunând cum îl prinsese Feng şi cum fusese adusă Randi în camera de interogatoriu.

— Ralph McDermid era şi el acolo. Evadarea noastră de acolo a fost mult prea spectaculoasă după gustul meu.

Vorbi în continuare despre investigaţiile pe care le desfăşura Randi în legătură cu scurgerile de informaţii de la Casa Albă şi care o aduseseră pe urmele lui McDermid, precum şi despre conversaţia acestuia cu Li Kuonyi şi Yu Yongfu, pe care o auziseră toţi cei prezenţi pe canalul CIA.

— Cei doi sunt în viaţă? strigă Klein.

— Da şi factura originală de la Dragonul Zburător e în mâinile lor.

— În zori, în Dazu, peste două zile? Klein nu-şi putea stăpâni emoţia.

— Da. McDermid a reuşit să amâne cu o zi întâlnirea. Bănuiesc că speră ca Feng Dun să-i localizeze până atunci pe cei doi şi să pună mâna pe document.

— Să nu uiţi să-mi aduci aminte să-i mulţumesc lui McDermid pentru asta după ce-l închidem la Leavenworth[15]. I se apropie sorocul, ascultă-mă pe mine, mârâi Klein.

— Mă poţi ajuta să ajung în Dazu până atunci?

— O să te trimit acolo. În ceea ce-l priveşte pe McDermid şi scurgerile de informaţii, să ştii că abia de curând am aflat şi eu despre rolul lui în toată tărăşenia asta. Deşi e dezgustător, se pare că aşa stau lucrurile.

— Cum te gândeşti să mă trimiţi înapoi în China?

— Când ai sărit ultima oară cu paraşuta?

Jon nu era sigur că îi place întrebarea.

— Acum patru sau cinci ani.

— Ce zici de o săritură de la mare altitudine?

— Depinde cât de mare.

— Cât de sus se poate.

— Şi după aia trimiţi un avion după mine să mă scoată de acolo?

---

[15] Închisoare federală (Leavenworth Federal Penitentiary) din oraşul cu acelaşi nume, situat în nord-estul Kansas.

— Dacă găsesc un loc de aterizare unde să nu atragă atenţia, între timp, fiindcă McDermid tot se află în Hong Kong, încearcă să descoperi ceva în legătură cu scurgerile de informaţii sau motivul pentru care s-a implicat în afacerea *Empress.* Pe cont propriu sau cu ajutorul celor de la CIA. Nu ne strică ajutorul lor.

— Ce frumoasă cooperare!

De partea cealaltă se auzi un chicotit înfundat.

— Mă bucur că te-ai întors, Jon. Începuse să-mi fie dor de remarcile tale inteligente, mai zise Klein, după care întrerupse legătura.

Jon ieşi din încăpere şi porni în căutarea lui Randi. McDermid şi Feng Dun erau acum preocupaţi să pună mâna pe ultima copie a facturii, deci interesul de a-i găsi pe el şi pe Randi scăzuse, fără îndoială. La urma urmei, ce rău le-ar putea face el fără document? Asta însemna că se putea întoarce la hotel să-şi schimbe din nou înfăţişarea şi să dea de urma lui McDermid înainte de a primi ordinul de plecare la cursul de împrospătare a cunoştinţelor de paraşutism.

O găsi pe Randi într-un birou, discutând cu Tommie Parker.

— Trebuie să plec, le spuse el celor două.

— Şi Feng Dun şi echipa lui?

— Cred că au plecat.

— Plecat? se încruntă Tommie neîncrezătoare.

— Vrea să spună că au plecat la Dazu, interveni Randi. Nu le mai pasă de noi acum. Toate răspunsurile pe care le căutăm noi în legătură cu scurgerile de informaţii, precum şi misiunea la care lucrează Jon, totul s-a mutat acum în Dazu. Nu-i aşa, soldat?

Jon refuză să se lase antrenat în acest joc.

— Eşti pe aproape. Vă sunt dator tuturor până peste cap, iar lui Randi de trei ori pe atât. Nu este prima dată când mă ajutaţi, probabil că nu va fi nici ultima şi aş vrea să vă spun mai multe. Însă ordinele sunt ordine.

Randi zâmbi fără prea mult entuziasm.

— Dacă te putem ajuta cu ceva, e suficient să ne dai un semnal şi am şi venit, indiferent ce zic şefii noştri. Femeia îl privi drept în ochi. Ai grijă de tine. Ştiu că ai impresia că te simţi mai bine, însă arăţi de parcă te-ai fi ciocnit cu un camion.

— Drăguţă imagine. Jon încercă să-şi arcuiască buzele umflate într-un zâmbet. Tu, în schimb, eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Randi şedea în fotoliu, cu picioarele încrucişate. În ochii ei se

citea mirarea produsă de o asemenea declaraţie din partea lui, dar şi multă îngrijorare.

— Asta e sarcina mea, spuse ea ironic. Trebuie să-mi menţin faţa în formă şi pregătită oricând pentru o nouă deghizare.

— Asta e dacă ţi-a plăcut la CIA! Sunt gata. Pe unde e ieşirea aceea?

Tommie, care urmărise amuzată schimbul de replici dintre cei doi, spuse:

— Nu mai e nevoie. Ai avut dreptate. Au plecat.

— O voi folosi oricum. Nu are sens să forţez norocul.

Washington, D.C.

Fred Klein deschise ochii. Deşi se trezise, rămase întins pe patul ascuns într-un colţ al întunecatului său birou. În golful cufundat în tăcerea încremenită a nopţii nu se mai vedea nici o mişcare. Ultimul vas din noaptea aceea, un trauler care venea din Bermuda şi care acostase pe la unsprezece, era acostat la adăpost şi echipajul plecase de mult acasă.

Soneria telefonului se auzi din nou. Asta îl trezise. Adormise de îndată ce terminase convorbirea cu Jon. Se ridică imediat, coborî picioarele peste marginea patului şi porni spre masa de lucru, încă ameţit de trezirea bruscă. Nu adormise de treizeci de ore.

Era telefonul albastru. Înşfăcă receptorul.

— Klein.

— Cred că noul tău birou e tare plăcut din moment ce dormeai atât de adânc, se auzi în aparat vocea lui Viktor Agajemian. Fostul inginer sovietic începu să râdă uşor. Sun de două minute, însă eram sigur că eşti acolo. Am greşit?

— Ce vrea Chiavelli, Viktor?

— A, da. Nu mai avem timp de politeţuri, nu?

— Nu la ora trei dimineaţa.

— Ai dreptate. Foarte bine. Căpitanul Chiavelli mi-a spus că marfa urmează să fie mutată mâine dimineaţă. Nu ştie unde sau de ce, însă totul indică faptul că asta nu are nici o legătură cu misiunea.

— La naiba! explodă Klein, trezit de-a binelea. Ăsta-i mesajul?

— Cuvânt cu cuvânt.

— Îţi mulţumesc, Viktor. Banii vor fi în contul tău.

— Nu m-am îndoit niciodată.

Klein întrerupse legătura, dar rămase gânditor cu receptorul în mână. Aşadar Chiavelli era de părere că ordinul de mutare a lui Thayer era ori o treabă de rutină, ori avea legătură cu tratatul cu privire la drepturile omului. Poate chiar şi cu vasul *Empress.* În orice caz, era un dezastru. Nu avea timp să trimită acolo nici măcar o echipă de militari, darămite una de civili. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete. Da, era posibil să mai fie timp pentru un plan alternativ. Apăsă în furca telefonului albastru apoi formă un număr.

Hong Kong

Jon avusese dreptate. Supraveghease destul de mult timp hotelul ca să-şi dea seama că nu-l aştepta nimeni în afară – cu excepţia, bineînţeles, a agentului CIA pe care Randi credea că nu-l văzuse la casa conspirativă. Trebuia s-o lase să creadă aşa. Fata asta era ca un buldog când se afla în misiune.

Personalul hotelului îl întâmpină cu zâmbete complice cu aluzie la absenţa din timpul nopţii şi la înfăţişarea lui. Îi lăsă să facă presupuneri şi urcă repede în cameră. O dată ajuns, se duse direct la oglinda de la baie, îşi desprinse plasturii de pe faţă şi îşi studie rănile. Erau dureroase la atingere, însă toate relativ superficiale. Abia aşteptase să facă un duş, însă până la urmă hotărî că era mai bun un jacuzzi.

Reuşise să se destindă în apa fierbinte când telefonul începu să zbârnâie. Aparatul se afla în buzunarul halatului, la îndemână. Îl lăsase la hotel atunci când pătrunsese la Donk & LaPierre.

— Da?

— Pleci în noaptea asta, îi spuse Fred Klein.

— Ce să fac în Dazu o zi şi jumătate? Să mă prefac că sunt turist? Parcă ne înţelesesem că e mai bine să stau aici, să încerc să aflu ce pune la cale McDermid.

— Asta era acum trei ore. Situaţia s-a modificat dramatic între timp. Klein îi relată discuţia telefonică cu Viktor Agajemian.

— Poţi să pregăteşti atât de repede echipa de recuperare?

— Aici începe rolul tău, colonele. Va trebui să-l ajuţi pe Chiavelli să-l scoată pe David Thayer din închisoare.

— Numai noi doi? Cum o să reuşim? Uiţi că nici măcar nu vorbesc chinezeşte?

— Chiavelli vorbeşte. N-am timp acum să-ţi explic totul. Vei

afla detaliile când vei ateriza. Poţi să pleci acum?

— Sunt în cadă. Lasă-mă douăzeci de minute.

— Nu te mai străduі să împachetezi. O să trimit eu pe cineva să o facă şi să rezolve la recepţie după plecarea ta. O maşină te va aştepta jos şi te va duce la aeroport. Vei găsi în cabină haine şi echipament. Un avion militar te va duce până la portavion. Succes.

— Ce fac cu...?

Dar Klein închisese. Gemând, Jon se clăti de săpun, se ridică şi se şterse cu grijă, evitând rănile de pe faţă şi vânătăile urâte de pe corp. Apa fierbinte şi masajul produs de jacuzzi îl făcuseră să se simtă mai bine. Se îmbrăcă şi părăsi încăperea. Pe măsură ce liftul cobora, neliniştea lui spori. Unde îl mai trimitea Klein acum?

33

Îmbrăcată în cea mai scurtă, mai strimtă şi mai decoltată rochie neagră pe care o avea, Randi Russell atrăgea atât privirile bărbaţilor, cât şi ale femeilor care participau la petrecerea dată de consulul britanic. De data asta nu îşi mai deghizase chipul. Părul blond, ridicat elegant şi atributele sale fizice erau suficiente pentru a reţine atenţia oricui, aşa că spera ca şi ţinta sa – Ralph McDermid – să fie suficient derutată ca să nu o recunoască.

Culese un pahar de şampanie de pe tava unui chelner şi se apropie de singura persoană pe care o cunoştea acolo – reprezentantul unei firme britanice, de fapt agent MI 6.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet.

— Lucrezi sau ai venit să te distrezi?

— Este vreo diferenţă, Mal?

— Enormă. Dacă ai venit să te distrezi, sunt gata să mă dau la tine.

— Ce drăguţ, zise ea întorcându-i zâmbetul. Data viitoare.

Bărbatul oftă trist.

— Adică în seara asta nu sunt decât codoşul tău. Păcat. Bine, pe cine vrei să cunoşti? Şi, apropo, care-i acoperirea ta?

Ea îi spuse şi bărbatul o conduse prin încăpere, urmărit de privirile celorlalţi. Nu după mult timp o observă şi McDermid. Se uită fix la ea. Ea îi întoarse un zâmbet îndrăzneţ şi continuă conversaţia cu o chinezoaică mai în vârstă care ocupa o funcţie înaltă în guvernul local.

— Sunteţi bună să mă prezentaţi fermecătoarei dumneavoastră prietene, doamnă Sun?

McDermid se apropiase tiptil prin spatele lui Randi şi îi atinsese mâna în trecere.

Chinezoaica îi aruncă un zâmbet indulgent şi o avertiză în acelaşi timp pe Randi:

— Ai grijă cu tipul ăsta, fetiţo. Este un cuceritor renumit.

— Reputaţia domnului McDermid e bine cunoscută, spuse Randi.

— Atunci vă las să faceţi cunoştinţă.

McDermid înclină capul în faţa doamnei Sun într-un gest politicos de rămas-bun. Când întoarse din nou privirea spre

Randi, ea observă trecând o umbră pe faţa bărbatului, ca şi când ar fi simţit că ceva nu e în regulă.

Femeia îşi ţuguie buzele, schimbându-şi fizionomia.

— Reputaţia dumneavoastră e bine cunoscută, domnule Ralph McDermid. Pot să vă spun Ralph?

Norul trecuse şi în ochii lui se citea numai dorinţa. Probabil ca rezultat al englezei sale americane, al rochiei care mai mult dezvelea decât acoperea şi al figurii perfecte de tip caucazian.

Bărbatul zâmbi.

— Despre ce reputaţia e vorba, draga mea?

— Aceea că Ralph McDermid este un bărbat puternic din toate punctele de vedere.

Modul în care flirta această femeie încântătoare îl făcu chiar şi pe un individ ca McDermid să ridice o sprinceană.

— Cine eşti, draga mea?

— Joyce Ray. Lucrez pentru Imperial Import-Export din San Francisco.

— Sau ei lucrează pentru tine?

— Încă nu.

McDermid începu să râdă.

— O femeie ambiţioasă. Ei bine, Joyce Ray, îmi placi. Mergem să luăm ceva de mâncat şi apoi să ne aşezăm undeva? Poate afară?

— Mi-e foame. Randi o spusese cu dublu înţeles şi văzu un val de roşeaţă colorând obrajii bărbatului până deasupra gulerului. McDermid muşcase momeala.

— Atunci să mergem. Bărbatul îi oferi braţul.

Cu farfuriile încărcate de la bufet se retraseră într-un colţ izolat al terasei. McDermid îi povesti câteva anecdote selecţionate cu grijă în legătură cu Grupul Altman şi află în schimb că Imperialul era o firmă care vindea angro, avea clienţi în marile oraşe din America şi filiale în mai multe ţări. Află, de asemenea, că ea era unul dintre vicepreşedinţii companiei.

Se înţelegeau din ce în ce mai bine şi Randi se afla pe calea cea bună în încercarea de a smulge informaţii de la el, când, deodată, bărbatul înlemni. Se auzea un uşor zumzet din buzunarul interior al sacoului. Telefonul său celular.

— Scuză-mă o clipă. Fără zâmbet. Fără a încerca să spună ceva drăguţ.

Ea nu făcu nici o tentativă de a-l urma printre arbuştii decorativi din grădină. Ar fi fost prea riscant şi s-ar fi dat de gol.

În orice caz, nu ar fi obţinut mare lucru.

El se întoarse în mai puţin de treizeci de secunde.

— Trebuie să plec. O lăsăm pe altă dată, bine? Am să te sun la firmă.

Înainte ca ea să poată spune ceva, McDermid se îndepărtase deja. Randi aşteptă până când el părăsi salonul.

Apoi îl urmări, mai întâi pe jos, apoi cu maşina, menţinând permanent o distanţă suficientă. McDermid se duse direct spre clădirea unde îşi avea birourile şi coborî în parcarea subterană.

Randi aşteptă puţin, apoi intră şi ea în parcare şi se opri la şase maşini distanţă de a lui. Putea să-l vadă aşteptând în faţa uşii liftului, bătând nervos din picior. De îndată ce liftul ajunse jos, el intră în cabină şi închise uşa. Ea sări din maşină şi alergă spre lift. Lămpile indicatoare arătau că liftul urcase până sus. Până la birourile lui McDermid. Ce căuta acolo la ora aceea? Nu-i mirosea deloc a bine. Pe de altă parte, poate că era o ocazie să afle ceva util.

Îşi ridică fusta strimtă şi alergă înapoi la maşină. Făcu legătura cu linia instalată de oamenii săi. Se auzea vocea lui McDermid:

— *OK, am ajuns în birou.*

— *Ce este aşa de important de a trebuit să vorbim?* Era vocea unui bărbat pe care Randi nu reuşi să-l recunoască. *Te rog, nu-mi spune că l-ai lăsat pe Smith să scape.*

— *N-am lăsat pe nimeni,* izbucni McDermid, dar, *da, au scăpat.*

— *Cum adică „au scăpat”?* Cel care vorbea nu era nici prea tânăr, dar nici prea bătrân. O voce calmă, bine modulată şi plină de forţă.

— *A fost ajutat de către o altă agentă. Bănuim că tipa lucrează pentru CIA.*

— *Bănuiţi? Drăguţ.*

— *Nu fi ironic. Avem nevoie unul de altul. Eşti unul dintre membrii cei mai de valoare ai echipei.*

— *Sunt în această echipă atâta vreme cât identitatea mea nu e dezvăluită.*

— *Situaţia nu e chiar atât de rea pe cât crezi. Până la urmă, nici Smith, nici femeia de la CIA nu au reuşit să dăuneze proiectului nostru.*

— *Faptul că cei de la CIA te ţin probabil acum sub observaţie nu te îngrijorează?* întrebă, nervos vocea. *Chiar dacă nu are legătură cu afacerea noastră, e posibil să se fi descoperit că o parte din scurgerile de informaţii de la Casa Albă duc la tine.*

Asta ar trebui să te pună foarte tare pe gânduri.

— Adevărul e că scurgerile de informaţii nu ne afectează pe nici unul dintre noi decât în foarte mică măsură. Până când nu vor reuşi să descopere ce informații mă interesează pe mine şi de ce, nu am de ce să-mi fac probleme. În afară de asta, avem probleme mult mai presante.

— Cum ar fi?

McDermid ezită câteva secunde înainte de a-i da veştile rele.

— Yu Yongfu trăieşte. La fel şi soţia lui. Şi, mai rău, factura de la Dragonul Zburător e în mâinile lor.

De partea cealaltă se auzi un strigăt furios.

— E numai vina ta, McDermid. Unde sunt cei doi? Unde se află documentul ăla nenorocit?

— În China.

Urmă o pauză destul de lungă, ca şi cum necunoscutul ar fi încercat să-şi controleze emoţiile.

— Cum a fost posibil? M-ai asigurat că factura a fost distrusă!

McDermid oftă şi îi dădu apoi mai multe detalii.

— Cele două milioane nu reprezintă o sumă prea mare, însă nu o să-i plătesc decât dacă nu am încotro.

— Oricum sunt convins că afacerea nu o să se termine acolo şi nici nu ai vreo garanţie că vom primi documentul. Şocul iniţial dispăruse din vocea necunoscutului şi locul lui fusese luat de un ton calm, cu un efect aproape liniştitor. Era evident că individul era un orator versat, care nu-şi pierdea uşor capul. Obişnuit probabil cu apariţiile în public. Randi începuse să creadă că era un politician, cineva obişnuit cu esenţa discursului diplomatic, aceea de a nu spune nimic şi de a dezvălui încă şi mai puţin. Un lucru era sigur şi anume că nu era vocea lui Jasper Kott, secretarul pentru Forţele Terestre, pe care îl înregistrase în Manila. *Cum ai de gând să procedezi?*

— Aşa cum au propus ei, plus câteva surprize. Cred că Feng a ajuns la ora asta aproape de Dazu.

— Dacă Li Kuonyi e chiar aşa de deşteaptă cum zici tu, înseamnă că se aşteaptă la aşa ceva.

Urmă o pauză, după care străinul se auzi din nou. Randi avea sentimentul ciudat care n-o părăsise de cum auzise vocea aceea. Îl mai auzise cu siguranţă undeva, probabil nu cu mult timp în urmă.

— Nu sunt deloc sigur că faci bine folosindu-l în continuare pe Feng.

— Nu am timp acum să-l înlocuiesc. În afară de asta, nu numai că-i cunoaşte foarte bine pe cei implicaţi, dar a şi petrecut ceva timp în Dazu cu ocazia altei operaţiuni. Are şi acea libertate de mişcare în interiorul Chinei care este foarte greu de asigurat pentru un occidental.

Vocea nu zicea nimic, însă timbrul ei foarte cunoscut continua să răsune în mintea lui Randi. Unde? Când? Cine era necunoscutul?

— S-ar putea să mai fie o problemă în legătură cu Feng, continuă McDermid. *Una mare din păcate.*

— Care?

— S-ar putea să nu lucreze numai pentru noi.

— Fii mai explicit.

— Exact aşa cum l-am plătit eu să-mi raporteze mişcările lui Yu Yongfu... Încep să mă întreb dacă nu cumva raportează altcuiva despre activităţile noastre. Probabil cuiva din Beijing. Persoana respectivă ori are o mulţime de bani, ori e foarte puternică. Feng nu s-ar obosi altfel.

Vocea căpătase un accent sumbru, alarmat:

— Ziceai că l-ai verificat.

Era o afirmaţie, nu o întrebare şi Randi îşi dădu seama care era una dintre problemele ei. Asta era vocea individului din viaţa obişnuită, o voce sarcastică, uscată. Ceea ce probabil stăruia în mintea ei era o voce publică, însă avusese de-a face în munca ei cu vocile atâtor oameni aflaţi în funcţiile cele mai înalte, încât nu se putea hotărî.

— L-am verificat foarte bine, zise McDermid. *Ştiu sigur că nu lucrează nici pentru Securitatea Publică, nici pentru armată. Nu, aici trebuie să fie vorba despre o persoană privată.*

— Cineva interesat de afacerea Empress?

— Eu aşa zic.

— Foarte bine. Fă ce crezi că e mai bine. Nu vreau să cunosc detaliile. Nu mă interesează decât ca preşedintele să nu intre în posesia documentului.

— Vrei numai profit fără să-ţi murdăreşti mâinile.

— Aşa ne-a fost înţelegerea de la început.

— Mâinile tale sunt la fel de murdare ca ale mele. Dacă mă prăbuşesc eu, te prăbuşeşti şi tu.

Cuvintele lui McDermid erau răspicate, ameninţătoare. Necunoscutul de la capătul celălalt al firului trânti receptorul în furcă.

Şezând în Buick, Randi se lăsase pe spate, cu ochii închişi în timp ce în urechi continua să-i răsune vocea necunoscutului, încerca să o asocieze cu diverse figuri cunoscute. Cu persoane aflate în medii şi situaţii diferite. După jumătate de oră renunţă, convinsă că răspunsul va veni când se va aştepta mai puţin. Spera totuşi ca evenimentul să se producă destul de curând.

Formă un număr pe telefonul mobil.

— Allan? Ai ascultat ultima conversaţie?

— Bineînţeles, răspunse Allan Savage.

Randi îi vorbi de senzaţia că mai auzise vocea aceea.

— A reuşit careva dintre voi să-l recunoască?

— Şi eu sunt sigur că l-am mai auzit undeva, însă nici eu, nici ceilalţi de aici nu reuşim să-l plasăm. Nu te poţi aştepta însă la prea mult din partea unor indivizi care au numai electronică în minte, care habar n-au cine e director adjunct la CIA şi care cred că preşedintele este tot Gipper.

— OK, am înţeles. Ai grijă ca banda să fie trimisă la Langley cu următoarea poştă. Să ajungă la laboratorul de analiză vocală.

— Vrei să pregătesc eu raportul tău?

— Nu, vin şi eu acolo. Randi voia să vorbească personal cu directorul adjunct.

Beijing

Biroul lui Wei Gaofan din complexul de la Zhongnanhai era cufundat în penumbra blândă a nopţii, luminile Beijingului transformând cerul înstelat într-o pătură cenuşie strălucitoare. Wei Gaofan stătea sprijinit în cadrul uşii şi privea în curtea interioară, spre salcia graţioasă şi straturile îngrijite de flori care reuşeau să-i inducă întotdeauna o stare de pace interioară. În seara aceea, însă, era îngrijorat.

Era cunoscut drept ultimul reprezentant al liniei dure, de parcă asta ar fi fost o insultă. Bufniţa şi liberalii din jurul lui erau toţi orbi din punct de vedere politic. Nu erau în stare să vadă viitorul aşa ca el. Pe de o parte îi era milă de ei, însă pe de altă parte trebuia să fie nemilos, aşa cum fusese întotdeauna cu duşmanii săi. Cu duşmanii Chinei. Ei împingeau ţara pe un drum nefiresc, foarte dăunător, nu numai fiindcă se deschidea în faţa lumii. Calea propusă de ei lăsa să pătrundă cele trei boli contagioase:

capitalismul, religia şi individualismul.

Telefonul începu să sune şi Wei Gaofan se întoarse în birou. Era un apel pe linia sa privată, al cărei număr era cunoscut numai de un grup restrâns de prieteni, protejaţi şi spioni.

Avea presimţirea că era vorba de veşti proaste.

— Da?

Tonul vocii lui Feng Dun era rece ca al unei fantome, confirmându-i presimţirile:

— Yu trăieşte. Femeia e de vină. A reuşit să mă păcălească.

Wei trase adânc aer în piept.

— Şi factura de la Dragonul Zburător?

— E în mâinile lor. Yu n-a ars-o atunci. Feng îi raportă toate detaliile.

Wei se prăbuşi în fotoliu. Simţea un nod în stomac, însă se strădui ca vocea lui să sune calm.

— Unde sunt?

— În Dazu. Acum mă îndrept într-acolo. Am plecat din Chongqing.

— Ce vor să facă acolo?

Feng îi vorbi despre telefonul pe care îl primise Ralph McDermid de la Yu Yongfu şi despre înţelegerea la care ajunseseră cei doi.

— Yu, Li şi documentul vor fi în mâinile mele în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

— Eşti sigur?

— Nu cred că am avea nimic de câştigat dacă v-aş minţi.

Vocea şoptită a lui Feng îşi recăpătase timbrul obişnuit.

Întorsătura pe care o luaseră evenimentele îl zdruncinase fără îndoială, însă îşi revenise deja. În toţi aceşti ani de când Feng se afla în slujba sa, Wei nu remarcase că şi-ar fi pierdut vreodată încrederea în sine. Dar data asta aveau de-a face cu o problemă a cărei complexitate politică depăşea chiar şi capacităţile celor mai grozavi experţi.

Feng îi fusese întotdeauna loial, chiar şi atunci când îl trimisese să lucreze pentru alţii, ca să-i poată aduce astfel informaţiile dorite. Loialitatea lui fusese însă pe deplin răsplătită şi, atunci când Wei ajunsese în funcţiile înalte pe care le ocupa în guvern, îl trăsese şi pe Feng după el. Yu Yongfu n-ar fi putut face niciodată pentru el ceea ce făcuse Wei. Nici oricare american, chiar dacă se numea McDermid. Pentru un fost mercenar ca Feng, era o mare onoare să lucreze pentru un membru al

Comitetului Permanent, iar beneficiile materiale erau mai mult decât generoase, în special în situaţii ca aceasta, când era plătit din mai multe părţi. Atunci când Wei va deveni secretar general, viitorul lui Feng va fi asigurat. Erau strâns legaţi, doi ambiţioşi care aveau nevoie unul de celălalt.

— Ai nevoie de ajutor în Dazu? întrebă Wei. Nu e momentul să te duci acolo ca un lup solitar.

Feng ezită puţin.

— Dacă aveţi vreun comandant militar de încredere prin zonă, prezenţa sa cu o mică unitate s-ar putea dovedi utilă în cazul în care am fi cumva reţinuţi de autorităţile locale.

— O să mă ocup eu de asta. Feng, nu uita, Li Kuonyi este foarte şireată. Un adversar periculos.

— Nu e nevoie să mă insultaţi, stăpâne.

La prima vedere erau cuvinte dure din partea unui subordonat, însă Wei le acceptă cu un zâmbet înţelegător şi închise telefonul. Feng revenise fără îndoială la normal. Ca un lup flămând, el abia aştepta să pună laba pe cei doi care îl făcuseră să pară un amator în ochii şefului său. Era mai hotărât ca niciodată să facă orice pentru a pune mâna pe documentul ăla afurisit.

Wei se întoarse din nou la fereastră să privească grădina. Nu reuşea să alunge presimţirile negre. Era din ce în ce mai convins că investigaţiile maiorului Pan în legătură cu colonelul Smith şi cu familia lui Li Aorong se apropiaseră mult mai mult de afacerea *Empress* decât lăsa să se înţeleagă raportul scris al maiorului către generalul Chu sau decât comunicase Niu Jianxing în şedinţa Comitetului Permanent. În acelaşi timp, Wei dobândea din ce în ce mai mult sprijin în Biroul Politic şi în Comitetul Central.

Nu neglija să ia în considerare şi nefericita variantă de a fi nevoit ca la un moment dat să-i elimine pe Feng Dun şi pe McDermid, la fel ca şi pe Li Aorong şi familia lui pentru a acoperi toate urmele implicării sale în afacerea *Empress.*

Atunci când Feng îi povestise prima dată despre planul lui McDermid, toată afacerea i se păruse o lovitură norocoasă. Acum însă începuse să miroasă a pericol. O viaţă întreagă Wei reuşise să supravieţuiască şi să prospere acţionând rapid şi fără milă în funcţie de ceea ce-i dictase instinctul.

Căţărat pe o scară sprijinită de zidul ce mărginea o curte din Zhongnanhai, mecanicul termina reparaţia la unul dintre

reflectoarele care luminau grădina lui Wei Gaofan. În timp ce lucra, omul blestema în barbă paranoia patronului său. De frica de a fi asasinat, Wei nu mai accepta nici un colţ de umbră în grădină.

Nemulţumirea lucrătorului faţă de eminentul membru al Comitetului Executiv era mai mare şi fiindcă electricianul nu era doar un muncitor de întreţinere, ci şi spion. Cu ajutorul microfonului direcţional ascuns în cutia cu scule, acesta reuşise să înregistreze convorbirea telefonică pe care o avusese Wei din birou şi acum era nerăbdător să transmită caseta superiorului său din Direcţia Contrainformaţii a Biroului Securităţii Publice. Pe de altă parte, venise deja schimbul care începuse să grebleze frunzele din apropierea biroului lui Wei. Şi el avea pregătit un dispozitiv de ascultare, ascuns în cutia cu scule lăsată pe un bolovan, nu departe de ferestrele biroului.

Spionul coborî de pe zid şi-şi duse scara şi cutia cu scule într-un adăpost bine ascuns sub vegetaţia densă, astfel încât să nu afecteze armonia grădinii. O dată ajuns în adăpost, bărbatul deschise un compartiment aflat la fundul cutiei cu scule şi scoase de acolo o casetă audio miniaturală.

Aşeză sculele şi scara la locul lor şi formă un număr pe telefonul mobil.

— Am o înregistrare, zise el şi se opri ca să asculte. În zece minute, da. Voi fi acolo.

Închise telefonul, încuie uşa adăpostului şi se grăbi către o poartă păzită care dădea în exterior. Era o poartă folosită numai de personalul de serviciu.

Paznicul, acelaşi cu care se întâlnea în fiecare seară la ieşirea din schimb, insistă şi de data aceasta să-i vadă permisul de intrare.

— Ai terminat mai târziu în seara asta.

— Abia am încheiat o reparaţie la ordinul stăpânului Wei. Unul din afurisitele alea de reflectoare s-a stricat şi stăpânul s-a înfuriat. Nu aveam cum s-o las pe dimineaţă.

Nu era chiar o minciună. Chiar el defectase reflectorul aşa încât să aibă un motiv să stea acolo sus câteva ore şi să poată înregistra convorbirea. Era o perioadă foarte agitată în sferele politice după cum spusese de şeful său direct şi fiecare convorbire telefonică a lui Wei trebuia să fie înregistrată. Slujba sa îi oferea acoperirea necesară pentru a face aceste înregistrări.

Gardianul zâmbi. Paranoia lui Wei era bine cunoscută. Se dădu

la parte şi mecanicul ieşi în strada care ducea spre Piaţa Tienanmen. Acolo se strecură printre turiştii care zăboveau târziu în preajma Oraşului Interzis. Ajunse până la urmă într-o ceainărie de modă veche şi se opri o clipă în pragul uşii. Şeful său era deja acolo. Citea ziarul şezând la o masă în mijlocul localului.

Muncitorul comandă o cană cu ceai Wu Yi şi un pachet de biscuiţi englezeşti. Cu pachetul de biscuiţi în mână, porni spre o masă din spate. În clipa în care ajunse în dreptul bărbatului care citea ziarul, muncitorul scăpă pachetul din mână şi se aplecă să-l ia de jos. După aceea îşi continuă drumul şi se aşeză la masă, aşteptându-şi ceaiul.

Maiorul Pan Aitu se grăbea. Cu toate acestea, el termină mai întâi ceaiul şi împături ziarul înainte de a se ridica. Agentul merse pe jos două cvartale până ajunse la maşină. După ce închise portiera, îşi scoase din pantof micuţa casetă şi o introduse într-un casetofon minuscul. Ascultă întreaga conversaţie, oprindu-se de câteva ori să deruleze banda înapoi în punctele unde i se păruse mai interesantă.

După ce termină, îşi sprijini capul pe tetieră şi se încruntă. Era clar: nu numai că Li Kuonyi şi Yu Yongfu nu erau morţi, dar deţineau factura de însoţire a încărcăturii de pe *Empress,* documentul după care venise colonelul Smith în China. Cuplul din Shanghai se afla probabil deja în drum spre Dazu, pregătindu-se să-i vândă documentul lui Feng Dun în calitate de reprezentant al lui McDermid. De fapt, Feng urma să recupereze factura şi să-i ucidă apoi pe cei doi din ordinul lui Wei Gaofan.

Implicaţiile raportului lui Feng către Wei Gaofan erau clare. Fără îndoială că Bufniţa ar fi fost foarte interesat să le afle. Era evidentă implicarea personală a lui Wei Gaofan în afacerea *Empress.*

Evenimentele evoluaseră până în punctul în care trebuia să ia o decizie. Pe de o parte, Wei Gaofan îl angajase deja pe Feng Dun, fusese implicat încă de la început în afacere şi, mai mult ca sigur, nu va arăta prea multă simpatie faţă de un agent de contrainformaţii ca el, care aflase deja prea multe.

De cealaltă parte se afla Bufniţa – Niu Jianxing evident în opoziţie cu Wei Gaofan şi echipa sa de adepţi ai liniei dure şi care nu ştia nimic despre toate aceste dedesubturi ale afacerii. Un om care avea să-i fie fără îndoială deosebit de recunoscător.

Pan trebuia să plece acum la Dazu, ceea ce însemna să

parcurgă o distanţă considerabilă. O dată ajuns acolo, va fi necesar să ia o decizie. Se descurcase destul de bine în noua Chină şi nu dorea să revină la ce era înainte. După toate aparenţele, interesele sale păreau să-l plaseze de partea Bufniţei.

34

Undeva deasupra provinciei Sichuan

Jon stătea sprijinit cu spatele de peretele cabinei pilotului într-un avion de tip E-2C Hawkeye AWACS al Forţelor Navale. Era aproape ora unsprezece noaptea. În urechi îi răsuna vibraţia regulată a motoarelor cu elice. Nici o lumină nu era aprinsă la bordul aparatului, aşa cum se întâmpla de obicei în timpul misiunilor de recunoaştere. Asta nu era însă o misiune de recunoaştere obişnuită.

Cu nervii întinşi la maximum, Jon purta hainele sale negre de lucru, cu revolverul prins la spate într-un toc. Lângă el, pe un alt fotoliu, era pregătit un costum negru de paraşutist. Având în vedere că urma să sară din avion de la zece mii de metri înălţime, un asemenea costum izolant îi era absolut necesar. Sărise de sute de ori cu paraşuta, însă niciodată de la o asemenea înălţime şi adevărul este că... Trecuse foarte multă vreme de la ultimul salt. Specialiştii de la bordul portavionului recapitulaseră încă o dată cu el noţiunile de bază şi îi dăduseră o mulţime de sfaturi utile.

Echipamentul cuprindea şi o butelie cu oxigen fiindcă urma să cadă liber până la trei mii de metri înainte de a deschide paraşuta. Jos nu îl aştepta nici un război, cel puţin nu unul în care să se tragă cu puşca şi nu avea să fie întâmpinat de nimeni... cel puţin teoretic. Zona de aterizare fusese foarte atent calculată – pe baza fotografiilor din satelit nu mai vechi de douăzeci şi patru de ore. Era de aşteptat ca perdeaua de nori să ofere acoperirea necesară. Curenţii de aer erau de mică intensitate.

Toate măsurile tehnice necesare pentru un salt fără probleme fuseseră luate. Acum era rândul lui să se pregătească din punct de vedere psihologic. Jon parcurgea din nou mental fiecare pas pe care urma să-l execute în curând, încercând să depisteze vreo eroare umană sau vreo potenţială problemă. Din când în când îşi scutura braţele şi picioarele pentru a menţine muşchii relaxaţi.

Uşa cabinei se deschise şi îşi făcu apariţia un membru al echipajului.

— E timpul, domnule colonel. Puneţi-vă costumul.

— Cât mai am?

— Zece minute. Comandantul mi-a ordonat să vă spun că totul e perfect. Luna nu apare mai devreme de câteva ore, nu plouă şi până acum nu ne-a descoperit nimeni. Linişte şi pace, cum se spune. O să revin peste câteva minute să vă verific echipamentul şi să vă dau semnalul de plecare. Aveţi grijă, când săriţi, să nu o luaţi în sus. Riscaţi să fiţi ciopârţit ca o salată.

Subofiţerul intră înapoi în cabină, râzând de propria glumă proastă. Lui Jon nu-i ardea de râs. Îşi fixă pistolul automat MP5K Heckler & Koch de trei inele speciale ale hamului care îi înconjura pieptul. Îşi dădu cu cremă neagră pe faţă evitând cu grijă rănile. Se luptă apoi să intre în costumul izolant, îşi puse mănuşile şi trase toate fermoarele. Îşi puse după aceea harnaşamentul exterior şi fixă cele două paraşute, tubul cu oxigen, altimetrul, unitatea GPS şi celelalte echipamente.

În scurt timp simţi că ia foc, având, în plus, senzaţia că are jumătate de tonă. Se întrebă cum de reuşesc soldaţii să se mişte cu tot echipamentul pe ei şi răspunsul îi veni imediat: pentru că sunt nevoiţi. Îşi aminti. Aşa făcuse şi el.

Era gata, transpirat şi supraîncărcat, sperând ca aşteptarea să nu dureze prea mult. Costumul era atât de greoi că nu-şi dorea nimic altceva decât ca totul să se termine mai repede. Să sară, să cadă şi să ajungă jos. Orice i se părea mai bine decât această... chiar şi să înfrunte hăul negru care se căsca în afara avionului.

— Am ajuns.

Subofiţerul se întorsese şi începuse să-i verifice echipamentul, atent să vadă dacă era fixat cum trebuie şi în stare de funcţionare. Apoi îi trase lui Jon o palmă pe spate.

— Începeţi să respiraţi prin tubul de oxigen. Atenţie la lampa de deasupra capului. Când începe să pâlpâie, deschideţi uşa. Vă urez succes.

Jon dădu din cap şi făcu ceea ce-i spusese subofiţerul. Cu privirea aţintită pe lampă, simţi cum compartimentul în care se află este depresurizat. În clipa care lampa începu să pâlpâie, deschise uşa. Aerul negru ca cerneala îl trase în afară ca un aspirator şi Jon avu un moment de îndoială. Atunci îşi aminti ceea ce-i spusese tatăl lui cu mult timp în urmă: toţi murim până la urmă, aşa că e mult mai bine să-ţi trăieşti din plin fiecare clipă a vieţii decât să te tot uiţi în urmă şi să te întrebi ce ai pierdut.

Se aruncă în gol.

Washington, D.C.

În capitala Statelor Unite era aproape ora prânzului şi preşedintele se afla la masa sa de lucru din Biroul Oval. Primise de la şefii forţelor armate planurile de acţiune în diverse situaţii, de la o simplă demonstraţie de forţă a chinezilor împotriva Taiwanului până la o invazie pe scară largă a insulei şi chiar la ceea ce nimeni nu îndrăznea să-şi imagineze: un atac cu arme nucleare îndreptat împotriva Statelor Unite.

Preşedintele Castilla se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii. Îşi frecă pleoapele pe sub lentilele ochelarilor, apoi îşi prinse mâinile la ceafă. Se gândea la război, la încercarea de a lupta împotriva unei naţiuni de 1,3 miliarde, plus sau minus câteva milioane care scăpaseră probabil la numărătoare. Se gândea la armele nucleare şi avea sentimentul că nu mai stăpâneşte situaţia. Una era să ai de a face cu naţiuni mici, slab înarmate, sau cu terorişti americani ori străini, care nu puteau face mai mult de câteva mii de victime şi cu totul altceva să lupţi împotriva Chinei, o ţară cu capacităţi de distrugere aproape nelimitate. Se îndoia că Beijingul ar dori să intre în război mai mult decât îşi dorea el, însă care era diferenţa dintre un comandant de submarin atât de furios încât fusese gata să-şi trimită torpilele şi un adept al liniei dure care, de pe poziţia sa înaltă, putea oricând să apese pe butonul nuclear?

O bătaie uşoară în uşă precedă capul lui Jeremy.

— Fred Klein, Sir.

— Invită-l înăuntru, Jeremy.

Klein îşi făcu apariţia nervos ca un peţitor, nerăbdător, dar şi speriat în acelaşi timp. Cei doi aşteptară ca Jeremy să iasă din încăpere.

— Nu ştiu de ce am impresia că mi-ai adus şi veşti bune şi veşti rele, spuse preşedintele.

— Probabil fiindcă chiar aşa stau lucrurile.

— Perfect, începe cu cele bune. Am avut o zi lungă.

Klein se aplecă în fotoliul său, încercând să-şi ordoneze ideile.

— Colonelul Smith trăieşte şi e sănătos, iar copia originală a facturii pe care Mondragon a încercat să ne-o expedieze a apărut din nou.

Preşedintele sări din fotoliu ca ars.

— Documentul e în posesia ta? În cât timp poţi să-l aduci aici?

— Asta e partea cea rea. Documentul se află încă în China.

Klein îi prezentă în detaliu raportul lui Smith din clipa în care fusese capturat, felul în care scăpase şi interceptarea telefonului pe care-l dăduse Li Kuonyi.

— A fost nevoit să le spună celor din echipa de la CIA că lucrează pentru Casa Albă, dar atât. N-a scos nici un cuvânt despre Covert-One. Le-a spus că e vorba de un singur angajament, doar pentru această misiune specială.

— Foarte bine, zise Castilla şi se încruntă. Acum ştim deci, fără o urmă de îndoială, că McDermid se află în mijlocul întregii afaceri. Însă asta nu schimbă cu nimic pericolul reprezentat de încărcătura de pe *Empress.*

— Nu, domnule.

— Fără factura de la Dragonul Zburător suntem în prag de război. Li Kuonyi se întâlneşte cu oamenii lui McDermid în Dazu mâine dimineaţă?

— Nu, domnule. Poimâine dimineaţă.

— Asta ne reduce şi mai mult, Fred. Preşedintele întoarse capul spre ceasul de perete. Brose zice că mai avem la dispoziţie cel mult patruzeci şi opt de ore. Şefii militari abia aşteaptă să înceapă scandalul. Ce ai de gând să faci ca să pui mâna pe document?

— În clipa asta, colonelul Smith e în drum înapoi spre China. El o cunoaşte pe Li Kuonyi din vedere şi ea, la rândul ei, ştie cine e Jon. S-ar putea să cadă la învoială cu el pentru a obţine azil în Statele Unite.

— A plecat deja? Parcă spuneai că întâlnirea are loc peste două zile.

— A apărut altceva. L-am trimis acolo cu o zi mai devreme.

Preşedintele aproape explodă:

— Altceva? Ce naiba s-a putut întâmpla ca să-ţi abată atenţia de la recuperarea facturii?

Fred rămase calm.

— E vorba de tatăl tău, Sam. Şi nu mi-a abătut atenţia. A apărut o problemă şi cred că Smith o poate rezolva şi poate recupera şi documentul.

— Tatăl meu, zise preşedintele, simţind ca un cuţit în stomac. Ce problemă?

— Am primit un raport de la închisoare cum că urmează să fie mutat de acolo mâine dimineaţă, după ora locală. Omul pe care îl

avem înăuntru nu cunoaşte motivul acestei acţiuni, însă dacă Thayer e mutat, şansele noastre de a-l elibera în curând scad considerabil. Echipa mea nu are cum să ajungă la timp, aşa că am conceput un alt plan. Din păcate, e mai riscant. Singurul lucru bun în toată avalanşa asta de evenimente este faptul că locaţia pe care Li Kuonyi a ales-o ne-a oferit posibilitatea de a face din salvarea lui Thayer o acţiune mai puţin riscantă. Trimiţându-l pe colonelul Smith acolo cu o zi mai devreme, şansele noastre de izbândă vor creşte.

Preşedintele era alarmat.

— Nu dacă se pune în pericol principalul nostru obiectiv, Fred.

— Nu, Sam. N-aş face niciodată aşa ceva. Ne ştii doar.

— Pe tine te cunosc, într-adevăr. De Smith nu sunt sigur. S-a dus singur acolo?

— Nu va fi singur, domnule, însă nu cred că doriţi să ştiţi mai multe. E posibil ca la un moment dat să fiţi nevoit să negaţi totul.

— Spune-mi ceea ce se poate.

— Îl avem pe Chiavelli şi o reţea de prizonieri politici în interiorul închisorii, pe Smith afară şi vom primi ajutor şi de la altcineva despre care v-am spus că nu e bine să aflaţi, mai ales că l-au mai ajutat şi înainte pe Jon. Am împrăştiat o mulţime de verzişori americani prin zonă aşa că – în speranţa că nu se mai întâmplă vreun dezastru – există şansa de a-l scoate pe Thayer de acolo. Căpitanul Chiavelli îl va duce apoi către graniţa cea mai apropiată. În timpul ăsta, Smith şi cu ceilalţi se vor duce la statuia lui Buddha Dormind şi vor aştepta acolo.

Preşedintele părea în continuare neîncrezător.

— Bine. Dar Smith are un loc în care să se ascundă mâine toată ziua?

— Da, domnule.

Preşedintele dădu din cap, însă se vedea că gândurile sale erau în altă parte.

— Dar dacă totul nu a fost decât o minciună? O capcană? Dacă nu există nici o substanţă chimică interzisă?

— Având în vedere tot ce am descoperit până acum, e puţin probabil.

— Dar nu imposibil, nu?

— În munca de informaţii şi în politică, nimic nu e imposibil. Atâta vreme cât fiinţele omeneşti sunt cele care învârt totul.

Atenţia preşedintelui era în continuare îndreptată undeva departe, în afara Biroului Oval.

— Oare de ce vor atât de mulţi să ocupe funcţia asta? Trebuie să dai dovadă de o aroganţă oarbă ca să doreşti aşa ceva.

Privirea lui Castilla se întoarse către Klein.

— Apreciez tot ceea ce faceţi, tu şi Smith. Nu v-a fost deloc uşor până acum şi mă îndoiesc că vă va fi de aici încolo. Au mai rămas cel mult patruzeci şi opt de ore şi China e atât de departe.

— Ştiu. Însă vom reuşi.

Cu gândurile aiurea, preşedintele îşi apăsă pieptul cu nuna. Prin stofa scumpă a costumului putea să simtă portofelul. În faţa ochilor îi apăru bărbatul acela zâmbitor cu pălărie de fermier australian pe cap. În ochii lui se citea parcă o întrebare. Ar fi vrut să-l întrebe despre ce era vorba. Dar îl alungă din gândurile sale.

Undeva deasupra provinciei Sichuan

Curentul produs de motoare îl îndepărtă imediat pe Smith de corpul aparatului şi, cu excepţia mângâierii aerului pe obraji, avu senzaţia că pluteşte în spaţiu fără să se mişte. Cu toate astea, el cobora cu o viteză ameţitoare – mai mult de o sută şaizeci de kilometri pe oră. Nu bătea aproape deloc vântul şi el trebuia neapărat să afle la ce înălţime se află şi care este cursul lui spre zona de aterizare. Luptându-se cu forţele aerului şi ale gravităţii, ridică în dreptul ochilor încheietura mâinii drepte ca să citească indicaţiile luminoase de pe altimetru şi aparatul GPS. Se afla încă la şase mii de metri altitudine şi cursul era foarte bun. Lipsa vântului reprezenta cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

Din fericire, asta nu era o săritură de precizie, deşi la numai câţiva kilometri distanţă se înălţau munţii. Pentru a şti când să deschidă paraşuta trebuia să stea cu ochii pe altimetru. Atât timp cât vântul rămânea calm, avea să cadă după unghiul potrivit ca să ajungă în centrul zonei de aterizare.

Plutea pe o pernă de aer şi se simţea cuprins de o euforie ciudată. Brusc, aparatul GPS începu să pâlpâie. Era un avertisment că ieşise din cursul normal. Cu fălcile încleştate, se încordă şi-şi îndoi trupul în aşa fel încât să schimbe forma pernei de aer şi să descrie un arc de cerc. Pâlpâirea de pe cadranul aparatului încetă.

Bucuros, se pregătea să verifice din nou altimetrul, când încheietura mâinii începu să-i vibreze. Era semnalul care îi spunea că a ajuns aproape de punctul din care nu mai exista

întoarcere. Că se apropia de altitudinea după care deschiderea paraşutei devenea inutilă. Inima începu să-i bată cu putere. Se strădui să-şi îndrepte trupul şi trase de mânerul de deschidere a paraşutei.

Se auzi şuieratul aerului deasupra. Privi spre paraşută plin de speranţă... Şi deodată corpul său fu tras în sus de curelele hamului. Paraşuta era deschisă, hamul rezistase şi el îşi continua drumul.

Dispăruse orice zgomot. Aruncă mânerul care îi rămăsese în mână. Se roti uşor şi continuă să plutească cu pânza paraşutei larg deschisă deasupra lui. Aparatul GPS îi spunea că se abătuse uşor de la curs şi el corectă direcţia de cădere trăgând uşor de suspantele paraşutei. Trebuia să aibă grijă să nu tragă prea tare ca să nu se încurce paraşuta. După ce reuşi să stabilizeze cursul, privi în jos şi văzu lumini mai aproape decât se aşteptase. Era ceva care se putea întâmpla oricând. Pământul se apropie cu o viteză mai mare decât cea pe care o anticipezi fiindcă, atunci când faci manevre, pierzi din vedere viteza de cădere.

Se uită din nou în jos. Luminile proveneau de la ferestrele unor grupuri de case, destul de îndepărtate unul de celălalt. În mijloc era întuneric – un spaţiu larg şi negru. Era zona de aterizare.

Mulţumi în gând celor care obţinuseră fotografiile din satelit ale zonei, specialiştilor din Marină care calculaseră traiectoria de cădere şi Celui de Sus pentru absenţa vântului. Începu să arunce tot ce se putea – tubul cu oxigen, mănuşile, casca. Deşi cădea cu viteză, solul continua să fie invizibil. Îşi cercetă îngrijorat altimetrul. Mai avea încă treizeci de metri. Doar câteva secunde până la impact.

Când în cele din urmă reuşi să vadă solul – un câmp arat, exact aşa cum fusese prevenit – se simţi dintr-o dată liniştit. Ştia exact ce trebuie să facă. Îşi relaxă trupul, depărtă picioarele, îndoi genunchii şi lovi solul. Când ghetele i se afundară în pământul moale, simţi o durere surdă în tot corpul, o amintire a loviturilor primite în aceeaşi dimineaţă. Alungă gândul la durere. Sări uşor, îşi recăpătă echilibrul, apoi îndreptă corpul. Mirosul puternic al câmpului proaspăt arat îi umpluse plămânii. Paraşuta căzu fără zgomot în faţa lui.

Se afla singur în miez de noapte în mijlocul acelui câmp întunecat şi rămase nemişcat câteva secunde, cu urechile ciulite. Se auzea foşnetul stins al insectelor nocturne, însă nici un zgomot de motor de maşină. Autostrada Chengdu care făcea

legătura între Chongqing şi Chengdu era pe undeva prin apropiere, însă probabil că la ora asta târzie, duminică noaptea, traficul era ca şi inexistent. În depărtare, tăcute ca nişte santinele, se vedeau pâlcuri negre de copaci. Smith îşi dădu jos hamul cu instrumentele ataşate de el, îşi scoase costumul de zbor, strânse şi înfăşură pânza paraşutei, apoi, cu o lopată mică, îngropă totul, mai puţin aparatul GPS.

Terminase de acoperit totul cu pământ când auzi un zgomot metalic slab undeva în depărtare. Ca şi cum două piese de metal s-ar fi lovit una de cealaltă.

Rămase nemişcat. Încordat, ascultă atent la cel mai mic zgomot. Un minut. Două. Zgomotul nu se repetă.

Desprinse pistolul mitralieră MP5K din hamul în care fusese fixat, îşi scoase hamul şi atârnă arma de umăr. Săpă cu mâinile o groapă mică şi băgă acolo hamul şi lopăţica. Acoperi locul cu pământ.

Scutură pământul de pe mâini, îşi luă arma de pe umăr, citi indicaţiile aparatului GPS pentru a determina direcţia în care trebuia s-o apuce şi îşi prinse pistolul-mitralieră la centură. O luă apoi peste câmp, în direcţia liniei de copaci. Siluetele lor întunecate se distingeau pe fondul puţin mai luminos al cerului. Cerceta permanent împrejurimile, atent la luminile din depărtare şi la orice siluetă care ar fi putut apărea la orizont.

Nu trecuseră mai mult de două minute de când se pusese în mişcare când, deodată, văzu ceva mişcându-se la marginea pâlcului de copaci. În secunda următoare era culcat la pământ, cu pistolul-mitralieră în poziţie. Scoase binoclul pentru vedere pe timp de noapte de la centură, îl duse la ochi şi-l îndreptă în direcţia copacilor. Între copaci se vedea o mică structură, ceva care putea fi un adăpost, o magazie sau o căsuţă. Nu putea vedea prea clar în lumina verzuie a binoclului. I se păru, de asemenea, că vede o camionetă, în spate cu o remorcă cu două roţi. Nu se mişca însă nimic. Nu se vedea nici un animal, un câine sau o vacă.

Cu toate astea, era sigur că văzuse ceva. Indiferent ce fusese acolo, părea să fi dispărut. Mai aşteptă încă două minute. Apoi puse din nou binoclul la centură. Mai verifică o dată aparatul GPS, se ridică şi porni.

Auzi iar acelaşi zgomot. Îi îngheţă sângele în vine. Ştia exact ce era: cocoşul metalic al unei arme. Grăbi pasul, dar avea senzaţia că în jurul său se ridică forme ciudate, ca dinţii unui

dragon uriaş. Era înconjurat de umbre. Umbre cu arme în mâini, toate îndreptate spre el.

Ghemuit la nivelul solului, cu pistolul mitralieră în mâini, Jon, paralizat, nu mai putu să facă nici o mişcare.

— În locul tău aş rămâne nemişcat. Băieţii sunt puţin cam nervoşi.

Un freamăt trecu printre umbrele din jurul său. Aveau feţele înnegrite, dar nu purtau uniformă. Erau îmbrăcaţi în haine ponosite şi pe cap cu fesuri strâmte din lână. În aceeaşi clipă îşi dădu seama că vocea aceea cu un puternic accent britanic îi era foarte cunoscută. În momentul acela, umbrele se dădură la o parte şi cel care vorbise înainte spre el.

— Un individ pe nume Fred Klein mi-a spus că ţi-ar prinde bine o mână de ajutor, zise Asgar Mahmout şi zâmbi, făcând să-i strălucească dinţii albi. Uighurul continua să se apropie cu acelaşi vechi pistol-mitralieră AK-47 atârnat de umăr cu ţeava în jos; Când ajunse chiar lângă el, îi întinse mâna.

— Îmi pare bine să te întâlnesc din nou, îi spuse Jon şi-i strânse mâna în timp ce uighurii se grupau protector în jurul lor, atenţi în toate părţile.

— Dumnezeule, bătrâne, zise Asgar holbându-se la el. Faţa ta arată ca naiba. Ce ţi s-a întâmplat?

35

Luni, 18 septembrie
Dazu

După ce Jon îi povesti pe scurt cum reuşise să scape de Feng Dun şi de criminalii lui, Asgar Mahmout îi mai strânse o dată mâna plin de admiraţie. Între timp, Jon reuşise să numere douăzeci de luptători uighuri, inclusiv Mahmout. Erau toţi îmbrăcaţi în acel ciudat amestec de straie colorate şi ponosite uighure cu piese occidentale pe care îl cunoştea din Shanghai. Majoritatea erau bărbieriţi şi numai câţiva dintre ei purtau mustăţi subţiri, pe oală, ca a lui Asgar. Nici unul nu scotea o vorbă. Asgar îi spuse că tovarăşii săi vorbeau foarte prost chinezeşte şi că nu ştiau deloc engleza.

Jon studie terenul de jur împrejur. Oamenii lui Asgar se uitau şi ei nervoşi în toate părţile.

— Ar fi cazul să plecăm de aici.

Asgar le zise ceva în uighură. Grupul se puse în mişcare, cu Jon protejat în mijloc. În stânga se vedeau câmpuri cultivate cu orez, pe al căror luciu negru de apă se reflecta cerul înstelat. În depărtare se distingeau nişte munţi nu prea înalţi, ca nişte pete de cerneală mov pe fundalul întunecat. Acolo probabil, printre grotele lui Buddha, se afla şi statuia Buddha Dormind, unde Li Kuonyi urma să se întâlnească cu reprezentantul lui McDermid – probabil cu Feng Dun.

Asgar mergea lângă Jon.

— În legătură cu munţii aceia circulă o legendă străveche. Chinezii cred că piscurile sunt de fapt zeiţe care au venit pe pământ şi s-au îndrăgostit atât de tare de locurile astea încât au refuzat să se mai întoarcă în paradis. Chinezii au momente în care nu sunt atât de răi. Dar să nu spui nimănui că ţi-am spus eu aşa ceva.

— Cum de îl cunoşti pe Fred Klein? îl întrebă Jon.

— Nu eu îl cunosc, amice, ci nişte apropiaţi de-ai mei. De la ei am primit mesajul împreună cu o sumă considerabilă în avans pentru ajutorul nostru.

— Ce cunoscut de-al tău îl ştie pe Klein?

— Un inginer rus pe nume Viktor.

— El te-a contactat din partea lui Klein? insistă Jon.

— La început, da. Însă această nouă colaborare a început atunci când i-am transmis un mesaj din închisoare din partea căpitanului Chiavelli.

Jon începea să înţeleagă.

— Ai legături cu prizonierii uighuri de acolo.

— Chinezii îi consideră criminali. Noi le spunem deţinuţi politici. În orice caz, pentru infracţiunile minore pe care le-au înfăptuit au primit pedepse exagerat de mari în comparaţie cu aceleaşi infracţiuni înfăptuite de chinezi.

— Un patriot pentru unii este terorist pentru ceilalţi.

— Nu e chiar aşa de simplu, spuse Asgar şi accentul său britanic îl făcu încă o dată pe Jon să se întrebe dacă ordinea universului era chiar aşa cum o ştia el. Esenţa problemei e următoarea: aduc acţiunile luptătorului pentru libertate sau ale teroristului vreun avantaj cauzei sale şi poporului său? Dacă nu, atunci avem pur şi simplu de-a face cu un egoist, un fanatic pentru care „cauza” contează mai mult decât ţelurile ei. Este o întrebare pe care mi-o pun adesea şi nu sunt deloc aşa de sigur de răspuns pe cât aş vrea, în special în privinţa celor care luptă de o viaţă pentru un Turkestan liber.

— Eu credeam că totul depinde de interesul naţiunilor bogate.

— A, da. Şi asta-i adevărat.

Drept în faţa lor se afla pâlcul de copaci, mai mare şi mai des decât apreciase Jon de la distanţă. Echipa îşi continuă drumul pe lângă copaci, de-a lungul orezăriilor. Câţiva uighuri aprinseră lanterne. Jon se uita atent în toate părţile, aşa cum proceda întotdeauna. Ridică puţin privirea şi încremeni. Printre ramurile arborilor se vedeau forme întunecate care semănau cu nişte cuiburi gigantice de albine sau de viespi.

— Ce sunt alea? îl întrebă pe Asgar.

— Grămezi de orez netreierat. Ţăranii păstrează orezul acolo pentru a-l proteja de şobolani.

În scurt timp părăsiră câmpul moale şi se îndreptară spre ceea ce părea a fi un colţ de pădure. În jurul lor se ridicau trunchiuri de mesteacăn şi de pin, în timp ce de sub covorul gros de frunze se luptau să iasă la suprafaţă tufe pipernicite.

După ce înaintară cale de câteva sute de metri printre copaci, Asgar dădu un ordin scurt şi trei oameni de-ai săi se întoarseră şi

o luară spre capătul pe unde intraseră în zona împădurită.

Mahmout pregătea un perimetru defensiv. Ceilalţi uighuri se opriră în preajma unei stânci care proteja o mică vale, comportându-se ca şi cum ar mai fi poposit acolo şi cu alte ocazii. Trei dispărură printre copacii întunecaţi, iar restul, după ce îşi sprijiniră armele în piramidă, se întinseră pe covorul de frunze şi închiseră ochii.

Asgar îi făcu semn lui Jon să vină lângă el. Se aşezară amândoi aproape de rămăşiţele unui foc.

— După ce ai părăsit tu China, începu Asgar, am reuşit să ne strecurăm şi noi nevătămaţi de pe plaja aceea, însă era inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, cei care ne urmăriseră să afle despre cele două autoturisme Land Rover pline cu uighuri. Am trimis pe câţiva dintre cei cu permis de şedere în Shanghai să se ascundă în *longtang,* iar pe ceilalţi i-am dus în vest până se potolesc lucrurile. Aşa procedăm noi de fiecare dată când avem probleme.

— Prin urmare te aflai prin apropiere când ai primit mesajul în legătură cu acest Viktor?

— Da. Omul meu de legătură din închisoare mi-a trimis vorbă că inginerul rus, Viktor, vrea să bage în lagăr un agent american pe nume Chiavelli, care să stea de vorbă cu David Thayer.

Jon încuviinţă din cap.

— Fred a plănuit un raid rapid pentru a-l salva pe David Thayer.

— Situaţia s-a schimbat, spuse Asgar. Cu ajutorul unor sume destul de mari de bani am reuşit să-l introducem pe căpitanul Chiavelli în închisoare. A transmis mai multe informaţii despre Thayer şi totul părea că merge foarte bine. Numai că, nu ştim încă dacă din cauză că guvernatorul închisorii a aflat ceva sau e vorba pur şi simplu de ghinion, Thayer va fi transferat mâine dimineaţă. Căpitanul Chiavelli a transmis vestea prizonierilor noştri, iar de la ei informaţia a ajuns la mine. Eu i-am comunicat lui Viktor, care i-a raportat lui Klein. Ştiu asta fiindcă Viktor mi-a transmis răspunsul primit de la Klein.

— Să te întâlneşti cu mine, nu? Asta era deci schimbarea bruscă a planului.

— Corect. Klein vrea ca tu să participi la scoaterea lui Thayer şi a lui Chiavelli de acolo. Se pot întâmpla o mulţime de lucruri neplăcute şi el e convins că talentele tale pot fi deosebit de utile în interiorul fermei.

— În interior?

— Exact. Dacă va fi necesar, va trebui să ne strecurăm înăuntru. Apoi, tu împreună cu Chiavelli şi cu mine îl vom scoate pe Thayer. Bineînţeles, adăugă vesel Asgar, dacă evenimentele capătă o întorsătură neplăcută va trebui să folosim armele şi cred că ăsta e principalul motiv pentru care Klein te vrea şi pe tine înăuntru. Ca trăgător de rezervă.

— Grozav, zise Jon. Ce ar putea să nu meargă cum trebuie?

— De exemplu, un gardian s-ar putea hotărî să nu mai accepte banii noştri.

Jon oftă.

— Minunat.

— Capul sus. Asta nu e nimic faţă de ceea ce-i aşteaptă pe unii dintre luptătorii mei. Nu ştiu dacă îţi dai seama, dar adevăratele probleme vor începe abia după ce Thayer şi Chiavelli vor fi afară din închisoare, asta în ipoteza că cei de acolo nu vor remarca absenţa lor înainte de apelul de dimineaţă.

— Te referi la scoaterea lui Thayer şi a lui Chiavelli din China?

— Asta e misiunea noastră după aceea şi nu mai putem de bucurie. O veche zicală explică perfect de ce: „Închide ochii, roteşte-te de câteva ori şi apoi, oriunde te afli, indiferent cât e ceasul, în orice direcţie te uiţi, vei vedea un chinez”. Populaţia ţării e atât de mare încât un occidental iese în evidenţă ca un peşte în mijlocul deşertului Taklamakan.

— Atunci ar fi bine să nu folosim deloc armele. Misiunea mea principală ar putea fi pusă în pericol.

— Klein ştie lucrul ăsta. A spus să renunţi dacă ajungi la concluzia că este afectată misiunea principală.

— Vei fi alături de mine şi în operaţiunea aceea?

— Da, răspunse Asgar. Şi-l vom duce şi pe Thayer până la graniţă.

— Ai un loc unde să mă pot ascunde mâine?

Asgar încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Vei fi în siguranţă ca un şoarece de templu.

— Când suntem aşteptaţi la închisoare?

— Trebuie că oamenii noştri din interior sunt deja pregătiţi. Acum totul depinde de noi. Ei aşteaptă semnalul nostru.

— Atunci hai să mergem. Cât de departe e?

— Aproape cincisprezece kilometri.

— Mai ai şi alte instrucţiuni de la Klein?

— În afară de faptul că s-a asigurat că am înţeles că principala

noastră misiune este salvarea tratatului cu privire la drepturile omului şi că asta ne va aduce în schimb bani şi influenţă la Washington... nimic. Faţa lui Asgar se întunecase şi mai mult în clipa în care rostise aceste cuvinte. Conducătorii voştri poartă ochelari de cal. Se gândesc numai cum să obţină cooperarea celor din Zhongnanhai pentru semnarea tratatului. Nu vom obţine nimic altceva după aceea. În jocul ăsta noi nu suntem decât o masă de sacrificiu, ceea ce nu ne oferă prea multe motive ca să vă ajutăm. Klein ştie însă că o vom face, fiindcă e şi interesul nostru.

— Nu cred că Fred e chiar atât de lipsit de generozitate. N-o să uite niciodată ce faceţi pentru el, iar situaţia geopolitică se mai schimbă.

Asgar dădu din cap fără prea multă convingere.

— După ce terminăm treaba de la închisoare, unde se desfăşoară cea de-a doua operaţiune?

— Lângă statuia Buddha Dormind.

Asgar rămase pe gânduri.

— Acolo e mare aglomeraţie chiar din zori, în orice zi a săptămânii. Turişti, vânzători, înţelegi.

— Cu puţin noroc, totul se va termina înainte de apariţia acestora.

— Poţi să-mi dai vreun indiciu în legătură cu ceea ce ne aşteaptă acolo?

— O ambuscadă şi o misiune de recuperare puţin diferită.

— Ce trebuie să recuperăm?

— Acelaşi document pe care nu am reuşit să pun mâna în Shanghai.

— Care este foarte important pentru semnarea tratatului?

— Da, spuse Jon. Acum am şi eu o întrebare pentru tine... Ai pregătită vreo rută de ieşire din China pe care s-o folosesc ca să scot documentul din ţară?

— Am mai multe. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla. Disidenţii şi revoluţionarii care nu au planuri de scăpare sunt nişte tâmpiţi. Din fericire pentru noi, rezistenţa nu e o caracteristică a chinezilor, aşa că nu se prea pricep să-i facă faţă. Va trebui să scoţi urgent documentul din ţară?

— Probabil că da.

— O să-mi anunţ oamenii de legătură.

Asgar se uită înjur la luptătorii săi. Unii dintre ei sforăiau deja. Erau nişte luptători încercaţi care puteau să doarmă când aveau

posibilitatea.

— E timpul să plecăm.

Se duse la ei şi îi trezi vorbind încet. Bărbaţii îşi pregătiră armele, scoaseră mai multe banduliere şi încărcătoare cu muniţie din nişte cutii ascunse în spatele stâncilor şi rămaseră în aşteptare. Cu un fluierat slab, Asgar îi chemă şi pe cei şase care stăteau de strajă şi care raportară că era linişte peste tot.

Deasupra copacilor se ivise cercul aproape plin al lunii. Asgar trimise înainte câţiva oameni, îi făcu un semn lui Jon şi o porniră apoi pe două coloane, intrând şi mai adânc în pădure. Zece minute mai târziu, copacii începură să se rărească şi ajunseră la un drum neasfaltat unde aşteptau un Land Rover, o limuzină veche Lincoln Continental şi un vehicul militar Humvee uzat.

Jon ridică mirat din sprâncene.

— Cam mulţi cai putere occidentali pentru zona asta rurală a Chinei.

Asgar zâmbi.

— Una dintre ele este un dar pe care un jurnalist tadjik a fost nevoit să ni-l facă, iar celelalte două au fost rechiziţionate în Afganistan. E uimitor ce cadouri faceţi voi, yankeii, diverşilor şefuleţi din interiorul sau din afara Alianţei Nordului şi cât de neglijenţi pot fi ei cu bunurile lor. Urcăm?

Se suiră cu toţii în cele trei vehicule care porniră în coloană, unul după altul, pe drumul prăfuit, sub bolta înstelată. Deşi uighurii nu arătau ca o trupă regulată, ei se comportau ca o unitate bine instruită şi foarte disciplinată, ceea ce nu putea decât să-i mărească încrederea lui Smith. Parcurseră mai multe porţiuni de drum neasfaltat, trecând prin faţa unor ferme, câmpuri cultivate şi ţarcuri cu animale. Asgar îi spuse că în partea aceea a Chinei chiar şi o bicicletă reprezenta un lux. Marea majoritate a ţăranilor parcurgeau pe jos distanţe considerabile atunci când se duceau să-şi viziteze rudele sau să facă schimb de produse. Din această cauză existau foarte puţine vehicule care să circule pe acele drumuri sau parcate lângă clădiri. Peste tot însă se vedeau urme ale activităţii umane. Casele fermelor erau adunate una lângă alta, alcătuind sate mai mari sau mai mici. Peste tot, pe marginea drumului, se vedeau prăvălioare în care, ziua, se putea servi ceai sau mâncare. Nimeni nu ieşea însă afară să vadă cine trece pe drum la o oră atât de târzie. Atât la oraş, cât şi la sat, în China, nu era bine să fii prea curios.

— Chiar dacă ne-au văzut, probabil că nu o să raporteze, îi spuse Asgar. Nu e bine să atragi asupra ta atenţia oficialităţilor, chiar şi într-un loc îndepărtat ca ăsta.

După mai puţin de jumătate de oră, Jon văzu în depărtare linia unui gard din plasă de sârmă, mărginit de două turnuri de pază. Şoferii stinseră farurile. Asgar dădu un ordin şi cele trei vehicule se opriră în spatele unui pâlc de copaci.

— Guvernul nu permite construirea de locuinţe la o distanţă mai mică de doi kilometri de orice închisoare. Nu vrem să fim văzuţi sau auziţi de către gardieni, aşa că vom parca aici.

— Şi acum ce facem?

— Facem ce fac toţi soldaţii din lume. Aşteptăm.

Duminică, 17 septembrie
Washington, D.C.

Ambasadorul chinez solicitase să vorbească imediat cu preşedintele. Problema era extrem de urgentă – cel puţin aşa pretindea el. Charlie Ouray, şeful de cabinet, urcă imediat să-l anunţe pe preşedinte care, şezând în fotoliul lui, cu ochelarii pe vârful nasului, studia un proiect de lege.

Charlie observă că pe măsuţa cu lampă de lângă fotoliu era o fotografie de familie înrămată. Culcată cu faţa în sus. Probabil că se uitase de curând la ea. Charlie nu mai văzuse poza aceea, îl înfăţişa pe preşedinte în adolescenţă, în echipament de fotbal, între cei doi părinţi ai săi, Serge şi Marian Castilla. Zâmbeau toţi trei şi se ţineau de umeri. Fuseseră o familie foarte unită, însă acum şi Serge şi Marian erau morţi.

Charlie întoarse privirea spre preşedinte.

— Să-i spun ambasadorului că nu hotărăşte el când îl primeşte preşedintele? Pot s-o îndulcesc puţin şi să-i spun că vă faceţi timp câteva minute mâine. Poate după-amiază.

Preşedintele Castilla analiză argumentele pro şi contra.

— Nu. Spune-i că, printr-o coincidenţă şi eu voiam să mă întâlnesc cu el. Lasă-l să fiarbă puţin gândindu-se ce poate să însemne asta.

— Sunteţi sigur, domnule?

— Nu vom stabili astfel un precedent, Charlie. O să avem ocazia altă dată să-l lăsăm să se răcorească. Acum însă vreau să-i presez în legătură cu vasul *Empress* şi, în acelaşi timp, să

transmit un semnal puternic că doresc să conlucrez cu cei din Zhongnanhai ca să dezamorsez situaţia. Avem o mulţime de motive justificate să încheiem acordul.

— Cu toate astea, domnule preşedinte, nu putem să-i lăsăm să creadă...

— Că nu dorim o confruntare? De ce nu? Dacă teoria mea este corectă, există cel puţin o fracţiune în Comitetul Permanent care gândeşte la fel ca noi. Poate reuşim să-l facem pe eminentul ambasador să ne confirme acest lucru.

— Atunci...

— Sună-l pe ambasador, Charlie. Nu mă las eu intimidat aşa de uşor, ştii doar. În plus, am şi eu câţiva aşi în mânecă. Dacă ceea ce bănuiesc e adevărat – dacă acolo se dă o luptă pentru putere – atunci ambasadorul va fi la fel de neliniştit şi de prudent în legătură cu situaţia creată cum suntem şi noi.

36

Jumătate de oră mai târziu, ambasadorul Wu Bangtiao intra în Biroul Oval. De data asta purta un costum obişnuit cu croială occidentală, însă expresia lui era neutră, ca şi cum ar fi venit să transmită un simplu mesaj. Aceleaşi semnale ambigue, de data asta cu un accent mai mare pe indignare.

— Aceste imixtiuni în suveranitatea chineză au devenit intolerabile! izbucni micul ambasador, vorbind acum perfect englezeşte cu accent britanic. În vocea sa se citea o furie abia reţinută.

Preşedintele rămase aşezat în spatele biroului.

— Poate că doriţi să ieşiţi afară din Biroul Oval, domnule ambasador Wu şi să intraţi aşa cum se cuvine.

Castilla observă o uşoară urmă de zâmbet pe faţa lui Wu când îi răspunse:

— Scuzele mele, domnule. Mi-e teamă că sunt atât de supărat că nu mai ştiu ce fac.

Preşedintele se abţinu să remarce că Wu Bangtiao ştia întotdeauna foarte bine ce face. Francheţea trebuia folosită judicios.

— Îmi pare rău să aud aşa ceva, domnule ambasador. Ce v-a supărat aşa de tare?

— Acum o oră am primit un comunicat de la guvernul meu în care se precizează că forţele armate din provincia Sichuan au raportat că un avion zburând la mare înălţime, identificat de experţii noştri ca fiind un E-2C Hawkeye AWACS din cele folosite de Forţele Navale americane, a violat spaţiul aerian chinez cu două ore în urmă. Guvernul meu vede în acest incident, coroborat cu hărţuirea continuă a vasului nostru comercial în apele internaţionale, un plan bine pus la punct şi protestează cu tărie împotriva acestor încălcări ale drepturilor noastre suverane.

Preşedintele îl fixă cu privirea pe Wu.

— În primul rând, domnule ambasador, problema vasului *Empress* nu reprezintă nici o violare a drepturilor suverane ale Chinei.

— Şi survolarea spaţiului aerian? Ştiţi ceva despre această problemă?

— Nu, deoarece sunt sigur că aşa ceva nu s-a întâmplat.

— Sunteţi sigur, domnule? Dar nici nu dezminţiţi categoric această acţiune?

— Ar fi o prostie să dezmint categoric ceva despre care nu ştiu nimic şi care ar putea avea o explicaţie perfect rezonabilă în cazul în care s-ar fi întâmplat cu adevărat. Aţi spus că militarii dumneavoastră au identificat avionul ca fiind un AWACS? Zona despre care vorbiţi este destul de aproape de nordul Birmaniei, ţară împreună cu care desfăşurăm o operaţiune de interzicere a traficului de droguri, acţiune care se bucură, din câte ştiu, de întregul sprijin al Chinei.

Wu înclină capul în semn de recunoaştere.

— O teorie foarte rezonabilă, domnule preşedinte. Avem însă şi un raport potrivit căruia e posibil ca, aproximativ în acelaşi timp, să fi avut loc şi o paraşutare în zonă. Aproape de Dazu. În timp ce vorbim, autorităţile locale investighează cazul.

— Interesant. Le urez succes.

— Vă mulţumesc, domnule. În cazul acesta nu vă mai deranjez. Wu, care nu fusese invitat să ia loc, dădu să se întoarcă spre uşă.

— Nu atât de repede, domnule ambasador. Vă rog să luaţi loc. Preşedintele arboră o expresie foarte dură.

Însă dincolo de această severitate afişată, se simţi cuprins de o undă de optimism în legătură cu mişcarea riscantă pe care o pregătea. Wu Bangtiao nu spusese nici un cuvânt în legătură cu raidul SEAL asupra vasului *Empress.* Asta nu putea însemna decât un lucru – Comitetul Permanent nu ştia nimic despre încercarea echipei SEAL. Submarinul chinezesc fusese avertizat de un singur membru sau de o fracţiune a Comitetului, în timp ce restul ignora această situaţie.

Wu ezită, neştiind ce poate însemna această invitaţie neaşteptată, apoi zâmbi şi se aşeză.

— Aveţi o altă problemă pe care doriţi s-o discutăm, domnule preşedinte?

— Problema unui submarin chinezesc care a luat o poziţie periculos de apropiată de fregata noastră *Crowe.* O navă militară care ameninţă în apele internaţionale un vas de război aparţinând altei naţiuni? Cred că aşa ceva este considerat drept „incident” după orice standarde ale legilor internaţionale.

— O simplă precauţie. Echilibrarea forţei, cum se zice. Fiecare navă are dreptul să se afle unde se află. Având în vedere

circumstanţele, guvernul pe care îl reprezint a considerat că nu are altă opţiune. La urma urmei – zâmbetul abia schiţat apăru din nou pe faţa ambasadorului – nu facem decât să stăm în umbra urmăritorului. O acţiune de rutină.

— Numai că, din cauza acestor evenimente, unul dintre secretele dumneavoastră a fost dezvăluit: China are submarine care monitorizează activitatea Flotei a Cincea. Oceanul Indian e singurul loc de unde submarinul îşi putea face apariţia atât de rapid.

O simplă constatare.

Wu clipi de câteva ori. Probabil nemulţumit că poziţia sa de negociator cu puteri depline fusese subminată de cineva din Beijing. Nu spuse însă nimic.

— Noi am considerat întotdeauna această monitorizare drept o posibilitate, însă acum bănuielile au fost confirmate. Dar să lăsăm asta, zise preşedintele şi făcu o mişcare cu mâna. O să fac acum ceva neobişnuit. Ceva cu care nu toţi consilierii mei ar fi de acord. O să vă spun de ce se află acolo fregata *Crowe.* Acum câteva zile am primit nişte informaţii certe cum că vasul *Empress* transportă cantităţi importante de tiodiglicol şi clorură de tionil. Nu cred că mai e nevoie să vă spun la ce pot fi folosite substanţele astea.

Preşedintele aşteptă câteva clipe, apoi, văzând că expresia ambasadorului nu se schimbă şi că nu face nici un comentariu, continuă:

— Cantităţile sunt substanţiale. De fapt, sunt atât de mari, încât e clar că nu vor fi folosite decât la fabricarea de arme.

Wu încremeni.

— Încă un *Yinhe?* Domnule preşedinte, nu a fost suficient...?

Preşedintele clătină din cap.

— Atunci dumneavoastră aţi ştiut precis că noi n-aveam dreptate. Asta v-a permis să vă menţineţi tari pe poziţie până la sfârşit şi să ne faceţi să ne simţim nişte fraieri. Aceea a fost o situaţie în care aveaţi de câştigat în orice variantă. Dacă nu ne-am fi suit la bordul navei, aţi fi dat impresia că dumneavoastră ne-aţi făcut să dăm înapoi. Dacă ne suiam, am fi fost priviţi drept aroganţi şi lipsiţi de orice etică. Din moment ce am urcat, aţi marcat un punct împotriva noastră pe plan internaţional.

Wu îl privi cu nişte ochi ce se voiau uimiţi.

— Sunt şocat, domnule preşedinte. Atunci, ca şi acum, noi n-am făcut altceva decât să sprijinim legile internaţionale, atâta

tot.

— Prostii, zise preşedintele amuzat. Oricum, v-am spus toate astea pentru că de data asta suntem convinşi că la Zhongnanhai nu s-a ştiut nici o clipă din ce constă adevărata încărcătură de pe *Empress.* Credem că cei de la Zhongnanhai nu sunt nicidecum implicaţi în această afacere şi că au fost luaţi prin surprindere de apariţia fregatei noastre. Ceea ce înseamnă că atunci când vom urca la bord, indiferent ce altceva se întâmplă, ţara dumneavoastră va primi o notă foarte proastă într-un moment în care dezvoltarea comerţului cu restul lumii reprezintă unul dintre obiectivele dumneavoastră pe termen lung.

Câteva secunde, Wu Bangtiao rămase tăcut, fixându-l pe preşedinte. Atunci când vorbi, ca de atâtea ori, mesajul se afla în ceea ce nu se exprima prin vorbe:

— Nu putem permite o violare atât de grosolană a drepturilor noastre cum ar fi oprirea unui vas sub pavilion chinezesc în apele internaţionale.

Nu un protest, nu o dezminţire sau o eschivă.

Preşedintele auzise ceea ce nu se spusese prin cuvinte.

— Nici Statele Unite, nici o altă ţară din lume, inclusiv China, nu poate risca să lase arme chimice de distrugere în masă să ajungă în mâna unor regimuri iresponsabile.

Wu încuviinţă cu o mişcare a capului.

— În cazul acesta, Sir, suntem într-un impas. Ce sugeraţi?

— Poate că nişte dovezi concrete ne-ar ajuta să ieşim din acest impas. Factura de însoţire a încărcăturii reale.

— O asemenea dovadă nu există, deoarece nu este posibil ca o astfel de încărcătură să fi plecat din China. Dacă există însă o asemenea dovadă, guvernul meu, în interesul legilor internaţionale, ar trebui s-o ia în considerare.

— Dacă există.

— Ceea ce e imposibil.

Preşedintele zâmbi.

— Vă mulţumesc, domnule ambasador. Cu asta cred că întrevederea noastră a luat sfârşit.

Ambasadorul Wu se ridică, înclină capul şi părăsi Biroul Oval.

Preşedintele îl urmări cu privirea. Apăsă apoi pe unul din butoanele interfonului.

— Doamna Pike? Rugaţi-l pe şeful echipei de la Serviciul Secret să vină în Biroul Oval.

Preşedintele Castilla şedea pe un scaun din biroul întunecat al lui Fred Klein.

— Aparatul AWACS şi Jon Smith au fost văzuţi în apropiere de Dazu. Autorităţile locale sunt acum în căutarea lui. Cel puţin aşa pretinde ambasadorul Wu.

— Fir-ar să fie! Speram să nu se întâmple aşa ceva. Colonelul Smith are şi aşa o misiune foarte dificilă.

— De ce n-ai folosit un B-2? Un avion invizibil ar fi fost mai potrivit.

— Nu era timp să aduc unul de la baza Whiteman. A trebuit să ne descurcăm cu ce avea Marina disponibil. Aş fi putut să apelez la un avion de vânătoare de mare înălţime, însă n-am vrut să risc să se descopere apoi pe câmp un scaun ejectabil. Ce au descoperit chinezii?

— Ambasadorul mi-a spus doar că au detectat avionul şi că e posibil ca un paraşutist să fi fost văzut când se apropia de sol.

— Bine. Asta înseamnă probabil că nu sunt chiar atât de siguri în ceea ce priveşte paraşuta şi că nu au reuşit să determine locul unde a aterizat şi să-i găsească echipamentul. Cu noroc, operaţiunea decurge conform planului.

— Asta cu ajutorul acela la care te aşteptai tu şi despre care eu nu am nevoie să ştiu?

— Acesta e planul şi să zicem că chinezilor nu le-ar plăcea să afle despre „ajutorul” acela mai mult decât le-ar plăcea o operaţiune sută la sută americană.

Preşedintele îi relată şi restul întâlnirii cu ambasadorul Wu.

— Am avut dreptate. Beijingul nu a ştiut nimic despre *Empress* până în momentul în care apariţia fregatei noastre le-a dat de bănuit că ceva nu e în regulă. Cred că atunci când i-am spus despre ce substanţe chimice este vorba, Wu a fost şocat. Va raporta fără îndoială la Zhongnanhai. Cât mai durează până punem mâna pe document?

— N-am deocamdată nici o veste de la Smith, dar nici nu mă aşteptam să primesc aşa de curând. Dumneavoastră aţi mai aflat ceva în legătură cu cel de-al doilea informator?

— Nu, la naiba. Facem în continuare cercetări. Am redus accesul la informaţii, rezervându-l acelora care trebuie cu adevărat să le cunoască.

Luni, 18 septembrie

Dazu

Din mijlocul micului pâlc de copaci unde rămăseseră în aşteptare, Jon putea auzi zgomotul slab făcut de maşinile care treceau pe autostradă. În depărtare se mai vedeau încă lumini la ferestrele fermelor. Răsuflarea tensionată a uighurilor, ca şi bătăile propriei inimi îi răsunau în urechi într-un ritm nervos. Un uighur gemu în clipa în care îşi schimbă poziţia. Jon făcu şi el câteva mişcări ca să-şi mai dezmorţească încheieturile. Numai în interiorul închisorii nu se auzea nimic şi nu se vedea nimic. Nici un sunet, nici o mişcare.

Asgar îşi privi ceasul de la mână.

— Cei doi ar fi trebuit să fi ajuns aici până acum. Ceva nu e în regulă.

— Eşti sigur că erau gata de plecare?

— Ar fi trebuit să fie. Mai bine intrăm să vedem ce s-a întâmplat.

— Nu mi se pare o idee prea bună.

— Atunci renunţăm?

Jon rămase pe gânduri. Bineînţeles dorea să-l elibereze pe David Thayer, însă în acelaşi timp se temea ca nu cumva această acţiune să nu determine apariţia în zonă a unei mulţimi de poliţişti şi militari care s-o sperie pe Li Kuonyi şi s-o facă să renunţe la întâlnire. Era însă conştient că şansele de succes creşteau dacă operau împreună, el, Asgar şi Chiavelli. Trei profesionişti înarmaţi. În caz contrar, Chiavelli ar trebui să se descurce singur cu Thayer şi bătrânul nu mai trăsese un foc de cincizeci de ani. Indiferent de hotărârea sa, cei doi aveau să încerce să scape de acolo în noaptea aceea. Dacă reuşeau să scape, dar se descoperea fuga lor, autorităţile închisorii aveau să cheme trupe în ajutor.

Cea mai bună soluţie era să-l ajute pe Thayer să evadeze fără a fi descoperit.

— Hai după ei, zise Jon în cele din urmă.

Asgar se duse în mijlocul oamenilor săi şi le spuse cu o voce scăzută ce urmau să facă. Alese trei dintre ei şi porniră toţi cinci spre ieşirea dintre copaci. Traversară în fugă, mergând aplecaţi, un ogor care fusese proaspăt însămânţat. Din cauza efortului impus de alergarea pe solul moale, pe Jon începu să-l doară tot corpul. Trecură apoi printr-o livadă de meri cu fructele coapte, unde solul mai ferm îl ajută pe Jon să-şi revină.

La un semnal al lui Asgar, toţi se opriră brusc şi se lăsară la pământ. În faţa lor, întinzându-se şi în dreapta şi-n stânga, se deschidea un spaţiu gol care fusese creat în jurul perimetrului închisorii, delimitat de gardul din plasă de sârmă. În partea de sus a gardului se întindea o spirală de sârmă ghimpată. Lată de aproximativ zece metri, zona deschisă era plină de bolovani de pământ uscat. Era un spaţiu necultivat, neirigat, un adevărat pământ al nimănui.

— Mă duc până la gard, şopti Asgar. O să-l iau cu mine...

— Mă iei pe mine, zise Jon. Vreau să-i anunţ pe Chiavelli şi pe Thayer că sunt aici şi oricum nu mă pot înţelege cu oamenii tăi. Ei pot rămâne în spate să ne asigure acoperirea.

— Foarte bine. Hai să mergem.

Aplecaţi, cei doi o luară la fugă în direcţia gardului. Chiar în clipa în care ajunseră lângă gard, lumina unui reflector din turnul din stânga trecu pe deasupra lor. Se aruncară în praf, lipiţi de gard. Praful fin îi intră lui Jon în nări. Cu un mare efort, până la urmă reuşi să-şi stăpânească un strănut.

Conul de lumină se opri la mică distanţă de ei, trecu apoi pe deasupra lor şi se întoarse din nou.

— Ce dracu’ se întâmplă acolo? şopti Asgar. Nu i-am văzut niciodată atât de agitaţi.

— I-a alarmat ceva.

— Da. După ce încetează cu lumina asta, ne târâm spre vest.

În interiorul celulei din baraca cufundată în întuneric, David Thayer şedea la masa lui din scânduri şi punea într-un săculeţ câteva hârtii şi obiecte păstrate drept amintiri.

Dennis Chiavelli ţinea îndreptată spre el o mică lanternă ca Thayer să poată vedea ce face. În lumina lanternei, părul alb al lui Thayer strălucea ca o coamă de zăpadă proaspătă.

— Sunteţi hotărât să faceţi asta? întrebă Chiavelli. S-ar putea să fie mult mai greu decât credem noi. S-ar putea să fiţi rănit sau chiar ucis. Nu e târziu să vă răzgândiţi.

Thayer ridică privirea. Îl privi mirat cu ochii săi spălăciţi.

— Eşti nebun? Aştept asta de o viaţă. În sensul literal al cuvântului. O să văd iar America. O să-mi revăd fiul. Imposibil! Mă simt ca un bătrân nebun, însă mi-e greu să cred că toate astea se întâmplă cu adevărat. Faţa lui plină de riduri radia de o bucurie pe care nu şi-o mai putea stăpâni.

Chiavelli se întoarse brusc către fereastră.

— Ce-i asta?

— N-am auzit nimic.

Auzul bătrânului era însă foarte slab. Chiavelli traversă încăperea şi se duse la fereastră.

— La naiba! Se mai uită o dată şi înjură din nou.

— Ce s-a întâmplat?

— Guvernatorul. Are o echipă cu el. Verifică barăcile. Acum se îndreaptă spre cea în care sunt uighurii. Cred că apoi urmează a noastră.

Thayer se îngălbenise.

— Ce facem?

— Puneţi totul la loc. Chiavelli fugi de lângă fereastră. Dezbrăcaţi-vă şi prefaceţi-vă că dormiţi. Repede.

Mişcându-se cu o viteză neobişnuită pentru vârsta lui, Thayer puse lucrurile la locul lor, se dezbrăcă şi-şi trase cămaşa de noapte peste cap. În acelaşi timp, Chiavelli scăpă şi el de haine şi se vârî în pat numai în chiloţi.

Zgomotul uşii trântite de perete îi făcu pe amândoi să înlemnească. Câteva clipe mai târziu, doi gardieni intrară în celulă şi unul dintre ei strigă:

— În picioare!

Deschiseră ochii prefăcându-se că nu şi-au revenit dintr-un somn profund şi soldaţii îi împinseră brutal de pe priciurile lor.

Guvernatorul intră în cameră, îi aruncă o privire lui Chiavelli şi îi certă pe cei doi gardieni.

— Nu fiţi brutali cu bătrânii. Îl studie apoi pe Thayer, încercând să găsească vreun indiciu că omul nu fusese până atunci în pat. Dormeai, prizonier Thayer?

— Tocmai visam ceva frumos, spuse bătrânul mimând supărarea, cu ochii pe jumătate închişi.

— Trebuie să cercetăm celula.

— Bineînţeles.

Gardienii căutară în dulap, mutară paturile şi se uitară pe fereastră să vadă dacă nu cumva se ascundea cineva acolo. Guvernatorul se plimba încet prin celula aproape goală.

După un timp îi spuse lui Thayer:

— Poţi să te culci la loc.

După ce plecă urmat de cei doi soldaţi, îl auziră ordonând:

— Postaţi o santinelă la fiecare baracă. Un control la fiecare oră. Toţi prizonierii sunt consemnaţi. Mâine nu se lucrează, nu intră şi nu iese nimeni. Absolut nimeni, până la noi ordine.

Guvernatorul dispăruse din raza lor vizuală. Gardienii îl urmară şi cineva închise uşa.

Chiavelli alergă la fereastră. Rămase acolo o vreme.

— Se întoarce la birou, însă are cu el un gardian mai puţin. Cred că a lăsat unul la uşa barăcii.

— Nu contează.

— Controlul la fiecare oră şi interdicţia de mişcare contează. Nu mai putem pleca în noaptea asta. Chiar dacă vom reuşi să ieşim, vor pune mâna pe noi înainte de a face mai mult de câţiva kilometri.

David Thayer se lăsă să cadă pe un scaun.

— Nu. Umerii săi descărnaţi se prăbuşiră. Pe faţa sa se citea disperarea. Ai dreptate.

— Singurul lucru bun e că par să nu fi făcut legătura cu noi şi că nu veţi mai fi transferat mâine. Consemnul v-a salvat de la mutare.

Thayer ridică ochii spre el.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Şi să sperăm. Sunt obişnuit cu aşa ceva. Numai că... de data asta mi se pare mult mai greu.

37

Jon şi Asgar continuară să înainteze de-a lungul gardului, când târâş, când aproape alergând, având grijă să nu intre în conurile de lumină ale reflectoarelor care măturau, aparent dezordonat, curtea închisorii şi zona din imediata apropiere. Asgar era în faţă şi părea să ştie foarte bine când trebuia să se lase pe burtă şi când puteau să rişte şi să meargă mai repede. Deodată se opri şi rămase ghemuit.

Jon se trase lângă el şi, urmărindu-i privirea, văzu o clădire joasă, de formă pătrată, situată în interior, la zece metri de gardul din plasă de sârmă. În peretele din spate era tăiată o uşă dublă, însă nu se vedea nici o fereastră. Din dreptul uşii pornea un drumeag ce ducea la gard şi continua de partea cealaltă până la şosea.

— De acolo urmează să iasă ei, spuse Asgar.

— Ce clădire e aceea?

— Bucătăria şi popota. Vom aştepta aici şi ne vom ruga să nu fie nevoie să ne croim drum înăuntru. Uşile alea sunt pentru aprovizionare. Cea mai grozavă chestie în legătură cu clădirea asta e că oferă un spaţiu mort între uşi şi gard de aproximativ trei metri lăţime, în afara razei vizuale a gardienilor din turnurile de observaţie.

— E o descoperire a naibii de utilă.

Începură să aştepte culcaţi aproape de gard. Jon nu îşi lua ochii de la uşa dublă. Timpul parcă se oprise în loc, iar noaptea neagră îi învăluia din toate părţile. Tăcerea fu brusc întreruptă de zgomotul făcut de mai multe perechi de bocanci mărşăluind pe platformele de lemn. Paşi grei, care răsunau ameninţător.

Jon se uită încruntat la Asgar.

— Ce poate însemna asta?

— Se deplasează dinspre barăci către locuinţa guvernatorului şi corpul de gardă. Vocea lui Asgar abia se auzea. Probabil că a fost o alarmă sau guvernatorul a făcut o inspecţie inopinată. Nu-mi miroase a bine, Jon.

— O consemnare?

— Aflăm imediat, spuse Asgar cu o voce sumbră. Puse mâna pe o pietricică şi o aruncă peste gard. Piatra lovi solul cu un

zgomot stins.

Jon continuă să privească atent printre ochiurile gardului, dar nu distinse nici cea mai mică mişcare, nici cea mai mică umbră. Deodată simţi o pişcătură pe obraz. Fusese lovit de o piatră aruncată drept răspuns. O ridică imediat de jos.

Asgar dădu din cap.

— Asta-i semnalul. Sunt consemnaţi. Va trebui să aşteptăm. Dacă avem noroc, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore lucrurile vor intra din nou în normal. Partea bună e că Thayer nu va fi transferat mâine dimineaţă. Bineînţeles, consemnarea poate ţine şi mai mult, poate chiar o săptămână.

— Spre binele nostru, sper să nu se întâmple aşa ceva. Şi mai ales spre binele lui Thayer.

Duminică, 17 septembrie
Washington, D.C.

Charles Ouray deschise încet uşa Biroului Oval.

— Domnule preşedinte? Îmi cer iertare că vă deranjez.

Lumina blândă a soarelui ce se pregătea de culcare încălzea încăperea şi ceafa preşedintelui. Ridică privirea de pe hârtiile pe care le studia.

— Da?

— Directorul adjunct de la CIA vrea să vă spună câteva cuvinte.

Preşedintele îşi scoase imediat ochelarii de citit.

— Bineînţeles, invit-o înăuntru, Charlie.

Ouray reveni în încăpere împreună cu o femeie înjur de şaizeci de ani. Micuţă, corpolentă, cu părul cărunt tuns scurt, directorul adjunct îşi făcu intrarea în Biroul Oval păşind hotărât, cu pieptul mare înainte. Unii dintre cei care avuseseră de-a face cu ea o comparau cu un tanc mic – iute şi puternică.

— Ia loc, Arlene, o invită preşedintele. Mă bucur să te văd. Ce s-a mai întâmplat?

Ea se uită spre Ouray, care rămăsese în locul lui obişnuit, sprijinit de peretele din dreapta preşedintelui.

— E-n ordine, Arlene. Charlie ştie totul.

— Foarte bine atunci. Femeia se aşeză, încrucişă picioarele sub scaun şi făcu o mică pauză, pregătindu-se pentru ce avea de spus.

— Sunteţi amabil să mă puneţi mai întâi la curent cu ultimele informaţii despre Jasper Kott şi Ralph McDermid? Care mai e situaţia cu ei? Când doriţi să dăm în vileag ce-am aflat?

— În afară de voi, la cazul ăsta lucrează şi FBI şi băieţii de acolo continuă să adune informaţii. Problema care se pune e dacă ceea ce au făcut ei e împotriva legii sau nu. Transmiterea unor informaţii care nu sunt secrete nu e ilegală. De îndată ce vom obţine dovezi privind implicarea lor în afacerea *Empress,* vom putea să-i acuzăm că au sprijinit contrabanda cu substanţe interzise. E posibil ca McDermid să fi primit şi informaţii secrete de la Kott. Investigaţiile astea durează însă, ştii foarte bine. În orice caz, avem nevoie de dovezi puternice ca să-i condamnăm, aşa că nu doresc să-i alertăm deocamdată pe nici unul. Ţi-am spus tot ce ştiu. Tu ai ceva noutăţi?

Femeia dădu din cap cu o privire foarte serioasă.

— Indicii importante privind identitatea unei alte surse a scurgerilor de informaţii. McDermid a discutat şi cu altcineva din Washington. Se pare că mai are un asociat aici. Probabil un partener de afaceri. Un bărbat. Probabil sus plasat. Până în clipa de faţă n-am reuşit să-i stabilim identitatea.

Preşedintele o urmărea atent. Reuşi cu greu să-şi stăpânească o înjurătură.

— Cum de ai reuşit să afli toate astea?

— Avem un dispozitiv de ascultare în biroul din Hong Kong al lui McDermid.

Preşedintele avu puterea să zâmbească pentru prima dată în ultimele zile.

— Există momente în care metodele voastre atât de puţin ortodoxe reuşesc să-mi provoace o adevărată plăcere. Îţi mulţumesc, Arlene. Să înţeleg însă că aveţi probleme cu identificarea individului?

— Aveţi dreptate. Unul din agenţii noştri din Hong Kong zice că vocea i se pare foarte cunoscută, dar n-a fost în măsură să-l identifice.

— Ai ascultat şi tu înregistrarea?

— La telefon nu am putut să-mi dau seama despre cine e vorba, însă banda e în drum spre Langley prin curier.

— Te rog să mă anunţi imediat ce descoperi cine e. Dacă nici unul dintre oamenii tăi nu reuşeşte, adu banda aici. Poate îl recunoaşte cineva de la Casa Albă.

— Da, domnule preşedinte. Directorul adjunct se ridicase gata

de plecare.

— Altfel cum merg investigaţiile în legătură cu McDermid? o opri preşedintele.

— Nu am aflat încă de ce s-a implicat Grupul Altman într-o afacere ca *Empress,* bineînţeles, în afară de motivul evident – profitul pe care l-ar obţine de pe urma vânzării substanţelor chimice.

— Foarte bine, Arlene, mulţumesc. Apreciez foarte mult ceea ce faci.

— Asta mi-e meseria, Sir. Să sperăm că toate astea se vor sfârşi cât mai repede. Parcă ar fi o pocnitoare pe punctul de a se transforma în bombă atomică.

— Să dea Domnul să scăpăm mai repede, zise şi Ouray de lângă perete.

— Succes la vânătoare, adăugă preşedintele. Să mă ţii la curent.

— Desigur, domnule preşedinte.

— Te rog s-o conduci pe doamna director, Charlie. Vorbim mai târziu.

După ce cei doi părăsiră încăperea, preşedintele întinse mâna spre telefonul albastru. Voia să-l cheme la el pe Fred Klein. Trebuia să-i spună acestuia ce descoperiseră cei de la CIA – şi ce nu. Şi, mai ales, nu voia să rişte cu încă un trădător.

Luni, 18 septembrie
Dazu

La est, orizontul era învăluit într-o ceaţă galbenă ca lămâia, care vestea răsăritul soarelui. Cele trei maşini parcurseseră mai bine de cinci kilometri pe un drum care traversa câmpuri cultivate şi ocolea dealuri împădurite. Lumina dimineţii sporea, devenind din ce în ce mai puternică, mai caldă. Intrară într-o curte mare, cufundată în umbră. În depărtare, culoarea violetă a munţilor Baoding Shan se transforma încet în verde. Era locul unde fusese săpată statuia lui Buddha Dormind şi unde urma să se desfăşoare importanta întâlnire cu Li Kuonyi şi soţul ei. Jon privea atent munţii din depărtare, întrebându-se ce le va aduce noaptea următoare.

Un autobuz vechi, de producţie sovietică, aştepta în curte cu motorul pornit.

— Ce-i cu autobuzul ăsta? îl întrebă pe Asgar care parca maşina în care se aflau. Celelalte două vehicule traseră lângă ei şi şoferii opriră motoarele.

— Alani şi grupul ei trebuia să-l folosească pentru a-i duce pe David Thayer şi pe căpitanul Chiavelli la graniţă. Acoperirea lor trebuia să fie un grup de uighuri care se întorc acasă în Kashgar.

— Mi se pare destul de riscant. Chiar şi cu echipa ta de specialişti în machiaj, nu cred că ar putea trece neobservaţi la lumina zilei.

— Aşteaptă aici. O să-ţi arăt.

Asgar traversă curtea prăfuită şi îi spuse ceva bătrânului care se afla la volanul autobuzului. Acesta opri imediat motorul, coborî cu mişcări greoaie din maşină şi intră în clădirea unde se aflau deja ceilalţi.

Asgar îi făcu semn lui Jon.

— Vino aici.

Jon urcă în autobuz şi Asgar îi arătă două veşminte femeieşti voluminoase, asemănătoare cu două burka afgane, unul negru şi celălalt maro.

— În Xinjiang, multe din femeile noastre au feţele acoperite cu văluri, însă unele poartă aceste monstruozităţi. O să-i îmbrăcăm pe Thayer şi pe Chiavelli cu astea şi o să-i aşezăm lângă Alani, fiindcă ea e mai înaltă. Dacă-şi ţin genunchii îndoiţi, vor reuşi să treacă.

— Cel puţin pot să-şi ascundă nişte arme dedesubt.

Clădirea fermei părea destul de veche, cu o podea de lemn tocită şi cu pereţii din bârne groase. Înăuntru se aflau câteva mese simple, scaune, dulapuri pentru vase şi haine. Sub o arcadă se vedea o poliţă de lemn pe care erau aşezate un vas mare de lut şi o cană pentru spălat. Jon nu reuşi să vadă nici urmă de uighuri în afară de bătrânul şofer pe care îl zărea, printr-o deschidere sub o altă arcadă, şezând singur la o masă.

— Unde pot să dorm şi eu? Acum, că ştia că trebuie să aştepte până la căderea nopţii, simţea că-l cuprinde oboseala. Îl dureau toţi muşchii. Rănile de pe faţă îl usturau. Nu-şi dorea decât să-şi spele crema de pe faţă, să mănânce ceva şi să se prăbuşească apoi pe primul pat pe care-l găsea.

— Avem o ascunzătoare în pivniţă. În plus, există şi nişte camere ascunse în hambar, în spatele staulelor. Vrei să dormi acum sau mai întâi să mănânci?

— Să mănânc. Apoi să dorm.

Jon îl urmă în bucătărie. La o masă mâncau paisprezece luptători, iar mai multe femei găteau şi aduceau farfurii cu mâncare la cele două mese. Printre ele se aflau şi cele două specialiste în machiaj pe care le cunoscuse în *longtang*-ul din Shanghai şi care începură să chicotească de cum îi văzură faţa. Femeile îi făcură semn către chiuvetă şi el îşi spălă crema neagră de pe faţă cu săpun de casă care mirosea a seu de oaie.

Se simţea deja mai bine când se aşeză la masa la care şedea bătrânul şofer. Omul ridică privirea din farfurie şi se uită la el de parcă ar fi vrut să-l întrebe „Cine naiba mai eşti şi tu?”. Nu o făcu însă, ridică din umeri şi mănâncă mai departe.

Asgar se aşeză şi el după ce puse pe masă, alături de celelalte feluri de mâncare, un vas plin cu acelaşi amestec de orez cu bucăţi de carne de oaie, morcov, ceapă şi un fel de păstăi, totul legat cu grăsime de oaie, la fel ca şi în *longtang.* Flămând după lunga aşteptare din noaptea precedentă şi după emoţiile prin care trecuse, Jon îşi puse porţii generoase din fiecare fel de mâncare. Găluştele cu sos erau delicioase. Bucăţile de friptură de oaie erau crocante pe-afară, fragede înăuntru, fără urmă de mirosul pe care mulţi americani îl considerau dezagreabil.

Asgar îl privea pe Jon cum mănâncă şi din când în când băga şi el câte ceva în gură. Mâncarea îi provocase parcă un sentiment de nostalgie.

— Uighurii au fost păstori nomazi mult timp înainte să se apuce de cultivarea pământului. Carnea de oaie este pentru noi la fel ca fructele de mare pentru japonezi, carnea de vacă pentru americani şi argentinieni sau carnea de miel ori de vacă pentru britanici. Ăsta e unul dintre lucrurile care mi-au plăcut cel mai mult în Anglia. Puteam face rost de carne de oaie foarte bună şi, dacă aveam norocul să dau peste atât de rara carne de Southdown, ah... era cea mai bună carne de oaie pe care o mâncam de la plecarea de acasă.

Jon îşi şterse farfuria cu o bucată de pâine.

— Mâncarea englezească nu place prea multor oameni, să ştii.

— Eu sunt înnebunit după ea, bătrâne. Mâncarea englezească adevărată. Cu grăsime din belşug în budincă şi în găluşte, plus sosurile groase, organele şi carnea de oaie. Poate că tocmai de aceea britanicii care au trecut pe la noi de-a lungul vremii au reuşit să ne înţeleagă mult mai bine decât au făcut-o vreodată chinezii sau ruşii.

După ce terminară de mâncat, cei doi traversară curtea şi

intrară într-o clădire mică, lipită de zidul care împrejmuia ferma, înăuntru, un singur uighur stătea în dreptul unei ferestre care dădea spre curte, cu pistolul mitralieră sprijinit pe pervaz.

— Avem santinele şi pe fiecare zid, îi explică Asgar când trecură prin dreptul bărbatului.

— Ce se întâmplă dacă vă vizitează autorităţile chineze?

— Aici locuieşte o familie de uighuri care se ocupă cu agricultura. Noi, ceilalţi, ne ascundem şi ei îşi îndeplinesc îndatoririle de gazde. Toată lumea îi cunoaşte.

Jon îl urmă pe Asgar pe o scară îngustă, ingenios ascunsă, care ducea într-o pivniţă iluminată cu becuri fără abajur. Pe mai multe rânduri de priciuri fixate în pereţi dormeau bărbaţi şi femei. Asgar îi făcu semn spre două locuri libere, se întinse pe unul dintre ele şi începu să sforăie imediat.

Jon se întinse şi el, încordându-şi şi relaxându-şi muşchii să se convingă că totul e în ordine. În orice caz, era sigur că se va simţi mai bine când se va trezi. Aşteptând să-l ia somnul, gândurile i se întoarseră la operaţiunea de salvare a lui David Thayer. Şansele ca cealaltă operaţiune, care urma să înceapă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore lângă statuia lui Buddha, să eşueze erau şi aşa foarte mari. Chiar şi cea mai mică greşeală în încercarea de a-l elibera pe Thayer putea compromite întreaga misiune. Nu-şi găsea nicidecum locul, se întorcea când pe o parte, când pe cealaltă. În cele din urmă se cufundă într-un somn agitat.

Beijing

Dimineaţa era înaintată şi, de obicei, Bufniţa avea în urmă câteva ceasuri bune de lucru în biroul său de la Zhongnanhai. De data asta însă se afla la masa lui de lucru din biroul de acasă. Fuma una dintre ţigările sale favorite, Players şi îşi punea sigiliul pe nişte documente când soţia sa îl introduse în încăpere pe ambasadorul Wu Bangtiao. Bufniţa puse imediat ţigara jos şi se ridică să-l întâmpine. Faţa i se luminase într-un zâmbet larg. Ambasadorul era un vechi prieten şi aliat, care obţinuse postul din Washington datorită intervenţiilor Bufniţei.

— Fii bine venit prietene, zise Niu în timp ce soţia sa închidea uşa. Strânse apoi mâna mică a lui Wu. E o mare surpriză pentru mine să te văd aici, mai ales având în vedere dificultăţile prin

care trec relaţiile noastre cu Statele Unite. În vocea sa se ghicea o umbră de reproş. Până să primesc mesajul tău azi-dimineaţă, habar nu aveam că te întorci.

Ochii ambasadorului licăriră scurt, semn că înţelesese dojana.

— M-am întors în ţară pe ascuns, conducătorule, tocmai datorită acestor dificultăţi. Era necesar să mă consult cu dumneavoastră între patru ochi în legătură cu ce trebuie să facem. Am venit aici direct de la aeroport şi voi pleca la fel.

Niu simţi un fior rece pe şira spinării, întrebându-se ce ar fi putut să-l facă pe ambasador să bată atâta cale pe ascuns, însă continuă să zâmbească.

— Bineînţeles. Ia loc. Relaxează-te.

Wu se aşeză, dar spatele său abia dacă atingea spătarul scaunului. Nu făcu nici o încercare să se relaxeze şi nici Niu nu mai insistă.

— Vă mulţumesc, spuse Wu. Pot să vă vorbesc deschis, conducătorule?

— Chiar te rog. Tot ce-mi vei spune rămâne între noi. Niu luă scrumiera în mână şi ocoli masa de lucru ca să se aşeze pe un scaun lângă ambasador, un alt gest de prietenie. Cu toate acestea, nu-i oferi şi lui Wu o ţigară. Ar fi înseninat să meargă prea departe.

— Spune, zise el şi trase adânc din ţigară.

— Cred că i-am transmis preşedintelui american exact mesajul pe care mi l-aţi indicat... I-am spus că ţara noastră se va împotrivi ferm oricărei încălcări a drepturilor noastre suverane, în acelaşi timp, China nu doreşte să provoace un incident care ar putea să se amplifice şi să scape de sub control.

Niu dădu din cap fără să zică nimic. Chiar şi faţă de cel mai apropiat aliat al său nu apela la confirmarea verbală decât atunci când era absolut necesar.

Wu răspunse cu un mic zâmbet de recunoştinţă.

— Preşedintele american a arătat că a înţeles. Aşa cum v-am mai spus şi cu alte ocazii, este neobişnuit de subtil pentru un occidental. Sesizează nuanţele. Am reuşit să disting la el o îngrijorare sinceră că acest impas ar putea escalada până la izbucnirea unui război. Spre deosebire de alţii, cred că el e sincer când spune că nu vrea război. Mi-a confirmat asta prin felul în care îşi alege cuvintele, prin accentuarea lor, cât şi prin anumite gesturi.

— Impresionant, zise Niu, stăpânindu-şi nerăbdarea.

— Ca şi când asta n-ar fi destul de ciudat pentru un şef de sat, a făcut ceva şi mai curios: mi-a dezvăluit cum acţionează ei în cazul acesta şi de ce.

Bufniţa ridică din sprâncene.

— Explică-mi.

Ambasadorul îi relată ultima convorbire pe care o purtase cu preşedintele în Biroul Oval despre criza provocată de *The Dowager Empress.* Niu asculta în tăcere, cuprins de nelinişte. Deodată înţelese: preşedintele american îi indicase, fără să-şi dea seama, cea mai potrivită întrebare pe care trebuia să şi-o pună. Dacă nici Statele Unite, nici China nu voiau confruntarea, atunci cine o dorea? De ce continua situaţia asta periculoasă? În momentul acela criza asta era absolut inutilă şi era evident că escaladarea ei fusese orchestrată.

Se gândea la cele aflate de la maiorul Pan şi îşi aminti de discuţiile din Comitetul Permanent. Chiar printre cei mai bătăioşi, figura lui Wei Gaofan ieşea detaşat în evidenţă. Era adevărat că, în cârdăşie cu Li Aorong şi cu ginerele acestuia, Wei se putea aştepta să obţină un profit bun de pe urma transportului. Probabil că obţinea de ceva vreme profit de pe urma unor astfel de transporturi. Însă care era adevăratul ţel al lui Wei, acum, când afacerea ajunsese până la urechile celor mai înalte foruri de conducere atât în China, cât şi în Statele Unite?

Nu. Bufniţa era acum sigur că Wei era în stare să renunţe imediat la profitul lui dacă acest lucru putea să readucă China la ceea ce fusese înainte. În adâncul sufletului său, Wei era un ideolog comunist, un adevărat adept al liniei dure, care nu reuşise niciodată să renunţe la Mao, Chu Teh sau la ceea ce simbolizase masacrul din Piaţa Tienanmen. Visul său era revenirea la zilele acelea. Faptul că trimisese submarinul să ameninţe fregata americană demonstra foarte clar acest lucru. Pentru a-şi impune punctul de vedere, era gata să încurajeze escaladarea conflictului. Pentru a învinge, era în stare să recurgă la război.

Bufniţa îşi aminti cele două definiţii ale dezastrului date de Confucius: una era „catastrofa”, cealaltă era „oportunitate”. Wei văzuse în descoperirea adevăratei încărcături de pe vasul *Empress* nu o catastrofă, ci o oportunitate de a obţine ceva mult mai important pentru el decât banii.

— Preşedintele vrea să ştie, continuă ambasadorul Wu, smulgându-l pe Niu din gânduri, dacă o dovadă concretă, sub

forma facturii originale de însoţire a mărfii, v-ar fi suficientă pentru a detensiona situaţia în interiorul Comitetului Permanent. Ar putea permite Comitetul americanilor să urce la bord, probabil împreună cu o echipă de pe submarin, sau ar fi Comitetul de acord să pună capăt acestei situaţii dând ordin ca încărcătura să fie distrusă de o manieră care să poată fi confirmată de americani? Pe scurt, aţi fi de acord în acest caz să încercaţi să-i convingeţi pe oamenii noştri, aşa cum preşedintele Castilla încearcă să-i convingă pe ai lui, să eliminăm această problemă periculoasă?

Niu trase gânditor din ţigară. În timp ce Wei vedea rezolvarea prin întoarcerea la trecut, Niu era gata să înfrunte necunoscutul, era gata să accepte un viitor bazat pe idealuri ca democraţia şi deschiderea. Variantele erau clare: dacă nu risca, Wei va câştiga. Dacă risca însă şi câştiga, atunci Wei – uliul cel mai periculos din Comitetul Permanent – avea să fie învins de propriile sale intrigi.

— Conducătorule? întrebă ambasadorul, îngrijorat de lunga tăcere.

— Doreşti o ţigară, domnule ambasador?

— Da, vă mulţumesc. Aş dori grozav una. Chipul îngrijorat al ambasadorului se relaxă puţin într-un avânt de gratitudine.

Cei doi bărbaţi fumară o vreme în tăcere. Deciziile cruciale nu trebuia luate în grabă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus aceste veşti, spuse Niu într-un târziu. Nu am greşit atunci când te-am ales ambasador. Înapoiază-te imediat la Washington şi spune-i preşedintelui Castilla că sunt un om rezonabil. Bineînţeles, repetând în acelaşi timp avertismentul că orice încercare a americanilor de a urca la bordul navei poate avea consecinţe dezastruoase.

Wu puse jos ţigara şi se ridică.

— Va înţelege. Voi transmite mesajul exact cu cuvintele dumneavoastră. Cei doi schimbară o privire hotărâtă. Cu un foşnet al hainei sale lungi, Wu părăsi încăperea.

Trăgând furios din ţigară, Niu sări în picioare şi porni să patruleze prin încăpere. Era clar că americanii nu intraseră încă în posesia dovezilor privind încărcătura cargoului. Ăsta era aspectul cel mai neplăcut. Dovada era esenţială. Se opri brusc în mijlocul încăperii, se întoarse şi se duse la telefon.

Formă numărul stând aplecat deasupra biroului.

De îndată ce maiorul Pan răspunse, Bufniţa îl întrebă fără nici o introducere:

— Spune-mi ce ai aflat.

Fără să se grăbească, Pan îi relată convorbirea telefonică dintre Feng Dun şi Wei Gaofan.

— O singură copie a facturii originale mai există şi aceasta se află la Yu Yongfu şi Li Kuonyi.

Niu îşi ţinu respiraţia şi stinse ţigara presând-o de fundul scrumierei.

— Da. Şi altceva?

— Ralph McDermid vrea să plătească două milioane de dolari ca să cumpere documentul de la ei. Îi povesti despre aranjamentul de la statuia lui Buddha Dormind.

Bufniţa asculta în tăcere, dar mintea lui lucra din ce în ce mai repede pe măsură ce ceaţa care obturase până atunci situaţia începea să se evapore: asta era ceea ce doreau să obţină atât el, cât şi preşedintele american... Dovada. Wei ştia lucrul ăsta şi de aceea dorea ca documentul să fie distrus. Cei din Shanghai – Yu şi Li – nu erau decât nişte pioni care încercau cu disperare să supravieţuiască. Era apoi acest bogat om de afaceri american, Ralph McDermid, care dorea probabil şi el confruntarea, deşi Niu nu ştia încă de ce sau cât de mult era el gata s-o lase să se agraveze. McDermid era gata să plătească o mică avere pentru ca documentul să nu ajungă în alte mâini. Şobolanul care alerga de la unul la altul era acest Feng Dun... Pretindea că lucrează pentru McDermid şi Yu Yongfu, când, de fapt, adevăratul său stăpân era Wei Gaofan.

Feng era un ticălos. McDermid şi Wei Gaofan erau mai mult de atât. Toţi trebuia opriţi înainte de a provoca revenirea la războiul rece sau de a aprinde un război adevărat.

Gândind repede, Niu ascultă sfârşitul raportului maiorului Pan. Felul în care Pan se străduia să-i relateze cel mai mic amănunt îi demonstra că agentul îi era acum pe deplin loial. În cultura lor, acesta era complimentul suprem care implica însă şi o mare vulnerabilitate.

Putea Niu să răspundă altfel?

— Am înţeles, domnule maior. Poate chiar mai bine decât poţi să-ţi dai seama. Îţi mulţumesc pentru efortul tău deosebit. Eşti în drum spre Dazu?

— Avionul meu pleacă în douăzeci de minute.

— Atunci ascultă-mă cu atenţie: continuă să observi şi nu interveni decât dacă situaţia degenerează. Niu se opri o secundă, vrând parcă să cântărească încă o dată enormitatea pasului pe

care se pregătea să-l facă. Dacă situaţia scapă de sub control, te autorizez să-i ajuţi pe Li Kuonyi şi pe colonelul Smith. Documentul trebuie să ajungă în mâinile tale sau ale colonelului Smith. Este absolut necesar.

Tăcerea de la capătul celălalt al firului arăta că Pan încetase să respire.

— Este un ordin, conducătorule?

— Poţi să-l consideri şi aşa. Dacă e necesar, arată instrucţiunile scrise pe care le-ai primit de la mine. Lucrezi acum numai pentru mine şi beneficiezi de toată protecţia mea.

Gata. O făcuse. Nu mai exista cale de întoarcere. Acum nu mai erau decât el şi Wei Gaofan – înainte, în viitorul necunoscut, sau înapoi, în trecutul în care nu se mai puteau întoarce. Şi totul era în mâinile altora. Îşi stăpâni cu greu un fior. Asta este. Un om înţelept ştie în cine să aibă încredere.

38

Dazu

Jon se trezi cu o senzaţie de claustrofobie, de trupuri omeneşti înghesuite în jurul lui ca grăunţele de porumb într-o găleată. Puse mâna pe pistol, îndreptă spinarea şi începu să rotească arma semiautomată în penumbra din încăpere. Apoi, deodată, îşi aminti unde se află. În pivniţa uighurilor. Aerul era greu de mirosul corpurilor şi de răsuflări calde, deşi numai jumătate de duzină de luptători se mai găseau acolo. Toţi dormeau. Ceilalţi plecaseră, inclusiv Asgar.

În timp ce inima continua să-i bată cu putere, lăsă jos arma şi îşi privi ceasul. Cadranul verde arăta ora 2:06 p.m. Dormise mai mult de nouă ore, ceea ce era uimitor. Nu dormea decât foarte rar mai mult de şapte.

Se ridică cu grijă în picioare şi se întinse. Muşchii protestară, însă nu prea convingător. Simţea încă durere în coaste, dar nu ascuţită, insuportabilă. Faţa era bine. Avea să-l doară mai târziu, mai ales atunci când va transpira. Nimic grav.

Se îndreptă spre trepte. Ajuns în partea de sus a scării, ridică trapa şi pătrunse în casă. La fereastră se afla o altă santinelă, în timp ce de partea cealaltă a curţii se vedea mişcare în bucătăria din clădirea principală. Luptându-se din greu cu impulsul de a trece la acţiune imediat, ieşi din clădire şi traversă agale curtea, ceea ce nu făcea prea des.

Soarele începuse să încălzească, cerul era de un albastru de porţelan şi o briză blândă unduia ramurile sălciilor şi ale plopilor canadieni. De jur împrejurul curţii, pe bucăţi de pânză, erau întinşi la uscat ardei iuţi, alcătuind un covor de un roşu aprins. Mirosul iute umpluse aerul, amintindu-i că se afla în provincia Sichuan, vestită pentru mâncărurile condimentate.

Asgar era în bucătărie şi sorbea dintr-o cană ceai fierbinte cu lapte în stil englezesc. Ridică privirea surprins către Smith.

— Ai înnebunit? De ce nu dormi?

— Nouă ore sunt suficiente, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Jon.

— Nu şi dacă împărţi nouă ore la cinci zile.

— Am mai moţăit de câteva ori în timpul ăsta.

— Mda, arăţi destul de odihnit. Solid ca un vârtej de nisip. Uită-te în oglindă. Cu faţa asta poţi să mergi fără mască la Halloween.

Jon zâmbi uşor.

— Există vreun telefon pe aici pe care l-aş putea folosi?

N-aş vrea să forţez soarta în cazul în care cineva încearcă să intercepteze semnalele telefoanelor celulare.

— În camera de alături.

Jon găsi telefonul. Cu ajutorul cartelei pe care o primise de la Fred Klein, îl sună pe Klein. Existau însă şi aici riscuri. Era posibil ca Securitatea Publică să monitorizeze şi liniile telefonice fixe.

— Klein.

Jon intră imediat în rol:

— Unchiul Fred? întrebă el într-o engleză sacadată. A trecut atât de mult de când nu ne-ai sunat. Spune-mi ce mai e în America, îi place acolo mătuşii Lili?

Mătuşa Lili era codul pentru o posibilă monitorizare a convorbirii.

— Totul e bine, nepoate Mao. Cum merge treaba acolo?

— Prima fază a trebuit să fie amânată, însă pot s-o rezolv în acelaşi timp cu cea de-a doua.

La celălalt capăt al firului se simţi o uşoară ezitare şi o notă de dezaprobare.

— Îmi pare rău să aud asta. S-ar putea ca cea de-a doua fază să aibă de suferit. Îngrijorat, Fred îi reamintea astfel că, la primul semn de pericol serios la ferma-închisoare, trebuia să renunţe la operaţiunea de salvare a prizonierului. Întâlnirea de la statuia lui Buddha Dormind rămânea prima lor prioritate.

— Să ştii că şi pe mine mă îngrijorează treaba asta. O să văd cum decurg lucrurile.

Urmă încă o pauză.

— Trebuie să mă suni de îndată ce ai noutăţi. Abia aştept. L-ai găsit pe vărul Xing Bao?

— Te sun din casa lui.

— A, ce uşurare. Cred că vă simţiţi bine acolo şi mulţumesc pentru telefon. Bănuiesc că o să te coste o grămadă de bani, Mao. Îţi promit că primul lucru pe care îl voi face mâine va fi să-ţi scriu o scrisoare foarte lungă.

— Abia aştept s-o primesc, aclam, că ţi-am auzit din nou mult onorata voce. Jon închise telefonul.

— Ei? strigă Asgar din cealaltă cameră.

Jon se duse către el.

— Prioritățile rămân aceleaşi. De îndată ce punem mâna pe factură, trebuie să-l anunţ pe Klein.

— Bietul David Thayer.

— Nu şi dacă îl putem scoate de-acolo. Vom face tot posibilul. Ai fost la Buddha Dormind?

— Da, am făcut o recunoaştere completă. Asgar puse pe masă un pachet de cărţi de joc englezeşti. Am lăsat acolo, la pândă, zece dintre cei mai buni oameni ai mei. Au aparate de emisie recepţie. Hai să mănânci ceva şi după aceea o să te pun la curent cu toate detaliile. Apoi o să jucăm un pocher la două mâini. Dacă nu ştii, te învăţ eu.

— Vrei să profiţi de neştiinţa mea?

Asgar zâmbi cu un aer inocent.

— Am învăţat să joc în timpul şcolii. Doar ca un amator. E un hobby plăcut pentru cineva care trebuie să-şi omoare timpul. O clipă, faţa lui lăsă să se vadă tensiunea şi starea de nervozitate. Însă dispărură imediat.

— OK, spuse Jon. Oricum nu mai putea să doarmă. Doi dolari limita sau cât înseamnă asta în banii voştri. Pocher clasic. Fără cărţi speciale. După ce mă spăl puţin pe faţă, începem.

Jon ştia că Asgar va trişa, însă trebuia să facă ceva ca să treacă timpul şi să-şi păstreze cumpătul. Mai aveau cel puţin şase ore, înainte de căderea întunericului când puteau să înceapă activitatea.

Luni, 18 septembrie
Washington, D.C.

Când preşedintele Castilla intră în biroul său, Fred Klein trăgea furios din pipă, aşa încât sistemul special de ventilaţie abia reuşea să cureţe aerul din încăpere.

Preşedintele se aşeză. Trupul său mare, cu umeri laţi, era rigid. Maxilarul părea turnat în ciment.

— Ai noutăţi? Nici un cuvânt de salut, nici un preambul.

Klein se afla în aceeaşi mizerabilă stare de spirit. Puse pipa pe masă, încrucişă braţele şi-i spuse preşedintelui:

— A fost nevoie de cinci dintre cei mai buni experţi financiari ai mei ca să descoperim asta: Grupul Altman deţine o firmă

producătoare de armament numită Consolidated Defense, Inc. La fel ca multe alte proprietăţi ale lui Altman şi asta este ascunsă în spatele unui hăţiş birocratic care te ameţeşte – firme subsidiare, asociate, firme-satelit... tot ce vrei şi ce nu vrei. Un adevărat nisip mişcător destinat să inducă în eroare. Cu toate astea, e clar cine e adevăratul proprietar.

— Unde vrei să ajungi?

— Aşa cum v-am spus, Grupul Altman şi Ralph McDermid deţin majoritatea acţiunilor la Consolidated Defense şi culeg toate beneficiile.

— Nu e ceva extraordinar. Grupul Altman a investit foarte mult în industria de apărare. De ce ne interesează atât de mult acest Consolidated?

— Probabil că vă gândiţi că e o simplă digresiune, dar nu-i aşa. Haideţi să ne oprim puţin asupra sistemului de artilerie mobilă Protector. Era cât pe ce să primească aprobările finale. Apoi aţi decis că în noua lume a terorismului şi a războaielor locale, astfel de sisteme de artilerie grea sunt depăşite. De cele mai mult ori complet inutile.

— Sistemul Protector distruge majoritatea podurilor fiindcă este prea greu. Nu poate fi scos din noroi pe un drum de ţară fără un ajutor serios. Nu e uşor de transportat pe calea aerului. Este o armă ineficace.

— E într-adevăr ineficace, aprobă Klein. Însă aici este vorba despre un contract de unsprezece miliarde de dolari care s-a evaporat. Gândiţi-vă la un singur lucru – Grupul Altman are cel puţin douăsprezece miliarde şi jumătate de dolari în investiţii. E o sumă importantă pentru o firmă privată de investiţii. Însă grupul este obişnuit cu câştiguri mari – mai mult de treizeci şi patru la sută profit anual în ultimii zece ani, în special ca urmare a unor investiţii inspirate în industria de apărare şi în aeronautică, într-o singură zi, anul trecut, Altman a câştigat două sute treizeci şi şapte de milioane de dolari. Impresionant, nu? Însă destul de murdar. Consolidated Defense este al cincilea contractor ca mărime al Forţelor Terestre, însă Grupul Altman l-a achiziţionat abia după atacurile din 11 septembrie, în momentul în care Congresul şi-a dat acordul pentru mărirea cheltuielilor militare şi numai după ce masivul efort de lobby depus de numele răsunătoare de pe statul lor de plată a fost răsplătit prin aprobarea de principiu, în Congres, a programului care reprezintă cheia de boltă la Consolidated...

Preşedintele îl privea cu o expresie mohorâtă.

— Lasă-mă pe mine să ghicesc – sistemul Protector.

— Aveţi dreptate. Rezultatul a fost un premiu de două sute treizeci şi şapte de milioane de dolari.

— Şi...

— Şi acum investiţiile Grupului Altman vor produce miliarde şi miliarde dacă sistemul Protector primeşte aprobarea dumneavoastră şi a Congresului şi intră în producţie.

Preşedintele se lăsă pe spate, cu buzele strânse într-o expresie de dezgust.

— Ticălosul!

— Da, domnule. Asta urmăreşte Ralph McDermid. Nu îl interesează profitul ce se poate obţine de pe urma vânzării încărcăturii de pe *Empress.* Toată afacerea n-a fost decât un pretext pentru a provoca ostilitate între cele două superputeri nucleare. Dacă e nevoie, e în stare să se dea şi peste cap şi să provoace un război numai ca să demonstreze că Statele Unite au nevoie de Protector. Acum nu aşteaptă decât să ne suim la bordul cargoului şi să se dezlănţuie iadul. E sigur că Congresul va solicita imediat aprobarea pentru Protector şi el se va alege cu cele unsprezece miliarde de dolari.

Preşedintele înjură cu voce tare.

— Singurul lucru pe care n-au îndrăznit să-l facă a fost să dea publicităţii totul şi asta fiindcă eu nu am lăsat să transpire nimic. Dacă ar fi făcut aşa ceva, mai mult ca sigur că publicul s-ar fi speriat şi ar fi fost mult mai uşor să obţină aprobarea.

— După cum văd eu lucrurile, este destul de uşor s-o obţină şi aşa. McDermid nu aşteaptă acum decât să ne suim la bordul navei *Empress,* fiindcă mai are puţin şi intră în apele teritoriale irakiene.

— O, Doamne. Preşedintele lăsă să-i scape un oftat. Totul e acum pe umerii lui Smith. Ce-ai mai aflat de la el?

— M-a sunat, însă a fost nevoit să folosească un limbaj codificat. Klein făcu o pauză. Am veşti proaste, Sam. Nu au reuşit să-l salveze pe tatăl tău noaptea trecută, după ora Chinei. Mi-a dat de înţeles că vor încerca din nou în noaptea asta.

Preşedintele se strâmbă supărat. Închise ochii, apoi îi deschise.

— Mâine dimineaţă, după ora noastră – atunci vor acţiona, nu?

— Da, domnule. Vor încerca.

— Nu ţi-a spus altceva despre operaţiunea de salvare a

bătrânului? Dacă are destule ajutoare? Dacă crede că se poate descurca?

— Îmi pare rău, domnule.

— De ce nu aţi putut vorbi mai mult?

— Cred că i-a fost frică să folosească telefonul mobil pe linia protejată. Ceea ce înseamnă că a sunat pe o linie publică ce putea fi ascultată. Toate aceste precauţii mă fac să cred că e puţin probabil ca paraşutarea să fi fost cu adevărat observată. Mai degrabă presupun că autorităţile locale nu au reuşit să localizeze paraşuta sau orice altă urmă a pătrunderii. Cu puţin noroc, cred că vor renunţa curând să mai caute.

— Sper să ai dreptate, Fred. Smith are nevoie acum de tot norocul de pe lume şi noi la fel. Preşedintele întoarse capul spre ceasul de pe perete. Dacă am socotit bine, mai are patru ore până la asfinţit. Clătină din cap. Patru ore foarte lungi pentru noi toţi.

Luni, 18 septembrie
Hong Kong

Dolores Estevez traversă grăbită holul de la parterul clădirii Altman şi, după ce deschise uşile de sticlă, ieşi în aerul umed şi în forfota oraşului. De obicei, atmosfera de carnaval perpetuu din Hong Kong reuşea să o umple de energie. Nu şi în seara asta. Se alătură unui grup de pietoni care făceau semne taxiurilor care treceau. De îndată ce ridică şi ea mâna, ca prin minune, o maşină opri în dreptul ei. Se gândi că Dumnezeu are totuşi o slăbiciune pentru călătorii întârziaţi, dar cu intenţii bune.

Sări imediat în maşină.

— La aeroport. Repede.

Şoferul porni aparatul de taxat şi maşina se urni şi intră în trafic. Se târâră în ritm de melc câteva cvartale, până când şoferul, mormăind ceva într-o cantoneză guturală, întoarse brusc maşina şi o luă pe o alee îngustă.

— E o scurtătură, îi explică el.

Înainte ca Dolores să poată protesta în vreun fel, şoferul acceleră şi parcurse mai bine de jumătate din alee. Femeia se lăsă nervoasă pe spate. Poate că individul ştia mai bine ce face. Pe bulevard sau pe scurtătură, trebuia neapărat să ajungă la aeroport, unde o aştepta şeful cel mare, probabil nervos deja.

Dolores era speriată şi în acelaşi timp emoţionată de misiunea neobişnuită pe care o primise – aceea de translator oficial al şefului într-un loc numit Dazu, în provincia Sichuan. O ceruseră pe ea fiindcă ştia să vorbească mai multe dialecte. Se descurca foarte bine atât în cantoneză, cât şi în mandarină, deşi descoperise că limba de la faţa locului nu prea semăna cu cea cu care se obişnuise ea la cursuri sau în restaurantele chinezeşti din Los Angeles. Era nervoasă şi din cauza englezei pe care o vorbea. Indiferent cât de tare se străduise, nu reuşise să scape complet de accentul ei sud-american.

Cu astfel de gânduri se perpelea Dolores când taxiul se opri brusc, în scârţâit de frâne, aproape de capătul aleii. Portiera se deschise şi femeia fu trasă afară de nişte mâini puternice. Era prea speriată ca să riposteze, însă avu impresia vagă că zăreşte o fată care semăna grozav de bine cu ea. Simţi o durere ascuţită în braţ, apoi totul se întunecă în jurul ei.

Ralph McDermid se lăsă pe spate în fotoliul din luxosul avion cu reacţie al companiei rezervat pentru uzul său personal, sorbi din paharul cu whisky scoţian care îi plăcea atât de mult şi se uită la ceas pentru a zecea oară. Unde dracu’ era translatoarea aceea? Fierbea de furie şi tocmai îi făcuse semn stewardului să-i mai toarne un pahar, când o femeie care abia mai respira năvăli în cabină. Furia din privirea lui McDermid dispăru brusc. Femeia avea evident sânge latin, era una dintre frumuseţile acelea cu pomeţi înalţi, cu faţa lungă şi subţire şi cu o urmă din focul strămoşilor ei azteci în ochi. O frumuseţe exotică.

— Domnule McDermid, începu ea într-o engleză din care răzbătea ceva mai mult de o nuanţă din accentul specific zonei de sud din Los Angeles. Era un accent pe care, la un bărbat, McDermid l-ar fi considerat drept lipsă de educaţie sau de voinţă, dar pe care, în cazul unei femei, îl găsea fermecător. Mă numesc Dolores Estevez şi am fost trimisă să fiu translatorul şi interpretul dumneavoastră. Îmi cer scuze că am ajuns atât de târziu, însă m-au anunţat în ultimul moment. Bineînţeles şi traficul a fost imposibil.

McDermid remarcă şi un uşor sâsâit. Din ce în ce mai bine. Corpul ei minunat se încadra în orice categorie etnică. Numele ei era încântător. *Dolores.* Îl rosti de câteva ori în gând. Când toate astea se vor termina şi se vor întoarce în Hong Kong, probabil că fata asta nu va ezita să-i facă pe plac şefului şi altfel.

— E de înţeles, draga mea. Te rog să iei loc. Acolo e perfect.

McDermid făcu un semn spre fotoliul capitonat cu pluş din faţa sa. Femeia îi zâmbi, devenind brusc ruşinoasă. El îi întoarse zâmbetul, apoi se încruntă. Era ceva cu faţa aceea... ce va foarte cunoscut. Da, o mai văzuse undeva. De curând.

— Ne-am mai întâlnit? La birou, probabil.

Ea se ghemui într-un colţ al fotoliului şi ridică privirea. Timiditatea ei era de-a dreptul delicioasă.

— Da, domnule. De câteva ori. Ultima dată ieri. Fata îşi îngădui o uşoară demonstraţie de curaj: Am crezut că nu m-aţi remarcat.

— Bineînţeles că te-am remarcat. Cu toate că-i zâmbea din nou, McDermid simţi un fior neplăcut. Oare figurile tuturor femeilor ajunseseră să i se pară cunoscute?

În clipa aceea pilotul vârî capul în compartimentul privat.

— Toată lumea la bord, domnule?

— Suntem toţi, Carson. Ai completat documentele şi planul de zbor?

— Da, domnule. Cu totul, veţi petrece cam două ore în aer. Vom mai pierde puţin timp la vamă, însă sunt sigur că veţi avea parte de un tratament preferenţial cu documentele astea. Vremea e foarte bună.

— Excelent. Dă-i drumul.

Stewardul îşi făcu apariţia cu un nou pahar de whisky şi McDermid îi oferi o băutură şi noii sale translatoare. Fata puse picior peste picior, dezgolindu-şi puţin coapsa. În acest punct, McDermid hotărî că nu are rost să grăbească lucrurile şi perspectiva de a intra a doua zi dimineaţă în posesia documentului îi readuse buna dispoziţie. Lăsă capul pe spătar şi privi pe hublou. Avionul începuse să ruleze pe pistă şi el încercă să nu se mai gândească la ceea ce se va întâmpla. La naiba, doar era gata să plătească două milioane de dolari pentru documentul ăla. Bineînţeles că va pune mâna pe el.

39

Dazu

Jon şi Asgar petrecură orele zilei analizând diverse rapoarte pe care le primeau de la cercetaşii uighuri şi construind diferite scenarii în legătură cu evenimentele la care urmau să participe în noaptea aceea, totul pigmentat cu partide de pocher. Asgar sfârşi prin a câştiga câţiva dolari, care, din punctul de vedere al lui Jon, nu reprezentau decât o mică donaţie pentru susţinerea prieteniei între popoare. Era hotărât să ducă la bun sfârşit ambele acţiuni şi acelaşi lucru se putea spune şi despre Asgar, în cazul căruia era vorba de mândria uighură, de dorinţa de a da un impuls luptei pentru democraţie şi libertate în China.

Amândoi îşi făceau griji pentru necunoscutele care puteau apărea oricând într-o astfel de acţiune. Nici unul dintre ei nu-şi imagina însă că ar fi posibil un eşec.

Conform celor raportate de oamenii lui Asgar, în jurul statuii Buddha Dormind se înghesuiau ca de obicei valuri de vizitatori, veniţi să admire frumuseţea şi bogăţia spirituală a acestei opere de artă veche de câteva secole, în timp ce comercianţii locali agresivi încercau să-şi vândă ilustratele şi statuetele din plastic. O zi ca oricare alta. Nici urmă de oamenii lui McDermid sau de Li Kuonyi şi Yu Yongfu, însă dealurile şi platourile ce înconjurau Grotele lui Buddha le permiteau acestora să-şi facă apariţia în orice moment, în special după lăsarea întunericului, pe jos, cu maşina sau călare, posibil deghizaţi în turişti sau negustori ambulanţi.

În acelaşi timp, dinspre închisoare soseau veşti încurajatoare: consemnul luase sfârşit. În seara aceea nu se mai făceau verificări în barăci, iar a doua zi prizonierii urmau să se întoarcă pe câmp. Începuse recoltatul – varză, trestie de zahăr, roşii, precum şi obişnuitul orez şi ardeii iuţi. Asgar presupuse că acest lucru cântărise destul de greu în luarea deciziei.

De îndată ce întunericul învălui dealurile şi văile domoale din apropiere de Dazu, Jon, Asgar şi alţi doisprezece luptători porniseră spre închisoare, ascunzând vehiculele exact ca în noaptea precedentă. Acum, ei doi, împreună cu doi luptători

uighuri, se aflau la marginea pâlcului de copaci de unde începea fâşia de teren pustiu care înconjura gardul închisorii. În curte era o linişte deplină. Dinspre sala de mese nu se vedea nici o mişcare. Uşa dublă din spate era închisă, iar drumul pustiu.

Dinspre barăci se auzea din când în când câte o voce îngânând un cântec sau râzând, însă nu se vedea nici urmă de guvernator sau de oamenii acestuia.

Toate aceste informaţii erau deosebit de importante, închisoarea fiind încă în stare de alertă medie. Jon şi Asgar ajunseseră la concluzia că şansele unei acţiuni curate, fără prea mult zgomot, creşteau dacă se strecurau şi ei înăuntru. Plănuiseră să urmeze acelaşi drum şi la intrare şi la ieşire.

Nemişcaţi, din ce în ce mai nervoşi, văzură în sfârşit ceva mişcându-se. Una dintre uşile duble parcă se deschisese şi se închisese imediat la loc. Sau fusese numai o părere? Jon încerca să distingă ceva, o siluetă, o formă. Apoi o văzu: o umbră lipită de pământ, ceva între un şarpe şi o pisică, târându-se spre gard, în spaţiul acela de zece metri care nu putea fi observat din turnuri. Era un bărbat micuţ îmbrăcat în uniformă de prizonier. Ajuns la gard, înălţă capul, îl văzu pe Asgar şi le făcu un semn.

Asgar îi făcu şi el semn cu capul, apoi îi spuse în şoaptă lui Jon:

— E Ibrahim. Hai să-l acoperim.

Cel mai de temut duşman al lor în noaptea aceea era zgomotul. Ultimele arme pe care aveau voie să le folosească erau pistoalele, chiar dacă le puseseră amortizoare. Nu era decât un mit ideea că o armă cu amortizor nu face zgomot. Deşi erau mai puţin zgomotoase decât focurile trase cu o armă obişnuită, fiecare glonţ cu amortizor scotea o pocnitură destul de puternică. Sperau ca mâinile, picioarele, cuţitele şi garourile să fie suficiente. Cu toate astea, îndreptară pistoalele în direcţia închisorii, atenţi la orice mişcare. În spatele lor, cei doi luptători uighuri făcură acelaşi lucru. Trebuia să-l protejeze pe tovarăşul lor care risca atât de mult.

Inima lui Jon bătea acum într-un ritm regulat, deşi tensiunea ar fi trebuit să-i accelereze pulsul. Ibrahim începuse să sape în solul afânat. Câteva momente mai târziu ridică din groapa pe care o făcuse un capac pătrat de lemn cu latura de aproximativ un metru. Intră în groapă şi dispăru. Aproape imediat după aceea se văzu ceva mişcându-se de cealaltă parte a gardului. Pământul fu dat în lături şi un alt capac de lemn se deschise. Capul lui Ibrahim se ivi în deschizătură, apoi dispăru din nou şi apăru iar

de partea opusă gardului. Canalul era pregătit.

— E rândul nostru, şopti Asgar.

Se ridică şi alergă aplecat în direcţia gardului, în timp ce Jon şi cei doi luptători îl urmau îndeaproape. Jon se opri la marginea gropii şi privi în jos. Era un tunel adânc săpat pe sub gard, ale cărui capete erau acoperite cu cele două capace de lemn.

— Du-te, zise Asgar încet. Vin imediat după tine.

Jon intră în tunel cu capul înainte, ieşi de partea cealaltă a gardului şi alergă după Ibrahim spre sala de mese. Se furişă înăuntru şi îşi scoase pistolul. Uighurii puseseră la loc capacele de lemn de ambele părţi ale gardului şi trăgeau acum pământul deasupra. În timp ce Asgar alerga spre Jon şi Ibrahim, ceilalţi doi măturau meticulos solul de deasupra capacelor cu un mănunchi de frunze, ca să nu mai rămână nici o urmă.

După ce şi ultimul uighur ajunse lângă ei, Ibrahim îi conduse repede prin bucătărie şi sala de mese. Se opriră să se uite pe fereastră. Luna lumina podeţele de lemn care legau între ele trei barăci mari şi sala de mese şi se întindeau şi spre celelalte clădiri, cu scopul de a feri ghetele guvernatorului de umezeală în sezonul ploios. Toate clădirile erau înălţate pe piloni de aproape un metru, un indiciu asupra cantităţilor impresionante de apă care cădeau în anotimpul ploilor. Nu se vedea nici urmă de copaci sau iarbă, numai pământ bătătorit de paşii prizonierilor.

Doi gardieni cu armele pe umăr patrulau zona căscând din când în când, probabil fiindcă fuseseră de gardă şi noaptea trecută, pe durata consemnului.

Ibrahim se consultă cu voce scăzută cu Asgar care dădu din cap şi îi spuse lui Jon:

— Fii pregătit. Când zic eu, ieşim şi o luăm la fugă, spre dreapta, apoi ne strecurăm sub baraca aia.

Ibrahim aşteptă până când cei doi gardieni ajunseră la capătul rondului lor, cu spatele la ei. El şi Asgar se bătură cu palmele pe umăr în semn de rămas-bun şi Ibrahim ţâşni afară din sala de mese, luând-o însă spre stânga. Nu făcea nici un efort ca să-şi acopere zgomotul paşilor. De fapt, paşii lui răsunau ca nişte bătăi de tobă în solul uscat. Ambii gardieni se treziră imediat din amorţeală şi se întoarseră cu pistoalele mitralieră spre el.

Amândoi strigară în chineză acelaşi cuvânt şi Jon bănui că însemna „stai pe loc”.

Ibrahim rămase pironit locului. Lăsă capul în jos, chipurile vinovat.

Cei doi bărbaţi se apropiară precauţi. Se relaxară însă când îi zăriră faţa. Începură să vorbească în chineză pe un ton batjocoritor.

Asgar îi traduse lui Jon în şoaptă: „Iar furi mâncare, Ibrahim? Tot nu ai înţeles că nu ai nici o şansă să scapi neprins? Ce-ai acolo de data asta?”

Unul dintre gardieni îl căută pe uighurul care tremura şi scoase un borcan din cămaşa acestuia.

— Iarăşi miere! Ştii prea bine că nu e pentru prizonieri. Oricum, s-ar fi descoperit că lipseşte şi că urmele duc la tine. Eşti cel mai tâmpit prizonier de aici. Te ducem acum la carceră şi mâine dimineaţă ai să dai seamă în faţa guvernatorului. Ştii ce te aşteaptă!

Cu capul plecat, Ibrahim porni flancat de cei doi spre o construcţie mică situată într-un colţ mai îndepărtat al curţii închisorii.

— Ce-l aşteaptă? întrebă Jon îngrijorat.

— Carceră timp de o săptămână. Ibrahim este unul dintre oamenii-cheie pe care îi avem aici. Asta este contribuţia lui la cauza noastră. Asgar se uită în toate părţile. Acum!

Pe când Ibrahim dispărea în clădirea aceea îndepărtată, Jon şi Asgar se furişară din sala de mese pe uşa din faţă şi alergară cât puteau de repede spre dreapta, după care se aruncară sub baracă. Se târâră pe dedesubt până în partea cealaltă, ieşiră şi alergară iar, apoi intrară sub o altă baracă şi tot aşa până ajunseră în capătul celălalt al şirului de trei bărăci. Zăceau răsuflând din greu sub ultima construcţie. Drept în faţa lor se afla baraca situată la distanţa cea mai mare de locul pe unde intraseră ei pe sub gard.

Asgar lupta din greu să-şi tragă sufletul. Lui Jon îi bătea inima cu putere şi începuse să-l usture faţa. Nu avea în minte decât un singur gând... în baraca aceea se afla David Thayer.

Studiară porţiunea din curtea închisorii în care se aflau. Aceleaşi podeţe de lemn uneau clădirile între ele. Alţi doi gardieni patrulau, fiecare în direcţie opusă. De îndată ce se întoarseră cu spatele, Asgar dădu din cap şi o luară din nou la fugă, de data asta nu chiar aşa de repede.

Uşa de la intrarea în baracă se deschise fără zgomot şi apăru un cap care le făcu semn să intre. Bărbatul care îi întâmpinase era trecut puţin de treizeci de ani şi avea o cicatrice ca de sabie pe obrazul drept. Duse un deget la buze, închise uşa şi păşi fără

zgomot printre priciurile pe care sforăiau mai mulţi prizonieri. Trupurile îngrămădite erau luminate de razele lunii care intrau în încăpere prin ferestrele înalte. Scena părea desprinsă dintr-un roman de Soljeniţîn[16].

Jon şi Asgar îl urmară pe prizonier până la o uşă din celălalt capăt al încăperii. Omul le făcu un semn într-acolo şi se întoarse la patul lui. Cei doi schimbară o privire în penumbra din încăpere şi Asgar făcu un gest de parcă ar fi vrut să spună: „E rândul tău, dacă vrei”.

Se aflau în faţa celulei lui David Thayer. Ultima uşă din ultima baracă a complexului. Celula în care se afla un om care fusese declarat oficial mort de zeci de ani. Un om a cărui soţie, după dispariţia lui, îşi refăcuse viaţa cu cel mai bun prieten al lui. Apoi muriseră amândoi. Un om al cărui fiu crescuse fără el. Un om care ratase câteva vieţi.

Jon deschise uşa nerăbdător. Omul acela merita mai mult decât milă. Merita libertate şi toată fericirea pe care i-o mai putea oferi lumea.

În spatele uşii se afla o încăpere micuţă. Doi bărbaţi, aşezaţi unul lângă celălalt pe scaune de lemn, ridicară privirea spre el. Fiecare ţinea câte o lanternă mică, acoperind lumina cu palma celeilalte mâini. Jon nu reuşi să vadă mare lucru. Asgar intră şi el în încăpere şi închise uşa în urma lui.

— Chiavelli? şopti Jon în întuneric.

— Smith? întrebă o voce.

— Da.

Palmele eliberară lumina lanternelor. Celula se umplu de umbre şi lumină. Ambii bărbaţi erau complet îmbrăcaţi. Cel care purta cămaşa şi pantalonii caracteristici prizonierilor era mai tânăr, mai voinic, cu părul cărunt tuns perie şi cu barbă. El traversă imediat încăperea şi împinse patul din colţ.

Cel mai bătrân se sculă şi el în picioare, înalt şi slab, cu obrajii supţi şi umeri ciolănoşi. Purta o jachetă ponosită stil Mao, pantaloni largi ţărăneşti şi o şepcuţă Mao pe cap. De sub ea se vedea ieşind un păr alb şi des, iar cozorocul acoperea o faţă

---

[16] Soljeniţîn, Aleksandr Isaievici (n. 1918) – romancier rus. închis pentru convingerile sale politice (1945-1953), scriitorul a fost expulzat din Uniunea Sovietică după publicarea cărţii *Arhipelagul Gulag.* A trăit în exil, în Statele Unite, timp de douăzeci de ani, revenind în Rusia abia după destrămarea Uniunii Sovietice. A primit Premiul Nobel pentru literatură în 1970.

aristocratică, brăzdată de riduri datorate nu atât soarelui, cât trecerii a mai bine de optzeci de ani de viaţă. De centura cu care era încins atârna un pacheţel. Era gata de plecare. *David Thayer.*

— Asgar! Am nevoie de puţin ajutor, zise Chiavelli. Îngenunchease în locul în care fusese patul.

— Bineînţeles, bătrâne.

Asgar se ghemui lângă Chiavelli care îi explică ce trebuia să facă. Cu degetele, slăbiră şi îndepărtară cuiele cu care erau fixate plăcile din podea.

Între timp, pe faţa ridată a lui David Thayer apăruse un zâmbet cald. Bătrânul întinse mâna spre Jon.

— Domnule colonel Smith, aşteptam de multă vreme momentul ăsta. Aş fi vrut să fiu în stare să spun ceva substanţial, însă inima şi mintea mea sunt prea pline.

— Să ştiţi că şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru, doctore Thayer, zise Jon şi-i strânse mâna. Era uscată, caldă şi tremura uşor. Este o onoare să vă cunosc, domnule. Spun asta cu toată convingerea. O să vă scoatem de aici. Din clipa asta puteţi să vă consideraţi un om liber.

— Dacă nu vă fac prea multe greutăţi, aş vrea să-mi văd fiul.

— Bineînţeles. Preşedintele vă transmite cele mai bune urări. Şi dânsul doreşte să vă vadă cât mai repede.

Thayer zâmbi şi mai larg, iar ochii lui străluciră.

— Mai bine de cincizeci de ani am sperat să-l întâlnesc. E bine?

— Din câte ştiu eu, e foarte bine. Aveţi şi doi nepoţi. Amândoi sunt la facultate. Un băiat şi o fată, Patrick şi Amy. Vă întoarceţi acasă în mijlocul unei familii minunate. Jon avu senzaţia că aude un suspin înăbuşit.

— Hai să mergem! strigă uşor Chiavelli din colţul unde se afla.

O placă din podeaua de lemn fusese îndepărtată şi lăsată în jos în golul de dedesubt. David Thayer îi spuse că uighurii săpaseră mai multe tuneluri de-a lungul anilor ca să se poată deplasa în voie de la o baracă la alta.

Jon şi Thayer se ghemuiră lângă Asgar şi Chiavelli şi acesta din urmă le explică repede ce urmau să facă:

— Ieşim cât mai repede şi cât mai în linişte posibil. Se pare că guvernatorul a luat măsuri împotriva gardienilor prea îngăduitori, aşa că va trebui să fim foarte atenţi. Dacă nimerim peste vreunul care nu a fost mituit şi încearcă să ne oprească, îl doborâm fără zgomot, dacă e posibil fără să-l ucidem şi după aceea îl

ascundem, viu sau mort, în sala de mese, unde n-o să fie găsit până la apelul de dimineaţă. Dacă avem noroc, până atunci n-o să-şi dea seama că am plecat.

— Ar fi bine ca până atunci să fim destul de departe, zise Jon. Îl privi apoi pe Asgar. Cum ţi se pare?

— E perfect, mai ales partea despre evitarea uciderii gardienilor. Oamenii mei nu pot interveni.

Chiavelli se încruntă.

— Atunci de ce mai stau închişii aici?

Pe faţa lui Asgar se putea citi nerăbdarea. Intră primul cu picioarele în gaura din duşumea şi aprinse o lanternă mică.

— Dacă am încerca o evadare în masă, atunci chinezii s-ar năpusti ca Marele Zid asupra noastră şi a tuturor celor din Xinjiang. Mai bine rămânem o ameninţare tăcută pentru ei şi alegem noi momentele şi locurile în care să lovim. În afară de asta, avem posibilitatea să introducem şi să scoatem oameni din închisoare oricând dorim. Reţeaua pe care o avem aici e foarte utilă. Haideţi o dată. Va trebui să ne mişcăm ca urmăriţi de diavol.

Jon îl ajută pe Thayer să coboare în gaură. Groapa umedă continua cu un tunel înalt de aproximativ un metru şi jumătate. Trebuia să meargă aplecaţi, însă era o cale de scăpare de lux în comparaţie cu tunelul prin care îl dusese Asgar în Shanghai. Chiavelli, care intră ultimul în groapă, întinse mâinile şi trase patul deasupra găurii. Împinse apoi panoul de lemn aşa încât să acopere gura şi-l răsuci, fixându-l deasupra ei.

— Unul dintre oamenii noştri o să aranjeze totul la loc ca să nu se cunoască, le spuse Asgar.

Înaintară aproape ghemuiţi, cu Asgar în frunte. Veneau apoi, în ordine, David Thayer, Jon şi Chiavelli. Jon îl urmărea pe Thayer să vadă dacă dă semne de epuizare sau de durere din cauza poziţiei în care era nevoit să înainteze, dar şi dacă obosise, nu lăsa să se vadă nimic. Jon avea senzaţia că, pe măsură ce înaintau, pereţii de lut se apropiau şi simţea că nu mai are aer. Îşi impuse să-şi fixeze privirea pe spinarea lui Thayer. Tunelul şerpuia ca o coadă de dragon, întrerupt din când în când de suporţi rudimentari de lemn şi de mici deschideri în vârful cărora se vedeau alte panouri de lemn care indicau intrarea în alte barăci. Nimeni nu scotea o vorbă. Doar Chiavelli fu de două ori gata să strănute, dar înăbuşi zgomotul acoperindu-şi gura cu mâna.

După un timp ajunseră într-un loc în care se simţea un curent rece de aer proaspăt.

Asgar inspiră adânc.

— Am ajuns. Ceilalţi se opriră. Vom ieşi acum în spaţiul de sub ultima baracă. Lângă ea se află clădirea popotei. Asgar îşi privi ceasul de la mână. La ora asta n-ar trebui să patruleze decât un gardian între noi şi popotă. Mă ocup eu de el. Dacă avem ghinionul şi dăm şi peste un al doilea, lucru foarte posibil în noaptea asta, atunci intervine Jon.

— Şi eu ce fac? întrebă Chiavelli încruntându-se, dornic să contribuie şi el la operaţiunea de salvare.

— Sarcina ta este să asiguri protecţia doctorului Thayer, spuse Jon.

— Nu e nevoie să faceţi nimic special pentru mine, protestă Thayer. Rezist sau nu. Sunt prea bătrân ca să-şi rişte cineva viaţa pentru mine.

— Sunteţi bătrân, într-adevăr, îi spuse Jon fără menajamente, însă asta înseamnă că mai mult ne-aţi încurca dacă aţi încerca să faceţi ce nu puteţi.

David Thayer spuse amuzat:

— Căpitanul Chiavelli devine aşadar bodyguardul şi dădaca mea. Săracul căpitan! Ce soartă tristă pentru un brav om de acţiune.

— Nu vă faceţi probleme, plăcerea e de partea mea, îl linişti Chiavelli.

— Gata, pornim, şopti Asgar.

Panoul de deasupra lor fusese curăţat de pământ şi lăsat puţin deschis, ceea ce explica sursa de aer proaspăt. Asgar îl dădu la o parte cu totul şi ieşiră pe rând, în spaţiul strâmt de sub baracă. Thayer se chinui cel mai mult, dar reuşi până la urmă. Chiavelli puse capacul la loc şi împrăştie pământ pe deasupra.

Jon şi Asgar ocupară poziţii aproape de marginea clădirii de unde începea o porţiune de curte slab luminată care se întindea până la popotă. Aşa cum prezisese Asgar, un singur gardian patrula aproximativ în cerc cu puşca agăţată de umăr şi cu capul în piept, parcă pe jumătate adormit.

Cei doi se târâră înapoi până la Thayer şi Chiavelli. Thayer se uită întrebător la Jon, dar acesta clătină din cap, ducând degetul la buze. Rămaseră în aşteptare. Aerul rece al nopţii îi înfiora. Luna se ascunsese după un nor cenuşiu şi închisoarea cufundată în umbră căpătase un aspect straniu, neliniştitor. Continuau să

aştepte din ce în ce mai nervoşi.

Într-un târziu, gardianul se îndreptă iar spre ei. Jon şi Asgar se târâră înapoi la marginea barăcii şi rămaseră acolo nemişcaţi, în clipa în care gardianul ajunse chiar în dreptul lor, Asgar sări ca o pisică sălbatică şi-l pocni cu patul pistolului în ceafă. Atât. Asgar îl trase sub baracă, unde urmau să-l lege, să-i astupe gura cu un căluş şi să-l târască în sala de mese.

Şi atunci se întâmplă. Un al doilea gardian apăru de după colţul clădirii învecinate. Îl văzu pe Asgar aplecat deasupra camaradului său prăbuşit la pământ. Timp de câteva clipe, gardianul încremeni, rutina făcându-l incapabil să înţeleagă ce se petrece şi să reacţioneze. Apoi, brusc, bărbatul se dezmetici şi duse mâna la pistolul-mitralieră care îi atârna pe umăr.

În clipa în care omul apucă arma cu amândouă mâinile, Jon sări din spatele lui, de sub baracă şi îi cuprinse gâtul cu un braţ. Gardianul repezi înapoi patul armei. Jon văzu arma venind spre el, apucă să se ferească, însă nu mai reuşi să-l strângă de gât.

Bărbatul se întoarse fulgerător, îndreptă arma spre Jon şi duse degetul pe trăgaci. În momentul acela Chiavelli ţâşni de sub baracă cu umărul înainte, ca un berbec. Îl izbi cu putere pe gardian, aruncându-l aproape doi metri. Omul apucase însă să apese pe trăgaci.

Arma se descărcă. Zgomotul împuşcăturii fu ca un tunet în mijlocul furtunii. Părea să fi cutremurat toate clădirile şi să fi ajuns până la stele.

Frica puse brusc stăpânire pe Jon. Îl lovi zdravăn pe gardian în bărbie, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa.

— Ascunde-l! Repede!

Imediat se auzi o voce strigând ceva în chineză, apoi o alta. Voci nervoase, care voiau să ştie ce se întâmplase. Bătrânul se ridică în picioare. Începu să strige cu o voce puternică. Jon nu avea nici cea mai mică idee ce însemnau vorbele acelea, însă bătrânul părea sigur pe el. Thayer începu să râdă şi în depărtare se auziră chicoteli drept răspuns.

— Le-am spus că am fost un idiot, şopti Thayer în timp ce îi legau pe cei doi gardieni. Le-am spus că era cât pe ce să mă împuşc în picior din greşeală şi i-am rugat să nu mă raporteze. Bătrânul chicoti din nou.

— Bună idee, şopti Jon.

— Ai dreptate, recunoscu şi Asgar.

Chiavelli zâmbea fără să zică nimic.

Mânaţi de frica de a fi prinşi, cei patru îi târâră pe gardienii inconştienţi până la clădirea popotei. Doi uighuri îi aşteptau acolo, cu uşa crăpată. După ce intrară toţi, unul din cei doi îi adresă o întrebare lui Asgar.

Înainte ca Asgar să le poată traduce, David Thayer le comunică celorlalţi:

— Spun că, dacă vrem, îi pot ascunde ei pe gardieni. Trebuie să plecăm înainte să iasă luna din nou.

Jon dădu din cap.

— Spuneţi-le că le mulţumim, doctore Thayer. OK, hai să plecăm dracului de aici.

Alergând, refăcu drumul pe care îi condusese Ibrahim, prin sala de mese, bucătărie şi apoi prin uşa dublă, unde un alt uighur îi mai îndemnă o dată să se grăbească. Luna, care în noaptea aceea era aproape plină, se afla încă jos pe cer în clipa în care alergară spre gard prin spaţiul acoperit din spatele clădirii popotei. Uighurii deschiseseră deja pasajul de ambele părţi ale gardului.

Asgar se furişă repede pe sub gard, însă David Thayer se opri brusc. Rămăsese pe loc, privind prin ochiurile gardului ca în transă.

Jon se uită repede de jur împrejur. I se ridicase părul pe ceafă. Până în punctul acela avuseseră destul noroc. Nu era momentul să strice totul.

— Doctore Thayer? E rândul dumneavoastră. Trebuie să treceţi pe sub gard.

— Da, murmură bătrânul. Rândul meu. Uimitor. Pe vremuri eram un fan al celor de la Dodgers. Am înţeles că nu mai joacă în Brooklyn. Se întoarse şi-l privi pe Jon.

— Acum sunt în Los Angeles, zise Jon şi îl împinse spre trecerea de sub gard. Şi Giants au părăsit New York-ul. Joacă la San Francisco acum.

— Giants în San Francisco? Thayer clătină din cap. Va trebui să mă obişnuiesc cu o mulţime de lucruri.

— Haideţi, domnule, zise Jon. Capul jos.

— E ciudat, dar parcă nu mă îndur să plec. Mă port ca un prost, nu? Mintea şi inima mea sunt prea pline. Bătrânul îşi îndreptă spinarea hotărât. Părea că vrea să se scuture de anii care încercau să-l încovoaie. Păşi spre gard, se lăsă să cadă greoi în genunchi şi se târî pe dedesubt. Jon trecu imediat în urma lui, în timp ce Chiavelli le proteja spatele, uitându-se atent în toate

direcţiile.

— Puteţi să alergaţi, domnule? întrebă Jon după ce bătrânul ajunse în partea cealaltă.

În spatele lor, uighurii începuseră să acopere cu pământ capacele de lemn. În faţă, Asgar alerga de-a curmezişul spaţiului deschis care îi separa de pâlcul de copaci. Jon şi Chiavelli îl ajutară pe Thayer să se ridice în picioare şi să alerge. Stelele păreau că strălucesc deosebit de tare. Prea tare. Când ajunseră în sfârşit în siguranţă în desişul pădurii, Jon avu senzaţia că reuşise să câştige premiul cel mare. Îl scoseseră pe bătrân din închisoare. Toată chestia era acum să nu permită să ajungă iar în mâinile chinezilor şi să-l ducă în siguranţă în America.

Se opriră lângă tulpina unui copac pentru a-i da răgaz lui Thayer să-şi tragă sufletul. Sudoarea îi curgea pe faţă, însă mai avea putere să zâmbească. Îşi apăsă pieptul cu mâna şi răsuflă obosit.

— N-am reuşit niciodată până acum să evadez. Am mai încercat.

Stăteau aproape unul de celălalt, înconjuraţi din toate părţile de copaci, aşteptând ca bătrânul să-şi revină. Toţi se uitau îngrijoraţi înjur, atenţi la cel mai mic zgomot. Un animal ţâşni dintr-un tufiş şi continuă să alerge spre nord. De pe faţa lui Thayer nu dispăruse zâmbetul nici chiar acum, când făcea eforturi să respire. Dinţii lui pătaţi făceau o pată întunecată pe faţa albă. Unii erau sparţi. Două din degetele de la mână erau strâmbe, ca şi cum ar fi fost rupte şi puse la loc greşit, probabil ca urmare a torturii. Jon ar fi vrut să-l examineze, să vadă dacă are vreo problemă de sănătate despre care nu fuseseră informaţi, dar din păcate acest lucru trebuia să mai aştepte. Respiraţia lui Thayer se mai domolise, aşa că porni iar să alerge.

40

Luni, 18 septembrie
Washington, D.C.

Atmosfera din sala de consiliu era apăsătoare. Tensiunea devenise insuportabilă pentru nervii deja întinşi la maximum. Pe tot parcursul dimineţii, şefii forţelor armate, consilierul pe Probleme de Securitate Naţională, secretarul de stat şi cel de la Apărare, vicepreşedintele Charles Ouray şi preşedintele însuşi discutaseră, câteodată foarte aprins, despre apropierea rapidă a momentului în care trebuia luată decizia de abordare a vasului *Empress,* riscând astfel o confruntare cu China. După ce fiecare termină de prezentat cum erau pregătite structurile respective, secretarul Apărării aduse în discuţie problema strategiilor pe termen lung şi a alocării fondurilor pentru apărare.

Generalul Guerrero reiterase cu această ocazie necesitatea evidentă ca transformarea Forţelor Terestre să fie însoţită şi de înzestrarea cu arme puternice, care să-i asigure succesul în campanii împotriva unor inamici puternici, pe teatre de război de mare întindere. Generalul cită mai multe exemple de arme, printre care şi sistemul de artilerie mobilă Protector, a căror aprobare şi intrare în producţie era vitală.

— Astăzi sunteţi singurul susţinător al acestor arme, îi spuse preşedintele. În momentul de faţă avem de-a face cu o criză care nu poate fi rezolvată de nici unul dintre aceste sisteme.

Generalul aprobă din cap.

— Da, domnule, aveţi dreptate.

Preşedintele se întoarse spre amiralul Brose.

— Tu ce ne poţi oferi, Stevens? Ceva care să-i facă pe chinezi şi pe submarinul lor să dea înapoi înainte de a se dezlănţui infernul!

— Mi-e teamă că nu prea multe, Sir, răspunse amiralul cu o voce surprinzător de sumbră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Brose, interveni generalul de aviaţie Kelly, ai acolo toată Flota a Cincea. Un bombardier Viking de pe un portavion sau chiar un Hornet ar trebui să fie suficient

ca să bage groaza în ei.

— *Crowe* nu e echipat cu elicoptere pentru lupta antisubmarină, domnule amiral? interveni Stanton, secretarul Apărării.

— Răspunsul este afirmativ la ambele întrebări, spuse Brose. Sau erau trei? În orice caz, se pare că dumneavoastră, domnilor, scăpaţi din vedere că asta nu este o problemă militară, ci un coşmar politic. Dacă am putea ataca, am avea mult mai multe arme decât ar fi necesar. La naiba, în afară de situaţia în care pe submarinul acela se găsesc nişte arme avansate despre care noi habar n-avem, *Crowe* ar trebui să fie în stare să se descurce cu ce are. Din păcate, singurul lucru pe care nu-l putem face este să atacăm noi primii. Am dreptate, domnule preşedinte?

— Perfectă dreptate, încuviinţă preşedintele.

— Prin urmare ceea ce pot să ofer eu este un crucişător. *Shiloh* se îndreaptă într-acolo cu toată viteza. Dacă reuşeşte să ajungă la timp, s-ar putea ca prezenţa lui să fie suficientă pentru a-i speria.

Preşedintele dădu calm din cap. Întreaga sa făptură degaja încredere, cu excepţia mâinii drepte, cu care bătea nervos darabana pe tăblia mesei.

— Îţi mulţumesc, Stevens. Aşadar, care e situaţia? Încercarea noastră de a obţine dovezi despre încărcătura de pe *Empress* cu ajutorul echipei SEAL a eşuat. Nu putem ataca primii, pentru că asta ar însemna să ne pierdem renumele de naţiune care doreşte pacea şi care respectă legile internaţionale. Încerc, bineînţeles, să acţionez în continuare pe căi diplomatice. Cam astea ar fi singurele opţiuni pe care le avem, cu o singură excepţie.

Preşedintele făcu o pauză pentru a-şi alege cuvintele, în timp ce degetele sale continuau să lovească ritmic tăblia mesei.

— Am menţionat ceva mai devreme o operaţiune în curs de desfăşurare care are drept scop culegerea de dovezi asupra încărcăturii vasului. Pot să vă spun că am foarte mari speranţe că această operaţiune se va încheia cu succes în câteva ore.

Încăperea se umplu de murmure mirate.

— Câte ore, Sir? întrebă Emily Powell-Hill.

— Nu vă pot spune precis. Trebuie să ştiţi că operaţiunea se desfăşoară în interiorul Chinei şi că, bineînţeles, implică anumite riscuri. În plus, trebuie să aveţi în vedere cât de dificil este să conduci o asemenea operaţiune tocmai în cealaltă parte a lumii şi să ai de-a face cu distanţele uriaşe din China.

— Pot să vă întreb cine sunt cei care fac acest efort, domnule preşedinte? interveni vicepreşedintele. Sunt sigur că toţi cei de aici ar dori să se roage pentru siguranţa acestor oameni şi pentru succesul acţiunii.

— Îmi pare rău, Brandon, dar nu am de gând să vă dezvălui asta. Tot ce vă pot spune e că oamenii noştri sunt aproape de izbândă, însă cât de aproape nu ştiu precis. Ceea ce face ca totul să se reducă la luarea unei decizii foarte simple. Dacă nu primesc la timp vestea că operaţiunea din China a reuşit, *Crowe* va trebui să oprească şi să abordeze cargoul înainte ca acesta să ajungă în apele irakiene, adică practic înainte de a intra în Golful Persic. Exact câte ore înseamnă asta, domnule amiral Brose?

Preşedintele Comitetului şefilor de Stat-Major îşi privi ceasul de la mână.

— Şapte ore, domnule preşedinte. Cu aproximaţie de o oră.

Marţi, 19 septembrie
Dazu

După o goană epuizantă prin pădure, timp în care se uitaseră întruna peste umăr, Jon, Asgar şi cei doi luptători uighuri ajunseră în locul unde aşteptau ceilalţi. Câteva minute mai târziu, întregul grup porni peste câmpuri spre ascunzătoarea în care se aflau cele trei maşini. Asgar se urcă la volanul limuzinei, cu Jon, Chiavelli, Thayer şi alţi trei uighuri cu ţevile pistoalelor-mitralieră ridicate ca ţepii unui arici. Ceilalţi uighuri se împărţiră în Humvee şi Land Rover.

Cu limuzina în frunte, micul convoi se puse în mişcare cu o viteză moderată ca să atragă cât mai puţin atenţia. Se uitau în toate părţile, atenţi la orice lumină, la orice bolovan de pe marginea drumului, la cel mai mic semn că ar putea fi urmăriţi.

Jon privi cadranul verzui al ceasului de la mână.

— Unde sunt Alani şi grupul ei? A rămas valabil planul ca să-i escorteze pe Chiavelli şi pe Thayer până la graniţă?

— Ne aşteaptă în ascunzătoare, răspunse Asgar cu un uşor tremur în voce, ca şi cum s-ar fi aşteptat la mai multe complicaţii.

— Să înţeleg că vrei să le dai lui Chiavelli şi lui Thayer un vehicul şi câţiva oameni ca să-i scoată din China?

— Ăsta e planul.

— Nu sunt de acord. Nu ştim câţi oameni vor aduce acolo Feng sau Li Kuonyi. Avem nevoie de fiecare om. În afară de asta, oamenii tăi nu vor reuşi să ajungă înapoi la timp. Va trebui să-i ţinem pe Chiavelli şi pe Thayer cu noi cât timp ne putem deplasa cu maşina. În clipa în care vom porni pe jos, o să-i ascundem undeva şi îi vom lua la întoarcere.

Asgar se gândi câteva clipe.

— OK, mi se pare destul de rezonabil. În plus, îl vom putea folosi şi pe Chiavelli şi poate că şi pe Thayer. Ştiţi să trageţi cu arma, domnule?

— Ştiam pe vremuri, recunoscu Thayer de pe bancheta din spate. Spuneţi-mi şi mie în ce constă această nouă misiune?

— Nu ne putem juca cu viaţa dumneavoastră, domnule, interveni Jon pe un ton care nu lăsa loc de discuţie.

— În nici un caz, încuviinţă şi Dennis Chiavelli.

— Foarte bine, oftă Thayer. Dar măcar spuneţi-mi despre ce e vorba.

Jon îi prezentă pe scurt ceea ce urma să se petreacă la statuia lui Buddha Dormind, scopul întâlnirii, riscurile şi implicaţiile.

— Are importanţă pentru acordul cu privire la drepturile omului? întrebă Thayer şi ridurile de pe faţa lui trădau îngrijorarea. Atunci e foarte important. Acordul ăsta e unul dintre obiectivele cele mai importante ale politicii fiului meu.

— Aveţi dreptate, spuse Jon. Sunt în joc interese globale.

David Thayer îşi scoase ochelarii şi îşi masă rădăcina nasului, cu acelaşi gest pe care Jon îl văzuse la preşedinte. Apoi se lăsă pe spătarul banchetei ca şi cum l-ar fi doborât oboseala. Rămase cu privirea pe geam, cu un început de zâmbet pe faţa sa bătrână.

Jon întoarse capul spre parbrizul limuzinei. Îi aruncă o privire lui Asgar care îi zâmbi complice. Cercetau amândoi atent drumul în căutarea celui mai mic semnal de alarmă. Treceau prin dreptul unor curţi ţărăneşti acoperite cu spice de orez lăsate la uscat, exact aşa cum văzuse ardeii aceia la ferma-ascunzătoare. Peste tot se vedeau spice de orez netreierat, sprijinite în mănunchiuri de pereţii caselor şi de zidurile exterioare ale curţilor ca nişte troiene maronii, precum şi diverse unelte agricole de lemn lăsate sub cerul liber. Treceau pe lângă ţarcuri cu găini sau cu porci, pe lângă grădini de legume. La capătul straturilor se aflau găleţi mari de lemn în care a doua zi urmau să fie culese legumele proaspete. Din loc în loc se vedeau bivoli care dormitau cu nasul

în pământ.

Minutele treceau încet. Tensiunea creştea cu fiecare clipă. Ajunseră în alt sat şi Thayer începu să se uite cu interes pe geam. Casele erau mai arătoase aici, trădau o anumită prosperitate, aveau acoperişurile din ţigle curbate de un albastru închis şi fiecare construcţie dispunea de două sau mai multe coşuri de fum. Şi drumul era pavat aici cu plăci mari din piatră care păreau vechi de sute de ani. Thayer le spuse că fusese adus de câteva ori să lucreze aici fiindcă se pricepea la munca de secretariat.

— Vedeţi scaunele acelea de pe marginea drumului? Şoseaua este ca un fel de extindere a sufrageriei, spuse el. Sătenii vin aici la mese să joace cărţi, să bea ceai şi să bârfească. Îşi pun orezul la uscat pe pavaj şi bicicliştii trec pe deasupra ca şi când nici n-ar fi acolo. Nimeni nu se agită. Pentru chinezi, orezul este dintotdeauna. Ca luna şi ca stelele. Nimic nu-l poate distruge.

Jon întoarse capul să-l privească pe tatăl preşedintelui. Pe faţa acestuia se citea oboseala, însă şi o mare bucurie. Se vedea că are chef de vorbă. Semn bun.

— Cum vă mai simţiţi? îl întrebă Jon.

— Ciudat. Emoţiile nu-mi dau pace. Sunt ca nişte spiriduşi, imposibil de controlat. Acum îmi vine să râd, peste câteva clipe parcă aş da să plâng. Mi-e teamă că am ajuns la vârsta la care plâng destul de uşor.

Jon dădu din cap.

— E normal. Cum vă simţiţi din punct de vedere fizic?

— Am fost puţin obosit la început, însă acum mă simt foarte bine.

— V-au torturat?

Thayer se încruntă. Îşi scoase ochelarii şi îşi frecă rădăcina nasului... Jon nu se putu opri să nu observe iar cele două degete rupte. Bănuia că bătrânul mai avea şi alte oase rupte. Coaste. O mână. Poate şi un picior. Nu putea şti sigur fără un examen complet. Dacă reuşeau să supravieţuiască acestei încercări, prima grijă era să i se facă bătrânului un examen amănunţit.

Jon reluă supravegherea peisajului întunecat.

Thayer se uita şi el pe geam. Se vedea că e fericit, în ciuda pericolului şi a tensiunii din maşină.

— Chinezii sunt un popor fascinant. Ştiu să-şi păstreze miturile şi creează mereu altele noi. Odată, când unul dintre barajele construite de comunişti undeva prin munţii ăştia, pierdea apă în

cantităţi considerabile, le-au spus ţăranilor care locuiau în vale că se construise acolo o cascadă artificială. Aşa i-au convins să continue să-şi lucreze pământul, deşi se aflau în mare pericol.

— În cultura chineză se îmbină miturile şi natura, interveni şi Asgar. Au scăpat ţăranii aceia?

— Da. Barajul a fost reparat la timp. Aproape toate fenomenele naturale au pentru ei una sau mai multe legende, continuă Thayer. Este o metodă perfectă pentru a ţine poporul în ignoranţă. Pur şi simplu ştiinţa aşa cum o ştim noi nu există aici. Însă e şi ăsta un mod de viaţă foarte interesant. Graiul lor e un fel de poezie. Un copac înalt devine un zeu sub puterea unei vrăji. Un curcubeu este motiv de sărbătoare. Raiul este pentru ei aici, pe pământ. Când ignoranţa asta ajunge însă şi în sferele puterii de la Beijing, atunci apar adevăratele probleme.

— E adevărat că Mao a fost un ţăran care nu avea decât şcoala elementară? întrebă Jon.

— Da şi pe vremea lui ţara era condusă de astfel de ţărani. Nici unul nu ştia să citească. Nu erau în stare să citească rapoartele pe care îşi puneau sigiliul. Nu ştiau mai nimic despre producţia de masă, despre fabrici, ştiinţă sau chiar despre agricultura care se practica în afara zonei din care proveneau. După cinci ani de la venirea lui Mao la putere, populaţia ajunsese aproape să moară de foame din cauza politicilor absurde ale Biroului Politic. Noi, în închisoare, mâncam orice. Păsări, insecte, iarbă. După o vreme nu mai găseai nici o buruiană şi până şi scoarţa de pe copaci dispăruse. Mulţi dintre noi au murit. Thayer ridică din umeri. Dar destul cu toate astea. Acum că imposibilul a devenit posibil, am un motiv să vreau să trăiesc suficient ca să apuc să mă întâlnesc cu cei din familia mea care mai sunt în viaţă. Cred că am devenit cam lacom, dar nu-mi mai pasă. După aceea pot să mor în pace.

Cât timp ce Jon vorbise cu Thayer, Asgar se întreţinuse cu şoferii din celelalte două maşini cu ajutorul aparatului de emisie-recepţie. Nici unul dintre ei nu remarcase vreun semn că ar fi urmăriţi.

— Avem veşti din închisoare, le spuse Asgar peste umăr celor din limuzină. Nu au descoperit încă lipsa celor doi gardieni şi habar n-au că voi nu mai sunteţi acolo. Norocul e de partea noastră deocamdată.

Caravana începuse să urce printre dealuri.

Veştile avură darul să reducă puţin tensiunea din maşină.

Thayer începu să le descrie zona muntelui Baoding Shan spre care se îndreptau şi statuia Buddha Dormind, unde urma să se desfăşoare schimbul.

— Muntele Baoding Shan are mai multe denumiri. Într-o traducere aproximativă, acestea ar fi „Piscul Preţios” sau „Vârful Comorilor”. La poalele muntelui se află locul unde Buddha Dormind şi alte figuri au fost cioplite în stâncă la fel ca pe Muntele Rushmore[17]. Sculpturile sunt şi pictate.

— Am auzit că au fost făcute acum o mie de ani, spuse Chiavelli.

— Aproape, răspunse Thayer. Cele din jurul statuii lui Buddha datează din secolul XIII. Cei care au proiectat ansamblul aveau un simţ al frumosului deosebit. Au păstrat linia naturală a pereţilor muntelui. Pereţii formează o vale în formă de semilună şi sunt din rocă dură, însă zona din jur e plină de vegetaţie – copaci, arbuşti, tufe, plante agăţătoare şi flori. O masă de verdeaţă. Valea face parte dintr-un defileu săpat în munte.

— Spuneţi-mi, ce părere aveţi despre alegerea statuii lui Buddha ca loc în care să se efectueze schimbul? îl întrebă Jon. Fred Klein îi trimisese prin fax hărţi şi descrieri ale zonei. Nimic nu se putea compara însă cu opinia unuia care fusese la faţa locului.

— Atât pentru Li Kuonyi, cât şi pentru Feng Dun, locul e plin de posibilităţi. Pentru tine însă, care vrei să pui mâna pe document, probabil acestea complică lucrurile. Statuia lui Buddha este un monument masiv, plasat sub un fel de acoperiş natural de stâncă, iar în jurul ei se află o mulţime de alte sculpturi care ilustrează diferite legende budiste. Multe dintre ele sunt de înălţimea unui stat de om, ceea ce înseamnă că reprezintă tot atâtea locuri unde te poţi ascunde. Alte statui se găsesc în grote întunecate, iar în unele din aceste grote au fost săpate şi temple.

Asgar trase puternic de volan ca să ferească un câine care ţâşnise de-a curmezişul şoselei.

— Aţi descris exact fiecare detaliu, domnule Thayer. Nici eu nu aş fi putut face o descriere mai bună. Dar de unde ştiţi toate astea? întrebă el suspicios.

— Mulţi prizonieri au fost trimişi să cureţe şi să repare statuile

---

[17] Mount Rushmore National Memorial – monument în statul american Dakota de Sud, care reprezintă chipurile preşedinţilor George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln şi Theodore Roosevelt, sculptate în peretele Muntelui Rushmore.

lui Buddha. M-am arătat interesat, aşa că m-au lăsat şi pe mine să merg de câteva ori. În cultura chineză, bătrânii, chiar dacă sunt prizonieri, sunt respectaţi pur şi simplu pentru că au reuşit să supravieţuiască un timp îndelungat.

În sfârşit, cele trei maşini se opriră şi fură parcate în afara şoselei, într-un pâlc de copaci. Uighurii le ascunseră îngrămădind în jurul lor mai multe crengi. Thayer făcu câţiva paşi ca să-şi dezmorţească oasele, iar Chiavelli stătea în preajma lui.

— E timpul să plecăm, le zise Jon celor doi. Îi întinse lui Chiavelli cheile maşinii. Asgar ţi-a lăsat scris cum poţi să ajungi la ascunzătoare. Dacă nu ne întoarcem până la răsărit, va trebui să-l duci tu acolo pe domnul Thayer.

— Nici o problemă. Şi după aceea?

— Sora lui Asgar, Alani, vă va duce până la cea mai apropiată graniţă.

— Am înţeles. Noroc. Cei doi schimbară o privire, se înţeleseră fără cuvinte, apoi Chiavelli îi deschise portiera lui Thayer ca să urce în maşină.

Se aşezară amândoi pe locurile din faţă şi Jon îl auzi pe Thayer întrebând timid:

— L-ai cunoscut pe fiul meu? Ce poţi să-mi spui despre el?

Portiera se închise şi cei de afară nu mai auziră răspunsul căpitanului.

Înarmaţi cu pistoale-mitralieră, lanterne şi hărţi, echipa condusă de Asgar porni pe o cărare mărginită de siluete întunecate de copaci şi tufişuri care îşi întindeau ramurile spre ei. Aerul din jurul lor era plin de mirosul vegetaţiei bogate. Unul dintre uighuri mai fusese în valea cu sculpturi şi Asgar îi traduse lui Jon sfaturile acestuia. Porniră să urce în şir indian, evitând rutele obişnuite şi având grijă să nu se împiedice de pietre.

Când ajunseră aproape de culme, Jon îi spuse lui Asgar:

— Ne oprim deasupra statuii lui Buddha, puţin într-o parte. Ne vom ascunde în vegetaţie.

— De aici încolo tu dai ordinele, prietene.

— O să ocupăm poziţii în aşa fel încât să vedem pe oricine coboară pe treptele de la intrare, precum şi pe toţi cei care se opresc în faţa statuii lui Buddha. Informaţiile pe care le-am primit eu confirmă ce ne-a spus Thayer, anume că există o mulţime de ascunzători printre statui şi grote. Asta nu face decât să ne îngreuneze misiunea. Dispersează-ţi oamenii în aşa fel încât să avem sub observaţie o porţiune cât mai mare din vale.

— Pare destul de complicat, spuse Asgar uşor ironic. Cât timp crezi că va trebui să aşteptăm?

— N-am de unde să ştiu. E posibil ca „întâlnirea” să aibă loc şi după răsăritul soarelui.

— Lumina zilei nu ne avantajează. Dacă vrei să scoţi documentul din China, ar fi bine ca răsăritul soarelui să ne găsească cât mai aproape de graniţă.

— Bănuiesc că se va întâmpla cu mult înainte de răsărit. Nici lor nu le convine lumina.

Cei doi tăcură. Luptătorii înaintau atent, vorbind în şoaptă, pe cărarea care începuse acum să coboare. Aşa cum le spusese Thayer, erau înconjuraţi de o vegetaţie foarte bogată. Deasupra, luna lumina vârfurile copacilor, care întindeau pe sol umbre impenetrabile. În faţa lor se deschidea valea în care se afla statuia lui Buddha Dormind, locul unde Jon avea să-i întâlnească încă o dată pe Feng Dun şi pe Li Kuonyi şi, unde, într-un fel sau altul, misiunea sa avea să ia sfârşit.

41

Marea Arabiei

Operatorul radio întoarse capul de la pupitrul său.

— Este *Shiloh,* domnule. Vor să ştie poziţia noastră exactă acum şi poziţia estimată peste zece ore.

Locotenent-comandorul Frank Bienas îi spuse operatorului radio:

— Transmite-le poziţia actuală. Pregătesc imediat şi estimarea. Spune-le însă că zece ore e prea mult.

Bienas se aşeză la masă şi începu să lucreze pe hartă. Operatorul transmise mesajul şi se lăsă pe spate în fotoliu în aşteptarea răspunsului. Mai avea puţin până la ieşirea din tură şi se întinse ca să-şi dezmorţească trupul înţepenit după lungile ore de veghe. Bienas continua să calculeze poziţia fregatei şi când termină se lăsă şi el pe spate, clătinând nemulţumit din cap.

Operatorul ascultă atent mesajul din cască şi raportă peste umăr:

— Cei de pe *Shiloh* spun că mai puţin de zece ore nu au cum să facă până aici. Merg deja cu viteza maximă.

— Spune-le că peste zece ore suntem în Golf. Ori ajung aici în mai puţin de şase ore, ori se duc acasă să facă prăjituri. Dacă mă caută cineva, sunt în cabina de comandă, adăugă Bienas îngrijorat.

Ieşi din încăpere, urcă pe puntea cufundată în întuneric şi de acolo în cabina de comandă, unde comandorul Chervenko preluase responsabilităţile turei cu o oră în urmă.

În clipa în care Bienas intră în cabină, Chervenko stătea cu binoclul pentru vedere pe timp de noapte îndreptat spre luminile ce sclipeau în depărtare pe puntea cargoului.

— Au mărit viteza cu un nod în ultima oră. Ca un câine care simte după miros că se apropie de casă.

— Cei de pe *Shiloh* spun că au nevoie de zece ore, raportă Bienas.

Chervenko nu se întoarse spre el, nici nu lăsă binoclul de la ochi.

— Brose a făcut tot ce a stat în puterea lui. Necazul e că Flota

a Cincea este mult prea departe în sud şi noi ne depărtăm de ei. Nu vor reuşi să ajungă la timp.

— Oricum, tot ceea ce pot face ei putem şi noi, spuse Bienas, încercând să pară hotărât şi optimist.

— Da, doar că am fi de două ori mai puternici cu ei aici, îl readuse comandorul cu picioarele pe pământ. Ce face submarinul?

— Menţine cursul. Hastings zice că a înregistrat semnale cum că se pregătesc de luptă. Semne de activitate în compartimentul torpilelor.

— Ştiu şi ei că se apropie clipa deznodământului, Frank. Că nu putem permite ca *Empress* să intre în Golful Persic. O dată intraţi în apele lor, am fi foarte vulnerabili în faţa atacurilor aviaţiei, ale ambarcaţiunilor torpilă, ale tuturor celor cărora le trăsneşte prin cap să se ridice împotriva noastră. Poate că şi Teheranul ajunge la concluzia că-i sunt încălcate drepturile şi atunci să te ţii!

Bienas dădu din cap mohorât. Cei doi rămaseră umăr lângă umăr urmărind luminile din depărtare, în timp ce, cu fiecare clipă care trecea, momentul confruntării era tot mai aproape.

Dazu

— Iată-l. Vocea lui Asgar era joasă, însă plină de o neobişnuită admiraţie.

Se oprise împreună cu Jon la marginea perdelei dese formate din copaci şi tufişuri. Ajunseseră într-un luminiş aflat deasupra şi puţin într-o parte faţă de peretele muntelui în care fuseseră săpate sculpturile. Deşi nu puteau cuprinde cu privirea întreaga zonă în care se găseau mii de sculpturi şi care se întindea pe mai multe sute de metri, panorama oferită de Buddha Dormind şi de statuile din jur, învăluite în lumina ca de ceară a lunii, era suficient de măreaţă pentru a le tăia respiraţia.

Ceilalţi uighuri se opriseră şi ei să privească. Giganticul Buddha era culcat pe partea dreaptă în centrul unui platou în formă de potcoavă. Cu spatele lipit de peretele de stâncă, statuia avea mai bine de treizeci de metri lungime şi aproape şase metri înălţime, o transpunere în piatră a imaginii Prinţului Sakyamuni dormind somnul celor iniţiaţi înainte de a ajunge în Nirvana. La mică distanţă de marea statuie, minuscule faţă de aceasta, se înşiruiau altele, înfăţişând zeităţi budiste şi oficialităţi din

perioada respectivă în mărime naturală. Protejată de capriciile vremii numai de un fel de acoperiş de stâncă, despre care le vorbise şi David Thayer, statuia înfrunta vremurile.

Locul în care se opriseră era foarte potrivit pentru stabilirea unui punct de observaţie. Jon şi Asgar îi dispersară pe ceilalţi uighuri printre tufe şi ocupară amândoi poziţii apropiate pentru ca ordinele să se poată transmite cât mai uşor. Începuse o nouă perioadă de aşteptare şi nimeni nu putea spune cât avea să dureze. Jon se străduia să-şi controleze emoţiile. Mai fusese de câteva ori pe punctul de a pune mâna pe factură şi eşuase de fiecare dată. Asta era ultima lui şansă. Îşi stăpâni cu greu un fior de nelinişte şi începu să examineze atent aranjamentul sculpturilor, încercând să-l memoreze, astfel încât la sosirea celor două grupuri să aibă configuraţia peisajului bine întipărită în minte. Nu-şi mai putea permite nici o greşeală.

Alte figuri de piatră erau amplasate în diverse nişe de-a lungul peretelui muntelui. Unele statui străjuiau intrarea în grote întunecate. Cele mai multe erau separate de vizitatorii care urmau să sosească a doua zi de dimineaţă prin garduri joase de metal vopsit. Deocamdată însă nu se vedea nimeni, nici turişti, nici comercianţi, nici credincioşi veniţi să se roage, nici poliţişti.

Liniştea nopţii nu era tulburată decât de adierea unui vânt uşor, de foşnetul mici lor animale şi de fâlfâitul aripilor unor păsări de noapte.

— Când crezi că va apărea cineva? Asgar continua să vorbească în şoaptă. Nu mai e mult până se face ziuă.

— Nu am nici cea mai mică idee. Aşa cum ţi-am spus, întâlnirea trebuia să aibă loc pe lumină, însă instinctul îmi spune că vor apărea mult mai devreme.

— Ar fi bine să se întâmple înainte de venirea turiştilor.

— Aşa sper şi eu. Însă s-ar putea ca Li Kuonyi şi Yu Yongfu să vrea să beneficieze de avantajul oferit de mulţime. Pe de altă parte, însă, cred că şi-au dat seama până acum că Feng Dun e în stare să omoare pe oricine îi stă în cale numai ca să pună mâna pe document şi că mulţimea de vizitatori nu le va fi de nici un folos. Nu, ei se aşteaptă ca Feng să facă ceva necurat, aşa că bănuiesc că vor veni foarte devreme. Suficient de devreme ca să ajungă înaintea lui Feng şi să-i poată întinde o cursă la rândul lor.

În ciuda analizei atente, până la urmă se dovedi că Jon nu avusese dreptate. După mai puţin de jumătate de oră, în capul scării săpate în piatră, de partea cealaltă a statuii lui Buddha, se

văzu mişcând ceva. Jon focaliză binoclul pentru vedere pe timp de noapte. Erau cinci bărbaţi, figurile a trei dintre ei fiindu-i cunoscute din Hong Kong şi Shanghai, unde făcuseră parte din echipele lui Feng Dun. Toţi erau înarmaţi cu ceea ce păreau a fi pistoale-mitralieră de producţie britanică. Feng nu se afla printre ei.

— La naiba, zise Jon printre dinţi.

— Ce s-a întâmplat? Necazuri? Asgar încerca să străbată cu privirea prin întunericul nopţii în direcţia în care se uita Jon. Acesta îi urmărea pe oamenii lui Feng Dun care coborau treptele şi ocupau poziţii în valea în formă de potcoavă.

— Feng Dun nu e cu ei, spuse Jon şi înjură. Asta da surpriză.

În timp ce cei cinci continuau să coboare, în lumina lunii apăru şi un al şaselea bărbat. Coborî şi el, cu o servietă-diplomat în mână. Ralph McDermid în persoană.

— E McDermid. Mahărul care bănuim că se află în spatele întregii afaceri.

— Chiar şeful în persoană? Nu ţi se pare ciudat?

— Nu prea. Feng a reuşit până acum să pună mâna pe factură o singură dată. În toate celelalte ocazii a dat greş. Probabil că McDermid s-a hotărât să nu mai rişte. S-o fi gândit că dacă vine el, Li Kuonyi şi soţul ei sunt mai uşor de convins, că banii nu sunt falşi. Pe de altă parte, poate că a venit el fiindcă nu mai are încredere în Feng.

— Probabil că i-a cumpărat pe oamenii acestuia, sugeră Asgar.

— Ai dreptate. Nu-mi place însă ca inamicul să facă ceva la care nu mă aştept. De obicei asta înseamnă că mi-a scăpat ceva.

Oamenii înarmaţi continuau să coboare în ordine, privind îngrijoraţi de jur împrejur parcă ferindu-se de vreo ambuscadă.

Când mai aveau mai puţin de şase metri până să atingă nivelul cel mai de jos al platoului, McDermid îi opri şi-i trimise să se ascundă cu faţa la statuia lui Buddha. Preşedintele Grupului Altman se duse în spatele unui tufiş.

— Se pare că McDermid se aşteaptă ca Yu şi Li să vină şi ei pe treptele alea. Are posibilitatea să-i înfrunte de acolo.

Dacă asta avusese McDermid în minte, de data asta el fu cel care se înşelase. Un bărbat solid apăru înaintând precaut pe lângă uriaşa statuie. Nu coborând pe trepte, ci venind de undeva din dreapta statuii, exact aşa cum sugerase şi David Thayer că ar fi posibil. Cu binoclul, Jon văzu ceea ce părea în Glock de 9 mm înfipt în centura individului.

Li Kuonyi îl urma pe aleea dintre statui. Femeia se opri în spatele bărbatului şi se uită atent de jur împrejur. Purta o jachetă cu guler înalt şi glugă pe care şi-o trăsese pe cap ca să se ferească de răcoarea munţilor. În mână avea o servietă-diplomat în care se găsea probabil factura. Jon încercă să-i zărească faţa, însă gulerul înalt o acoperea în bună măsură. Părul femeii era în întregime sub glugă. Cu toate astea, Jon nu avea nici o îndoială cu privire la identitatea ei. Nu avea să uite curând imaginea lui Li bând de una singură în vila cufundată în linişte din Shanghai.

Bărbatul care venea imediat în spatele ei, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu rămână singur, părea abia trecut de treizeci de ani, cu o faţă de copil şi un corp subţire. Un bărbat care obişnuia să-şi controleze atent greutatea şi care, nu cu mult timp în urmă, punea foarte mare preţ pe aspectul său. Vremurile acelea trecuseră. În ochii lui sticloşi şi pe fruntea încreţită se citea o mare sfârşeală. Nopţile nedormite îşi puseseră amprenta pe faţa bărbatului care nu putea fi nimeni altcineva decât soţul lui Li Kuonyi. Purta un costum scump, probabil de comandă, dar care era acum într-o stare deplorabilă. La gât îi atârna jalnic o cravată de mătase înnodată neglijent. Din spatele soţiei sale, rotea speriat ochii în toate direcţiile.

O a patra persoană – tot un bărbat – ieşi din umbră şi se alătură celor trei. Jon nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Era un bărbat suplu, ai cărui ochi aveau o strălucire ciudată, ca a unui bolnav psihic. Era evident o altă gardă de corp a celor doi, însă mult mai periculoasă decât primul.

Cu Li Kuonyi în frunte, cei patru trecură prin faţa statuii lui Buddha Dormind şi se opriră în faţa treptelor de piatră.

Li Kuonyi puse jos servieta-diplomat şi strigă în engleză:

— Feng? Ştiu că eşti acolo. Te-am auzit. Ai adus banii?

Luni, 18 septembrie
Washington, D.C.

— Trei ore, Sir, anunţă amiralul Stevens Brose.

— Crezi că eu nu ştiu să număr, domnule amiral? izbucni preşedintele.

Sam Castilla clipi de câteva ori şi trase adânc aer în piept.

— Scuză-mă, Stevens. E din cauza aşteptării şi a faptului că nu ştim ce se petrece acolo. Am mai fost puşi în situaţia de a

număra trecerea secundelor şi altă dată, însă atunci era vorba despre atacuri iniţiate de inamic şi nu putea face decât să folosim toate mijloacele pentru a contracara atacul respectiv. De data asta situaţia e cu totul alta. Este o confruntare pe care am iniţiat-o noi, în care nu ne putem folosi de nici unul dintre mijloacele pe care le avem. În curând va trebui să dau un ordin care este foarte posibil să ne antreneze într-un conflict foarte de controlat. Acolo, în China, există cineva care doreşte acest război şi care e gata să riposteze de îndată ce vom încerca să oprim cargoul.

Erau singuri în sala de consiliu. Întrevederea fusese solicitată de amiral şi preşedintele considerase că cel mai bine era să stea de vorbă într-un loc unde nu-i putea auzi nimeni. Tot personalul civil şi militar din Casa Albă mergea parcă pe vârfuri şi peste tot plutea o tăcere stranie ca şi cum toată lumea îşi ţinea respiraţia.

— Nu vă invidiez deloc, domnule preşedinte.

Preşedintele Castilla râse amar.

— Toată lumea mă invidiază, Stevens. N-ai auzit? Sunt cea mai puternică persoană din lume şi toţi vor să fie în locul meu.

— Da, domnule, zise amiralul. *Shiloh* nu poate ajunge acolo la timp.

— Atunci, numai Dumnezeu şi omul nostru din China ne mai pot ajuta.

Marţi, 17 septembrie
Dazu

Li Kuonyi şi soţul ei aşteptau încordaţi ca Feng Dun să se arate.

Cu binoclul, Jon putu să-l vadă pe Ralph McDermid dând ordine în şoaptă, cu gesturi emfatice, oamenilor săi. De la distanţă, în lumina verde a binoclului, Jon înţelese că directorul Grupului Altman le spunea să rămână pe poziţii şi să nu acţioneze decât la semnalul său.

Apoi McDermid se ridică din spatele tufişului şi începu să coboare zâmbind treptele, cu servieta în mână.

Ajunsese aproape de marginea de jos a scării când Li Kuonyi vorbi din nou:

— E suficient.

— Vorbeşte în engleză, remarcă Asgar.

— Dacă pistolarii ei nu ştiu engleza, atunci chiar că nu putea găsi o metodă mai bună să se asigure că nu înţeleg nimic din ce se petrece, spuse Jon.

— Cine eşti tu? întrebă ea suspicioasă. Unde e Feng Dun?

— Sunt Ralph McDermid, doamnă Yu. Eu sunt cel care o să vă dea cele două milioane de dolari. McDermid bătu cu palma peste servietă.

Jon văzu că Yu Yongfu îi şopteşte ceva la ureche soţiei sale. Ea făcu ochii mari, ca şi cum Yu tocmai i-ar fi confirmat identitatea lui McDermid.

— Aveţi acolo toţi banii?

— Sunt toţi aici. Documentul e în servieta aceea?

Li atinse servieta cu vârful piciorului.

— Da. Dar înainte de a vă veni vreo idee cum să ne-o luaţi prin forţă, cu ajutorul oamenilor pe care i-aţi ascuns acolo, trebuie să vă spun că în servietă se află o bombă. Declanşatorul e la mine şi-l acţionez de îndată ce faceţi vreo mişcare greşită. E clar?

McDermid îi zâmbi lui Li Kuonyi de parcă ar fi fost cea mai plăcută femeie cu care ar fi avut vreodată de-a face. Ca şi când ar fi savurat fiecare clipă pe care o petrecea făcând afaceri cu ea. Jon înţelese că faţa pe care McDermid o arăta celor din jur era faţa lui de afaceri. Chiar şi clipele de plăcere erau pentru acest om tot o afacere. Şi, bineînţeles, fiecare afacere era o plăcere, un joc care trebuia câştigat. Cu cât mai mare era miza, cu atât mai bine. Viaţa ca o continuă tranzacţie. Pentru acest om negocierea era o reacţie automată, ca respiraţia.

— Perfect, răspunse el pe cel mai amabil ton cu putinţă. Doriţi probabil să număraţi banii.

— Bineînţeles. Aduceţi servieta aici, jos şi întoarceţi-vă unde staţi acum.

McDermid coborî ultimele trepte, lăsă servieta pe pământ, apoi urcă înapoi fără să-şi ia nici o clipă privirea de la Li şi de la cei trei bărbaţi, în timp ce, ascunşi deasupra, oamenii lui aşteptau cu armele pregătite.

Din locul din care supravegheau întreaga scenă, Jon, Asgar şi ceilalţi luptători uighuri remarcară starea de surescitare a cuplului de chinezi. Cei doi soţi îşi aruncară rapid o privire unul altuia cu ochii scăpărând.

— Te rog, examinează-i tu, îi spuse Li Kuonyi lui Yu.

Cu o expresie lacomă, Yu se lăsă pe vine şi desfăcu încuietoarea servietei. O clipă, Li Kuonyi şi cele două gărzi de

corp renunţară să mai supravegheze panta din faţă şi priviră în interiorul servietei. O greşeală fatală.

Ca la un semnal, Feng Dun răsări, de undeva de deasupra locului în care îşi postase McDermid oamenii, cu pistolul în mână. Începu să tragă, secerând aleea lungă din faţa statuii lui Buddha Dormind cu un baraj de foc. Gloanţele şuierau şi trosneau ca un vulcan, făcând să se cutremure întreaga vale. Li Kuonyi, soţul ei şi cele două gărzi de corp nu aveau nici o şansă.

Gâtul lui Li Kuonyi fu aproape retezat şi femeia căzu împroşcând sânge. Gloanţele îl loviră în piept pe Yu Yongfu care se prăbuşi peste servietă. Bărbatul mai solid nici nu-şi dăduse seama ce se întâmplă când fu trântit la pământ. Numai cel de-al doilea reuşi să scoată pe jumătate pistolul din toc înainte de a fi răsturnat peste gărduleţul din faţa statuii, cu trupul ciuruit de gloanţe.

Cei cinci care veniseră cu McDermid zăceau şi ei morţi în spatele tufelor după care se ascunseseră.

O linişte ca de mormânt pusese stăpânire pe vale şi McDermid încremenise cu gura căscată. Feng împreună cu o duzină de bărbaţi înarmaţi ieşiră dintre tufişurile de deasupra şi coborâră treptele de piatră.

Ralph McDermid îşi revenise şi începu să urle, vânăt de furie:

— Ţi-am spus să nu te bagi! Ţi-am spus că mă ocup eu de treaba asta! Ce-ai făcut, idiotule?

— Ce am făcut, tai-pan? se miră Feng în clipa în care ajunse lângă cadavre. M-am asigurat că documentul nu va cădea în mâinile americanilor sau ale altora. Am salvat două milioane de dolari. Şi, lucrul cel mai important pentru mine personal, am eliminat un american bogat, îngâmfat şi inutil.

Feng trase o rafală scurtă din pistolul-mitralieră şi McDermid făcu ochii mari, ca şi cum ar fi înţeles. Gloanţele îi atinseră inima şi-l aruncară pe spate cu braţele desfăcute. Rămase întins pe aleea de piatră. Feng râse scurt, împinse cu piciorul cadavrul lui Li Kuonyi şi puse mâna pe servietă.

Jon şi uighurii nu avuseseră timp să oprească baia de sânge. Asgar înjură şi le făcu semn oamenilor săi care aşteptau deja cu pistoalele-mitralieră aţintite asupra lui Feng şi a ucigaşilor lui.

— Nu! spuse brusc Jon. Spune-le să nu tragă. Spune-le să rămână ascunşi!

— O să plece cu documentul, Jon!

— Nu! se răsti Jon. Aşteaptă!

Marea Arabiei

Comandorul James Chervenko se afla în cabina lui, întins pe patul îngust, dar perfect treaz. Îi predase comanda lui Frank Bienas cu două ore în urmă fără să mai fie nevoie să-i ordone să-l trezească la cea mai mică modificare a situaţiei. Lăsase însă vorbă să fie trezit în orice caz înainte de ora patru dimineaţa. Coborâse în cabină prefăcându-se că se duce să doarmă, deşi ştia din experienţă că era ceva imposibil. Cu toate acestea, aparenţa de normalitate avea darul să liniştească echipajul şi clipele pe care le petrecuse în singurătatea cabinei îi permiseseră să analizeze în linişte cum să procedeze mai bine împotriva submarinului chinezesc.

În clipa în care fu anunţat că îl caută cei de pe *Shiloh,* ridică imediat receptorul. Veştile erau teribile: *Shiloh* nu avea cum să ajungă la ei în timp util.

— Cât timp mai ai, James? întrebă căpitanul Michael Scotto.

— Mai puţin de trei ore.

— Oamenii tăi sunt la posturi?

— Nu până în clipa în care va fi absolut necesar.

Interlocutorul său făcu o pauză.

— Te joci cu focul.

— E întuneric încă şi, potrivit radarului, chinezii sunt la suprafaţă. E posibil să ne monitorizeze activitatea. Nu vreau să fiu eu primul care să apese pe trăgaci decât dacă mi se ordonă acest lucru.

— Îţi asumi un mare risc. Dacă se hotărăsc să înceapă... Scotto lăsă propoziţia neterminată.

— Ştiu, Mike. Îmi asum riscul ăsta, însă nu voi începe eu.

— Succes.

— Mulţumesc. Încearcă să ajungi aici cât poţi de repede.

Cei doi căpitani întrerupseră legătura. Nu era nevoie de vorbe în plus. Ştiau amândoi ce era în joc. Într-o luptă navală se putea întâmpla orice şi *Shiloh* mai putea fi de ajutor. Chiar dacă nu ajungea la timp ca să participe la luptă, putea măcar să-i culeagă din mare pe supravieţuitori, în cazul în care mai supravieţuia cineva.

Chervenko abia închisese ochii, sperând să prindă măcar o oră de somn, când difuzorul interfonului prinse din nou viaţă:

— Domnule comandor, submarinul se scufundă. Cei de la sonar spun că se aude cum se umplu tancurile cu apă.

Chervenko simţi că i se pune un nod în stomac şi că nu mai poate să respire.

— Vin imediat.

Sări din pat, se stropi pe faţă cu apă rece, se pieptănă, îşi netezi uniforma, îşi puse cascheta şi ieşi din cabină. Ajuns pe punte, se uită în spatele navei, dar nu văzu nimic.

Bienas era în cabina de comandă şi făcu un semn cu capul în direcţia luminilor de pe *The Dowager Empress.*

— A mărit viteza. Se apropie de limita de cincisprezece noduri.

— Submarinul?

— Cei de la sonar confirmă că au armat torpilele.

— S-a apropiat de noi?

— Nu încă.

— O va face. Să trecem la posturi, Frank.

Bienas îi făcu un semn cu capul marinarului de la interfon.

Omul se aplecă spre microfon. Vocea sa tremura nervos în momentul în care începu să strige:

— La posturile de luptă! La posturile de luptă!

42

Dazu

Asgar făcea semne disperate către luptătorii săi pentru a-i opri să deschidă focul împotriva lui Feng Dun şi a oamenilor acestuia. Câţiva dintre ei purtau uniforma armatei chineze. Jon privea şocat la soldaţi în timp ce Asgar se uita uimit la el.

— Ai înnebunit, Jon? Feng o să pună mâna şi pe bani şi pe documentul tău!

Smith urmărise însă desfăşurarea evenimentelor cu mare atenţie. Clătină din cap, supărat că nu fusese în stare să înţeleagă adevărul mai devreme. Singura consolare era că nici McDermid, nici Feng Dun nu reuşiseră.

— Mă îndoiesc, spuse Jon. E o farsă. *Trebuie* să fie.

Asgar era şi mai nedumerit.

— O farsă? Ce farsă? Feng şi oamenii lui i-au ucis pe toţi şi acum pleacă cu afurisitul ăla de document şi cu două milioane de dolari!

Jon continua să dea încăpăţânat din cap.

— Nu. Ţine-ţi oamenii pe poziţie. Priveşte!

Jos, în vale, lângă marea statuie a lui Buddha, Feng se ghemuise lângă servieta-diplomat, în timp ce oamenii săi rămaseră de pază, în jurul lui, la intervale regulate, cu un fel de exaltare nervoasă pe feţe. Feng ridică servieta cu mare atenţie. O cântări în mâini. O înclină şi o roti cu grijă. Apoi începu să râdă şi le zise ceva în chineză. Râseră şi ei.

— Spune că nu e nici o bombă. E prea uşoară şi nu se mişcă nimic înăuntru. El nu a crezut nici o clipă că ar fi o bombă acolo. Li Kuonyi nu şi-ar fi distrus niciodată singura armă adevărată de care dispunea.

— În privinţa asta are dreptate.

Feng se pregătea să deschidă servieta, dar oamenii lui se dădură câţiva paşi înapoi, semn că nu reuşise să-i convingă pe deplin. Feng o deschise şi se uită nerăbdător înăuntru. Nu se întâmplă nimic. Nici urmă de bombă sau de explozie. Însă pe faţa lui Feng apăru o strâmbătură oribilă. Scoase un urlet şi aruncă cât colo servieta care ateriză fără zgomot în iarbă.

Feng lătră ceva în chineză şi Asgar îl privi uimit pe Jon.

— E goală!

Jon dădu din cap.

— Trebuia să fie. Aşa cum ţi-am spus, Li Kuonyi a pus la cale încă unul din trucurile sale.

La statuia lui Buddha nu era nici un document. Jos, în vale, Feng sări în picioare şi se îndreptă spre locul unde Yu Yongfu zăcea întins cu faţa în jos peste servieta cu bani. Răsturnă cadavrul pe spate şi se ghemui lângă el. Îşi umezi un deget cu limba şi şterse cu el faţa lui Yu Yongfu. Îşi privi apoi degetul, se strâmbă şi strigă o altă înjurătură.

— Ce dracu' face acum? întrebă Asgar.

Cu ochii scăpărând de furie, Feng se duse la Li Kuonyi care privea cu ochii deschişi spre eternitate. Se aplecă asupra ei şi repetă gestul. După ce termină, se lăsă pe călcâie ca şi cum s-ar fi dat bătut. Sări însă imediat în picioare şi începu să vorbească dezgustat cu oamenii săi.

— Vasăzică asta era! Asgar se uita la Jon de parcă ar fi văzut un magician. A fost un truc. Şmecheria lui Li şi a lui Yu. Aceia nu sunt ei. Sărmanii ăia nu sunt decât nişte impostori. Probabil nişte actori pe care i-a angajat ea. Ei şi cele două gărzi de corp au fost doar nişte oameni de sacrificiu, simple obiecte de decor destinate să confere credibilitate stratagemei puse la cale de adevăraţii Li Kuonyi şi Yu Yongfu. Dar...?

— Da, spuse Jon. Există un „dar".

În timp ce ei vorbeau, Feng se aplecase din nou şi începuse să caute prin hainele femeii. Când se ridică iar, ţinea în mână un obiect mic.

— Ce naiba a găsit?

— Bănuiesc că un receptor în miniatură, cu microfon şi difuzor. Doar aşa a putut Li să pună în scenă şarada şi de aceea numai ea a fost cea care a vorbit.

Se părea că Feng înţelesese şi el. Ridică privirea şi începu să cerceteze peretele muntelui de deasupra statuii lui Buddha Dormind. Nereuşind să vadă nimic, se întoarse repede şi le ordonă ceva în chineză oamenilor săi.

— Le spune... începu Asgar să traducă.

Jon sări în picioare strigând:

— Acum! Foc! Foc!

Asgar repetă şi el ordinul în uighură şi coama muntelui erupse. Toate cele douăzeci şi două de pistoale-mitralieră începură să

împroaşte un foc nimicitor asupra lui Feng şi a oamenilor săi înmărmuriţi.

Luni, 18 septembrie
Washington, D. C.

Câteva orificii din draperiile grele care separau biroul lui Fred Klein de lumea înconjurătoare permiteau soarelui de după-amiază să-şi trimită razele în încăpere. Lumea înconjurătoare era însă foarte prezentă şi foarte ameninţătoare în biroul lui Klein. Faţa lui trăda lipsa somnului, mesele sărite şi era acoperită cu o barbă de şase zile. Ochii săi înroşiţi de nesomn priveau întruna spre ceasul de perete. Ţinea capul aplecat spre locul în care se afla telefonul albastru.

Dacă l-ar fi văzut cineva, l-ar fi crezut paralizat, hipnotizat, în transă, lipsit de cunoştinţă sau mort, fiindcă nu mai făcuse nici o mişcare de multă vreme. Numai pieptul i se ridica şi cobora uşor în ritmul respiraţiei în clipa în care telefonul albastru începu să sune, se trezi brusc şi fu cât pe ce să cadă de pe scaun când se întinse să apuce receptorul.

— Jon!

— N-a sunat? întrebă preşedintele. În vocea joasă a acestuia se simţea dezamăgire şi o mare tensiune.

— Nu, domnule.

— Mai avem două ore. Poate mai puţin.

— Sau mai mult. Vapoarele sunt destul de imprevizibile.

— Vremea în Marea Arabiei este calmă şi însorită pe tot drumul spre Golful Persic până la Basra.

— Vremea nu este singura variabilă, domnule preşedinte.

— Tocmai asta mă sperie, Fred.

— Şi eu sunt la fel de speriat, domnule.

Klein putea auzi respiraţia preşedintelui. Din partea cealaltă a firului venea un fel de ecou. De oriunde suna, preşedintele era singur.

— Ce crezi că se petrece acolo? În... acolo unde e colonelul Smith?

— Dazu, provincia Sichuan, îi reaminti Klein. Lângă statuia lui Buddha Dormind.

Preşedintele tăcu câteva clipe.

— M-au dus o dată acolo. Chinezii. Să văd sculpturile alea.

— Nu le-am văzut niciodată.

— Sunt nişte opere de artă remarcabile. Unele sunt vechi de aproape două mii de ani şi au fost sculptate de mari artişti. Mă întreb ce vom reuşi să lăsăm noi în urmă pentru cei care vor trăi peste două mii de ani?

Preşedintele făcu din nou o pauză.

— Cât e ora acolo? La statuia lui Buddha Dormind?

— Ca şi la Beijing, Sam. Chinezii şi-au contopit toate fusele orare în unul singur pentru a simplifica lucrurile. Este aproape ora patru dimineaţa acolo.

— N-ar fi trebuit să se fi terminat până acum? N-ar fi trebuit să primim vreo veste? Măcar un cuvânt despre tatăl meu?

— Nu ştiu, domnule preşedinte. Colonelul Smith ştie foarte bine că timpul ne presează.

Klein îl putea simţi pe preşedinte dând din cap.

— Da, ai dreptate, bineînţeles că ştie.

— Va face tot ce-i stă în putinţă. Nimeni nu e mai bun decât el.

Din nou aceeaşi mişcare a capului undeva în Casa Albă, ca şi cum preşedintele ar fi fost sigur că totul se va sfârşi cu bine, deşi o parte din el se temea de contrariul.

— Trebuia să primesc factura şi să i-o dau lui Niu Jianxing în Beijing. Însă acum e prea târziu, nu? Nu mai e timp nici măcar pentru a trimite o copie în China în speranţa că e destul pentru a-i convinge pe susţinătorii liniei dure. Fără îndoială că ar râde în faţa unui fax sau a unei copii prin Internet. Pot fi falsificate atât de uşor. Dacă am avut dreptate şi există cineva la Zhongnanhai care vrea război, atunci acela nu va putea fi convins de nimic altceva decât de factura originală.

— Va găsi Jon ceva, spuse Klein încercând să-l îmbărbăteze pe preşedinte. Nu avea însă nici cea mai mică idee ce-ar putea face Smith.

Nici preşedintele.

— Într-o oră, poate chiar mai devreme, o să-i spun lui Brose să dea ordinul. Va trebui să urcăm la bordul cargoului. Nu văd altă soluţie, fir-ar să fie. Ai făcut tot ce s-a putut. Fiecare a făcut tot ce s-a putut. Acum nu mai putem decât să sperăm şi să ne rugăm ca chinezii să dea înapoi, însă nu cred că se va întâmpla aşa ceva.

— Nu, domnule. Nici eu.

Tăcerea de la capătul celălalt fu mai lungă de data asta. Când vocea preşedintelui se auzi din nou, era tristă, tragică:

— Încăpăţânarea şi tragedia războiului rece – iar şi iar! Numai că, de data asta, armele sunt mult perfecţionate şi noi s-ar putea să nu fim sprijiniţi de nimeni. În mai puţin de două ore vom afla.

Marţi, 19 septembrie
Dazu

La poalele munţilor, de unde pleca drumeagul care urca pe culme şi ducea apoi în valea unde se aflau sculpturile, David Thayer adormise, obosit de activităţile intense cu care nu era obişnuit şi de tensiunea din timpul nopţii. Chiavelli îl veghea pe bătrân în interiorul cufundat în beznă al maşinii, cu pistolul-mitralieră AK-47 de producţie chinezească în poală. Fusese profund impresionat de rezistenţa lui Thayer şi bănuia că epuizarea lui se datora mai puţin activităţilor intense, cât mai ales tensiunii.

Tensiunea, în special aici, sub ramurile care ascundeau maşina, unde nu aveau nimic altceva de făcut decât să aştepte, îl afectase chiar şi pe Chiavelli. Se surprinse că aţipise câteva secunde şi îl treziseră bătăile propriei inimi. Îi venea din ce în ce mai greu să facă diferenţa între starea de veghe şi picoteală de fiecare dată când deschidea ochii. Când se trezi iar cu o durere în gât, avu nevoie de mai puţin de o fracţiune de secundă până să-şi dea seama că zgomotul pe care îl auzea nu era produs de bătăile inimii sale.

Era zgomotul mai multor picioare care mergeau pe şosea. Picioare grele, încălţate în bocanci, care mişcau într-un ritm prea bine cunoscut. Picioare care mărşăluiau şi care se îndreptau spre ei.

David Thayer auzise şi el zgomotul.

— Soldaţi. Cunosc ritmul ăsta. Soldaţi chinezi care mărşăluiesc.

Chiavelli asculta cu urechile ciulite.

— Zece? Doisprezece? O grupă?

— Aşa cred şi eu. Lui Thayer îi tremura vocea.

— Sunt pe şosea la aproape cinci sute de metri de-aici.

— Noi... noi suntem în afara şoselei, spuse nervos Thayer. Tufişurile şi ramurile copacilor ar trebui să ne protejeze destul de bine.

— Poate că da, dar ce caută soldaţii aici la ora asta? E patru

dimineaţa. Nu cred că au descoperit lipsa dumneavoastră, pentru că ar fi fost o armată întreagă. Şi nu ar fi venit la pas. Nu, indivizii ăştia urmăresc altceva sau pe altcineva şi, nu ştiu de ce, dar am o presimţire urâtă.

Cuvintele lui Chiavelli reuşiră să-l sperie de-a binelea pe bătrân, dar el se strădui să nu arate acest lucru.

— Crezi că are legătură cu misiunea pe care o au colonelul Smith şi uighurii? Dar cum e posibil să fi aflat cineva despre ea? E mult mai probabil că prezenţa soldaţilor aici n-are nici o legătură cu ceea ce se petrece la Baoding Shan.

— Putem să riscăm? Să stăm şi să nu facem nimic? Chiavelli răspunse imediat la propria întrebare: Bineînţeles că nu. Dacă soldaţii se îndreaptă spre vale, vor cădea exact în spatele lui Jon şi al uighurilor.

— Atunci trebuie să-i ajutăm!

— Eu o să încerc să-i ţin pe loc aici. Sau cel puţin să le încetinesc înaintarea.

— Şi eu ce fac?

— Rămâneţi aici, nu faceţi nici un zgomot şi veţi fi în siguranţă. Dacă nu mă întorc, va trebui să conduceţi singur maşina până la ascunzătoarea uighurilor.

Thayer clătină din cap.

— Nu mi se pare un plan prea realist. N-am mai condus nici un vehicul de cincizeci de ani, domnule căpitan. Şi pe vremea când ştiam să număr, două arme făceau întotdeauna mai mult decât una singură. Cred că asta nu s-a schimbat prea mult. Nu mă protejezi lăsându-mă singur aici. Dă-mi şi mie o armă. Nici cu arma n-am mai tras de cincizeci de ani, însă nu se uită aşa de uşor cum ţinteşti şi cum apeşi pe un trăgaci.

Neştiind ce să creadă, Chiavelli se uită la părul alb al bătrânului, la pielea ca de pergament şi la expresia lui hotărâtă.

— Sunteţi sigur? Cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă vă descoperă aici, în maşină, e să vă trimită înapoi la ferma-închisoare. Cred că între timp Klein a reuşit să pregătească echipa care trebuia să vă scoată de acolo. Cel mai înţelept lucru ar fi să rămâneţi aici şi să vă ţineţi capul jos.

Thayer îl apucă de mână.

— Mi-am luat doctoratul, Dennis. Am fost declarat deştept oficial. Dă-mi arma.

Chiavelli se holbă la el. Thayer părea foarte calm. Prin desişul tufişurilor pătrunsese o rază de lună stingheră. În lumina ei,

Chiavelli văzu că ochii lui Thayer zâmbeau ca şi când ar fi vrut să-i spună că pentru el moartea era un tovarăş vechi. Chiavelli dădu din cap. Bineînţeles, bătrânul avea dreptate.

Îi puse în mâna lui noduroasă pistolul Beretta de 9 mm al lui Jon. Mâna lui Thayer nu tremura. Chiavelli deschise apoi portiera de pe partea sa, opusă faţă de şosea şi-i făcu semn lui Thayer să nu facă nici un zgomot. Luna era chiar deasupra lor. Se ridicaseră suficient ca să lumineze şoseaua care şerpuia ca o bandă albă şi în curând îi văzură şi pe soldaţii chinezi apropiindu-se în marş vioi. Erau zece soldaţi din Armata Populară de Eliberare, conduşi de un căpitan de infanterie.

— Câţi oameni sunt într-o grupă de infanterie în armata lor?

— Nu ştiu.

Nu aveau însă prea mult timp să analizeze o problemă atât de spinoasă. Chiavelli ochi atent şi trase un singur foc cu pistolul-mitralieră AK-47.

Primul din şirul de soldaţi scoase un strigăt şi căzu la pământ ţinându-se de picior şi răsucindu-se de durere.

În acelaşi moment, Thayer apucă revolverul Beretta cu ambele mâini şi trase şi el un foc. Glonţul lovi şoseaua la vreo şase metri în faţa coloanei şi făcu să se ridice un gheizer de praf. Cei nouă soldaţi se aruncară în tufişurile de pe marginea drumului şi-l traseră şi pe tovarăşul rănit după ei. Câteva secunde mai târziu răspunseră cu un baraj de foc aproximativ în direcţia maşinii.

— Încă nu şi-au dat seama unde suntem. Trag la întâmplare, şopti Chiavelli.

O voce lătră un ordin în chineză şi împuşcăturile încetară.

Chiavelli şi David Thayer rămaseră în aşteptare. Mai devreme sau mai târziu, soldaţii aveau să înainteze, însă cu cât rămâneau mai mult timp ascunşi, cu atât mai bine. Thayer părea că roşise de emoţie. Chiavelli era în starea aceea de extremă luciditate pe care i-o provocau întotdeauna acţiunile de luptă.

Faţa i se acoperise de o peliculă fină de sudoare.

Un alt ordin scurt şi Thayer se cutremură. Cei nouă se ridicară la unison din vegetaţia care mărginea şoseaua pe ambele părţi şi porniră la atac, căutând inamicul şi trăgând din alergare.

Thayer se duse în spatele maşinii, se aplecă şi trase rapid trei focuri. Ochise mai bine de data asta şi fu răsplătit cu un strigăt de durere care izbucni din tufişuri.

— Poate reuşim să-i gonim de aici, zise el triumfător, vărsându-şi probabil năduful pentru toată suferinţa celor

cincizeci de ani de captivitate departe de casă.

Cuprinşi de panică, soldaţii săriră care încotro în căutarea unui adăpost, lăsându-l pe cel pe care-l lovise Thayer să se descurce singur.

Erau foarte slab pregătiţi, aşa cum i se spusese lui Chiavelli înainte de plecarea în misiune. Se vedea că nu au nici o experienţă. Chiavelli nu credea că cel care dădea ordinele va mai îndrăzni prea curând să-i trimită din nou la atac.

Se lăsară amândoi în jos, ascunzându-se şi aşteptară numărând minutele. Treceau însă neînchipuit de greu. După douăzeci de minute – nici un atac. Erau minute foarte valoroase, din moment ce grupa de soldaţi rămânea departe de statuia lui Buddha. Apoi, deodată, Chiavelli observă o străfulgerare argintie. Razele lunii fuseseră reflectate de ceva, probabil de cadranul unui ceas de mână. Îl cuprinse o senzaţie neplăcută, apoi simţi ceva mişcându-se. Brusc, tufişurile începură parcă să înainteze spre ei, nu mai departe de zece metri de locul în care se aflau.

— Foc! şopti el disperat. Deschideţi focul, domnule Thayer! Foc!

Din pistolul-mitralieră sprijinit de plafonul maşinii, Chiavelli slobozi o salvă lungă, în timp ce bătrânul, din apropierea lui, trăgea foc după foc cu revolverul. Unghiul de tragere nu era însă prea bun şi cei doi trebuia să stea pe vârfuri ca să poată vedea suficient de bine.

Deodată, două gloanţe explodară în corpul maşinii. Simţiră mirosul fierbinte de metal ars. Se auziră împuşcături şi din spate. Voci începură să strige în chineză.

Faţa lui Thayer se făcuse albă ca luna.

— Ne spun să aruncăm armele şi să ne predăm. Dacă nu, ne ucid. Putem încă să...

— În nici un caz. Nici să nu vă gândiţi. Chiavelli promisese că va avea grijă de tatăl preşedintelui şi o revenire în închisoare era în orice caz mai bună decât moartea. Atât timp cât rămâneau amândoi în viaţă, mai avea încă şansa să-l poată ocroti.

— I-am ţinut pe loc cel puţin o jumătate de oră. Uneori totul depinde de o jumătate de oră.

Împinse cu putere pistolul-mitralieră, îl lăsă să cadă de cealaltă parte a maşinii şi ridică mâinile deasupra capului.

Tremurând, David Thayer aruncă pistolul Beretta şi-şi puse mâinile pe şapcă. Cele câteva ore în care fusese liber se terminaseră.

— Din păcate, şopti el.

Cei opt soldaţi care se ascunseseră în tufele din faţă îşi făcură apariţia şi, susţinându-şi camarazii răniţi, înaintară spre ei. Ridicară de jos armele abandonate şi rânjiră în clipa în care în spatele lui Thayer şi al lui Chiavelli mai apărură doi soldaţi. Până la urmă, numărul de militari dintr-o grupă de infanterie a Armatei Populare de Eliberare părea să fie de doisprezece.

Ofiţerul – un căpitan cu pistolul în mână – se opri în faţa celor doi şi vorbi furios. Thayer traducea.

— Ne întreabă cine suntem. Şi-a dat seama că suntem americani. El... O, Doamne. Thayer îi aruncă o privire lui Chiavelli. Vrea să ştie dacă facem parte din echipa de spioni a colonelului Smith.

Jos, în vale, oamenii lui Feng care supravieţuiseră reuşiseră să se ascundă şi răspundeau la atac cu un foc slab, sporadic.

— Încetaţi focul, îi spuse Jon lui Asgar.

— Eşti sigur, prietene? Câţiva sunt încă în viaţă şi trag asupra noastră. N-ar trebui să mergem acolo, jos şi să terminăm cu ei?

Cel puţin să ne convingem că monstrul acela de Feng Dun este mort. Sunt aproape sigur că l-am nimerit.

— Nu! Împrăştiaţi-vă şi cercetaţi pantele. Căutaţi locul în care s-a ascuns Li Kuonyi. Cu siguranţă a urmărit de acolo tot ce s-a întâmplat..

— Crezi că...?

— Ea şi Yu sunt pe undeva pe aici, cu documentul. Trebuie să-i găsim.

Asgar dădu ordin ca oamenii săi să se împrăştie iute printre tufişuri şi să-i încercuiască pe oamenii lui Feng care mai rămăseseră.

— Mai aveam mai puţin de o oră până la răsăritul soarelui şi probabil că focurile de armă s-au auzit până la Chongqing.

— Ştiu. Jon alerga greu pe terenul accidentat. Se uită în dreapta şi în stânga la linia lungă a luptătorilor uighuri care cercetau panta muntelui. Ştia că şansele erau foarte mici, că mai avea foarte puţin timp şi că, în acest interval, trebuia să-i găsească pe Li şi pe Yu, să pună mâna pe document şi să-l trimită cumva la Washington.

Deodată, de la mai puţin de o sută de metri, din faţa sa se auzi un schimb de focuri. Jon ridică privirea şi descoperi un punct aflat puţin spre stânga sa, chiar deasupra statuii lui Buddha

Dormind. De acolo se trăsese o rafală scurtă cu un pistol-mitralieră – şi răspunsul dintr-un revolver.

— Stai pe loc! îi strigă Jon lui Asgar şi se ghemui în tufiş.

Asgar ridică mâna ca să-şi oprească luptătorii, apoi o coborî cu palma în jos, indicându-le să se lase la pământ şi să nu facă zgomot.

— Cine crezi că e acolo, Jon? întrebă el în şoaptă.

— Feng, poate?

Asgar se strâmbă nemulţumit.

— Ar fi trebuit să coborâm să examinăm cadavrele.

— Nu era timp. Trebuia să încercăm s-o găsim mai întâi pe Li Kuonyi.

— Dacă cel care a tras e Feng, înseamnă că am dat greş.

— Poate că nu!

După ce le făcu semn oamenilor săi să continue să înainteze fără zgomot, Asgar se întoarse lângă Jon. Câteva minute mai târziu, lanţul de luptători se apropie de un luminiş. Asgar le făcu semn să nu iasă din zona cu vegetaţie. Jon îi făcu un semn cu capul spre stânga lor. Porţiunea fără vegetaţie continua până la un vârf de stâncă de sub care se căsca, abrupt, valea în care se găseau sculpturile. Din locul acela cineva putea să cuprindă cu privirea întreaga vale, precum şi pantele şi treptele de piatră care duceau la statuia lui Buddha.

— Li Kuonyi ar fi putut să vadă totul de acolo, spuse Jon.

Asgar oftă şi încuviinţă cu o mişcare a capului.

Undeva în dreapta lor se auzi o rafală scurtă din trei focuri trase cu un pistol-mitralieră. Împuşcăturile veneau din direcţia unei aglomerări de bolovani care se ridica deasupra arbuştilor şi tufişurilor, la aproximativ cincizeci de metri distanţă de marginea stâncii care domina valea.

Reacţia la scurta rafală fu un singur foc tras cu un pistol de undeva din mijlocul unui pâlc de copaci aflat în apropierea marginii stâncii, drept în faţa locului în care se ascunseseră Jon şi uighurii. Glonţul făcu să sară aşchii ascuţite din grămada de bolovani de deasupra.

— Priveşte, spuse Asgar.

La numai zece metri distanţă de grămada de bolovani, înspre locul de unde priveau Jon şi tovarăşii săi, se afla o altă formaţiune stâncoasă, de dimensiuni mai mici. Peste bucăţile de stâncă era prăbuşit trunchiul unui copac mare şi Jon văzu ceva mişcându-se în spatele lui. Chiar în clipa aceea, o nouă salvă

trasă cu pistolul-mitralieră făcu să sară aşchii din trunchiul copacului.

O voce joasă, fascinantă, pe care Jon sperase să nu o mai audă niciodată, spuse în engleză:

— O capcană reuşită, madam Li. La fel de bună ca şi celelalte pregătite de tine. Ucigaşii tăi plătiţi mi-au ucis mulţi oameni, însă – din păcate pentru tine – nu au reuşit să mă ucidă şi pe mine.

Li Kuonyi îi răspunse din spatele trunchiului de copac prăbuşit cu o voce melodioasă şi calmă, de parcă ar fi întâmpinat un vizitator în salonul din vila ei din Shanghai.

— N-am reuşit nici să pun mâna pe bani. Bănuiesc că au ajuns la tine şi sunt foarte surprinsă că te-ai mai întors aici.

— Am nevoie de factură, scumpă doamnă, spuse Feng şi bănuiesc că nu mai ai muniţie. Ar fi trebuit să fii moartă până acum şi documentul să fie în mâna mea, dacă nu era prietenul tău de acolo, dintre copaci. Mă întreb cine ar putea să fie?

— De ce vorbesc în engleză? şopti Asgar.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, răspunse Jon. Poate că Feng are nişte oameni ascunşi pe undeva şi nu vrea ca ei să înţeleagă ce vorbeşte el cu Li.

— Sunt mai multe lucruri pe care nu le ştii tu, Feng, replică Li batjocoritor.

Din spatele ei se auzi o voce nervoasă de bărbat:

— Ar fi trebuit să păstrezi factura atunci când ai avut-o în mână, Feng. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. N-ar mai fi fost nevoie să-şi piardă nimeni viaţa.

— A, ce plăcere să te aud din nou, şefule. Ce prostie din partea mea să cred că ai fost în stare să te sinucizi, chiar şi pentru viitorul familiei tale. Salvarea ta a fost însă doamna Li, nu-i aşa? Aici am greşit. Ştiam de mult cine e bărbatul în casa voastră.

— Totdeauna ai vorbit peste măsură, Feng. Dacă vrei documentul aşa de mult cum spui, s-ar putea să ne intereseze şi pe noi banii aflaţi acum în posesia ta.

— Direct la afaceri ca întotdeauna, doamnă! Bănuiesc că e vorba despre acelaşi aranjament. Cele două milioane ale lui McDermid în schimbul facturii.

— Bineînţeles.

— Atunci ne-am înţeles. Acum femeia poartă toate tratativele, şefule? Asta e, nu putem fi toţi bărbaţi.

În spatele trunchiului prăbuşit se auzi o mişcare precipitată.

Yu Yongfu apăru, roşu la faţă, încercând să scape din mâinile lui Li Kuonyi care se străduia să-l tragă înapoi.

— Sunt la fel de bărbat ca...

Trupul lui Yu Yongfu, de la gât până la pântece, fu sfâşiat de o ploaie de gloanţe. În întunericul nopţii, sângele părea negru ca smoala. Ţipătul disperat al lui Li Kuonyi fu acoperit de o salvă furioasă de răspuns venită din direcţia aglomerării de bolovani.

În tăcerea ciudată care se lăsă imediat după aceea se auzi un singur cuvânt:

— Aşa.

Neatins se pare de nici unul dintre gloanţele trase dinspre stânci, Feng făcu o pauză, apoi continuă cu o voce brusc foarte serioasă:

— Acum ştii care este propunerea mea. Gândeşte-te bine, Li. Prietenul tău va isprăvi muniţia mult înaintea mea. Cele două milioane de dolari nu sunt ale tale. Îţi ofer însă viaţa. Aruncă aici servieta cu documentul şi te las să trăieşti.

— Acoperă-mă, şopti Jon înfrigurat. Nu deschide focul până nu auzi vocea mea sau până nu încep eu să trag.

— Ce vrei să faci, Jon? întrebă Asgar.

— Vreau să ocolesc stâncile alea, să urc şi să-l iau pe Feng din spate.

— Mai bine atacăm. Mai am aproape douăzeci de oameni.

— Ar fi totuşi foarte greu să scoatem dintre stâncile alea un individ înarmat cu un pistol-mitralieră şi cu destulă muniţie de rezervă. Pe de altă parte, nu ştim ce alte arme are el acolo. Poate că mai sunt şi alţii cu el. Li ar putea crede că suntem împotriva ei, ar intra în panică şi ar distruge documentul. E prea riscant.

Înainte ca Asgar să mai poată riposta, Jon îşi atârnă pistolul-mitralieră MP5K pe umăr şi dispăru printre copaci. Avea şi un alt motiv ca să încerce să-l atace din spate pe Feng Dun. Pentru a putea trage asupra lui Feng după ce acesta îl ucisese pe Yu Yongfu, trăgătorul necunoscut ieşise din spatele unui copac şi Jon îi văzuse faţa. *Era Randi Russell.*

Nu avea nici cea mai mică idee cum de ajunsese ea acolo, însă Feng avea dreptate. Fata va rămâne fără muniţie. Şi dacă uighurii ar fi atacat, prietena lui ar fi putut fi prinsă la mijloc.

Marea Arabiei

În difuzorul din cabina de comandă a fregatei se auzi vocea hotărâtă a amiralului Brose:

— Daţi-mi poziţia exactă a cargoului, domnule comandor.

Stând în picioare în cabina întunecată, Jim Chervenko putea să vadă luminile de pe *Empress,* care se afla la mai puţin de patru kilometri în faţa lor. Cargoul înainta cu viteza maximă şi îşi continua neabătut drumul pe marea scăldată de lună, spre Strâmtoarea Ormuz şi mai departe, prin Golful Persic, spre Basra. Chervenko făcu un semn spre Frank Bienas care citi poziţia de pe navigator şi i-o comunică amiralului.

— După calculele noastre, mai aveţi la dispoziţie mai puţin de nouăzeci de minute înainte de a intra în strâmtoare, spuse amiralul după câteva clipe.

— Aşa am calculat şi noi, domnule, spuse Chervenko.

— Aţi trecut pe poziţie?

— Ne-am apropiat la patru kilometri de navă.

— Submarinul?

— Au încărcat torpilele şi s-au apropiat de *Empress* o dată cu noi. Ne-au depăşit şi sunt acum cu un kilometru mai aproape de cargou decât noi. S-au scufundat şi se află în dreapta cursului nostru, ceea ce le permite să urmărească atât cargoul, cât şi pe noi.

— Elicopterele Seahawk sunt echipate cu torpile antisubmarin şi gata de decolare?

— Da, domnule.

Amiralul încerca să-şi stăpânească vocea, însă seria de întrebări pe care, într-o situaţie normală, nu i le-ar fi pus nici măcar unui locotenent aflat la prima sa misiune, cu atât mai puţin unui comandor cu ani lungi de experienţă pe mare, trăda starea lui de nervozitate.

Brose îi citi parcă gândurile lui Chervenko.

— Te rog să mă scuzi, domnule comandor, însă este o situaţie a naibii de complicată.

— N-am fost niciodată în alta mai complicată, domnule.

— Ţi-ai pregătit planul de bătaie?

— Vom înainta să oprim cargoul. Trimit apoi echipa care să urce la bord. Voi încerca să menţin cargoul între noi şi submarin, ceea ce-i va sili pe chinezi să se deplaseze spre noi, aşa că elicopterele vor putea ataca. În caz că nu reuşim, vom acţiona în funcţie de evoluţia situaţiei.

— Foarte bine, domnule comandor. În vocea amiralului se ghicea o vagă ezitare. Veţi primi ordinul de a urca la bordul cargoului în mai puţin de o oră. *Shiloh* ar trebui să ajungă acolo peste aproximativ trei ore. Voi încerca să vă asigur protecţie aeriană, însă sincronizarea este destul de dificilă. Încearcă să rezişti cât poţi de mult.

Amiralul ezită, din nou, ca şi cum nu ar fi vrut să întrerupă legătura.

— Succes, zise el din toată inima şi închise telefonul.

Comandorul Chervenko privi în direcţia ceasului de perete, apoi îndreptă iar binoclul pentru vedere pe timp de noapte spre *The Dowager Empress,* care continua să înainteze pe marea calmă. Pentru comandor începuse numărătoarea inversă.

43

Dazu

Întunericul nopţii devenise greu, apăsător. Jon se târa printre stâncile cufundate în umbră şi urca pas cu pas. Talpa pantofilor săi speciali de pânză ceda suplu la suprafaţa neregulată a pietrelor în timp ce dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte îi permitea să înainteze ţinând cont de crevasele şi şanţurile săpate de apele de ploaie. În câteva rânduri fu nevoit să sară şi să se agaţe apoi de marginea unui bolovan. Alteori, reuşea să înainteze agăţându-se de ramurile câte unui arbust crescut în crăpăturile din stâncă.

— Pierdem timpul, Li, zise Feng Dun şi vocea sa rece se auzi atât de aproape încât Jon avu senzaţia că se va ciocni cu el din clipă în clipă. Soţul tău e mort. Gărzile tale de corp de asemenea. E evident că nu mai ai muniţie. Prietenul tău de acolo, dintre copaci, e singur, va rămâne în curând şi el fără muniţie şi atunci nu mă va mai putea opri nimeni. Profită de şansa asta. Aruncă servieta şi eu am plecat de aici.

Li Kuonyi începu să râdă.

— Şi unde să mă duc? Fără bani, cum crezi că aş putea să ies din China, eu şi cu copiii mei? S-ar putea să ard documentul eu însămi. Şi o s-o fac dacă nu pleci de aici.

În timp ce femeia continua să vorbească, reţinându-i atenţia lui Feng, Jon se mişcă ceva mai repede şi se opri când fu sigur că se află mai sus de Feng.

Râsul lui Feng sună batjocoritor.

— Îmi pare rău, madam Li. Numai americanii vor să pună mâna pe document în bună stare. Din partea mea poţi să-i dai foc. Dacă nu o faci tu, o să-l ard eu. Însă asta nu mă va împiedica să te ucid şi nici nu o să te ajute să pleci din China.

Deodată, femeia înţelese.

— *Wei Gaofan!* El e în spatele afacerii! Protectorul tatălui meu. Protectorul soţului meu. El e cel care vrea ca documentul să fie distrus. El e cel pentru care lucrezi tu cu adevărat!

— Singura ta şansă este să ai încredere în noi. Dacă nu, ţi-am spus ce te aşteaptă.

Jon ajunsese pe cea mai înaltă stâncă. Îşi desprinse pistolul MP5K de pe umăr, se căţără tiptil până pe marginea stâncii şi găsi o poziţie de observaţie bună, cu spatele lipit de perete. În urechi îi şuiera vântul nopţii şi dedesubt se deschidea platoul pe care se afla statuia lui Buddha, o vastă panoramă de umbre, vegetaţie şi statui monumentale care străluceau în lumina ireală a lunii şi a stelelor.

Feng Dun stătea ghemuit în spatele unui bolovan aflat mai jos, la mai puţin de şase metri distanţă. Pistolul său mitralieră era sprijinit de buza stâncii, cu ţeava îndreptată spre locul în care se ascundea Li Kuonyi. Jon lăsă jos dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte şi se uită spre capul lui Feng. Părul lui roşu înspicat cu alb strălucea în lumina delicată, singurul punct de culoare în decorul negru-cenuşiu al stâncilor.

Capul lui Feng reprezenta o ţintă perfectă. Cu un singur glonţ, Jon îl putea face lesne să explodeze ca un pepene copt. Îndoi degetul pe trăgaci. Clocotea de furie gândindu-se la toţi cei pe care îi omorâse Feng sau care fuseseră ucişi din ordinul lui... Avery Mondragon. Andy An. Atâţia luptători uighuri. Ticălosul de Ralph McDermid. Chiar şi nenorocitul de Yu Yongfu. Apoi era conflictul violent gata să erupă în Marea Arabiei. Jon făcea eforturi să-şi stăpânească furia.

Spuse tare, aşa încât să-l audă atât Feng, cât şi Li:

— Nu eşti singura şansă pentru doamna Li, Feng. Renunţă. Predă-te şi te las să trăieşti.

Avantajul lui Jon asupra lui Feng dispăruse. Timp de o secundă interminabilă, bărbatul nu întoarse capul. Nu făcu nici o mişcare. Apoi, mai rapid decât atacul unei cobre, se întoarse şi se aruncă spre dreapta, fără să ia în seamă muchiile ascuţite ale stâncii. Părul său roşu dispăru în umbră, în timp ce faţa i se schimonosise de ură. În acelaşi timp, trase o salvă în direcţia lui Jon.

Jon mormăi satisfăcut. Trase şi el o salvă scurtă cu pistolul MP5K. Gloanţele se înfipseră în corpul mercenarului, stopând mişcarea de întoarcere. Forţa impactului îl proiectă pe Feng în peretele stâncii de parcă ar fi fost un sac de orez. Izbitura îl aruncă în faţă, peste un bolovan mai mic, de unde alunecă inert la vale, stârnind o mică avalanşă.

Urmă un moment de linişte absolută. Venind prin luminiş, apăru Asgar, însoţit de oamenii lui care încercuiră rapid copacul prăbuşit şi aşchiile de stâncă unde se refugiase Li Kuonyi. Ţineau

armele îndreptate spre ea, însă Asgar îi opri să înainteze.

Jon fu cuprins de o stare de surescitare. Documentul era la câţiva metri de el. Avea în sfârşit dovada şi putea să-l sune pe Fred. Vasul *Empress* putea fi oprit, periculoasa sa încărcătură distrusă şi criza evitată... dacă reuşea să trimită documentul la timp. Porni să alerge printre pietre, sărind peste obstacole, până ce ajunse şi el în luminiş. Continuă goana până la uighurii care încercuiseră trunchiul prăbuşit.

În spatele trunchiului, Li Kuonyi şedea pe pământ, cu spatele la peretele stâncii. Era îmbrăcată la fel cu femeia care murise în vale. Jacheta ei era ruptă şi plină de sânge, aparent de la rănile soţului său. Palma ei stângă îi acoperea blând faţa. În mâna dreaptă ţinea o brichetă aprinsă. Nu avea nici o armă, însă factura originală se afla pe servietă, foarte aproape de mâna cu bricheta.

Femeia zâmbi când îl văzu pe Smith.

— Vasăzică tu erai! Americanul care căuta de atâta vreme documentul. Trebuia să-mi dau seama!

— S-a terminat, doamnă Li, spuse Jon. Soţul dumneavoastră e mort. Nu mai aveţi cu cine să duceţi tratative în afară de mine.

Femeia îl bătu uşor pe Yu pe faţa lipsită de viaţă. Era ca o mască de marmură.

— A fost un prost şi un laş, însă eu l-am iubit şi târgul rămâne în picioare. Cele două milioane de dolari americani şi ajutorul să părăsesc China împreună cu copiii mei. Capeţi în schimb documentul pentru care te-ai străduit atât de mult. Li făcu o pauză, privindu-l cu ochi de gheaţă. În caz contrar, îi dau foc.

Jon o credea în stare de aşa ceva. Se uită la ceasul de la mână. O oră şi zece minute. Probabil că *Crowe* era deja gata să intre în acţiune şi aştepta numai ordinul final pentru a aborda cargoul. Şansele erau foarte mici ca documentul să mai ajungă la preşedinte în timp util pentru ca el să-l poată trimite la Bei jing. Criza putea fi evitată numai printr-o minune. O furtună pe mare. Sosirea unei alte nave a Marinei. Intervenţia unei alte ţări – orice situaţie care ar fi putut împiedica intrarea cargoului în strâmtoare.

Prea multe sacrificii fuseseră făcute până în momentul acela ca Jon să renunţe tocmai acum şi criza care putea izbucni era prea periculoasă pentru a nu mai face un ultim efort.

— Au găsit oamenii tăi banii? îl întrebă pe Asgar.

— I-au găsit. Într-o crăpătură în stâncă aproape de locul în

care l-ai ucis pe Feng. Sunt toţi în servietă. Bani adevăraţi.

— Dă-i ei servieta.

În vocea lui Asgar apăru brusc o tensiune nefirească.

— Nu cred că mai are rost, bătrâne.

Jon se uită uimit la conducătorul uighurilor apoi îi urmări privirea spre marginea zonei luminişului ca să vadă ce-l tulburase într-atât. I se puse un nod în gât. Era tocmai ce le lipsea. Opt bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma Armatei Populare de Eliberare apărură în dreptul şirului de copaci, cu armele îndreptate spre luminiş. Cu armele îndreptate spre ei. Soldaţii sosiseră prea târziu pentru a-l mai putea ajuta pe Feng, însă suficient de devreme pentru a-i ucide pe Asgar, pe Randi şi pe toţi ceilalţi.

Luni, 18 septembrie
Washington, D. C.

Privirile tuturor celor adunaţi în sala subterană de consiliu de la Casa Albă erau îndreptate spre capătul mesei, unde preşedintele şedea cu ochii aţintiţi pe ceasul de perete.

— O oră, Sir, spuse amiralul Brose.

— Mai puţin, îl corectă secretarul Apărării, Stanton.

— Nu mai putem aştepta, domnule preşedinte, zise vicepreşedintele Brandon Erikson.

Preşedintele întoarse privirea spre Erikson.

— Sunt gata? Cei de pe *Crowe?*

— Sunt gata de mai bine de o jumătate de oră, spuse amiralul Brose.

Preşedintele dădu din cap. Întoarse capul şi se uită la ceas. Faţa lui părea tăiată în piatră.

— Daţi ordinul.

Instantaneu, toţi cei din încăpere intrară în acţiune. Brose înşfacă receptorul şi dădu dispoziţii.

Marţi, 19 septembrie
Dazu

Asgar făcu un semn rapid şi cei douăzeci de uighuri se împrăştiară pe după stâncile din luminiş, gata să-i înfrunte pe cei

opt soldaţi. Rămaseră culcaţi, cu armele pregătite, uitându-se unul la altul.

— Suntem de două ori mai mulţi decât ei, spuse Asgar repede, însă nu îndrăznesc să dau ordin de atac. Nu ştim câţi mai pot fi ascunşi prin apropiere şi o luptă în care sunt ucişi soldaţi din Armata Populară de Eliberare nu poate duce decât la represalii teribile împotriva luptătorilor mei şi a tuturor locuitorilor provinciei Xianjiang. Nu merită sacrificiul. Îmi pare rău, Jon.

Jon răspunse la fel de repede, chiar dacă nu-i făcea nici o plăcere:

— Te înţeleg.

— Dacă nu sunt decât aceia care se văd acolo, putem să te ajutăm să ajungi la ascunzătoarea noastră. Împreună cu oamenii mei, vei reuşi să-l scoţi pe David Thayer din ţară.

— Apreciez oferta ta. Îţi mulţumesc. De ce naiba nu se mişcă? Soldaţii erau ca nişte statui, înarmate şi gata de luptă. O linie impenetrabilă probabil, însă o linie care putea fi înconjurată. Aşa cum stăteau, puteau fi loviţi foarte uşor. De ce nu trăgeau ei primii? Se temeau din cauza inferiorităţii numerice?

— Nu sunt deloc îngrijoraţi, comentă Asgar. Aşa cum am spus, probabil că aşteaptă sosirea altor trupe.

În momentul acela, Jon simţi ceva mişcându-se aproape de locul unde se afla el. Se întoarse brusc.

— Randi!

Randi Russell, cu faţa înnegrită, răsări lângă ei.

— Cu ce vă pot ajuta?

Părul ei era vopsit negru şi purta un costum boţit. Se uita şi ea cu coada ochiului la soldaţii tăcuţi de la marginea pâlcului de copaci.

— De unde naiba ai mai apărut şi tu? o întrebă Jon fără pic de ironie de astă dată – soldaţii nu aveau să mai aştepte mult acolo.

— Am venit aici cu fostul Ralph McDermid, perpelească-se în iad. Avea nevoie de un interpret.

— Din fericire pentru noi şi pentru Li Kuonyi. Ai fost aici de la început?

Ea încuviinţă dând din cap.

— M-am ascuns aici. După baia de sânge din vale, l-am văzut pe Feng că se îndreaptă spre cei doi. Aşa că am deschis focul pentru a-l face să se ascundă după stâncile alea.

— Iar îţi sunt dator.

— N-ai pentru ce. Randi încerca să pară detaşată, însă nu

reuşea. Factura aceea pe care o are femeia... asta căutai?

— Da.

Jon îi prezentă pe scurt situaţia şi încheie relatându-i impasul în care se găseau cele două nave în Marea Arabiei.

— McDermid a pus la cale toată afacerea împreună cu soţul lui Li Kuonyi. Nu ştiu cum, dar şi-a băgat coada şi un important om politic chinez. Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla, însă cu siguranţă nimic bun. Nici pentru pace... Nici pentru viitor... nici pentru celelalte ţări ale lumii. Îmi pare rău că te-am amestecat în povestea asta, Randi. Asgar are dreptate. Nu poate risca viitorul oamenilor săi. Oricum, nu mai avem timp să schimbăm ceva.

Jon se întoarse spre Asgar.

— Ar fi bine să-ţi iei oamenii şi să pleci cât mai poţi. Dacă poţi.

— Tu nu vii?

— N-aş face altceva decât să vă pun într-un pericol şi mai mare. Uighurii nu au în spate singura superputere a lumii ca să-i apere. Noi, da. Îl bătu cu palmele pe umeri, aşa cum văzuse că făceau uighurii. Ia tu cele două milioane. Le puteţi da o întrebuinţare mai bună decât ar fi în stare Li Kuonyi, guvernul chinez sau noi.

— Îmi pare rău că s-a terminat aşa. Situaţia nu e grozavă nici pe departe, însă probabil că o să reluăm asta altă dată. Şi o s-o ducem cu bine la capăt. Asgar dădu un semnal şi, înainte ca Randi şi Jon să apuce să clipească, el şi oamenii săi dispăruseră printre copaci.

Acum nu mai aveau pe nimeni care să-i apere de soldaţii chinezi.

— Jon, şopti Randi, făcând un semn cu capul în direcţia acestora.

Soldaţii nu porniseră în urmărirea uighurilor. Se dăduseră la o parte, făcând loc unui ofiţer care ieşi din aliniamentul lor şi se apropie de Jon şi Randi.

— Prin urmare, asta aşteptau, spuse Jon.

— Căpitan. De infanterie, după uniformă, îl informă Randi.

Jon, Randi şi Li Kuonyi se depărtară câţiva paşi de trunchiul căzut. Kuonyi strângea documentul într-o mână, în timp ce în cealaltă avea bricheta, stinsă acum.

Expresia căpitanului era severă, pasul său hotărât. Aruncă o privire spre stânga, spre locul în care Feng Dun zăcea în propriul său sânge. Militarul încetini pasul şi se opri, cu o expresie de îndoială. De după stâncile în faţa cărora se prăbuşise Feng

apăruse un bărbat scund şi rotofei, îmbrăcat şi el în uniforma Armatei Populare de Eliberare.

Când el se apropie mergând hotărât spre ofiţerul de infanterie, Randi îi şopti lui Jon:

— Poartă însemnele Biroului Securităţii Publice – serviciul intern de securitate şi contrainformaţii.

— Grozav. KGB-ul chinezesc.

Maiorul Pan Aitu urmărise primul act al dramei din spatele statuii dragonului fioros care păzea intrarea în Grota Iluminării Supreme. Pe măsură ce acţiunea progresase, maiorul înconjurase statuia şi-i urmase pe protagonişti.

Binoclul pentru vedere pe timp de noapte îi permisese să studieze grupul de uighuri care îl atacaseră pe Feng Dun şi pe gangsterii săi, printre care se aflaseră şi câţiva soldaţi. Hainele, feţele şi armele celor douăzeci de luptători ciudaţi îl făcuseră să zâmbească uşor admirativ. Disciplinaţi, înarmaţi cu pistoale-mitralieră AK-47. De mult era convins că Smith reuşise să scape cu ajutorul unei celule de luptători uighuri care activa clandestin în Shanghai. Ei se aflau acum acolo unde Feng Dun îi omorâse pe falsa Li Kuonyi şi pe americanul acela bogat, McDermid, ca să pună mâna pe factura încărcăturii de pe *The Dowager Empress.* Însemna că Smith nu putea fi prea departe.

Admiraţia lui Pan faţă de şiretenia lui Li Kuonyi crescuse vertiginos. Dacă voia însă ca Wei Gaofan să fie învins, maiorul trebuia să intervină. Apariţia grupei de infanterie nu făcuse decât să-i confirme decizia.

Acum stătea în faţa căpitanului, care se uita, neştiind ce să facă, la uniforma lui cu însemnele gradului de maior de securitate şi-i spuse cu voce calmă:

— Sunt maiorul Pan Aitu, domnule căpitan. Ai auzit probabil de mine. Pan îl cântări cu privirea de sus în jos pe bărbatul mai înalt decât el.

Căpitanul îşi recăpătase parcă ceva din aerul său dur. Se străduia să facă faţă onorabil.

— Căpitan Chang Doh. Da, am auzit de dumneavoastră, domnule maior.

— Atunci cred că putem renunţa la preliminarii. Execuţi, bănuiesc, ordinele pe care le-ai primit de la un comandant care este prieten cu Wei Gaofan. Ai primit neoficial sarcina să-l ajuţi pe Feng Dun, care, după cum vezi, este mort. În urma ordinelor ilegale ale acestuia, am pierdut mai mulţi soldaţi din Armata

Populară de Eliberare – atât răniţi, cât şi morţi.

Faţa căpitanului se făcuse albă ca varul.

— Nu pot să vă vorbesc despre ordinele pe care le-am primit, domnule maior.

— Nu? În spatele copacilor se află mai mulţi soldaţi sub comanda mea. În acelaşi timp, eu am primit ordin scris să investighez şi, dacă este nevoie, să împiedic acţiunile decedatului Feng Dun. Ca să nu mai existe nici un dubiu, iată aici documentele mele. Pan îi întinse căpitanului autorizaţia pe care i-o semnase Niu Jianxing.

Căpitanul citi încet, de parcă spera ca documentul să se topească şi să dispară din mâna lui. Din păcate, ordinul confirma că maiorul acţionează în calitate de ofiţer de contrainformaţii pentru un membru al Comitetului Permanent care răspundea de acest gen de operaţii. Căpitanul se afla în poziţia defavorabilă de a acţiona pentru un prieten personal al unui alt membru al aceluiaşi Comitet Permanent, care nu răspundea însă de activităţile militare.

În timp ce Jon, Randi şi Li Kuonyi urmăreau cu înfrigurare scena, căpitanul de infanterie îi înapoie maiorului hârtiile, se dădu un pas înapoi şi îl salută cu tot respectul.

— Se pare că maiorul a câştigat disputa.

Li Kuonyi aprinse din nou bricheta.

— Încă mai puteţi avea documentul. Vreau să ajung cu copiii mei în Statele Unite şi să obţin azil acolo. Dacă nu, îi dau foc acum.

— Nu mai vreţi cele două milioane?

Femeia ridică din umeri.

— Erau pentru soţul meu. Eu sunt actriţă şi destul de bună. Şi sunt suficient de bine cunoscută în America. Pot să-mi câştig şi singură milioanele.

— S-a făcut. Jon se întinse şi-i smulse în acelaşi timp şi documentul şi bricheta, înainte ca femeia să-şi schimbe hotărârea.

Maiorul ajunse în dreptul lor. Îi zâmbi lui Jon şi se prezentă în engleză:

— Sunt maiorul Pan Aitu, domnule colonel Smith. Sunt încântat să vă întâlnesc, în sfârşit. Cazul dumneavoastră a fost foarte interesant. Din păcate, nu mai avem timp. Daţi-mi factura.

— Nu! strigă Randi deodată. Smulse bricheta din mâna lui Jon şi o aprinse. Nu ştiu de ce vrei documentul acesta, însă...

Jon o opri.

— Stinge bricheta. Oricum nu avem destul timp să trimitem documentul la Washington pentru ca preşedintele să-i poată anunţa pe cei de la Zhongnanhai. Hai să auzim ce are de spus prietenul nostru.

Ochii micuţului maior sclipeau. Le arătă cu mâna spre cei opt soldaţi care dispăreau printre copaci.

— Sunt acum sub ordinele mele. Probabil că nu ştiţi, însă căpitanul Chang a luat doi prizonieri americani. Unul este căpitan, iar celălalt un bătrân evadat. Am posibilitatea să vă asigur dumneavoastră, celor doi prizonieri, doamnelor de aici şi copiilor doamnei Li ieşirea rapidă din ţară. Suntem în aceeaşi echipă de data asta, domnule colonel.

— De ce o ajutaţi pe Li Kuonyi? întrebă Randi.

— Să spunem că-i admir inteligenţa şi talentul de actriţă. Trebuie să recunosc de asemenea că reprezintă pentru noi o complicaţie pe care nu o dorim. Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu poate şi nici nu va ajunge la urechile publicului. Nici în ţara dumneavoastră, nici în a mea. Timpul trece însă.

Jon cântări propunerea. Maiorul nu voia să distrugă documentul. China nu avea ce să mai câştige în afară de cazul în care acceptau ca americanii să urce la bordul cargoului. O decizie trebuia luată şi numai el era cel care o putea lua. America nu mai avea nimic de pierdut şi totul de câştigat.

Puse singura întrebare care mai avea importanţă în momentul acela:

— Aveţi vreun mijloc prin care putem opri cargoul înainte de a fi prea târziu, domnule maior Pan?

— Da.

Jon îi întinse lui Pan factura.

Maiorul se întoarse, le făcu semn să-i urmeze şi porni alergând prin luminiş, traversă pâlcul de copaci şi ajunse pe un alt platou. Acolo aştepta un elicopter. Pan scoase un aparat de emisie-recepţie şi rosti câteva cuvinte în microfon. În timp ce se apropiau, motoarele elicopterului prinseră viaţă.

Marea Arabiei

Luna ajunsese la strălucirea maximă şi fregata *John Crowe* înainta pe valurile leneşe, apropiindu-se din ce în ce mai mult de

Empress, care se îndrepta cu viteză maximă spre Strâmtoarea Ormuz, deja vizibilă în depărtare. Echipa care urma să abordeze se afla pe puntea din spate, cu armele pregătite, gata să coboare la apă bărcile ce aveau să o ducă spre cargoul chinezesc.

În centrul de comunicaţii şi control, locotenent-comandorul Frank Bienas patrula nervos, oprindu-se la fiecare câteva minute ca să se aplece peste umărul operatorilor radio, radar şi sonar. Urmărea atent ecranul radarului în faţa căruia se afla specialistul clasa a II-a Baum, când Hastings, operatorul de la sonar, începu să strige:

— Submarinul s-a pus în mişcare!

— Cât de repede? sări Bienas.

— Cu viteză maximă, domnule.

— Înaintează spre *Empress?*

— Cam aşa ceva, domnule.

— Ce dracu' înseamnă „cam aşa ceva"?

— Înseamnă că şi-a schimbat cursul spre *Empress,* însă pe direcţia asta va ajunge undeva în spatele cargoului.

— Adică se îndreaptă spre flancul nostru, cu torpilele armate şi gata de luptă?

— E posibil, domnule. Cred că da.

— Atunci spune aşa, la naiba!

Tăcerea încordată care se lăsase fu întreruptă de intervenţiile lui Hastings, care spuse, iritat:

— Nu am de unde să ştiu încotro se îndreaptă submarinul, domnule comandor. Numai viteza şi cursul.

Bienas roşi.

— Scuză-mă, Hastings. Cred că mi-am cam pierdut cumpătul.

— Toţi suntem nervoşi, domnule, zise Hastings.

Secundul activă interfonul care făcea legătura cu cabina de comandă.

— Jim? Se pare că submarinul se îndreaptă spre flancul nostru cu viteză maximă.

În cabina de comandă, Jim Chervenko recepţionă mesajul ca pe un pumn în stomac:

— OK, Frank. Te rog să mă anunţi când ajunge în dreptul nostru.

— Am înţeles, domnule.

Chervenko acţionă comutatorul, întrerupse legătura pe interfon şi privi către cargoul din faţa sa. Apoi se aplecă din nou spre microfonul interfonului.

— Sparks? Deschide un canal. Ia legătura cu ei. Chervenko îşi îndreptă spinarea şi urmări cu privirea cargoul care se deplasa cu viteză la mai puţin de un kilometru în faţa lor. În difuzorul interfonului se auzi o voce nervoasă:

— Nu răspund, domnule.

— Mai încearcă. Anunţă-mă când răspund.

Chervenko apăsă pe alt comutator.

— Eşti gata, Canfield?

— Da, domnule.

Chervenko dădu din cap, simţind în vocea tânărului locotenent nerăbdarea de a intra în luptă. Îşi aminti că şi el fusese la fel cândva. Într-o altă viaţă.

— Trage o salvă în faţa lor. Canfield?

— Domnule?

— Fără să-i atingi.

O pauză.

— Da, domnule.

Chervenko duse la ochi binoclul pentru vedere pe timp de noapte şi cercetă ce se petrece la prora cargoului care tăia apa cu viteză. Ascultă zgomotul rafalei de proiectile de 12,7 milimetri care produse un gheizer la mai puţin de o sută de metri în faţa prorei vasului. O ploaie de apă se ridică din mare. Probabil că asta îi va speria.

Chervenko începu să numere: unu, doi, trei, patru...

Interfonul prinse din nou viaţă.

— Au răspuns, domnule, anunţă operatorul radio. Vor să cunoască motivul agresiunii noastre.

— Spune-le să înceteze să mai facă pe proştii, să oprească imediat şi să se pregătească să primească la bord o echipă de control. Spune-le de asemenea că dacă văd şi o cutie de conserve aruncată peste bord, următoarea rafală o să-i lovească în plin. Chervenko devenise brusc nervos. Urmărea atent mişcările cargoului. Dădu drumul aerului din piept doar atunci când vasul *Empress* încetini. Până aici totul era bine. Se pregătea să ordone coborârea la apă a bărcilor când în difuzorul interfonului se auzi vocea agitată a lui Frank Bienas:

— Submarinul vine spre noi, Jim! S-au scufundat. Torpilele sunt în tuburi.

Asta era. Fruntea lui Chervenko se acoperi brusc de sudoare.

— Pregătiţi-vă pentru manevre de evitare! strigă Chervenko. Trimite-ţi elicopterele!

Cu coada ochiului observă că *Empress* abia se mai mişca, iar chila sa se ridica şi cobora uşor în valurile mici. Atenţia comandorului era însă îndreptată spre pupa, unde în orice secundă putea apărea capul unei torpile.

Nu apăru nici o torpilă. Ceea ce văzu însă, după câteva secunde, fu o gigantică siluetă ivindu-se în lumina lunii, ca un monstru ridicat din adâncurile oceanului.

Era submarinul chinezesc. În timp ce Chervenko urmărea, fără să-i vină să creadă, evoluţia submarinului, acesta înaintă încet până ajunse la mai puţin de cinci sute de metri de pupa lui *Dowager Empress.*

O voce în difuzorul interfonului îl anunţă:

— Vor să ia legătura cu noi, domnule!

Chervenko ridică mirat din sprâncene. *Ce mai era şi asta?*

— Fă-mi legătura în cabina de comandă.

Se auzi o voce băţoasă în care se citea o vagă supărare şi care rosti într-o engleză greu articulată:

— Domnul comandor Chervenko, bănuiesc. Aici căpitanul Zhang Qian, comandantul submarinului *Ciu-En-lai,* din Armata Populară de Eliberare. Am primit ordin de la Beijing să particip împreună cu dumneavoastră la operaţiunea de abordare a vasului *The Dowager Empress,* pentru a căuta şi a distruge toată încărcătura de contrabandă. După aceea am ordin să asigur un echipaj care să ducă vasul înapoi în China.

Chervenko rămase nemişcat. Încremenise, cu privirea spre întinderea neagră a Mării Arabiei, cu microfonul interfonului în mână şi încerca să-şi domolească bătăile inimii. Se terminase. Slavă Domnului, se terminase. Cineva făcuse treaba în locul lor. Cineva... probabil mai mulţi... ale căror riscuri şi sacrificii şi le putea numai imagina şi ale căror nume şi feţe nu le va cunoaşte probabil niciodată.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule căpitan, spuse politicos Chervenko. Şi, bineînţeles, după ce distrugem încărcătura de contrabandă, am fi încântaţi să escortăm nava înapoi în Shanghai. Nu ar fi bine ca o asemenea navă proscrisă să scape sau să ajungă în mâinile altcuiva, nu-i aşa?

EPILOG

Beijing

Toţi cei zece bărbaţi aşezaţi în jurul mesei imperiale, bogat ornată, din sala de consiliu a complexului de la Zhongnanhai întoarseră la unison capetele spre uşa din stânga secretarului general. Privirile lor erau aţintite asupra bărbatului suplu, îmbrăcat în uniformă de locotenent-comandor de Marină care intrase în încăpere. Ofiţerul şopti ceva la urechea secretarului general şi acesta dădu din cap, încuviinţând.

După ce tânărul ofiţer ieşi din încăpere, secretarul general le explică ce se întâmplase.

— Avem veşti bune. S-a terminat. Căpitanul de pe *Ciu-En-lai* ne raportează că *Empress* a fost abordată de o echipă formată din oameni de pe submarinul nostru şi de pe fregata americană *John Crowe.* Au găsit la bord mai multe tone de substanţe chimice interzise. Marfa de contrabandă a fost distrusă. Ofiţerii cargoului au fost luaţi în custodie de către marinarii noştri şi nava se îndreaptă acum spre Shanghai, escortată de fregata americană.

Murmure de aprobare şi de uşurare se auziră din toate părţile.

— Am avut noroc, dar chiar trebuie să permitem ca o fregată americană să ne escorteze vasul? interveni Wei Gaofan.

— Cred că a insistat căpitanul fregatei, răspunse calm secretarul. Având în vedere circumstanţele, nu cred că puteam protesta. Ochii săi, ca nişte cioburi mici de piatră neagră în spatele ochelarilor groşi, se opriseră asupra generalului Chu Kuairong, aşezat la capătul îndepărtat al mesei.

— Cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva, generale Chu? O afacere ilegală prezentând un pericol greu de imaginat să fie pusă la cale de cetăţeni chinezi chiar sub nasul nostru?

— Cred că eu sunt cel care trebuie să răspundă la această întrebare, domnule secretar, spuse Niu Jianxing.

— Nici unul dintre noi nu poate fi pus să răspundă pentru eşecurile celor care conduc de fapt operaţiunile, interveni furios Wei Gaofan.

Niu nu se uită spre Wei. Se adresă întregii adunări:

— Se pare că Wei Gaofan doreşte să dea vina pe cei de jos, care nu au posibilitatea să se apere.

— Nu permit...! izbucni Wei.

Secretarul îl întrerupse brusc, adresându-se lui Niu Jianxing:

— Dacă ai o explicaţie, te rog să ne-o dai.

— Există o explicaţie, răspunse Niu încet. O explicaţie simplă cu mai multe componente – un om de afaceri slab, lăcomia alimentată inevitabil de legile economiei de piaţă, conspiraţia pusă la cale de anumite corporaţii occidentale şi aroganţa coruptă a unui membru al acestui comitet.

În clipa în care Bufniţa rosti ultimele cuvinte, în sală se lăsă o tăcere indignată. Apoi în încăpere erupse un val de strigăte de protest şi întrebări adresate lui Niu.

Wei Gaofan, cu faţa sa de buldog roşie de furie, ţipa cel mai tare:

— O asemenea acuzaţie este echivalentă cu trădarea, Niu! Solicit un vot de cenzură!

— Pe care dintre noi îl acuzaţi, domnule? întrebă Shi Jingnu.

— Este inacceptabil! se auzi şi vocea unuia dintre membrii mai tineri.

— În afară de cazul în care Niu poate proba aceste acuzaţii, interveni liniştit secretarul.

Toţi tăcură brusc şi schimbară între ei priviri mirate.

— Nu cred că poate, se auzi cineva murmurând.

— Ar trebui să credeţi, mârâi generalul Chu, rostogolind între buze o ţigară de foi neaprinsă.

Niu se ridică de la masă şi se duse la uşă. O deschise şi făcu semn cuiva să intre.

Maiorul Pan Aitu, echipat în uniforma de ofiţer al Armatei Populare de Eliberare, intră în sală. Niu îl escortă pe rotofeiul vânător de spioni până la masă şi rămase în picioare în spatele lui.

— Domnule maior, te rog să ne prezinţi în detaliu rezultatele investigaţiilor tale.

Cu vocea sa blândă, inexpresivă, Pan le prezentă întreaga conspiraţie, de la afacerea încheiată între Donk & LaPierre şi Yu Yongfu cu privire la substanţele chimice interzise, urmând cu implicarea lui Li Aorong şi a lui Wei Gaofan şi terminând cu momentul în care Jon Smith îi înmânase ultimul exemplar din lista de inventar pe care Pan îl trimisese imediat prin fax de la Dazu direct la Comitetul Permanent.

Faţa dură a lui Wei Gaofan căpătase o paloare neobişnuită. Cu toate acestea, continuă să mârâie:

— Mi se pare că, o dată cu moartea tragică a lui Li Aorong, cu numai o oră în urmă, toţi cei la care s-a referit maiorul Pan sunt morţi. În afară de mine, bineînţeles. Iar eu neg categoric...

Pan continua să-l privească neclintit pe Wei.

— Nu toţi sunt morţi, domnule. Li Kuonyi trăieşte. Mulţi dintre oamenii lui Feng Dun au supravieţuit. Căpitanul de infanterie trăieşte ca şi prietenul dumneavoastră, generalul, care l-a trimis pe căpitan să-l ajute pe Feng Dun să recupereze documentul. Toţi aceştia au semnat declaraţii.

Timp de câteva clipe Wei Gaofan rămase nemişcat. Trăsăturile lui păreau să se topească, însă maxilarele rămâneau încleştate.

— Niu Jianxing i-a silit să mintă!

— Nu, zise secretarul îngândurat, studiindu-l pe Wei ca şi când atunci l-ar fi văzut prima oară. Aici există un singur mincinos.

Culoarea reveni brusc în obrajii lui Wei.

— Niu Jianxing şi secretarul general vor să distrugă China, spuse el adresându-se celorlalţi colegi. Ceea ce a făcut Yu Yongfu este un exemplu al bolii pe care ei vor s-o răspândească în Republica Populară. Eu n-am făcut altceva decât să vă deschid ochii, vouă şi partidului, asupra a ceea ce se întâmplă cu marea revoluţie a părinţilor noştri. Pentru Mao Tzedun, Ciu-En-lai, Chu Teh, Deng Xiaoping, eu nu-mi voi da demisia. Voi ieşi din această încăpere împreună cu cei care sunt de acord cu mine şi vom vedea apoi pe cine sprijină partidul!

Înălţă trupul masiv şi înaintă spre uşă pe picioarele sale crăcănate. Rămase o clipă în uşa pe jumătate deschisă, cu spatele la colegii săi, aşteptând. Nimeni nu îl urmă.

Secretarul oftă adânc.

— Mâine voi solicita un vot în Comitetul Central şi în Biroul Politic. Vei pierde toate funcţiile, toate prerogativele şi toate onorurile. Vei fi îndepărtat din partid, Wei Gaofan.

— Numai dacă, sugeră Niu Jianxing, nu alegeţi să faceţi ceea ce i-a sugerat Li Aorong ginerelui său. Însă trebuie să acţionaţi foarte repede.

— Ai putea să te gândeşti la familia ta, îi sugeră şi secretarul, însă vocea lui nu exprima prea multă speranţă.

Wei continua să stea acolo tăcut. Într-un sfârşit, dădu din cap şi ieşi.

Luni, 18 septembrie
Washington, D.C.

La patru ore după ce încărcătura de substanţe interzise fusese descoperită la bordul vasului *Empress* şi distrusă, Charlie Ouray îl invită pe vicepreşedintele Brandon Erikson la o întrevedere cu preşedintele. Ordonă apoi să fie pregătit Air Force One pentru un zbor spre Coasta de Vest, discută la telefon cu ambasadorul Wu, care abia revenise din China şi se duse jos, la subsol, în camera de consiliu, unde preşedintele vorbea la telefon cu soţia.

— Totul s-a terminat neaşteptat de bine, Cassie, spunea preşedintele.

De îndată ce îl văzu pe Ouray în cadrul uşii, îi făcu semn să intre.

— Crezi că ai să reuşeşti să ajungi, draga mea? Îmi pare rău că trebuie să anulezi cina în Oaxaca, dar... da, ştiu şi eu sunt la fel de emoţionat. Şi copiii? Minunat! Minunat! O să-l întâmpinăm cu toţii. Castilla puse receptorul jos, strălucind de bucurie.

Ouray aşteptă până ce preşedintele se uită din nou la el, după care raportă:

— A sunat ambasadorul, domnule preşedinte. A dorit să vă mulţumească oficial şi mi-a transmis un mesaj pentru dumneavoastră din partea lui Niu Jianxing – Bufniţa.

— Frumos din partea lui. Care e mesajul?

— Niu vă transmite urările lui de bine şi speră ca sănătatea dumneavoastră să rămână în continuare robustă.

Preşedintele izbucni în hohote de râs.

— Ce-i? întrebă mirat Ouray, privindu-l pe preşedinte care râdea din ce în ce mai tare. Zâmbi şi el, repetându-şi mesajul pe care îl primise, apoi râse uşor. Până la urmă, nu se mai putu stăpâni şi începu să râdă ţinându-se de burtă. Hohotele umplură spaţioasa sală izolată fonic, alungind umbrele ce se aciuaseră aici în ultima săptămână.

— O, Doamne. Preşedintele se şterse la ochi.

— Foarte amuzant, într-adevăr, recunoscu Ouray.

— Aveam nevoie de aşa ceva. Auzi, *robustă.* Din partea lor însă, e un vot de încredere.

— Expresia speranţei în viitor.

— La naiba, Charlie. Îşi închipuie că situaţia asta m-a zdruncinat rău şi nu vrea s-o ia de la început cu altcineva!

Cei doi bărbaţi râseră iar, lăsându-se pe spate în fotolii.

— Cred, domnule, că putem să-i urăm şi noi acelaşi lucru.

— Ai dreptate. Expresia lui Sam Castilla deveni brusc serioasă în clipa în care gândurile sale trecură la următoarea sarcină. Voiam să ştii că Departamentul Justiţiei e gata cu acuzaţiile împotriva lui Jasper Kott. Va fi un mare scandal.

— Nu avem cum să ascundem gunoiul sub preş.

— Nu, Charlie. N-ar fi corect.

Preşedintele mai avea însă o afacere pe care trebuia s-o încheie. Oftă, pregătindu-se pentru ce era mai greu.

— Vicepreşedintele e în drum spre Casa Albă?

— E chiar aici.

Brandon Erikson intră în sala de consiliu cu un zâmbet larg pe faţa lui frumoasă. Ca de obicei, avea părul pieptănat impecabil spre spate şi purta un costum perfect croit, cu vestă. Emana farmec şi energie.

— Felicitările mele, domnule preşedinte. Aţi demonstrat încă o dată ce mare conducător de stat sunteţi.

— Îţi mulţumesc, Brandon. A fost cât pe ce să se întâmple.

Vicepreşedintele se aşeză pe locul pe care îl ocupa de obicei, la mijlocul mesei, în dreapta preşedintelui, chiar în faţa lui Ouray. Îi făcu un semn amabil cu capul acestuia, apoi se întoarse spre preşedinte:

— N-o să vă rog să-mi dezvăluiţi şi mie detaliile operaţiunii, însă presupun că e vorba de câţiva dintre eroii noştri anonimi din serviciile de informaţii.

— Ai dreptate, recunoscu preşedintele. Am beneficiat însă din plin şi de ajutor din interiorul Chinei, în special de la un om politic cu rang înalt. Această colaborare mi-a dat o mulţime de speranţe cu privire la relaţiile noastre cu China.

— Cred că sunteţi prea modest, domnule preşedinte, zâmbi Erikson.

Sam Castilla nu răspunse.

Vicepreşedintele clipi de câteva ori şi măsură cu privirea locurile goale din sala care era perfect izolată de restul Casei Albe. Nu numai că nu avea ferestre şi era izolată fonic, dar se verifica periodic potenţiala prezenţă a microfoanelor sau camerelor de luat vederi ascunse.

— Mai trebuie să vină cineva? Bănuiesc că e vorba de o informare după încheierea crizei.

Preşedintele studia în tăcere faţa lui Erikson, căutând să-şi dea

seama cum de se putuse înşela atât de mult în privinţa lui.

— Nu mai vine nimeni, Brandon. Spune-mi, crezi că prietenul tău McDermid este la fel de entuziasmat ca şi tine de succesul nostru?

Erikson se uită la preşedinte, apoi la faţa serioasă a lui Ouray şi în sfârşit din nou la preşedinte.

— Habar n-am ce gândeşte domnul McDermid. Abia dacă îl cunosc pe omul ăsta.

— Chiar aşa? întrebă Charlie Ouray.

Erikson nu putu să nu remarce absenţa titlului şi faptul că Ouray nu folosise nici una dintre formulele obişnuite de politeţe, înălţă mirat dintr-o sprinceană.

— S-a întâmplat ceva, domnule preşedinte?

Preşedintele izbi cu palma în masă. Ouray sări în picioare.

Erikson era uimit şi puţin speriat.

— Ba ştii foarte bine ce părere ar fi avut McDermid, mârâi Castilla. Ştii exact cine au fost acei eroi anonimi.

— E absurd ce spuneţi, domnule! se răsti Erikson, la fel de furios ca şi preşedintele. Spuneţi că eu ştiu... se opri ca şi cum atunci ar fi auzit exact cuvintele preşedintelui. Ce părere... Ar fi *avut?*

— Ralph McDermid e mort, zise brusc preşedintele. Membrii consiliului director al Grupului Altman se dau acum peste cap să găsească o poveste plauzibilă care să explice această moarte. Nu vor reuşi. Maşinaţiunile lui McDermid vor ieşi la iveală – voi avea personal grijă de asta. Directorii vor părăsi corabia cât ai zice peşte.

— *Mort?* repetă Erikson, stupefiat. Va ieşi totul *la iveală?*

— Prietenul tău secret Ralph McDermid a fost împuşcat mortal în China, spuse Charlie Ouray. Ucis, după cum mi s-a spus, de către unul dintre propriii săi ucigaşi plătiţi.

Vicepreşedintele clipi de câteva ori, îşi reveni şi spuse precaut:

— Îngrozitor. Ce tragedie! Ce căuta în China? O călătorie de afaceri, presupun.

— La naiba, Brandon! explodă preşedintele. S-a terminat. Ai fost prins cu mâna băgată adânc în buzunarul altuia. Aştept să primesc demisia ta până mâine de dimineaţă! Preşedintele făcu un semn cu capul către Ouray, care apăsă pe un buton de sub tăblia mesei.

— Demisia... demisia mea... reuşi să bolborosească Erikson.

Încăperea se umplu de sunetul a două voci, dintre care una

era a vicepreşedintelui:

— Nu fi ironic. Avem nevoie unul de altul. Eşti unul dintre membrii cei mai de valoare ai echipei.

— Sunt în această echipă atâta vreme cât identitatea mea nu e dezvăluită.

— Situaţia nu e chiar atât de rea pe cât crezi. Până la urmă, nici Smith, nici femeia de la CIA nu au reuşit să dăuneze proiectului nostru.

— Faptul că cei de la CIA te ţin probabil acum sub observaţie nu te îngrijorează? Chiar dacă nu are legătură cu afacerea noastră, e posibil să se fi descoperit că o parte din scurgerile de informaţii de la Casa Albă duc la tine. Asta ar trebui să te pună foarte tare pe gânduri.

— Cred că e suficient. Ouray opri banda. Sunt sigur că domnul Erikson îşi aminteşte foarte bine restul.

Erikson îşi ţinea mâinile în poală, sub masă. Clipi de câteva ori, ca şi cum n-ar fi ştiut unde se află. Apoi trase adânc aer în piept.

— Cred că nu vreţi să spuneţi că aş fi eu acela...

Preşedintele mârâi uşor. Ouray dădu ochii peste cap.

Erikson continuă:

— Foarte bine, însă a face anumite favoruri unui susţinător important într-o viitoare campanie prezidenţială, deşi e un lucru ce poate fi considerat nu tocmai moral, nu e o crimă, pentru că altfel ar însemna să fim cu toţii în spatele gratiilor. Poate că nu-ţi mai place de mine, Sam şi vrei să mă ţii departe de toate problemele conducerii până la terminarea mandatului tău, însă mă îndoiesc că poţi să mă obligi să-mi dau demisia.

— Situaţia e mult mai gravă decât îţi închipui, zise preşedintele. Dacă îţi aminteşti întreaga convorbire – care a fost înregistrată de cei de la CIA – îţi dai seama că de acolo reiese foarte clar că ai fost implicat într-o încercare de a provoca un conflict armat cu China, în urma căruia, fără îndoială, am fi pierdut soldaţi americani. Ai contribuit de asemenea la organizarea contrabandei cu substanţe chimice interzise. Am senzaţia că o parte, dacă nu toate acestea, duc cu gândul la trădare. S-ar putea să fie vorba de trădare. Bineînţeles, ultimul cuvânt îl va avea justiţia. Rapoartele preliminare indică însă că vei fi chemat în faţa tribunalului.

Ouray spuse şi el printre dinţi:

— Cred că vei fi acuzat de trădare.

Erikson trecu cu privirea de la unul la celălalt.

— Ce doreşti, Sam?

— Nu-mi mai spune Sam. Ţi-am spus deja ce vreau. Poţi pretinde că ai probleme de sănătate. Responsabilităţi familiale. Că vrei să-ţi dedici întreaga energie pregătirii campaniei prezidenţiale. Ceea ce e, în parte, adevărat.

— Asta e tot, domnule preşedinte? întrebă Erikson, încercând să pară ironic.

— Nu chiar. Poţi să te prefaci cât vrei că te pregăteşti pentru campanie, dar până la urmă nu vei candida nici pentru preşedinţie, nici măcar pentru funcţia de hingher. Nu vei mai ocupa niciodată vreo funcţie publică. Niciodată, chiar dacă nu vei fi pus sub acuzare.

— Şi dacă mă hotărăsc să candidez totuşi?

— Voi avea grijă să nu primeşti nici un ajutor de la partid. Te rog să mă crezi, nimeni nu o să mai vrea să fie măcar văzut în aceeaşi încăpere cu tine.

Faţa lui Erikson devenise parcă de piatră. Se ridică în picioare.

— Mâine veţi avea pe birou demisia mea.

Dădu să plece, după care se răzgândi şi se mai întoarse o dată:

— Să ştii că nu sunt chiar atât de rău cum crezi. N-am fost niciodată de acord cu politica ta de slăbire a puterii armatei. Am făcut ceea ce am crezut că e bine pentru ţară.

— Rahat, spuse Ouray. Ai făcut ce era bine pentru Brandon Erikson.

Preşedintele dădu şi el din cap.

— Şi cu ocazia asta ţi-ai pierdut şi patronul. Dacă Grupul Altman reuşeşte să supravieţuiască, nimeni dintre cei de acolo nu te va mai pune vreodată pe statul lor de plată. Nu ai profilul necesar. În cazul tău, amestecul dintre afaceri şi politică era cât pe ce să ducă la izbucnirea unui război. Ceea ce este inacceptabil.

Joi, 19 septembrie
Baza aeriană Vandenberg, California

Dimineaţa era caldă şi însorită. O ceaţă uşoară acoperea apele Oceanului Pacific. De la o fereastră, Jon studia insulele Channel, învăluite în valuri de ceaţă şi coasta accidentată cu povârnişurile sale de nisip alb şi falezele abrupte. O bază militară de extremă

siguranţă se desfăşura pe mai bine de patruzeci de mii de hectare, pe un platou întins, lipit parcă de marginea oceanului. Rampele de lansare erau despărţite de porţiuni vaste acoperite de tufe, iar silozurile pentru rachete se aflau în mijlocul unor parcele cu iarbă deasă.

— Obişnuiam să venim câteodată aici cu mama şi cu tata, să studiem florile sălbatice, zise Randi.

Randi şedea la fereastră, în timp ce Jon şedea în faţa ei, pe culoar, de unde putea admira peisajul prin mai multe ferestre.

— E frumos, nu? continuă ea. Oceanul şi soarele au aici ceva care continuă să mă fascineze. Dacă... Atunci când... mă voi stabili vreodată undeva, aş vrea să mă întorc aici. Tu unde ai de gând să te stabileşti, Jon?

La aproape optzeci de kilometri sud-est de Vandenberg se afla Santa Barbara, locul unde copilărise Randi împreună cu sora ei, Sophia Russell. Tot la Santa Barbara era şi locul unde se retrăsese Jon ca să-şi lingă rănile şi să hotărască ce urmează să facă cu viaţa sa după ce virusul Hades o ucisese pe Sophia.

— Să mă stabilesc? repetase el. Mă faci să mă cutremur. De ce ar vrea cineva să se stabilească undeva?

— Chiar, de ce? întrebă şi David Thayer. După părerea mea, oamenii investesc prea mult în chestia asta. Liber şi nelegat de nimic, asta e acum filosofia mea de viaţă.

Thayer zâmbise, schimbând astfel tot desenul complicat al ridurilor de pe faţa sa care strălucea de curiozitate şi emoţie. Părul său alb, bogat era pieptănat cu grijă spre spate şi ochelarii aveau rame noi din carapace de broască ţestoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am stat în acelaşi loc mai mult de cincizeci de ani. M-am hotărât ca restul vieţii să-l petrec pe drumuri.

Cei trei îşi zâmbiră. În clipa aceea, roţile avionului cu reacţie atinseră pământul şi aparatul rulă pe pista de aterizare. Toţi erau îmbrăcaţi în haine comode primite de la Ambasada Americană din Beijing. David Thayer fusese foarte surprins de fermoarele de plastic pe care le văzuse atunci pentru prima oară. Sistemul de prindere cu arici îl fascinase pur şi simplu. Îşi tot deschidea şi închidea clapele cu arici care fixau noii lui pantofi de sport. Nu călătorise niciodată cu un avion cu reacţie. Pilotul îi arătase cabina şi continuase să sublinieze cât de multe comenzi ale aparatului erau computerizate până în clipa în care înţelesese că Thayer habar nu avea ce sunt acelea computere. Thayer îl

asigurase pe pilot că îşi va cumpăra o carte ca să se pună la punct.

După ce se reîntâlniseră la ambasadă, Jon insistase ca bătrânului să i să facă un examen medical complet. Thayer însă nu voise să piardă timpul cu aşa ceva şi le explicase politicos că preferă să se uite la televizor, o altă noutate pentru el. Reuşiseră până la urmă să-l convingă şi doctorii descoperiseră mai multe urme de răni pe oase, o deficienţă de fier în sânge, cataractă la un ochi care trebuia operată de urgenţă şi mai multe probleme cu dantura. Nu mult timp după aceea, Jon, Randi şi David Thayer se urcaseră la bordul avionului militar care urma să-i ducă înapoi în America.

Evenimentele ultimei săptămâni erau încă foarte proaspete în mintea lui Jon. Şi multă vreme va fi la fel. După ce avea să ajungă din nou la Fort Detrick, urma să-i scrie un raport complet lui Fred. De cele mai multe ori le era util amândurora.

Jon remarcase că Randi îl studiase atent pe tatăl preşedintelui din prima clipă în care îl văzuse. În cele din urmă, când avionul se oprise, Randi îl întrebase pe Thayer:

— Nu aveţi resentimente, domnule Thayer? V-au furat viaţa. Nu sunteţi furios?

Thayer privea pe hublou încercând să vadă mai bine Air Force One. Întoarse capul şi spuse:

— Bineînţeles că am resentimente, însă nu mi-e mintea acum la aşa ceva. Uite-l! Îşi lipi faţa de geam. Îl văd! Fiul meu. *Fiul meu.* Uite-o şi pe nora mea! Uite-i şi pe nepoţii mei! Nu-mi vine să cred. Au venit cu toţii. *Au venit cu toţii să mă vadă pe mine!* Bătrânul tremura de emoţie.

Motoarele se opriseră şi David Thayer îşi desfăcuse centura, grăbindu-se spre uşă. Jon şi Randi rămăseseră pe locurile lor. Cât timp se coborî scara şi copilotul deschise uşa, Thayer se întorsese la ei. Pe obrajii lui supţi apăruseră pete roz. Ochii îi străluceau. Le strânsese mâinile, mulţumindu-le încă o dată.

— Sper că mă înţelegeţi, domnişoară Russell.

O bătu uşor pe dosul palmei pe care continua să o ţină în mâna lui. Din când în când se uita să vadă dacă nu s-a deschis uşa.

— N-aş fi reuşit să supravieţuiesc dacă aş fi fost tot timpul plin de ură. Am avut parte şi de câteva lucruri bune printre cele rele. De exemplu, am învăţat că preţul pentru aroganţă este modestia şi am aflat că nu sunt deţinătorul tuturor răspunsurilor. Cu toate

astea, dacă aş putea să mă întorc acolo şi să repar greşelile care m-au dus în situaţia asta, aş face-o. Dar fiindcă aşa ceva e imposibil, am de gând să profit cât mai mult de timpul care mi-a mai rămas. Chinezii au un proverb care sună cam aşa: Ceea ce o omidă consideră a fi sfârşitul vieţii, pentru un înţelept este un fluture.

— Frumos, spuse Randi.

Thayer încuviinţă dând din cap:

— Ştiu.

Îi mai strânse o dată mâna, îl bătu pe umăr pe Jon şi se grăbi spre uşa avionului. Ajuns acolo, se uită fix în ochii copilotului.

— Ai de gând să deschizi afurisita asta de uşă?

— Imediat, domnule. Copilotul desfăcuse încuietoarea şi mecanismul pneumatic ridicase uşa şi o împinsese în afară.

Bătrânul începu să coboare scara fără să se mai uite înapoi. Jon şi Randi îl urmăriră dându-l la o parte pe cel care venise să-l escorteze până la Air Force One. Preşedintele, soţia sa, băiatul şi fata lor îl aşteptau în umbra uriaşului avion. Thayer înaintă spre ei vreo zece paşi apoi se opri brusc.

— Uită-te la faţa lui, spuse Randi.

— Îi e frică, încuviinţă Jon.

— L-a cuprins deodată. Nu ştie dacă ei o să-l placă.

— Sau dacă el o să-i placă pe ei. Dacă o să fie în stare să suporte o viaţă atât de diferită.

Preşedintele şi ceilalţi membri ai familiei sale se uitară unul la altul, un fel de mesaj tăcut trecând printre ei. Fără să spună un cuvânt, alergară pe pistă spre Thayer. Bătrânul desfăcu încet braţele. Preşedintele ajunse primul la el, se aruncă în braţele lui şi-l strânse la piept. Rămaseră aşa multă vreme. Preşedintele îşi sărută tatăl pe obraji, iar în clipa următoare erau toţi în jurul bătrânului, râzând, prezentându-se, îmbrăţişându-l.

Avionul lor se pusese din nou în mişcare şi Jon şi Randi plecaseră de lângă hublou.

— Înapoi la Washington, spuse ea oftând.

— Da. E bine să mai ajungi şi acasă din când în când.

Sfârşit

Cuprins

PROLOG.....4

1.....8

2.....18

3.....30

4.....40

5.....53

6.....67

7.....80

8.....90

9.....99

10.....113

11.....125

12.....134

13.....145

14.....157

15.....165

16.....173

17.....183

18.....194

19.....204

20.....214

21.....227

22.....237

23.....247

24.....257

25.....268

26.....278

27.....287

28.....297

29.....307

30.....314

31.....324

32.....333

33.....344

34.....354

35.....363

36.....371

37.....380

38.....392

39.....400

40.....411

41.....420

42.....430

43.....444

EPILOG.....456

Cuprins.....467

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Codul Altman reprezintă o ultimă bucurie pentru admiratorii cărților celebrului scriitor ROBERT LUDLUM – maestrul incontestabil al thrillerului contemporan, ce ne-a părăsit pentru totdeauna în anul 2001.

Gayle Lynds, coautoare a acestui roman, este o strălucită continuatoare a operei mentorului său, figurînd pe primele locuri în topuri.

Trustul Editorial Lider a publicat în limba română majoritatea cărților scrise de Robert Ludlum:

- ȚINUTUL MAGIC
- MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR
- COMPLOTUL GENERALILOR
- DRUMUL SPRE OMAHA
- DRUMUL SPRE GANDOLFO
- PROIECTUL HADES
- DECEPȚIA LUI PROMETEU
- CERCUL MATARESE
- NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
- CASSANDRA COMPACT
- PROTOCOLUL SIGMA
- OPȚIUNEA PARIS
- DIRECTIVA JANSON
- TRĂDAREA LUI TRISTAN

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA STAR

Lei 236697 + 21303 TVA